

SÀI TUẦN

Địa ngục

tầng thứ

19

Tiểu thuyết kinh dị

Bạn có biết tầng 19 địa ngục là gì không?

TRƯỜNG QUANG HUY - VĂN HÓA - THÔNG TIN

Thông tin ebook

Tên sách: Địa ngục tầng thứ 19

Tác giả: Sái Tuấn (Trung Quốc)

Dịch giả: Trần Hữu Nùng

NXB Văn hóa Thông tin

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Lời dẫn

Bắt đầu từ khi nhận được mẩu tin nhắn: "Bạn có biết địa ngục tầng thứ 19", cô sinh viên Xuân Vũ và các bạn bị cuốn vào một trò chơi kinh hoàng. Cái chết và bất hạnh sẽ ập đến bất cứ lúc nào nếu kẻ thủ ác tuyên bố Game over...

Câu chuyện xảy ra tại một trường đại học, nơi những nữ sinh như Thanh U, Văn Nhã, Tố Lan, Xuân Vũ, Tiểu Cầm... lần lượt trở nên mù mịt và bị một số máy lạ dẫn dắt vào một trò chơi bí ẩn trên điện thoại di động. Thanh U bất ngờ cắn lưỡi chết trong tòa nhà ma trong trường; Tố Lan treo cổ tự tử trong ký túc xá; Văn Nhã phát điên; Tiểu Cầm bị tai nạn giao thông, chấn thương sọ não... 4 người họ trước khi chết đều nhận được tin nhắn "GAME OVER".

Kinh hoàng hơn, dù đã chết, điện thoại đã bị hủy, bạn bè và những người thân của Thanh U, Tố Lan vẫn tiếp tục nhận được tin nhắn từ số thuê bao của họ. Chỉ cần trả lời những tin nhắn đến từ địa ngục đó, người còn sống lập tức trở thành nạn nhân mới của trò chơi quái đản. Khiếp sợ nhưng không còn cách nào khác ngoài việc quyết tâm tìm ra sự thật, Xuân Vũ đã dán thân vào trò may rủi, cùng với sự đồng hành của Diệp Tiêu - viên cảnh sát trẻ và Cao Huyền - một thầy giáo mỹ thuật hào hoa, đẹp trai, thần tượng của bao nhiêu nữ sinh.

Từ đó, cuộc sống của Xuân Vũ dường như đi chên vênh giữa trần gian và địa ngục. Ban ngày, cô đến thực tập tại công ty dịch vụ tin nhắn của Nghiêm Minh Lượng - một giám đốc trẻ tuổi, tài ba nhưng có cái nhìn luôn u ám. Ban đêm, cứ đến 12h, cô lại nhận được tin nhắn từ số máy lạ và phiêu lưu vào hành trình xuống từng tầng địa ngục... Từ những gợi mở của trò chơi và sự trợ giúp của Cao Huyền, Xuân Vũ từng bước giải mã được nguyên nhân bất hạnh của những người bạn thân. Nhưng cô không thể nào biết, ai là kẻ đứng đằng sau những tin nhắn chết người này?

Sự thật chỉ được phát lộ khi Xuân Vũ cùng Cao Huyền tìm được những mắt xích mới, liên quan đến những câu chuyện xảy ra cách đó từ vài năm đến vài thế kỷ. Chiến thắng cái ác bằng trí thông minh, lòng tin và cả tình yêu, Xuân Vũ cuối cùng đã tìm được lối ra của địa ngục, nhưng cô cũng phải trả giá bằng những mất mát tinh thần không thể nào bù đắp nổi...

Cuốn tiểu thuyết kinh dị Địa ngục tầng thứ 19 là một tác phẩm ăn khách của nhà văn trẻ người Trung Quốc Sái Tuấn. Sách được phát hành với số lượng lên đến gần triệu bản và được chuyển thể thành bộ phim 19 tầng địa ngục

năm 2007.

Sái Tuấn bắt đầu viết văn năm 22 tuổi và sớm khẳng định ưu thế của mình ở loại truyện kinh dị bằng trí tưởng tượng phi thường và khả năng tư duy logic chặt chẽ. Anh từng nhận được giải thưởng văn học trẻ Cup Bertelsmann - văn học nhân dân.

LỐI VÀO ĐỊA NGỤC

Nửa đêm, giờ Tý.

Khắp núi, rừng trúc đang xao xác run rẩy, lao xao những âm thanh như nước triều về trong màn đêm nặng nề, cả cõi trời như bị một trận cuồng phong thổi rơi sập xuống. Chàng trai ngẩng nhìn bầu trời tối đen, đôi tròng mắt màu tro sẫm cố nhìn vùng núi xung quanh nhưng nhìn không rõ, chỉ thấy vài con dơi đáng sợ. Hình như chúng cảm nhận được những tia chớp ẩn trong bầu trời mây, hoảng hốt chấp chới bay qua bay lại trên đầu anh. “Chính là đêm nay đây!”

Khi bị những giọt nước lạnh rơi vào mắt, anh thảm lắng cầu khẩn. Rồi anh ngoái nhìn, những tường đồ vách xiêu ở nơi rừng trúc núi sâu này chẳng bao lâu nữa người ta sẽ lãng quên.

Chỉ chốc lát sau, trận mưa trong cuồng phong trút xuống. Anh giơ chiếc đèn bão sáng nhờ nhờ, cắm cổ chạy vội vào cái nơi nham nhở đồ nát. Ánh đèn trong đêm lúc mờ lúc tỏ, chấp chớn như ma trôi nhưng cũng đủ để chiếu sáng cửa vào hang động trông chẳng khác nào một cái mồm đen ngòm đang ngoác ra trong đêm.

Trong ánh chớp giật sáng lòa xé ngang bầu trời, anh rón rén thận trọng bước vào trong hang. Làn hơi ẩm mốc không rõ đã trải bao nhiêu năm tháng nồng nặc xộc vào mũi, bão tố mưa ngoài kia hình như đã là một thế giới khác. Anh giơ cao ngọn đèn tù mù soi khắp xung quanh, chỉ thấy bóng tối trong hang dường như vô tận.

Anh nuốt nước bọt, hồi hộp bước về phía trước. Một giọng nói khàn khàn vọng ra từ trong bóng tối: “Vậy là ngươi đã đến!”

“Vâng. Đêm nay tôi sẽ được biết điều bí mật chứ?”

Câu hỏi không mấy trơn tru, câu trả lời vọng ra từ trong hang sâu, giọng run run, cực kỳ đáng sợ.

“Phải! Đêm nay đúng là rất đặc biệt!”

“Tôi đã chờ đợi đúng 1 năm rồi.” Anh đầy lo lắng cầm cây đèn trong tay, ánh sáng nhờ nhờ rung rinh không ngớt, lơ mơ nhìn thấy một bóng đen cao lớn trên vách hang.

Nhưng anh vẫn không thể nhìn thấy khuôn mặt của đôi phương. Hình như đó chỉ là một u linh (linh hồn, hồn ma) trong bóng tối.

“Được. Số phận đã sắp đặt là đêm nay, vậy thì cứ hỏi đi?”

Miệng chàng trai hiện lên một nét cười kì dị, đôi mắt màu tro hơi lấp lánh dưới ánh đèn, trông tựa như một con dơi đã trở về hang động. Anh gắng thở hít cho đều, bằng một giọng nhẹ nhàng, hỏi linh hồn trong bóng tối kia một câu hỏi xưa cũ:

“Người có biết tầng 19 địa ngục là gì không?”

TÀNG 1 ĐỊA NGỤC

[phần 1]

Xuân Vũ đã kể cho tôi nghe câu chuyện này.

Nếu bạn đã đọc cuốn sách “Chung cư thôn vắng”, hẳn bạn còn nhớ 4 sinh viên đã từng đến cái thôn hẻo lánh ấy, Xuân Vũ là cô sinh viên trong số đó đã may mắn sống sót.

Nay cô là nhân vật chính trong câu chuyện này.

Các bạn đã biết, vì bị sốc bởi sự kiện ở thôn hẻo lánh ấy, Xuân Vũ đã phải đi nằm viện tâm thần một thời gian, nhưng rồi cô lại bình phục một cách kỳ lạ, ra viện và tiếp tục học đại học.

Nhưng các bạn còn chưa biết rằng, sau kỳ nghỉ hè tôi đã đến trường thăm Xuân Vũ. Cô vẫn như lần đầu gặp mặt, với khuôn mặt thanh tú đáng mến và thân hình cân đối mảnh mai, rất có sức hút đối với các chàng trai.

Chỉ có đôi mắt Xuân Vũ là nét đổi thay duy nhất sau sự kiện ở thôn hẻo lánh ấy. Ánh mắt trở nên thận trọng như đôi mắt con chim nhỏ, cô nhiều lần dời ánh mắt sang nơi khác, dường như không dám nhìn thẳng vào người đang nói chuyện với mình. Có lẽ sự kiện hồi ấy đã mãi mãi để lại một nỗi ám ảnh trong lòng Xuân Vũ.

Tôi và Xuân Vũ trò chuyện như bình thường, cô nói mình đã hoàn toàn bình phục, chỉ còn ước mong lớn nhất là học nốt năm cuối đại học và sẽ tìm ngay được việc làm sau khi tốt nghiệp. Lúc chia tay, Xuân Vũ nói mình sẽ không thể lại bị kinh hãi gì nữa, tôi cũng cho rằng từ nay cuộc sống của cô sẽ êm đềm phẳng lặng.

Nhưng thật không ngờ, vào mùa đông giá buốt vài tháng sau đó, Xuân Vũ đã lại gặp chuyện không may.

Có lẽ số phận đã sắp đặt, khiến cho cô gái này phải gặp hai chuyện kinh hoàng không sao tưởng tượng nổi trong cùng một năm.

Câu chuyện bắt đầu, mời các bạn hãy lắng nghe.

Nỗi khiếp hãi của Xuân Vũ bắt đầu từ một mẫu tin nhắn vào máy di động.

Một buổi chiều mùa đông lạnh lẽo, đợt không khí lạnh từ phương bắc tràn xuống gột sạch mọi uế tạp, bầu trời trở nên trong như sạch sẽ tinh khôi. Nhưng không ai có thể nhận thấy, cận kề với chúng ta, trong không khí đang có vô số tín hiệu điện tử qua lại đan xen nhau, chúng vượt qua những làn mây ở tít trên cao, vượt qua những kiến trúc san sát đúc bằng xi măng, xuyên qua tường của ký túc xá nữ sinh viên đại học, lặng lẽ lọt vào máy di động của một nữ sinh nào đó.

Chuông báo có tin nhắn vang lên.

Tiếng chuông reo bất ngờ, khiến Xuân Vũ rùng mình. Cô đang ở giường tầng trên sắp xếp các đồ dùng, tiếng chuông nhắn tin vang lên ở giường tầng dưới. Máy hôm nay trời rét đột ngột khiến Xuân Vũ bị cảm nhẹ, cô quần quanh cổ một chiếc khăn khá dày. Ngó nhìn xuống phía dưới, thì ra đó là máy di động của Thanh U.

Chiếc di động Nokia bóng loáng, xinh xắn nằm trơ trọi trên giường tầng dưới, màn hình đang nhấp nháy.

Thanh U đi đâu rồi? Căn phòng bốn người, lúc này chỉ còn một mình Xuân Vũ. Cô xuống giường, đứng trên sàn nhà, nhìn chiếc di động của Thanh U.

Mọi ngày, trong phòng của các nữ sinh, đó đây cũng thường nghe thấy những tiếng “tít tít” nhắn tin di động. Máy hôm nay, máy của Thanh U thì luôn luôn tít tít, đêm khuya cũng phải vài chục lần réo chuông khiến Xuân Vũ cả đêm chẳng thể ngủ yên. Mỗi lần nghe thấy tín hiệu ở máy của Thanh U, Xuân Vũ đều vẫn vờ thấp thỏm.

Khi Xuân Vũ cầm chiếc di động lên như một bản năng, thì cửa bỗng mở toang, Thanh U chạy xô vào, một luồng khí lạnh tràn vào theo. Có vẻ như Thanh U vừa từ toa lét ra. Vừa bước vào cửa, cô vội giăng ngay chiếc di động trên tay Xuân Vũ.

“Tớ có tin nhắn à?” Không đợi Xuân Vũ trả lời, Thanh U nhìn ngay vào tin nhắn. Cô quay lưng về phía Xuân Vũ, rõ ràng là không muốn cho bạn nhìn thấy. Xuân Vũ biết ý, bèn bước về phía cửa sổ, đứng ngắm những phiến lá khô cuối cùng bị gió lạnh bứt khỏi cành cây. Cô và Thanh U là bạn cùng phòng rất thân, vốn dĩ không có chuyện gì không thể tâm sự sẻ chia, điều này khiến cô không sao hiểu nổi những thay đổi của Thanh U trong những ngày gần đây.

Thanh U bất chợt đặt tay lên vai Xuân Vũ, khiến cô giật mình: “Ôi, cậu làm

tớ sợ quá!”

Vẻ mặt của Thanh U rất lạ lùng, cô chăm chú nhìn bạn, khẽ hỏi: “Cậu có biết tòa nhà Ma không?”

“Tòa nhà Ma?”

Đôi môi Xuân Vũ run run nói ra 2 chữ này. Ngay từ năm thứ 1 vào đại học, đã rất nhiều lần nghe các bạn nữ kháo nhau về “khu nhà gác có ma”, khiến nhóm nữ sinh các cô cả đêm mất ngủ.

“Phải! Cậu đi với tớ đến đó được không?”

Giọng Thanh U càng nhỏ nhẹ hơn, hình như môi không mấp máy mà vẫn nhập vào đầu óc Xuân Vũ.

Xuân Vũ tựa vào kính cửa sổ lạnh giá, lắc đầu: “Tại sao cậu muốn tớ cùng đi đến tòa nhà ma? Tại vì mẩu tin nhắn vừa rồi à?”

Thanh U đưa phất bàn tay phải đang nắm chiếc di động ra sau lưng, đầu hạ thấp xuống, nói: “Cậu cứ mặc kệ tin nhắn tin nhe của tớ! Nói xem, có đi cùng không?”

Xuân Vũ do dự, nhưng rồi cũng gật đầu “Được! Bao giờ thì đi?”

“Bây giờ! Thanh U nói giọng lạnh băng, ánh mắt cô khiến Xuân Vũ không dám từ chối. “Chẳng lẽ cậu định nửa đêm mới đi à?”

Không đợi Xuân Vũ trả lời, Thanh U quàng ngay di động lên cổ, xách chiếc ví đầm bước ra khỏi phòng.

Dám đi một mình ư? Xuân Vũ không thể tưởng tượng cái cảnh một mình Thanh U đi vào khu nhà ma ấy, cô vội khoác áo chạy ra theo.

Đuối kịp Thanh U ở đầu cầu thang, Xuân Vũ thở hổn hển: “Cậu nhất quyết đến đó à?”

“Đương nhiên! Kéo muộn thì sẽ không kịp mất!”

Không kịp? Xuân Vũ không hiểu ý là gì nhưng vẫn cùng Thanh U bước ra khỏi ký túc xá nữ sinh.

[phần 2]

Bốn giờ chiều, gió lạnh đang trải khắp khu trường đại học, các nam sinh nữ sinh đều đang dựng cả cổ áo lên, đi gần như chạy, chẳng ai buồn để ý đến hai cô gái đang vội vàng rảo bước.

Khu trường thênh thang, họ đi mãi, chừng mười phút sau mới đến trước một cánh cửa ở tường rào. Chiếc khóa to đang treo ở đó. Nhà trường khóa để phòng ngừa đám sinh viên tự tiện vào tòa “nhà ma” này. Nhưng Thanh U còn biết một lối đi nhỏ, cô kéo Xuân Vũ đi men theo hai bức tường, họ chậm rãi bước vào một cái sân nhỏ, trước mặt họ là tòa nhà ma mà mọi người vẫn kháo nhau.

Đó là một tòa nhà 3 tầng màu sáng, có lẽ xây từ những năm 60-70, trông cứ nhờ nhờ xám đục, các ô cửa kính đều lem nhem mờ mờ, không phản chiếu mấy ánh sáng. Tuy trông nó vẫn bình thường nhưng Xuân Vũ lại thấy hơi thấp thỏm. Cô nhìn sang bạn, chỉ thấy Thanh U đang chăm chú ngẩng nhìn tòa nhà ma, ánh mắt dường như hơi ngậy đại, bộ dạng trông thật đáng sợ.

Xuân Vũ chọc chọc ngón tay trở vào bạn, Thanh U chỉ hơi nhích người, và lắc lắc đầu: “Xuân Vũ! Cậu đã vào đó bao giờ chưa?”

“Tớ đâu dám vào tòa nhà ma? Các chị khóa trên vẫn nói trường ta có một tòa nhà có ma, hơn chục năm trước vốn là khu lớp học, về sau có người chết ở đây. Rồi lan truyền tin đồn nơi này thường có ma, vì thế nhà trường bèn khóa lại, cấm học trò bước vào. Hồi học năm thứ 2, tớ đã cùng mấy bạn nam vào đây, nhưng chỉ nhìn thoáng rồi ù té chạy ra...”

Thanh U hình như không mấy chú ý nghe, cô nói cứ như không: “Tớ đã từng vào...”

“Hả?” Xuân Vũ khẽ kêu lên, cô nhìn lên cửa sổ tầng trên tòa nhà. “Cậu đã vào à? Trong đó ra sao?”

Thanh U bỗng từ từ ngoảnh sang, vẻ mặt căng cứng, không còn nét hiền dịu của một nữ sinh. Cô nhìn Xuân Vũ, nhưng không trả lời. Rồi cô ngoảnh nhìn lên cửa sổ tầng 2 của tòa nhà ma.

Trời mỗi lúc một lạnh, sắc trời cũng sẫm hơn, tòa nhà ma trước mặt hình như cũng lan tỏa một làn khí âm u khiến Xuân Vũ sớn gai ốc. Từ sau khi sự kiện ở thôn hẻo lánh kết thúc, đây là lần đầu tiên Xuân Vũ lại cảm thấy sợ hãi thực sự. Cô vội nói: “Cậu định bảo tớ cùng đến đây để làm gì? Nếu không

vào thì mau về thôi!”

Không đợi Thanh U kịp trả lời thì máy di động đeo trên ngực cô đã “tít tít”. Lại một tin nhắn.

Cô cúi xuống nhìn, hơi run run và gật đầu. Rồi cô mở ví lấy ra chiếc máy ảnh kỹ thuật số Sony đưa cho Xuân Vũ, nói: “Cậu chụp cho tớ đi!”

Xuân Vũ cầm chiếc máy ảnh xinh xắn, cô hơi lúng túng: “Chụp ở đây à?”

“Ừ!” Thanh U đứng ngay trước tòa nhà ma, nhìn về phía Xuân Vũ, nói: “Cậu chụp, lấy cả tòa nhà này cho tớ!”

Xuân Vũ cảm thấy bản khoăn thấp thỏm, lùi lại vài bước. Cô nhìn tòa nhà sau lưng Thanh U vẫn bị đồn đại là có ma, lại nhìn bầu trời đang dần dần xám lại, nâng máy ảnh lên một cách vô thức.

Lùi mãi đến chân tường, ống kính mới có thể lấy toàn cảnh tòa nhà ma. Cửa sổ tầng 2 và tầng 3 đều thấy rất rõ, chỉ có nền trời thì quá sẫm. Xuân Vũ tỉ mỉ điều chỉnh máy ảnh. Trong ống kính, Thanh U với khuôn mặt vô cảm, trang phục màu đen, chiếc di động màu đỏ tươi treo trước ngực, phía sau là tòa nhà âm u; toàn bộ khung cảnh hiện rõ những sắc màu trái ngược. Trước đây hề chụp ảnh thì Thanh U thường thể hiện đủ loại Pose {tư thế}, với nụ cười ngây thơ trong sáng, rạng rỡ, khiến nhiều chàng sinh viên ngỡ ngàng, mong tiếp cận cô.

Không hiểu sao Xuân Vũ bỗng thấy tim đập thành thịch, hình như có cái gì lạ lùng quanh quẩn ở bên; nhưng hình như trong ống kính vẫn rất bình thường, Thanh U vẫn thản nhiên đứng trước tòa nhà ma.

Sau vài giây do dự, cô đã bấm máy.

Trong một thoáng dừng lại, Xuân Vũ cảm thấy có cái gì đó bay vào mắt mình.

Cô vội hạ máy xuống, ra sức dụi mắt. Nhưng dường như lại chẳng có gì cả. Cô thở phào như vừa trút được gánh nặng, đưa máy ảnh cho Thanh U, lắc đầu: “Chụp rồi, chúng ta về được chưa?”

Thanh U không đáp, cô lại quay nhìn tòa nhà ma, nhưng hình như chẳng nhận thấy điều gì khác lạ. Cô quay về, bước đến bên Xuân Vũ, nói: “Cảm ơn! Tớ sẽ không quên cậu đâu!”

Câu nói của bạn khiến Xuân Vũ cảm thấy rất mất tự nhiên. Giữa bạn thân thường không nói như thế này. Cô nhìn lại tòa nhà ma lần cuối, nhả mặt lè lưỡi, rồi kéo Thanh U cùng bước ra khỏi khu nhà.

Tránh xa khu nhà “phải gió” này, Xuân Vũ có thể thở mạnh được rồi. Cô dè dặt hỏi bạn: “Mấy hôm nay sao cậu cứ như biến thành ai khác, nói năng cũng là lạ?”

Nhưng Thanh U không trả lời. Chỉ có chiếc di động màu đỏ thắm đeo trước ngực đung đưa tung tăng theo nhịp chân của cô, hình như nó đã trả lời thay chủ nhân rồi.

Trời đã tối hẳn.

Hai bạn nữ ở cùng phòng với Xuân Vũ – Thanh U và Hứa Văn Nhã và Nam Tiểu Cầm cũng đã trở về. Cả hai đều không thuộc nhóm các cô gái xinh tươi nổi bật, nhưng trông cũng được; chỉ vì ở bên Xuân Vũ đầy hấp dẫn, nên họ có vẻ như bị lu mờ.

Văn Nhã hơi còm, nét mặt vẫn còn nét “cóm non”, tối tối đi lại ngoài hành lang trông cứ như một bóng ma Hobbit trong “Chúa tể của những chiếc nhẫn”. Vừa về đến phòng đã ngồi thu lu trên tầng dưới chiếc giường tầng đối diện với giường Xuân Vũ, rồi mãi mê nhận tin nhắn di động, tiếng tí tí không ngớt, inh cả tai.

Thanh U thì đang vùi đầu đọc sách gì không biết, Xuân Vũ kéo tay Tiểu Cầm tò mò hỏi: “Hai cậu vừa đi đâu đấy?”

Tiểu Cầm nháy nháy mắt, cố làm ra vẻ bí hiểm: “Đi ngắm các anh điển trai!”

“Vớ vẩn!” Đây cũng là điểm Xuân Vũ không thật giống các nữ sinh khác: cô thường lơ ngơ đối với những chuyện như thế này, dù cô luôn là một người đẹp khiến nhiều chàng sinh viên yêu vụng nhớ thắm.

“Cậu có biết ai đẹp trai nhất trường ta không?”

“Thì có liên quan gì đến tớ?” Xuân Vũ nhún vai, và lại càng tỏ ra hờ hững.

“Thầy Cao Huyền, ở khoa Mỹ thuật” Tiểu Cầm tủm tỉm cười. Tiểu Cầm vóc người cao gầy, tuy nam giới thường ưa các cô em có thân hình mảnh mai nhưng Tiểu Cầm lại quá mong manh, nên các chàng sinh viên thường hay “lùi bước”.

“Thôi nào! Tớ không biết ai ở khoa Mỹ thuật, cũng chưa từng nghe nói thầy Cao Huyền nào hết!”

“Nhưng hôm nay mình đã nhìn thấy thầy ấy. Khoa Mỹ thuật mở triển lãm tranh, mình và Văn Nhã đã chạy đến xem, và cũng đã nhìn thấy thầy Huyền mà các nữ sinh vẫn kháo nhau. Tiếng đồn không ngoa, thầy Huyền điển trai hết cỡ đấy!”

Tiểu Cầm trầm trồ cứ như là nhìn thấy thần tượng siêu sao ca nhạc, khiến Xuân Vũ thấy hơi buồn cười. Khi Tiểu Cầm đang liến thoắng kể về chuyện nhìn thấy các chàng trai bắt mắt, thì Thanh U đứng lên bật máy tính, nhập ảnh đã chụp ở máy tính kỹ thuật số vào máy tính.

Xuân Vũ bước lại đứng bên xem Thanh U mở bức ảnh mới chụp chiều nay.

Bức ảnh Thanh U đứng trước tòa nhà ma.

Hệt như khuôn hình cô đã bấm máy lúc đó: gồm toàn bộ tòa nhà, Thanh U vẻ mặt vô cảm đứng phía trước, quần áo màu đen, di động màu đỏ, bầu trời và quang cảnh thì xám xịt. Toàn bộ bức ảnh có một vẻ rất kỳ quái.

Thanh U lạnh lùng nhìn mình trong bức ảnh, cô bỗng hơi run run, rồi vội nhấp chuột, phóng bức ảnh ra to hơn.

[phần 3]

“Cửa sổ tầng 2!”

Xuân Vũ không nén nổi, kêu lên thất thanh. Cô và Thanh U đều nhìn thấy – trong bức ảnh, có một bóng đen đứng phía sau cửa sổ thứ 4, tính từ bên phải.

Thật không thể tưởng tượng nổi!

Thanh U mở to mắt, cô lại phóng bức ảnh ra gấp đôi, rồi tách ô cửa sổ tầng 2 đó ra riêng để đọc; nó đã chiếm đến gần nửa màn hình. Đã phóng to đến thế này thì ảnh hơi mờ, nhưng rõ ràng là trong ô cửa sổ tầng 2 có một bóng người, nhìn áng chừng vóc dáng cùng với mái tóc dài, thì đó là một phụ nữ trẻ tuổi.

Chỉ hiềm, không thể nhìn rõ mặt.

Cô gái trong ảnh bị bóng tối che phủ, chỉ nhìn thấy những đường nét đại thể;

dù chỉnh đến độ nét cao nhất, ô cửa sổ tầng 2 trong vẫn cứ mơ hồ như thế. Cũng dễ hiểu thôi, vì nó là một diện tích rất nhỏ trong cả bức ảnh; có thể nhận ra một bóng phụ nữ ở đó đã là quá tốt rồi.

Thanh U lại chỉnh bức ảnh trở về kích cỡ thông thường. Vẫn là cô đứng trước tòa nhà ba tầng mà bấy lâu nay đồn đại có ma. Phía cửa sổ thứ 4, tầng 2, tính từ bên phải, có một bóng đen mờ ảo.

Xuân Vũ chợt nghĩ, người phụ nữ đứng ở cửa sổ tầng 2 ấy đang nhìn xuống Thanh U, hay là đang nhìn mình tay cầm máy ảnh.

Nghĩ đến đây, cô rất căng thẳng, nói: “Sao lại có bóng người này nhỉ? Mình nhớ rằng lúc chụp, chỉ có một mình cậu chứ không ai khác!”

Thanh U gật đầu: “Phải! Mình cũng đã quan sát các ô cửa sổ tòa nhà ma, đều không có gì hết!”

“Nhưng nó đã bị nhà trường đóng chặt hơn chục năm nay, trong đó không thể có người!”

Xuân Vũ không dám nhìn lại bức ảnh nữa, cô và Thanh U cùng nhìn nhau, không sao giải thích nổi tại sao lại chụp ra cái bóng đen ấy, điều này dường như vượt quá khả năng hiểu biết của hai cô.

“Nếu không phải người, thì đó là ma!”

Câu nói bất chợt vang lên khiến Xuân Vũ và Thanh U đều gật mình. Thì ra Tiểu Cầm đã đứng sau lưng họ nhìn bức ảnh, thản nhiên bình luận.

“Hôm nay hai người đã đến tòa nhà ma à?” Ngay Văn Nhã cũng từ trên giường tụt xuống, ghé khuôn mặt như trẻ con ngây thơ đáng mến nhòm vào màn hình vi tính.

Vẻ mặt Thanh U càng đăm chiêu, cô bực bội tắt máy tính, rồi lại lên giường vùi đầu đọc sách.

Xuân Vũ đưa mắt ra hiệu cho Tiểu Cầm và Văn Nhã đừng “kích thích” Thanh U nữa. Rồi cô lên nhìn bìa cuốn sách trong tay Thanh U. Đó là cuốn “Tiếng nói của vạn vật trong tháng mưa”, bản dịch tiếng Trung Quốc, nguyên bản tiếng Nhật, na ná như “Liêu Trai chí dị”; tác giả người Nhật tên là Ueda Akinari sống vào thời đại Edo.

Sao Thanh U lại đọc thứ sách này? Cô còn nhớ ngày trước Thanh U rất sợ đọc các loại truyện kiều ấy.

Lúc này cả phòng trở nên yên tĩnh hẳn, Xuân Vũ đứng nhìn ra ngoài cửa sổ. Màn đêm nặng nề ngoài kia có bao cơn gió lạnh đang rú rít, khiến trong phòng cũng trở nên giá buốt hơn.

*

Nửa đêm, phòng đã tắt đèn.

Xuân Vũ vốn bị cảm nhẹ, cô cố co chân đắp cho thật khít thật chặt. Khu ký túc xá nữ sinh này đã có vài chục năm tuổi, các phòng đều không có hệ thống dẫn khí nóng sưởi ấm, hàng năm khi mùa đông đến, các nữ sinh không ngớt thàn nguyện rửa. Nằm co ro trong chăn, Xuân Vũ nhớ lại lúc này đi tắm nước không đủ nóng, nên bây giờ đôi chân vẫn còn buốt giá. Cô đành xoa chân cho ấm lên vậy.

Xuân Vũ đã ngủ trên giường tầng hai này hơn ba năm, đêm đêm, các mùi đặc trưng của phòng nữ sinh cứ như chui vào tận mũi cô. Nghĩ rằng chỉ còn nửa năm nữa sẽ rời nơi đây, cô thấy không nỡ giã từ cái mùi quen thuộc này. Xuân Vũ có giác quan hết sức nhạy bén, ngay giấc ngủ cũng không quá sâu, mỗi lần đang chìm Thanh U nhồm dậy, đều khiến cô nằm giường tầng trên tỉnh giấc. Tuy nhắm mắt nhưng Xuân Vũ vẫn cảm thấy rõ chiếc giường vẫn khẽ rung rung, sau đó là tiếng bước chân Thanh U rón rén đi ra ngoài. Cô lặng lẽ nằm đợi Thanh U trở vào, bóng tối trong phòng dường như chỉ là ảo giác, bình minh kéo đến bên ngoài cửa sổ rất nhanh. Cứ thế, cô lại thiu thiu ngủ tiếp cho đến lần sau lại bị tiếng động đánh thức.

Bây giờ, đã lại có tiếng động.

Xuân Vũ vốn đã lơ mơ ngủ, bỗng cảm thấy ngay phía dưới có cái gì đó động dậy, như là bị chọc một cái. Cô bắt giác sờ sờ cái chăn. Và dường như cả cái giường đều lay động.

Cô cảm thấy Thanh U đã ra khỏi giường, đứng giữa căn phòng. Cô chờ đợi tiếng mở cửa, chắc Thanh U lại muốn ra toa-lét?

Nhưng cô đợi đến vài phút mà vẫn không nghe thấy tiếng mở cửa.

Thanh U đang làm gì thế nhỉ?

Đang chui trong chăn kín bụng, Xuân Vũ không nén nổi nữa. Tựa như hồi bé ngồi trong lòng mẹ nghe kể chuyện, cô mở to mắt ra. Căn phòng tối om, cửa sổ cũng không chút ánh sáng mờ mờ. Tất cả cứ như chìm trong nghĩa địa.

Bỗng cô nghe thấy tiếng bước chân.

[phần 4]

Bước chân của Thanh U. Cô ấy đang đi đi lại lại trong phòng, và hình như còn có nhịp điệu rất kỳ lạ nữa. Tim Xuân Vũ bỗng đập dữ dội, Thanh U chưa từng có thói quen đi dạo trong phòng. Cô lặng lẽ nhòm người dậy, bật đèn ở đầu giường.

Ánh đèn dìu dịu chiếu sáng khuôn mặt Xuân Vũ, và cũng chiếu rõ Thanh U đang đứng ở giữa phòng: Thanh U mặc chiếc váy ngủ màu trắng, buồng chùng gần như sát đất, bộ tóc vốn được chải gọn ghẽ lúc này buông xõa trên vai, trông cô cứ như một âm linh đang bồng bênh trôi.

Lạ hơn nữa là Thanh U đang quay tròn bước đi.

Xuân Vũ dường như không tin ở mắt mình nữa, nhưng tất cả đang ở trước mắt đều là sự thật. Thanh U đang lượn vòng trong khoảng trống giữa căn phòng, tiếng chân bước có tiết tấu hẳn hoi. Thanh U lướt theo hướng ngược chiều kim đồng hồ không nhanh không chậm, tư thế rất vững, hình như cô đang có nghĩa vụ hoàn thành một nghi thức nào đó.

Ánh sáng yếu ớt từ giường tầng hai rọi vào khuôn mặt Thanh U, không thể chiếu khắp gian phòng, khung cảnh tựa như một sân khấu mờ tối với chùm tia sáng hắt vào nữ diễn viên chính, khiến Thanh U đang lượn vòng có một nét quái dị. Sắc mặt cô vẫn vô cảm như lúc chiều chụp ảnh, nhưng vẻ bình thản này càng khiến Xuân Vũ cảm thấy sợ hãi.

Tiểu Cầm ở giường đối diện bỗng nhòm dậy, Tiểu Cầm cũng bị thức giấc, cô đưa tay lên dụi mắt, thấy Thanh U đang lượn vòng, cô lập tức kêu lên: “Cậu đang làm gì thế?”

Nhưng Thanh U cứ như không hề nghe thấy, vẫn tiếp tục xoay vòng tròn. Xuân Vũ áng chừng Thanh U đã lượn đến bốn năm chục vòng rồi.

Văn Nhã nằm tầng dưới Tiểu Cầm cũng tỉnh dậy, thò đầu ra khỏi giường, suýt nữa thì chạm vào Thanh U. Văn Nhã sợ quá thét lên, lại co vào trong chăn, lắp bắp: “Thanh U bị trúng tà hay sao thế?”

“Đừng nói bừa!”

Xuân Vũ đã ra khỏi giường, xuống sàn, huơ huơ tay trước mặt Thanh U, nhưng dường như cô không nhìn thấy, vẫn tiếp tục lượn vòng. Không nén nổi nữa, Xuân Vũ đứng chắn ngay trước mặt Thanh U.

Thanh U va phải Xuân Vũ, bây giờ mới chịu dừng lại.

Bộ váy ngủ màu trắng hơi rung rung, Thanh U cúi đầu, mái tóc đen rủ che kín khuôn mặt, trông chẳng khác nào một Sadako (nhân vật kinh dị trong truyền thuyết Nhật Bản).

Xuân Vũ tuy đã liên tưởng đến một điều rất đáng sợ nhưng cô vẫn ôm lấy Thanh U, lay thật mạnh để thức tỉnh bạn.

Tiểu Cầm và Văn Nhã cũng bước lại cùng đánh thức Thanh U.

Thanh U bỗng từ từ ngẩng đầu, tóc một bên mặt rẽ ra, một con mắt đang lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Xuân Vũ. Xuân Vũ chưa bao giờ nhìn thấy một ánh mắt đáng sợ như thế. Nhưng sự việc tiếp theo còn đáng sợ hơn.

Thanh U mấp máy đôi môi và buông ra một câu:

“Cậu có biết địa ngục tầng thứ 19 là gì không?”

Trong khoảnh khắc, cả phòng im phăng phắc.

Bởi vì đây là một câu hỏi chết người, không ai lẩn tránh được.

Trong đêm đông giá lạnh, Xuân Vũ cảm thấy câu nói này của Thanh U đã hằn rất sâu trong óc mình.

Tiểu Cầm và Văn Nhã cũng kinh ngạc đờ đẫn đứng nhìn Thanh U, cứng lưỡi. Đôi môi Thanh U khẽ nhích nhích, ánh mắt dần hiền hòa trở lại; hình như có một cái gì đó rời khỏi Thanh U và bay đi. Xuân Vũ lập tức đỡ lấy Thanh U, chỉ cảm thấy toàn thân bạn lạnh toát.

Ánh mắt Thanh U đã trở lại bình thường, thản nhiên nhìn ba người bạn đang đứng quanh, tỉnh bơ như không có chuyện gì xảy ra. Cô vuốt vuốt mớ tóc trước trán, nói: “Các cậu sao vậy? Nhìn tớ, cứ như nhìn con ma ấy thế?”

“Lại còn hỏi à? Vừa rồi cậu khiến bọn mình sợ chết khiếp!”

Văn Nhã trả lời, đôi mắt tinh nhanh của cô đầy sự nghi hoặc.

“Vừa nãy tớ làm sao?” Hình như Thanh U đã thấy thật sự sợ hãi.

Tiểu Cầm – cô gái cao và gầy – cầm tay Thanh U, nói: “Cậu không biết à, lúc nãy cậu toàn đi lượn vòng quanh và nói rất kỳ quặc, cứ như mù phù thủy ấy!”

“Phù thủy?” Thanh U lắc đầu, rồi trở về giường của mình. “Tớ hoàn toàn không nhớ gì hết!”

Xuân Vũ nói “Thanh U hãy ngủ đi. Có lẽ tại ban ngày cậu bị mệt quá...”

Thanh U gật đầu, ngoan ngoãn như một đứa trẻ, cô lại chui vào chăn.

Xuân Vũ lại nói với hai bạn: “Hai cậu cũng đi ngủ đi, đừng để ý đến chuyện vừa rồi nữa.”

“Nhưng thật kỳ lạ quá.” Văn Nhã tặc tặc lưỡi. “Sao lại không nhớ gì? Chẳng lẽ cậu ấy bị mộng du à?”

“Đừng nói thế! Thanh U chưa từng mặc chứng mộng du bao giờ!”

Xuân Vũ ngăn không cho hai bạn nói thêm gì nữa. Ở với nhau đã hơn ba năm, cô rất hiểu Thanh U ban đêm chỉ dậy đi toa-lét, còn giấc ngủ vẫn rất bình thường.

Tiểu Cầm rất biết điều, cô kéo Văn Nhã. Cả hai về giường của mình.

Một cơn gió lạnh tràn vào cửa sổ, khiến Xuân Vũ nhớ ra mình chỉ mặc áo ngủ, cô vội lên giường chui ngay vào chăn, mong sao có thể ngủ ngay.

Nhưng cô đã trần trọc suốt đêm, nơm nớp về Thanh U đang ở tầng dưới. Nhưng Thanh U lại ngủ say như chết, không động tĩnh gì, khiến Xuân Vũ thức trắng đêm vô ích.

Thực ra thì cô vẫn đang mãi nghĩ về câu hỏi của Thanh U.

Địa ngục tầng thứ 19 là gì?

[phần 5]

Ngày hôm sau.

Thanh U dường như đã trở lại bình thường, quên hẳn mọi việc xảy ra đêm qua. Xuân Vũ cũng không nhắc lại nữa, nhưng bên tai cô vẫn vang lên câu hỏi đêm qua của Thanh U; nó cứ như một câu thần chú không ngớt tái hiện khiến cô rối bời tâm trí. Buổi chiều, họ phải làm bài thi, Xuân Vũ đến phòng thi thì không thấy bóng dáng Thanh U đâu cả. Cô vội gọi di động cho Thanh U nhưng mãi vẫn không liên lạc được. Lúc này giáo viên đã phát đề thi.

Với Xuân Vũ, đề thi rất đơn giản; với các bạn khác có thể lại là rất khó. Cô nhận thấy một bạn nam ngồi bàn phía trên lấy di động ra gửi tin nhận tin tới tấp. Cô cười thầm. Tuy nội quy đã cấm dùng máy di động lúc làm bài, nhưng ai cũng biết những chuyện như thế này thường xuyên xảy ra. So với mọi ngày trên giảng đường luôn nghe thấy các tín hiệu nhắn tin thì hôm nay vẫn là yên tĩnh hơn nhiều.

Xuân Vũ lên nộp bài sớm nhất.

Có lẽ sự việc ở thôn hẻo lánh vẫn còn dư âm, cho nên khi cô lên nộp bài, có vô số ánh mắt khác thường đang đổ dồn về phía cô. Có vài bạn nữ còn thì thầm nhỏ to, cứ như Xuân Vũ chẳng phải là người trần gian nữa!

Cũng may, vì nửa năm qua cô đã quen với những ánh mắt như thế rồi, nên cô chỉ hơi cúi đầu bước ra khỏi phòng thi.

Cô rảo bước về ngay ký túc xá, thì thấy Thanh U vẫn ngồi trên giường, tay cầm di động, soạn tin nhắn. Thanh U hết sức chăm chú, cứ như đang làm bài thi gửi cho một nơi khác vậy. Xuân Vũ hỏi tại sao không ra làm bài thi thì Thanh U chỉ nói quấy quá là hơi bị mệt, vài hôm nữa sẽ thi lại vậy.

Không nén nổi nữa, Xuân Vũ ngồi xuống bên cạnh, hỏi luôn: “Mấy hôm nay cậu sao thế? Cứ như đã biến thành người khác?”

“Mình thấy mình chẳng thay đổi gì hết!” Thanh U quàng máy di động vào cổ.

“Không! Cậu đã khác hẳn rồi!” Nhớ lại mọi việc xảy ra mấy hôm nay, cùng những tiếng “tít tít” nhắn tin cứ như hối thúc, Xuân Vũ vẫn còn thấy hồi hộp. “Từ chục ngày nay cậu cứ nhắn tin nhận tin bất kể ngày đêm, tớ cứ tưởng cậu mới có bạn trai, nhưng xem ra tớ đã nhầm rồi!”

“Mình không cần cậu bận tâm làm gì!” Thanh U thản nhiên gạt tay Xuân Vũ,

rồi chạy ra khỏi phòng.

Cả căn phòng chỉ còn lại một mình Xuân Vũ. Cô nghĩ, có lẽ mình đã mất đi người bạn thân cuối cùng rồi. Cô thần thờ nhìn qua cửa sổ ngắm cảnh bên ngoài cho đến lúc màn đêm buông xuống. Nhưng rồi, sau giờ cơm tối vẫn không thấy Thanh U trở về, cô đã vài lần gọi điện mà vẫn không thể liên lạc được. Cô định đi tìm bạn, nhưng cả khu trường rộng lớn thế này biết đi đâu mà tìm? Thanh U đã ra ngoài trường cũng nên? Đã có bạn trai thật rồi chẳng?

Xuân Vũ cứ đi đi lại lại trong phòng hồi lâu, thế rồi bất giác cũng đi vòng quanh giống như đêm qua Thanh U đã đi, cô bỗng phát hoảng giật mình, vội ngồi ngay xuống ghế.

Mười giờ tối, Tiểu Cẩm và Văn Nhã đã về. Cả hai nói là vừa đi xem triển lãm tranh. Thực ra là vì muốn đi xem mặt anh chàng được coi là điển trai kia đó thôi!

Tiểu Cẩm chẳng thấy ngạc nhiên vì Thanh U đi vắng, bởi tối tối cô đã thường xuyên không về phòng. Tiểu Cẩm còn cười cười ngụ ý, nói: “Hay là Thanh U có anh chàng nào rồi? Chúng ta chẳng nên làm phiền chuyện vui của bạn!”

Xuân Vũ lờ mắt nhìn Tiểu Cẩm, thực ra cô chẳng còn tâm trí nào nói chuyện với các bạn, chưa đến 11 giờ cô đã nằm ngủ.

Nhưng nào có ngủ được?

Cứ thế, đã quá nửa đêm. Căn phòng tối om, im ắng đến ngạt thở. Xuân Vũ nằm trong chăn nhưng tai vẫn lắng nghe mọi động tĩnh. Cô rất mong có thể nghe thấy các tiếng động khi Thanh U vào phòng, tiếng bước chân rất êm, tiếng giường và đệm rung lên nhè nhẹ...

Ba giờ sáng, Thanh U vẫn chưa về.

Xuân Vũ không chịu nổi nữa. Khi cô đang chập chờn sắp ngủ thì bỗng nghe thấy tiếng “tít tít” nhắn tin ở di động của mình.

Xuân Vũ dùng chiếc máy Samsung có chức năng chụp ảnh, cô phải dùng ba tháng tiền công đi làm thêm mới mua được nó. Khi mới mua về đã khiến không ít các bạn phải trầm trồ ghen tỵ. Xuân Vũ cầm máy đang đặt ở đầu giường. Thì ra là tin nhắn của Thanh U.

Mẫu tin của Thanh U rất sát với thực tế, chỉ vền vẹn ba chữ:

“Cứu tớ với!”

[phần 6]

Xuân Vũ chợt cảm thấy ngực mình như bị đâm nhói. Cô ngồi bật dậy, nhìn ba chữ trên màn hình.

“Cứu tớ với!”

Cô thầm nhẩm lại một lượt, bên tai dường như thực sự văng vẳng giọng nói quen thuộc của Thanh U...

Thanh U gặp chuyện chẳng lành hay sao?

Cô vội bấm máy gọi điện cho Thanh U. Máy của Thanh U cứ reo chuông hoài nhưng chủ nhân không nghe máy.

“Thanh U, tớ sẽ ra cứu cậu.” Xuân Vũ thầm nói với mình. Cô trèo xuống giường, bật đèn trong phòng, và gọi cả Tiểu Cẩm, Văn Nhã dậy.

Cả 2 đang say giấc nồng bị gọi dậy, đều ngơ ngác. Xuân Vũ đưa cho 2 bạn xem tin nhắn vừa rời của Thanh U, Tiểu Cẩm bấy giờ mới hiểu ra, chớp chớp mắt, nói: “Có gì mà nhớn nhác lên? Bạn ấy chỉ đùa với cậu cũng nên!”

“Không! Thanh U không quen như thế đâu, cậu ấy không thể nói dối tớ!”

“Nhưng chính cậu nói mấy hôm nay Thanh U đã thay đổi kia mà?”

“Lỡ cậu ấy cầu cứu thật thì sao? Biết đâu, nửa đêm gặp phải kẻ xấu, là thân con gái thì tự vệ sao được?”

Văn Nhã vừa mặc áo vừa nói: “Đêm hôm khuya khoắt thế này, biết tìm cậu ấy ở đâu?”

Nhưng Xuân Vũ đã quyết ý, cô nhanh chóng mặc thêm áo rồi chạy ra khỏi phòng.

Gió lạnh đang thốc qua hành lang. Giữa đêm đông âm ỉ, Xuân Vũ vẫn lạnh run, mặc dù cô đã mặc thêm chiếc áo khoác khá dày. Kể từ sau sự kiện ở thôn hẻo lánh, cô trở nên rất sợ bóng tối, không dám đi đêm một mình.

Nhưng lúc này Xuân Vũ không hề thấy sợ hãi, vì cô hiểu rằng Thanh U đang kêu gọi cô.

Xuân Vũ đến gặp thầy giáo trực ban, kể về tình hình Thanh U có thể đã gặp chuyện không may. Nhưng ông ta lại bán tín bán nghi, vì lâu nay đám sinh viên thường bày ra bao trò tinh quái khiến không ít giáo viên phải chóng mặt ù tai.

Thầy giáo an ủi Xuân Vũ, dặn cô đừng quá lo lắng; giả sử phải trình báo mất tích thì cũng phải sau 24 giờ vắng bóng đương sự. Và lại, đang đêm hôm, cũng không thể tập hợp được người. Ông nói sẽ có biện pháp để đi tìm Thanh U, và khuyên Xuân Vũ hãy trở về mà ngủ đi.

Hết cách. Xuân Vũ đành về phòng vậy. Tiểu Cẩm và Văn Nhã đều ngủ lại rồi. Xuân Vũ thì không thể ngủ nữa, cô ngồi trên giường, tâm trí rối bời không biết nên làm gì đây?

Cô nhìn các đồ dùng của Thanh U, thấy chiếc ví da vẫn để lại. Đúng thế, chiều nay lúc Thanh U ra khỏi phòng, chỉ đeo trên cổ chiếc di động chứ không cầm theo thứ gì khác. Nếu không đem theo ví thì không thể đi xa khỏi trường, vì có thể là trong người không có tiền.

Vậy thì Thanh U đang ở đâu đó trong trường.

Nhưng liệu có thể là chỗ nào?

Cô nhớ lại mọi hành động khác thường của Thanh U hơn chục ngày qua: ngoài chuyện rất hay nhận tin nhắn tin, thì chiều qua Thanh U rủ cô đến tòa nhà ma, chụp ảnh ở đó, rồi phát hiện ra một bóng đen bí hiểm...

Tòa nhà ma?

Hay là chiều nay Thanh U lại đến tòa nhà ma? Xuân Vũ không dám nghĩ tiếp nữa. Nhưng ngoài nơi ấy ra, liệu bạn ấy có thể đi đâu?

Một sự thôi thúc kỳ lạ gì đó bỗng dâng trào, Xuân Vũ thấy mình hết sức can đảm, giống như cách đây nửa năm trong chuyến lữ hành như một con ác mộng đi đến cái thôn hẻo lánh kia. Sự thôi thúc khiến Xuân Vũ lập tức quyết định phải đến ngay tòa nhà ma để tìm Thanh U.

Không thể để đến mai. Phải đi ngay. Thanh U đang cầu cứu mình, coi chừng, nếu muộn quá thì không kịp mất!

Cô mở tủ tìm chiếc đèn pin mà cô đã dùng nó trong chuyến đi thôn vắng hời hợt. Cứ ngỡ đã vớt đi rồi, thì ra nó vẫn nằm im ở đây. Cô choàng thêm chiếc khăn lên đầu, che giấu kín khuôn mặt, cầm đèn pin chạy ra khỏi phòng.

Không nên đến gặp thầy giáo trực ban nữa, vì nhà trường đã cấm sinh viên bước vào tòa nhà ma. Đến nói chuyện, thì khác nào tự chui đầu vào rọ? Cô đành liêu lĩnh lui ra khỏi ký túc xá, bước đi trong đêm.

Hơn ba giờ sáng, gió bắc mặc sức tung hoành. Xuân Vũ thấy mình can đảm hết như cách đây nửa năm. Ánh đèn đường trong trường chiếu rọi, cô chạy chậm chậm về hướng có tòa nhà ma. Cũng giống như hôm qua, Xuân Vũ rẽ vào ngách hẹp bên cạnh, rồi đến trước tòa nhà.

Gió rét căm căm. Không thể nhìn rõ tòa nhà, ánh đèn pin lia vào hầu như chẳng trợ giúp được gì. Cô nói lỏng cái khăn trùm trên mặt, thở hít thật mạnh. Hình như lưng cô nhom nhóp mồ hôi.

Tuy nhiên, Xuân Vũ ngửi thấy một thứ mùi là lạ trong gió, khiến cô bất giác dần bước tiến lên mấy bước. Chỗ này là vị trí Thanh U đứng để chụp ảnh chiều hôm qua.

Cô nhìn lên cửa sổ tầng 2, thì thấy ở một ô cửa sổ có ánh sáng lờ mờ.

Tim Xuân Vũ như muốn nhảy bật ra ngoài. Vì cô nhận ra nơi có ánh sáng đó là ô cửa sổ thứ 4, tính từ bên phải.

Và bóng người bí hiểm xuất hiện trong bức ảnh kia cũng đang xuất hiện ở cửa sổ này.

Ô cửa sổ thứ 4, bên phải, tầng 2. Trong căn phòng đó có cái gì vậy?

Chẳng lẽ đây là nhà ma thật? Một khu nhà đã bị niêm phong hơn chục năm nay, bỗng đang đêm có ánh sáng. Chuyện chỉ có ở trong các bộ film kinh dị, nay đang hiển hiện ngay trước mắt Xuân Vũ.

Ô cửa sổ lờ mờ ánh sáng. Và bóng người bí hiểm kia. Người phụ nữ ấy là ai?

[PHẦN 7]

Sau một lúc do dự, Xuân Vũ vẫn bước về phía trước, tay rọi đèn pin, và thấy cánh cửa chỉ khép hờ. Lạ thật! Cửa chính của tòa nhà lại hé ra, cứ như là mở sẵn để đón cô bước vào.

Nhưng cô vẫn còn nhớ rất rõ ràng chiều qua cửa này vẫn đang khóa chặt kia mà? Vậy ai đã mở khóa?

Nhưng, khỏi cần nghĩ nhiều nữa. Cửa đã mở thì tội gì mình không vào xem sao?

Đám nữ sinh hể nghe các chuyện đồn đại về nhà ma, ai cũng sồn da gà, nhưng Xuân Vũ - người đã trải qua chuyến đi thôn vắng – thì chuyện này chẳng là gì!

“Không! Đây có là nhà ma gì đâu! Chỉ là tòa nhà bị khóa kín lâu năm mà thôi!”

Cô thảm tự động viên mình, rồi giơ đèn pin, thận trọng bước vào nhà ma.

Đang dè dặt bước vào nhà ma, chẳng khác nào bước vào ngôi mộ cổ.

Hành lang trước mắt cứ như là mê cung trong lòng đất, bụi bốc tung lên, dưới ánh đèn, chỉ thấy các đốm trắng lẩn tẩn, tương phản rất mạnh với bóng tối vây quanh. Xuân Vũ đi vòng quanh mấy lượt, thực ra chẳng nhìn thấy gì. Cô càng không dám bước vào các căn phòng, vì cô chợt nhớ đến cảnh cuối cùng trong bộ film “Dự án phù thủy Blair”.

Cầu thang đây rồi. Xuân Vũ hít vào một hơi thật sâu rồi từ từ bước lên tầng 2 của nhà ma.

Hành lang tầng 2 có phần sạch sẽ hơn, cô dựa vào trí nhớ để nhắm tính áng chừng đến căn phòng cô muốn tìm. Cô đi về phía bên phải tòa nhà, cố đếm cho chuẩn.

Có lẽ là phòng này. Cô lại hít một hơi thật sâu. Rồi từ từ đẩy cánh cửa.

Quả nhiên, có một chút ánh sáng yếu ớt.

Cô bỗng cảm thấy kinh hãi thấu tim gan. Thò đầu vào nhìn, thấy đây vốn là một phòng học không rộng, phía trên chiếc bảng đen có một bóng đèn sáng trắng nhờ nhờ, tỏa ra những tia sáng dìu dặt.

Ai bật đèn nhỉ?

Xuân Vũ rón rén bước vào, trước hết cô chú ý đến ô cửa sổ. Chiều qua ai đã đứng ở đó? Bỗng cô ngửi thấy một thứ mùi lạ. Cô đi qua từng hàng bàn

ghế theo kiểu cũ, hướng tới phía có cái mùi đó...

“Thanh U!”

Xuân Vũ không nén được, cô kêu lên. Đúng, Thanh U đang nằm trên nền nhà, vẫn mặc bộ quần áo chiều qua, cô nằm ngửa, vẻ mặt vô cảm, mái tóc dài xõa ra tả tơi trên nền nhà.

Xuân Vũ vội lao đến bên bạn, và nhận ra miệng Thanh U đã rỉ máu. Cái mùi kỳ lạ vừa nãy có lẽ là mùi máu.

Cô đưa tay sờ lên mặt Thanh U và lập tức rụt phắt ngay lại như bị điện giật. Người Thanh U đã lạnh toát.

Một nỗi kinh hãi bỗng chạy suốt thân thể Xuân Vũ, cô run rẩy ngồi sụp xuống sàn nhìn chằm chằm vào khuôn mặt Thanh U. Sự kinh hãi dần biến thành nỗi đau xót.

Thanh U đã chết.

Một sự thật hiển nhiên không còn nghi ngờ gì nữa. Dù Xuân không tin ở mắt mình thì cũng phải tin ở nỗi đau xót đang dâng lên trong cô. Cô ngẩng lên nhìn căn phòng học bỏ trống bao năm trời, ngọn đèn phía trên tấm bảng đen vẫn hắt ra ánh sáng yếu ớt, cứ như nó vừa đến từ một thế giới khác – Đây là nhà ma ư?

Những giọt nước mắt mằn mằn từ từ trào xuống. Xuân Vũ cảm thấy con tim mình đã chìm xuống vực sâu không đáy, đôi mắt cô nhòa lệ. Cô chột nhìn xuống ngực Thanh U, chiếc di động Nokia màu đỏ vẫn đang sáng, hình như vừa rồi lại có tin nhắn mới.

Không rõ sức mạnh từ đâu ra, một cách vô thức, Xuân Vũ cầm di động của Thanh U lên.

Quả nhiên màn hình hiển thị có tin nhắn chưa được đọc.

Đây là tin nhắn cuối cùng mà di động của Thanh U nhận được. Một dòng tiếng Anh.

“GAME OVER!”

[PHẦN 8]

Một đêm kinh hoàng.

Phải. Thanh U đã chết.

Sau nửa năm trời, Xuân Vũ lại trải qua một nỗi đau vĩnh biệt. Và cũng bắt đầu từ đây cô lại bị cuốn vào một chuỗi những thử nghiệm rùng rợn không sao tưởng tượng nổi.

Tờ mờ sáng, sau khi bất ngờ phát hiện ra thi thể của Thanh U trong tòa nhà ma, Xuân Vũ báo cáo ngay với nhà trường. Thoạt đầu, thầy giáo trực ban vẫn ngờ ngợ không dám tin, nhưng khi chạy đến hiện trường thì ông mới ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc.

Thi thể Thanh U được chuyển ngay đến bệnh viện. Kết luận về nguyên nhân tử vong lại càng khiến người ta thất kinh: các bác sĩ phát hiện thấy lưỡi của Thanh U bị cắn đứt rất sâu, máu trào ra chảy vào khí quản, vì thế cô đã bị chết ngạt!

Khả năng duy nhất là Thanh U đã tự sát, vì khám nghiệm vết đứt ở lưỡi cho thấy hoàn toàn khớp với đặc điểm hàm răng của Thanh U. Chỉ có thể là chính Thanh U đã cắn lưỡi.

Tin này khiến mọi người vô cùng sửng sốt. Thật chẳng khác nào “cắn lưỡi tự tử” trong tiểu thuyết võ hiệp, hoặc bị “rút lưỡi” trong các câu chuyện cổ xưa? Nghe nói sự cố này chỉ xảy ra trong một vài cuộc thi đấu thể thao, vận động viên va chạm nhau quá mạnh, vô tình tự cắn phải lưỡi, máu tràn vào làm tắc khí quản rồi tử vong.

Nhưng tại sao phải tự sát bằng cái cách kỳ cục này? Hình như trong thực tế chẳng có vụ việc nào như thế cả. Khi ăn cơm có thể sơ ý cắn vào lưỡi, ai cũng thấy đau buốt tận tim nữa là, sao lại tự cắn đứt lưỡi mình?

Cái chết của Thanh U trở thành một điều bí ẩn.

Xuân Vũ rành rành vô tội, nhưng cũng bị cuốn vào vòng xoáy. Kể từ sáng ngày hôm sau, cô đã bị nhà trường gọi lên nói chuyện vài lần, cô chỉ có thể kể lại tất cả những điều mình biết, nhưng những chuyện đó thật quá li kì, ngay các thầy giáo vốn rất tin ở cô cũng phải ngờ ngợ.

Để chứng minh cho lời nói của mình, Xuân Vũ bèn mở máy tính trong phòng ký túc xá, trong đó vẫn lưu lại bức ảnh chụp trước cửa tòa nhà ma. Nhưng khi bật máy rồi, cô mới thấy nó bị nhiễm virus nghiêm trọng, không

thể chạy được. Một giảng viên máy tính đến kiểm tra, mới biết ổ cứng đã bị virus phá hủy toàn bộ dữ liệu lưu trong đó, dù đem đi sửa cũng không ăn thua.

Xuân Vũ lại đưa chiếc máy ảnh kỹ thuật số của Thanh U ra, thì ảnh lưu trong đó cũng đã bị xóa mất. Có lẽ hôm đó sau khi nạp ảnh vào máy tính rồi, Thanh U đã tự xóa đi cũng nên.

Phải chăng ở thế giới xa xăm vô hình có một sức mạnh nào đó đang thao túng vận mệnh của họ? Xuân Vũ không sao lý giải nổi toàn bộ sự việc. Có lẽ, bức ảnh kỹ thuật số ấy thực ra chỉ là ảo giác của cô, cô chưa từng chụp ra nó?

Không! Rõ ràng là Nam Tiểu Cầm và Hứa Văn Nhã đã nhìn bức ảnh đó! Nhưng hiện giờ cả 2 đều đang quá sợ về chuyện Thanh U, không dám tiếp tục ở gian phòng có người chết này nữa. Chẳng rõ hai cô bạn đã lánh đi đâu rồi?

Xuân Vũ đành ngồi nhớ lại bức ảnh bí hiểm đó. Khung cảnh là tòa nhà u ám. Thanh U đứng phía trước, vẻ mặt vô cảm, bóng người trên khung cửa sổ tầng hai...

Trời ạ! Có vẻ như là bức ảnh cuối cùng để lại?

Cô cố nhớ lại thật tỉ mỉ. Đúng, rất có vẻ là thế. Khung nền được lựa chọn, cùng vẻ mặt Thanh U... đều giống hệt bức ảnh treo ở căn phòng truy điệu.

Hay là, Thanh U đã có linh cảm mình sẽ chết, nên mới chạy đến trước tòa nhà ma để chụp bức ảnh cuối cùng để lại? Hay là, vì cố ý để lại một thông tin đặc biệt nào đó trong bức ảnh, ví dụ, bóng đen ở cửa sổ tầng 2?

Xuân Vũ lắc đầu thật mạnh, không muốn nghĩ tiếp nữa. Dù sao bức ảnh ấy cũng không còn nữa. Có điều, tuy Thanh U đã được xác định là tự sát, nhưng Xuân Vũ vẫn bị các thầy và các bạn nghi ngờ. Cô nghĩ, phen này mình đã thật sự bị rơi vào mê cung không có lối thoát, không thể tìm ra sự thật.

Chiều hôm đó, Xuân Vũ đi cùng thầy giáo đến bệnh viện. Cô muốn được nhìn lại thi thể Thanh U.

Thi thể Thanh U đặt trong buồng lạnh.

Lúc này các vết máu trên môi Thanh U đã được lau sạch, vẻ mặt vẫn bình

thản, chỉ nhợt nhạt vì đã không còn sự sống nữa. Những làn hơi lạnh vây quanh Thanh U, trông cứ như cõi tiên trên trời. Thanh U không còn bất cứ khổ đau nào nữa.

Đăm đăm nhìn Thanh U hồi lâu, Xuân Vũ trào nước mắt. Bên tai cô hình như còn văng vẳng giọng nói của bạn. Cô mong sao tất cả chỉ là một cơn ác mộng, nhưng bao giờ ác mộng mới kết thúc?

Kể từ năm thứ nhất đại học, Thanh U là bạn thân nhất của cô. Các nam sinh viên thường ví hai người là hai đóa hoa vàng đẹp nhất khoa. Họ luôn bên nhau như hình với bóng, khiến các bạn nữ phải trầm trồ và cũng ghen tỵ nữa. Hồi đó Thanh U luôn rất ít nói, có nỗi niềm gì cũng luôn giấu kín trong lòng. Hai năm sau đó Thanh U đã cởi mở hơn nhiều, cũng đã thân với vài bạn nam nhưng đều chấm dứt cả.

Vì sự kiện ở thôn hẻo lánh cách đây nửa năm, nên nhiều bạn đã nhìn Xuân Vũ khác đi, hình như cô thật sự là một thứ quái vật chẳng lành. Chỉ có Thanh U vẫn giúp cô nhanh chóng ổn định, trở lại hòa nhập với sinh hoạt nhà trường như bình thường. Tiểu Cẩm và Văn Nhã được Thanh U động viên, nên cũng vui vẻ “kết nạp” Xuân Vũ về phòng ở.

Thanh U – người bạn duy nhất tin cậy của cô, giờ đây chỉ còn phần xác lặng lẽ nằm đây. Chỉ không rõ cái lưỡi của cậu có còn trong miệng hay không?

Xuân Vũ bỗng quên hết mọi sợ hãi, cô đưa tay vuốt ve cánh tay của Thanh U.

Cánh tay của người chết.

Các ngón tay lạnh giá như băng. Mấy hôm trước Thanh U còn sống vui tươi là thế, họ cùng hít thở bầu không khí trong một căn phòng, ngủ chung một cái giường tầng, gần nhau trong gang tấc, thế mà nay hai người đã ở hai thế giới!

Xuân Vũ cũng không hiểu tại sao mình lại có can đảm thế này. Ngày trước, hễ trong gia đình họ hàng có người già qua đời, cô nào có dám nhìn. Nay cô đang nắm tay Thanh U không chút sợ hãi, những giọt lệ tuôn trào rơi xuống khuôn mặt trắng bệch của Thanh U.

Nhưng, nước mắt âm âm cũng không thể nào đánh thức người đã yên giấc ngàn thu.

[PHẦN 9]

Ba ngày sau, Thanh U được đưa đi hỏa táng.

Điều khiến mọi người không ngờ là Xuân Vũ lại không đến dự buổi lễ tiễn biệt Thanh U. Ai cũng đoán rằng Xuân Vũ không ra tiễn bạn, vì sợ rằng mình đau xót mà khóc than vật vờ không hay, cô còn sợ hơn nữa là những ánh mắt soi mói của mọi người đối với cô. Chí ít là trong tiềm thức của nhiều người, có lẽ Xuân Vũ là nhân vật xúi quẩy đã đem lại vận xấu cho Thanh U.

Nhưng chẳng ai biết rằng trong khi Thanh U được đem đi hỏa táng thì Xuân Vũ đã khóc suốt một ngày trời.

Ngày thứ 2 sau khi hỏa táng, bà mẹ Thanh U đã đến căn phòng ký túc xá để thu xếp các vật dụng Thanh U để lại. Xuân Vũ ở bên bà, cô chỉ im lặng cúi đầu như một đứa trẻ có lỗi. Bà mẹ cũng không trách cứ gì, vì bà biết Xuân Vũ là bạn rất thân của Thanh U.

Trước đây Xuân Vũ nghe nói Thanh U có một chị gái hơn cô 2 tuổi, cũng từng học ở đại học này nhưng đã chết, không rõ vì nguyên nhân gì. Nếu đúng là thế, thì bà mẹ Thanh U đã mất đi hai cô con gái, bà đã phải khổ đau gấp bội.

Nhưng bà mẹ hầu như không nói một câu, hình như bà đã khóc cạn nước mắt; bà chỉ lặng lẽ thu dọn các di vật của Thanh U vào một hộp các-tông lớn, rồi bung ra khỏi khu ký túc xá nữ sinh.

Xuân Vũ cũng theo bà xuống sân. Bà lấy viên phấn vẽ trên sân một cái vòng tròn rồi lấy các di vật trong hộp các-tông ra đặt vào trong đó.

Đã có nhiều nữ sinh đến vây quanh, họ không hiểu là chuyện gì. Bà mẹ châm lửa đốt chiếc váy trắng của Thanh U – đó là chiếc váy ngủ Thanh U đã mặc đêm hôm nọ, rồi lượn vòng quanh trong phòng như bị trúng tà.

Lúc này Xuân Vũ mới hiểu bà định làm gì. Phải đốt các vật dụng mà người đã khuất từng dùng khi còn sống, gửi xuống âm tào địa phủ thì hồn ma mới có cái mà dùng. Mấy ngàn năm qua, người Trung Quốc vẫn hỏa thiêu các vật dụng của người chết như thế này, Xuân Vũ cũng nhớ rằng người nhà mình ngày trước cũng từng hỏa thiêu quần áo của các cụ già trong họ hàng sau khi chết.

Bà mẹ Thanh U quỳ bên cạnh vòng tròn, lần lượt đốt các loại quần áo của con gái. Kể ra thì, nội quy nhà trường cấm đốt lửa trong trường, nhất là khi thời tiết khô hanh, nhưng không ai dám ra ngăn cản bà. Mọi người đều hiểu nỗi bi thương của bà mẹ.

Các vật dụng đựng trong hộp các-tông sắp bị đốt hết. Từng thứ một, Xuân Vũ đều rất nhớ: từng bộ áo quần của Thanh U, từng cuốn sách, thậm chí cả các thứ lật vật như thuốc đánh răng và bàn chải của bạn... tất cả đều bị ném vào đám lửa. Vòng phán hình tròn còn có một “cái cửa” – có lẽ là lối ra để gửi các vật dụng hỏa thiêu xuống âm phủ.

Cuối cùng, chiếc di động màu đỏ của Thanh U cũng bị ném vào lửa, vỏ kim loại bị đốt quần quai nhả nhúm.

Nhìn chiếc di động bị đốt bỏ, Xuân Vũ bỗng nhớ tới mẫu tin nhắn cuối cùng.

Phải! Tin nhắn!

Chiếc di động của Thanh U có lẽ ẩn chứa những bí mật quan trọng.

Khi Xuân Vũ hiểu ra thì đã quá muộn, nhiệt độ cao đã khiến các linh kiện bên trong lỏng lẻo, bốc mùi khét lẹt.

Không kịp nữa rồi, bo mạch bên trong đã bị nướng trụi.

Xuân Vũ thở dài, thần thờ nhìn chiếc di động biến thành một nhúm phế liệu. Toàn bộ vật dụng của Thanh U để lại trong phòng chỉ còn là một đồng rúm rỏ xen lẫn tro bụi.

Đám lửa hướng tới âm phủ đã tắt.

Đến lúc này, bà mẹ Thanh U mới bật khóc. Một bà mẹ khổ đau, và đầy nghị lực.

Sau khi bà đi rồi, Xuân Vũ vẫn đứng ngây ra đó. Trước mắt cô là một vòng tròn, bên trong là đám nham nhở tro than.

Cô nghĩ ngợi, thể xác con người đã không còn, nếu vẫn để lại trên đời các vật dụng thân thiết với họ như quần áo lót, khăn quàng, thuốc đánh răng... thì chúng vẫn còn mang hơi thở và bóng hình của chủ nhân, hoặc có lẽ là một phần của sinh mệnh chủ nhân. Cho nên phải đốt đi, thì mới thật sự là hỏa táng theo chủ nhân.

Xuân Vũ gật đầu. Chắc chắn là như thế rồi. Vừa nãy khi nhìn quần áo của Thanh U đang cháy, cô có cảm giác như Thanh U ở ngay trước mặt cô, mặc những áo quần đó và cùng cháy với chúng, cùng biến thành tro bụi, rồi bị gió lạnh thổi bay lên không trung cao vời vợi, rồi lên thiên đường hay xuống địa ngục đây?

Buổi tối hôm đó.

Rốt cuộc Văn Nhã cũng đã về phòng, nhưng Tiểu Cẩm thì không rõ còn ẩn náu ở đâu. Xuân Vũ đã có người để nói chuyện, nhưng Văn Nhã chỉ chán ngán hậm hực nhìn cô, rồi nằm đắp chăn, mở di động ra chơi trò chơi, không thiết nói chuyện với Xuân Vũ.

Xuân Vũ cũng đành chịu vậy, cô lại nhìn cái giường tầng dưới vốn thuộc về Thanh U. Trông trơn không còn gì nữa, ngay đệm trải giường cũng đã bị đốt, người đi, giường bỏ trống. Bầu không khí trong phòng bức bối đến ngạt thở, hai cô sinh viên vẫn làm căng với nhau, rồi tắt đèn, đi ngủ.

Nghĩ đến tầng dưới đang bỏ trống, Xuân Vũ không sao ngủ được. Hình như tầng dưới không có người ngủ thì người tầng trên cũng ngủ không yên. Cả chiếc giường, trên nặng dưới nhẹ, cứ rung rung chao đi. Thực ra đó chỉ là do Xuân Vũ tưởng tượng, nhưng vì cô đã quen ngủ tầng trên, Thanh U tầng dưới, đêm đông giá lạnh mà vắng Thanh U, nên cô chẳng biết sẽ ngủ ra sao đây.

Nằm trong chăn, Xuân Vũ cũng không dám thở mạnh, cứ như là hễ có bất kỳ động tĩnh gì thì chiếc giường sẽ sập xuống. Xuân Vũ bỗng nghe thấy có tiếng động khe khẽ ở giường đối diện, chính là Văn Nhã.

Rồi đến tiếng bước chân, mở cửa đi ra. Khuya thế này Văn Nhã ra ngoài làm gì?

Xuân Vũ hồi hộp chờ đợi hồi lâu, vẫn không thấy bạn trở vào, dù đi toa-lét cũng chẳng thể lâu như thế. Trong phòng chỉ còn một mình Xuân Vũ, bên ngoài là màn đêm gió lạnh đang thổi, Xuân Vũ nằm trong chăn ấm lại càng không dám cựa quậy, chỉ sợ chiếc giường lại rung lên.

Cô bỗng thấy di động của mình có tín hiệu tin nhắn.

Tiếng “tít tít” hồi thúc khiến Xuân Vũ lập tức nhớ đến cái đêm mà Thanh U gặt nạt... lưng cô lại nhóp mồ hôi, hình như tiếng chuông đang nhói vào ngực cô.

Sau một lát do dự, cô đưa tay ra cầm di động đưa vào trong chăn.

Chăn trùm kín đầu, ánh sáng màn hình hắt vào mắt Xuân Vũ. Cô co người trong chăn, nhìn màn hình, cứ như là cầm đèn pin tiến vào sơn động.

Chẳng khác gì vào sơn động phát hiện ra u linh, Xuân Vũ nhìn thấy mẫu tin nhắn giữa đêm khuya, cô suýt nữa hét lên.

Đây là tin nhắn do Thanh U gửi đến.

Tuy không dám tin ở mắt mình, nhưng rõ ràng là cột “người gửi” ghi rõ hai chữ “Thanh U”!

Mọi ngày họ thường nhắn tin cho nhau, “Thanh U” là người gửi nhiều tin nhất cho cô. Ở đây không thể có sự nhầm lẫn. Cô nhìn dòng “thời gian”, vậy là gửi tin cách đây 2 phút.

Nhưng, Thanh U đã chết rồi kia mà?

Chiều nay máy của Thanh U cũng đã bị bà mẹ thiêu hủy. Ngay di động cũng chẳng còn, thì tin nhắn này phát đi bằng cách nào? Dù chuyển số sim sang một chiếc di động khác, nhưng chủ nhân thì đã chết, mấy hôm nay cũng không có ai đụng đến chiếc máy của Thanh U, thì sao có thể bị chuyển đổi gì được?

Chỉ có duy nhất một khả năng là, u linh đã phát tin nhắn này?

Xuân Vũ nhớ lại cái đêm hôm nọ cô bỗng nhận được tin nhắn “Cứu tớ với!” của Thanh U, sau đó đã xảy ra chuyện đáng sợ kia. Nhưng Thanh U đã hóa thành tro bụi mà vẫn nhắn tin cho cô được. Thật thế không?

Tin nhắn này là gì nhỉ?

Xuân Vũ nằm trong chăn, tay run run đến mấy phút, rồi cô cũng đọc tin nhắn của u linh.

“Bạn có biết địa ngục tầng thứ 19 là gì không?”

Lại là cái câu hỏi chết người này.

Cô thấy toàn thân lạnh toát, không khí trong chăn hầu như khiến cô ngạt thở, đành kéo chăn thò đầu ra thở dốc, lúc này cô mới thấy trán mình đầm mồ

hôi.

Căn phòng vẫn tối đen, Xuân Vũ không để ý đến giá lạnh gì nữa, chỉ mặc áo lót, cô ngồi dậy bật đèn đầu giường. Ánh sáng dịu dịu hắt vào chiếc di động Samsung của cô.

“Địa ngục tầng thứ 19?” Xuân Vũ khẽ nhảm lại một lượt. Đêm hôm nọ Thanh U đi lượn vòng trong phòng, cũng đã nói ra câu này, khiến cả ba cô bạn đều sợ hết hồn. Nay Thanh U đã chết mà lại gửi cái tin nhắn di động vẫn là câu hỏi này?

Vậy là chuyện gì đây? Xuân Vũ sợ tái mặt, không thể hiểu ra sao nữa.

Địa ngục. Lẽ nào Thanh U đã xuống địa ngục?

Đây là tin nhắn từ địa ngục?

Đầu óc Xuân Vũ hoàn toàn rối bời, không hiểu là kinh ngạc hay là khiếp sợ; hình như trong bóng tối có một bàn tay vô hình đã lôi cô vào một mê cung hỗn loạn. Cô bỗng rùng mình, lẩm bẩm như một kẻ tâm thần: “Thanh U đã nhắn tin, thì mình nên trả lời mới phải!”

Cô khoác chặn lên người, ngón tay phải run run, bấm trên bàn phím di động mấy chữ.

“Thanh U. Có phải là cậu thật không?”

Sau khi chững lại vài giây, tin nhắn đã được gửi đi.

Cô thở ra một hơi thật dài và cảm thấy người mềm nhũn ra. Chẳng rõ Thanh U ở địa ngục có nhận được không?

Cô vẫn trùm chặn ngồi trên giường, ánh đèn đầu giường hắt lên khuôn mặt, cô nghĩ, chắc sắc mặt mình rất nhợt nhạt, cứ như con cừ non lạc đường...

Thời gian từng giây từng giây trôi đi, bào mòn con tim Xuân Vũ.

Bỗng nhiên, tiếng “tít tít” tin nhắn reo lên.

Màn hình nhấp nháy. Xuân Vũ xem đồng hồ, lúc này đúng 12 giờ đêm.

Cô hít vào một hơi thật sâu, ngón tay cái chậm chậm nhấn nút. Mẫu tin trả

lời của Thanh U.

“Hoan nghênh bạn đã đến địa ngục.”

TẦNG 2 ĐỊA NGỤC

[phần 1]

12 giờ đêm.

Sách cổ chép rằng, vào giờ này, gió rét căm căm, muôn âm thanh tịch mịch, vong linh xuất hiện...

Xuân Vũ đang run rẩy ngồi trên giường tầng trong phòng ký túc xá, trèm chăn, xem mẫu tin nhắn mà di động của cô vừa nhận được.

“Hoan nghênh bạn đã đến địa ngục”. Cô đọc lại rành rọt từng chữ một. Xuân Vũ thấy sống lưng lạnh toát, hình như cô đã ngửi thấy mùi của địa ngục. Cô nhìn căn phòng một cách bất lực, ánh đèn đầu giường sao mà nhạt nhòa, bên ngoài cửa sổ tối đen như mực, chẳng lẽ địa ngục ở ngay bên cạnh mình? Cô run run, lắc đầu. Tại sao Thanh U lại muốn đưa cô xuống địa ngục?

Cô dăm dăm nhìn màn hình di động, mẫu tin nhắn bảy chữ như một con dấu nóng bỏng in sâu vào đôi mắt cô.

Cô đang rất lúng túng, thì tiếng “tít tít” lại vang lên.

Vẫn là Thanh U nhắn tin.

“Nickname của bạn là gì?”

Đọc tin này, Xuân Vũ ngó ra. Thế là gì vậy? Chỉ có chat trên mạng hoặc trên di động thì mới dùng nickname chứ! Chẳng lẽ Thanh U muốn trò chuyện với cô ở địa ngục?

“Nickname của mình ư?” Mọi ngày Xuân Vũ rất ít chat trên mạng, nên cũng không dùng nickname. Nghĩ ngợi một hồi, cô bỗng nảy ra một cái tên “Tiểu Chi”.

Tiểu Chi trong “Chung cư thôn vắng”? Đúng thế. Với cô, cái tên này có ý nghĩa rất đặc biệt. Thế là Xuân Vũ nhập 2 chữ Tiểu Chi vào di động, coi như nickname và nhắn trả lời luôn.

Vừa phát xong chưa đến 5 giây, Xuân Vũ lại nhận được tin nhắn trả lời.

Nhưng, nội dung tin nhắn này thực là lạ lùng.

“Bạn đã bước vào tầng 1 địa ngục, hãy lựa chọn: 1. Lâu đài Dracula; 2. Chùa Lan Nhược; 3. Khách sạn Jamaica; 4. Quán trọ U linh; 5. Phủ tiến sĩ thôn vắng.”

Xuân Vũ trầm ngâm một lượt, cô càng không hiểu ra sao.

“Tầng 1 địa ngục?” Nghĩa là thế nào? Cô lập tức liên tưởng đến “18 tầng địa ngục” mà người ta vẫn nói. Hồi nhỏ thường nghe thấy người ta rửa nhau “Phải tống cổ mày xuống 18 tầng địa ngục!”

Nhưng tại sao lại đưa ra 5 địa danh: Lâu đài Dracula, Chùa Lan Nhược, Khách sạn Jamaica, Quán trọ u linh, Phủ tiến sĩ thôn vắng? Cô chưa từng nghe nói “Lâu đài Dracula”, nhưng có nghe nói về chùa Lan Nhược: truyện “Nhiếp Tiểu Sảnh” trong Liêu Trai chí dị kể rằng Ninh Thái Thần và Nhiếp Tiểu Sảnh đã yêu nhau ở chùa Lan Nhược.

“Khách sạn Jamaica” thì quá lầy lùng, nhờ có cuốn tiểu thuyết cùng tên – bộ tiểu thuyết huyền bí rất có tiếng vang trên văn đàn của nữ văn sĩ Anh quốc Daphne du Maurier, bà cũng là tác giả cuốn “Giấc mộng hồ điệp”.

“Quán trọ u linh” là tên cuốn truyện kinh dị của người Trung Quốc sáng tác, Xuân Vũ cũng đã từng đọc rất say mê.

Còn về “Phủ tiến sĩ thôn vắng” thì lại càng rất ấn tượng với Xuân Vũ, vì cô đã từng đến đó và đã trải qua những chuyện không sao tưởng tượng nổi trên đời.

Bây giờ cô phải chọn một trong 5 địa điểm trên.

Mình đã chọn nickname là Tiểu Chi, thì đương nhiên phải trở về nhà của “Tiểu Chi”! Xuân Vũ mặc nhiên lựa chọn địa điểm số 5: Phủ tiến sĩ thôn vắng.

Cô soạn tin là “số 5”, và gửi trả lời.

Chỉ vài giây sau, cô đã nhận được tin nhắn của đối phương.

“Bạn đã bước vào Phủ tiến sĩ thôn vắng, cần lựa chọn: 1. Đại sảnh; 2. Lầu nhỏ; 3. Sân sau; 4. Địa cung”.

Đọc tin nhắn này, thì cô hình như lại trở về cái thôn vắng ấy. Ai đã đọc cuốn “Chung cư thôn vắng” thì đều biết “Phủ tiến sĩ” là một khu nhà lớn trong

thôn, bên trong ẩn chứa bao điều huyền bí xa xưa, nơi ấy cũng là ác mộng đã từng hành hạ Xuân Vũ.

Giờ đây cô đang giờ lại cơn ác mộng đó.

Cô thản nhiên soạn tin “Sân sau” và gửi đi.

Đối phương trả lời ngay:

“Bạn đã bước vào sân sau, ngoài cây mai ra, còn nhìn thấy: 1. Ngôi mộ; 2. Cái giếng cũ; 3. Cái ao; 4. Sơn động.”

Xuân Vũ đang dồn hết tâm trí, quên hẳn mình đang ở nơi nào, và cũng không thấy rét hay buồn ngủ. Đọc mẩu tin nhắn từ địa ngục này, cô cố hồi tưởng lại về thôn vắng... Đúng! Sân sau có một cây mai, một cái giếng cổ nhưng không có mồ mả, ao hồ hoặc sơn động...

Cái giếng! Xuân Vũ không nghĩ ngợi nữa, soạn “số 2” gửi trả lời.

Vài giây sau, đối phương nhắn lại ngay:

“Đã chọn đúng. Đến bên giếng nhìn xuống, sẽ thấy hình như đáy giếng có một đôi mắt. Hãy lựa chọn: 1. Tiếp tục; 2. Bỏ qua.”

Lúc này dường như Xuân Vũ không kiểm soát nổi mình nữa, cô chọn ngay “Tiếp tục”.

Sau khi phát đi số 1, đối phương trả lời luôn:

“Rất tiếc, sự lựa chọn của bạn khiến bạn phải hối hận suốt đời. Khi đứng bên nhìn xuống giếng, bạn sẽ bị một đôi tay đẩy bạn ngã xuống đáy giếng.”

[phần 2]

Xuân Vũ đọc xong mẩu tin này, đôi tay cô run bần. Cô cảm thấy lưng cô nóng nóng, hình như có đôi bàn tay đẩy cô một cái, khiến cô rơi xuống vực sâu không đáy.

Cô vội lắc người thật mạnh, suýt nữa ngã nhào xuống sàn, cả cái giường cũng chao đi. Cô không dám ngồi như thế nữa, bèn lại chui vào chăn nằm.

Tiếng “tit tit” lại vang lên, cô cầm máy vào trong chăn để đọc tin.

“Hiện giờ xung quanh bạn tối đen, chỉ có ánh sáng le lói trên đầu. Bạn giơ tay ra sờ, sẽ thấy xung quanh là thành giếng giá lạnh mọc đầy rêu trơn”.

Nằm trong chăn tối om đọc màn hình máy di động, Xuân Vũ cảm thấy mình đang ở dưới đáy giếng – một không gian chật hẹp tối om, chỉ thấy ánh sáng nhờ nhờ, là miệng giếng hay là màn hình di động?

“Mình đã rơi xuống giếng thật ư?”

Xuân Vũ cảm thấy tuyệt vọng và gằn như ngạt thở, hai tay cố đưa về phía trước, nhưng quả nhiên cô sờ thấy thành giếng giá lạnh, bàn tay nhớp trơn – đó là rêu xanh lâu năm không được thấy ánh dương.

Đúng thế, cô đã đến thôn vắng, ngồi dưới đáy giếng ở sân sau của Phủ tiến sĩ xa xưa, ngồi trên những đám xương trắng của những người nhảy xuống giếng ngày trước nhìn lên vòng ánh sáng mặt trời nhợt nhạt trên đầu.

Cô đã bị giam cầm ở đây 100 năm.

Khi Xuân Vũ định hét to lên thì giai điệu “Phá gió đông” của Châu Kiệt Luân bỗng vang lên – đó là tiếng chuông di động của cô. Ai gọi điện cho mình nhỉ?

Mặc kệ, dù là đang ở trong chăn hay dưới đáy giếng, mặc kệ người gọi là ai, Xuân Vũ nhấn nút nghe ngay.

Sau vài giây ngập ngừng, một giọng nữ vang lên: “Chúng ta đã phạm tội gì, tại sao phải đến tầng 1 địa ngục mới có thể gặp nhau?”

Xuân Vũ ngớ người, giọng của đôi phương rất kỳ quái. Cô chưa bao giờ nghe thấy giọng nói này, hình như không phải do miệng con người phát ra, nhịp điệu và âm sắc đều cứng ngắt, không thể hiện ngừng ngắt và ngữ điệu như của mọi người, các dấu giọng hầu như đều lơ lơ ngang ngang như nhau, lại eo éo như giọng thái giám trong các phim truyền hình.

Nhưng Xuân Vũ vẫn buột miệng hỏi lại: “Cô là ai? Thanh U phải không?”

Hình như đôi phương không nghe thấy câu hỏi, vẫn tiếp tục nói với tốc độ vừa rồi: “Tôi là diên thê, cô gái bị ném xuống giếng, đã chết từ lâu”.

Diên thê? Đã chết, bị ném xuống giếng? Mình đang đối thoại với u linh ở dưới giếng hay sao? Xuân Vũ biết “diên thê” là gì: nông thôn Trung Quốc

thời xưa có 1 phong tục, người nghèo đem vợ của mình cho nhà giàu “thuê” làm thiếp, sau khi hết hạn thuê, nhà giàu trả cô ta về cho chồng. Tiểu thuyết nổi tiếng “Người mẹ đi làm nô lệ” viết vào thập kỷ 30, lấy phong tục “cho thuê vợ” này làm đề tài.

Không đợi Xuân Vũ lên tiếng, cô gái kia lại tiếp tục kể lể: “Tôi vốn dĩ có chồng có con, nhưng vì gia cảnh khốn khó nên phải đến nhà họ Âu Dương, hạn thuê là 3 năm, vì ông Âu Dương muốn có con nối dõi. Năm sau đã sinh cho ông ta một đứa con trai, nên tôi muốn trở về nhà. Ông Âu Dương cấm tôi bước ra khỏi cửa, nên đã nhốt tôi vào sân sau. Có một hôm tôi đã trốn ra nhưng lại bị bắt trở lại ngay. Đàn bà dám bỏ trốn là tội lớn ở thôn quê, theo phép tắc thời đó, tôi phải bị ném xuống giếng. Thế là tôi bị đẩy xuống giếng ở sân sau.”

Tiếp đó, nghe thấy di động vang lên một tiếng “ùm”, hình như có thứ gì đó rơi xuống giếng, nước bắn tung tóe lên thành giếng, sau đó là bóng tối vĩnh viễn...

Những lời kể vừa rồi rất bình thản, qua những âm thanh quái dị ấy, Xuân Vũ hình như nhìn thấy cái oan hồn kia – cô ta mặc trang phục thùng thình theo kiểu những năm đầu Dân Quốc (sau năm 1911), có búi tóc khá to, chắc cô ta còn rất trẻ, khuôn mặt xinh đẹp, hơi xanh xao, đang ngồi ở đáy giếng u ám nhìn vào Xuân Vũ kể lể chuyện đời bi thảm của mình.

Cô ấy là một “diễn thê”, chết vào những năm đầu Dân Quốc, và vẫn ở đáy giếng ngẩng nhìn lên trời, đôi mắt mang nỗi oán hận vĩnh viễn không nguôi. Nay cô ấy từ đáy giếng cổ ở thôn vắng, gọi điện cho Xuân Vũ – không, cô ấy ngồi đối diện với Xuân Vũ, chậm chậm giơ cánh tay trắng nhợt ra vuốt ve khuôn mặt đầy sợ hãi của Xuân Vũ.

Lúc này Xuân Vũ thấy diễn thê đã nắm lấy chân cô và kéo xuống. Nơi đáy giếng tối tăm còn có một cái hang rất sâu. Đây là tầng thứ nhất địa ngục.

Người cô ngập trong sinh lầy, tất cả đều sắp chìm trong bóng đen, Xuân Vũ thấy thân kinh của mình mỗi lúc càng thêm mơ hồ.

“Không!”

Cô bỗng thét lên, hai chân đạp thật mạnh, cho đến lúc đạp tung cả tấm chăn đang đắp.

Thoát ra khỏi cái chần dầy nặng, Xuân Vũ ngồi dậy. Đèn ở đầu giường vẫn

sáng, rọi lên khuôn mặt nhợt nhạt của cô. Cứ như vừa mới ngoi lên khỏi giếng nước, Xuân Vũ thở hồng hộc, và hình như còn nôn ra nước.

Thờ mãi 1 hồi lâu, giờ cô mới chú ý đến chiếc di động. Từ nãy đã ngừng cuộc điện thoại, bây giờ đã có một tin nhắn mới.

“Bạn đã đi qua tầng 1 địa ngục, bước vào tầng 2”

Đọc mẩu tin này, Xuân Vũ có phần mơ hồ khó hiểu. Lúc nãy coi như tầng 1 địa ngục ư?

Dường như đã nghĩ ra, cô lại gật gật đầu. Có lẽ, tựa như chơi game, đã vượt qua được 1 cửa, thì còn phải vượt cửa tiếp theo.

Nếu lúc nãy cô không chọn “Phủ tiến sĩ” mà chọn “lâu đài Dracula” hoặc “Chùa Lan Nhược” thì sự thể đã hoàn toàn khác. Cô sẽ không gặp cú phen của điện thoại gọi đến, mà sẽ đối thoại với ma nữ Nhiếp Tiểu Sánh cũng nên? Nghĩ đến đây Xuân Vũ nhếch miệng cười cay đắng.

Khi nhịp thở đã tạm bình thường, Xuân Vũ mới nhìn ra tin nhắn này không phải của Thanh U, mà là do 1 số máy lạ gửi tới.

Số xxxxx741111.

Cô thấy hơi kỳ cục, bèn tra lại tin nhắn trước đó, thì không thấy máy lưu lại. Vậy là chỉ còn một tin nhắn cuối cùng này.

Cô lại lặng lẽ ngồi một lúc, không thấy có thêm tin mới nào nữa. Cô có thể thở phào được rồi.

Một cơn gió lạnh tràn vào căn phòng khiến Xuân Vũ đang mặc phong phanh phải rùng mình. Đã 1 giờ rưỡi sáng, cô không chịu đựng thêm được nữa, bèn tắt đèn đầu giường, nhắm mắt.

Địa ngục tầng nọ tầng kia, hãy quên đi! Xuân Vũ tự nhủ. Rồi cô chìm vào giấc ngủ.

Căn phòng lại yên tĩnh như thường, bên ngoài cửa sổ gió lạnh vẫn rú rít, không rõ có bao nhiêu vong linh đang làm lũ đi trong đêm tối...

[phần 3]

Có lẽ vì đêm qua quá mệt mỏi, nên mãi đến 8 giờ sáng Xuân Vũ mới thức dậy.

Cô dụi mắt, xuống giường, mong sao mọi chuyện đêm qua chỉ là giấc mơ. Nhưng cô vẫn không dám nhìn di động của mình, vì sợ lại thấy những tin nhắn kiểu ấy.

Chẳng rõ Văn Nhã đã về phòng từ lúc nào, cô ta đang lặng lẽ ngồi trên giường tầng dưới đối diện, mải mê với các tin nhắn. Văn Nhã thu mình thành một khối, trông rất giống một con búp bê. Trông dáng vẻ này của bạn, Xuân Vũ bỗng thấy hơi lo lo, cô bèn ướm hỏi: “Nửa đêm qua cậu đi đâu thế?”

Văn Nhã chậm chậm ngẩng đầu, hình như không hài lòng vì Xuân Vũ đã làm cô bị gián đoạn gửi tin nhắn. Cô lầu bầu: “Không thấy tớ đang bận à? Nửa đêm tớ đi đâu, việc gì đến cậu?”

“Mình lo cậu xảy ra chuyện gì đó...”

“Này, đừng có rủa tớ!” Văn Nhã lườm Xuân Vũ, tuy nhiên giọng nói thì lại rất hững hờ; cô lại cắm cúi gửi tin nhắn.

Thế này thì còn biết nói gì nữa? Xuân Vũ lắc đầu, bước ra khỏi phòng.

Hôm nay thứ 7 không phải lên lớp, nhưng gần đây Xuân Vũ đang chuẩn bị luận văn tốt nghiệp cho năm sau. Cô định hôm nay sẽ đi điều tra các số liệu, nhưng những ngày này quả là không còn tâm trí nào để đi.

Đề tài cô đã lựa chọn là “Tin nhắn di động và sự kết nối của nhân loại”.

Có lẽ vì chịu ảnh hưởng của “giới Ngón tay cái” (chỉ bấm máy di động, soạn tin nhắn) xung quanh, nên từ năm ngoái cô đã suy nghĩ về đề tài này rồi. Và lại, đề tài này cũng tương đối lạ, hình như chưa có ai làm; thầy giáo cũng cho là khá mới mẻ. Xuân Vũ đã áp ụ suốt một năm trời, đã tra cứu rất nhiều thư tịch về lịch sử kết nối của nhân loại, thậm chí còn định đến thực tập ở công ty kinh doanh dịch vụ nhắn tin nữa.

Những ngày gần đây cô đã thử viết phần mở đầu của luận văn.

“Lịch sử kết nối để hiểu biết lẫn nhau của loài người, căn cứ vào công cụ và phương thức truyền tải, có thể chia làm năm giai đoạn: giai đoạn thứ nhất, người nguyên thủy dùng động tác để giao lưu, gọi là thời đại Thân thể; giai đoạn thứ hai, các bộ lạc dùng tiếng nói để giao lưu, gọi là thời đại Miệng;

giai đoạn thứ ba, người cổ đại dùng văn tự để giao lưu, gọi là thời đại Chữ viết; giai đoạn thứ tư, người đương đại dùng bàn phím để giao lưu, gọi là thời đại Mười ngón tay; giai đoạn thứ năm, người hiện đại dùng tin nhắn di động để giao lưu, gọi là thời đại Ngón cái”.

Tuy luận văn viết thế nhưng Xuân Vũ cũng không rõ liệu tin nhắn di động có thể thay đổi phương thức sinh hoạt của loài người không? Tuy nhiên cô rất tin ở một điều: tình cảm tình tế giữa con người với nhau là mãi mãi tồn tại. Có điều, trải qua các sự kiện ly kỳ trong mấy ngày qua, cô không thể bình tâm để viết tiếp luận văn nữa. Phải ngồi một mình trong phòng cảm nhận những dư hương mà Thanh U còn để lại, Xuân Vũ không nén nổi cảm giác chua xót.

Cô nghĩ đến hai chữ - địa ngục.

Nhớ đến các tin nhắn đêm qua, lại nghĩ đến tâm trạng của mình hôm nay, Xuân Vũ có cảm giác mình đã ở địa ngục rồi.

Địa ngục?

Bạn có biết địa ngục tầng thứ 19 là gì không?

Cái đêm Thanh U đi vòng tròn trong phòng, cũng hỏi câu này. Đêm qua Xuân Vũ nhận được tin nhắn di động của Thanh U, cũng là câu này.

“Lẽ nào cái chết của Thanh U có liên quan đến địa ngục thật?”

Xuân Vũ bất lực nhún vai. Tuy nhiên cô vẫn muốn biết địa ngục là gì.

Có lẽ, đến thư viện trường có thể tìm thấy câu trả lời.

Đúng, mình phải làm thế. Bây giờ là 5 giờ chiều, còn một giờ nữa thì thư viện đóng cửa. Xuân Vũ học tốc chạy đi ngay.

Trời mùa đông tối nhanh, cô cầm túi xuyên qua khu vườn cây, thở hồng hộc chạy đến thư viện nhà trường.

Khu nhà này xây từ những năm 50 kiểu Liên Xô cũ, có vẻ rất kiên cố, nhưng đã nhiều năm không được tu sửa nên bên trong thư viện trông rất nhếch nhác, tù mù không đủ ánh sáng, dù bật hết mọi loại đèn thì vẫn có một vẻ âm u đáng sợ.

Mọi ngày thường có rất đông bạn đọc vào đây, nhưng hôm nay có lẽ vì trời quá lạnh nên phòng đọc rộng lớn mà chẳng có mấy ai, dưới ánh sáng vàng vàng ảm đạm trông càng có vẻ trống vắng. Chỉ thấy vài ba sinh viên đang đọc sách hoặc gục đầu ngủ. Xuân Vũ nín thở rón rén bước vào nơi tịch mịch lạnh lẽo này, cố gắng không gây ra tiếng động. Cô lướt vào như một bóng ma. Khung cảnh này rất dễ khiến người ta liên tưởng đến một thư viện ở châu Âu thế kỷ 19, hoặc bộ phim Pháp “Dòng nước ngầm” kể về câu chuyện tàn nhẫn trong một khu trường đại học.

Xuân Vũ thận trọng đi qua phòng đọc, đến bên những giá sách đồ sộ ở phía trong, cô muốn tìm sách thuộc nhóm khoa học xã hội, thường xếp ở phía trong cùng. Thư viện của trường có 40 giá sách, với khoảng hơn 10 vạn cuốn. Đi qua vài hàng bên ngoài, cô thấy có vài nam nữ sinh viên đang thì thầm to nhỏ, cô nghĩ, họ thật biết cách tìm chỗ.

Bước đến bên mấy hàng giá sách cuối cùng, nơi này không thấy bóng ai nữa, chỉ toàn những cuốn sách cả năm chẳng ai đụng đến, thoang thoang một thứ mùi om om khó chịu.

Nhìn đám sách gần như bị người ta lãng quên này, Xuân Vũ bỗng nảy ra một ý nghĩ kỳ quái: Chúng như những cái xác vô thừa nhận, còn giá sách là những cỗ quan tài. Điều cô cần làm lúc này là mở quan tài, nhấc các xác chết ra xem xét – như các bác sĩ pháp y giải phẫu tử thi để tìm các manh mối, phá án.

Cô đứng lù lù nhìn các giá sách, tìm kiếm. Kho sách khoa học xã hội nhiều thế này, tìm một cuốn sách nói về địa ngục, thì khác nào mò kim đáy biển. Chẳng rõ bao lâu sau đó, Xuân Vũ bỗng nghe thấy những tiếng bước chân. Vào lúc này mà còn có người vào tận đây ư?

Tiếng bước chân ở quanh mấy giá sách phía trước, tuy bước lại càng gần cô hơn nhưng nghe lại càng nhẹ dần. Cứ như là làn gió đưa kỳ lạ, nghe xa xa thì rõ, lại gần thì không thấy gì nữa.

Xuân Vũ căng tai lắng nghe, cô tách các cuốn sách trên giá hở ra một khe hẹp nhìn sang hàng giá sách bên kia, nhưng không thấy gì cả. Tiếng bước chân như tan vào không khí, hay là, vốn không hề có, mà chỉ là ảo giác của mình thôi?

Đúng vào lúc này cô nhìn lên tầng trên cùng của giá sách, thấy một cuốn hình như có chữ “Địa ngục” in ở gáy sách.

Tim cô bất chợt đập nhanh dồn dập, cô vội đưa tay lên lấy nó xuống. Nhưng tầng sách quá cao so với cô, dù cố kiễng chân cũng không thể với tới.

Bỗng cô nhìn thấy một bàn tay của nam giới...

[PHẦN 4]

Đúng vào lúc Xuân Vũ đang kiễng chân với lên tầng sách cao nhất, cô nhìn thấy đôi bàn tay nam giới, rất đẹp. Cô chưa bao giờ nhìn thấy bàn tay nam giới nuột nà như thế này, với làn da trắng như tuyết mùa đông, những đường gân trên mu bàn tay chẳng khác gì những mạch nước ngầm chảy dưới lớp băng, những ngón tay thon dài, rắn rỏi, hơi cong cong đang với lên cao, lấy cuốn sách kia xuống.

Ánh mắt Xuân Vũ đưa theo cánh tay nọ, rồi cô nhìn thấy khuôn mặt người ấy. Anh ta không phải là một ảo ảnh.

Xuân Vũ ngây nhìn khuôn mặt của anh, tim cô bỗng đập rộn ràng, cô bất giác cúi đầu xuống.

Nguyên nhân khiến cô bẽn lẽn như thế, rất đơn giản: vì trước mặt cô là một thanh niên rất đẹp trai.

Anh mặc chiếc áo choàng mỏng màu đen, dài tới gối, quần đen, đi giày đen, cộng với mái tóc đen nhánh nữa; từ đầu đến chân là một màu đen, tinh khôi sáng láng không gợn chút bụi trần. Gương mặt anh trông có phần già dặn chững chạc, không “non choẹt” như đám nam sinh viên. Ít ra, có lẽ đang học nghiên cứu sinh cũng nên.

Sức mạnh đáng nể nhất là ở đôi mắt.

Một đôi mắt có thể hút hồn bất cứ nữ sinh viên nào. Đôi mắt đen láy, thăm sâu đến vô cùng. Xuân Vũ chưa từng nhìn thấy một nam giới nào có đôi mắt có ma lực như thế, phải chăng mắt anh ta có 2 con người như sách cổ từng viết?

Anh nói: “Cô muốn đọc cuốn sách này à?”

Xuân Vũ vẫn cúi gằm cứ như con cừ non đang sợ sệt, cô ngơ ngác lắc đầu. Cô cũng không hiểu tại sao mình lại lắc đầu, vừa rồi còn định lấy cuốn sách đó xuống, nhưng khi nhìn thấy chàng trai này thì mình lại thôi?

Chàng trai mỉm cười, giơ cuốn sách lên: “Tôi vừa thấy cô định lấy nó xuống nhưng không với tới, nên mới lấy hộ.”

Xuân Vũ lắp bắp, có lẽ vì quá hồi hộp: “Xin... xin lỗi... bây giờ em không cần nữa.”

“Không sao.” Anh khẽ nhún vai, rồi nhìn vào bìa, nhắm đọc: “Truyền thuyết về địa ngục sơ kỳ văn minh nhân loại”, tác giả Heath Brown. May quá, chính tôi đang muốn tìm cuốn này.

Có vẻ như chỉ mãi tìm tận đâu tận đâu, ai ngờ nó ở ngay trước mắt, anh dường như không dám tin ở mắt mình nữa, cứ lắc đầu hoài: “Tôi khổ sở đi tìm cuốn này, cứ ngỡ là người ta mượn, rồi làm mất! Nào ngờ cô lại tìm thấy nó!”

Nụ cười của anh rất tươi, bên má lại có cái lúm đồng tiền nữa.

Anh lịch sự gật đầu: “Cảm ơn nhé!”

Anh cầm cuốn sách, đi ra, tà áo khoác đung đưa theo bước chân. Xuân Vũ đứng ngây ra, cứ như một cô gái mới lớn chưa mấy va chạm cuộc sống. Cô cúi đầu, hít thở thật sâu... sau vài giây ngập ngừng, cô can đảm chạy ra theo.

Trong thư viện vang lên bước chân của Xuân Vũ, các phòng ốc cũ kỹ vọng ra những hồi âm lạ lùng. Cô chạy ra phòng đọc, thấy chàng trai đã bước đến bàn làm thủ tục mượn sách.

“Chờ đã nào!”

Xuân Vũ gọi to, khiến các bạn đọc ngồi đó phải ngẩng lên nhìn, cô đành cười xin lỗi họ.

Anh rất nhạy bén ngoảnh lại ngay, và mỉm cười khi thấy Xuân Vũ. Anh hạ thấp giọng: “Này! Ở đây không được nói to. Có việc gì không?”

Nhìn vào mắt anh, Xuân Vũ lại thấy hơi hồi hộp, nên cô đành chỉ vào cuốn sách.

Anh hiểu ra ngay: “À cuốn sách này... cô cũng định mượn à?”

“Vâng. Em đang rất cần nó. Anh nhường em mượn trước được không?”

Anh nhìn lại cuốn sách, có phần tiếc nuối: “Heath Brown là nhà Nhân loại học nổi tiếng người Mỹ, cuốn này rất quan trọng đối với tôi. Nhưng, em đã tìm ra nó thì em đọc trước là rất phải!”

Anh từ tốn đưa cuốn sách cho Xuân Vũ.

Xuân Vũ cầm cuốn sách, cúi đầu nói: “Rất cảm ơn anh, anh ở khoa nào? Đọc xong em sẽ chuyển cho anh.”

Chàng trai mỉm cười: “Cứ đến khoa Mỹ thuật, hỏi Cao Huyền, là được.”

“Cao Huyền?”

“Hai chữ: núi cao, và huyền diệu!”

Cao siêu, huyền diệu. Cái tên hay thật. Cô nghĩ bụng.

Cao Huyền tùm tùm: “Hôm nay em bắt anh phải trắng tay ra về rồi đây!”

Sắp đến giờ thư viện đóng cửa, phòng đọc lúc này chỉ còn có 2 người. Vị thủ thư đã giục họ ra về.

Xuân Vũ nhanh chóng làm xong thủ tục mượn sách, rồi cầm cuốn sách rất khó tìm ấy rảo bước ra ngoài.

Sáu giờ chiều, trời đã gần tối hẳn. Cô nhìn bầu trời mùa đông đầy mây xám, lại ngoái nhìn khu nhà thư viện âm u, nghĩ đến những dãy giá sách chằng khác gì đám quan tài đang lặng lẽ ngủ say trong đó... Nếu có người coi đây là đề tài để làm phim kinh dị, chắc khán giả sẽ phải sợ mất vía!

Cao Huyền bước đến, nhìn vào mắt cô, hỏi: “Đã bao giờ đêm khuya đến thư viện này đọc sách chưa? Sẽ rất thú vị đấy!”

Xuân Vũ lè lưỡi nhăn mặt: “Em đâu dám thế. Xin lỗi, trời tối rồi, em phải về đây!”

Nói xong cô chạy thật nhanh, mái tóc dài tung bay, không dám ngoái nhìn lại nữa.

Cao Huyền nhìn theo bóng cô chìm dần trong màn đêm, má anh hiện rõ cái lúm đồng tiền nho nhỏ.

[phần 5]

Sau khi từ thư viện quay về, tim Xuân Vũ dường như đập nhanh hơn.

Ngồi ăn cơm ở nhà ăn mà tâm hồn cứ chơi vui. Trở về phòng ở, thấy Tiểu Cầm cũng đã quay về. Văn Nhã thì đang ngồi thừ ra bên cửa sổ.

Xuân Vũ thấy mệt mỏi, không còn sức mà trò chuyện gì nữa, bèn ngồi vào một góc khuất, mở cuốn sách khó tìm ấy ra đọc: “Truyện thuyết về địa ngục sơ kỳ văn minh nhân loại.”

Xuân Vũ chưa từng nghe nói đến tác giả Heath Brown, tuy nhiên, trước khi xảy ra sự kiện thôn vắng, cô vẫn rất hứng thú với nền văn minh cổ đại và các chuyện thần bí. Thông thường, đây không phải là lĩnh vực mà các cô gái ham thích, nhưng Xuân Vũ từ bé đã mê Vệ Tư Lý, đã đọc quá nhiều tiểu thuyết của Nghệ Khuông (tiểu thuyết “ly kỳ” của Nghệ Khuông, nhà văn Hồng Kông), nên đầu óc chứa đầy những ý nghĩ viển vông động trời.

Nhưng, cuốn “Truyện thuyết về địa ngục sơ kỳ văn minh nhân loại” thì lại quá sâu đối với cô, nhìn lướt vài trang đầu, cô không sao đọc tiếp được nữa. Có lẽ chỉ những vị ở chuyên ngành triết học mới hiểu nổi. Trọng tâm của cuốn sách là các truyền thuyết về địa ngục ở thời kỳ đầu của văn minh loài người, phần lớn là các truyền thuyết ở châu Âu và Ấn Độ, mỗi trang đều trích dẫn các điển cố sự tích, có quá nhiều thuật ngữ chuyên môn chẳng khác nào những công trình khảo cổ học. Sách này đâu có dành cho các cô gái!

Khi Xuân Vũ đang cố đọc tiếp thì một tiếng thét vang lên khiến cô sợ sớn gai ốc.

Tiếng thét của Văn Nhã. Cô bạn còm nhom đang co rúm người bên cửa sổ, cứ như là vừa trông thấy ma.

Tiểu Cầm lập tức đỡ bạn dậy, hỏi chuyện gì đã xảy ra. Xuân Vũ cũng nơm nớp bước đến bên cửa sổ, nhìn ra ngoài. Trong bóng tối, chỉ nhìn thấy mấy thân cây to, chứ không có gì khác lạ.

Văn Nhã mặt trắng bệch thật đáng sợ, mồ hôi trán đang ròng ròng chảy xuống. Cô vừa đi vừa bò về giường của mình, nắm chặt tay Tiểu Cầm, miệng nói: “Con khi... con khi...”

“Cậu nói gì thế?”

Tiểu Cầm không hiểu là chuyện gì, chỉ biết vỗ vỗ vào lưng bạn.

Con khi? Xuân Vũ lập tức nghĩ đến bộ phim kinh dị nổi tiếng của Nhật Bản.

Văn Nhã co ro ôm chặt hai vai, vẫn chưa thôi kinh hãi, nói: “Mình nhìn thấy... ngoài cửa sổ... có con khi... nó nhe răng cười với mình!”

“Cậu nhìn thấy một con khi ở ngoài kia?” Tiểu Cầm nói nốt cả câu của bạn: “Ngoài kia có con khi nó cười với cậu ư?”

Văn Nhã gật đầu lia lịa và chỉ tay ra cửa sổ.

Xuân Vũ mở toang cánh cửa, gió lạnh ùa vào căn phòng, cô lấy tay che miệng, ngó nhìn. Tối quá, không nhìn thấy gì cả.

“Trong trường đại học sao lại có khi vượn gì được? Đêm hôm giá rét thế này, dù khi ở đâu chạy ra thì cũng phải chết cứng mới phải!” Tiểu Cầm giúp Văn Nhã chỉnh trang mái tóc rối bời, nói nhỏ nhẹ: “Chỉ là ảo giác của cậu mà thôi!”

“Không! Tuyệt đối không thể là ảo giác! Tôi nhìn thấy con khi đang bám trên cây, thật mà!”

Văn Nhã nói rất nghiêm chỉnh, hoàn toàn không có vẻ bịa chuyện.

Xuân Vũ thì lắc đầu, rồi đóng cửa lại. Cô biết, cái cây ngoài kia đã rụng sạch lá, và lại càng không có chuyện khi biết cười! Tiểu Cầm tiếp tục an ủi Văn Nhã, dỗ bạn hãy ngủ đi, đừng nghĩ đến con khi gì nữa.

Thế là tắt đèn cho sớm, ba cô gái với ba tâm trạng khác nhau, đi ngủ. Bầu không khí trong căn phòng nặng nề, cứ như nằm trong quan tài.

Xuân Vũ nằm giường tầng trên, chui trong chăn, nhắm mắt. Cô nghĩ đến chuyện đến thư viện chiều nay.

Sao mình lại nghĩ đến chuyện ấy nhỉ? Cô thầm trách mình, rồi gắng điều chỉnh tâm trạng, hít thở cho đều để mau ngủ được. Nhưng đúng lúc này tín hiệu tin nhắn đã vang lên.

Cô vội cầm di động đưa vào trong chăn, chỉnh âm lượng đến mức cực tiêu, phải ghé sát tai mới nghe thấy. Màn hình màu xanh nhạt hiện lên số máy của đối phương gửi tin...

[PHẦN 6]

Cô vội cầm di động đưa vào trong chăn, chỉnh âm lượng đến mức cực tiểu, phải ghé sát tai mới nghe thấy. Màn hình màu xanh nhạt hiện lên số máy của đối phương gửi tin...

Số xxxxx741111

Lại là số máy này? Xuân Vũ hơi chột dạ. Cô nhìn thời gian trên màn hình: đúng 12 giờ đêm. Cô đã đoán ra nội dung tin nhắn:

“Bạn đã vào tầng 2 địa ngục, rời khỏi sân sau của Phủ tiến sĩ, hãy lựa chọn:
1. Đại sảnh; 2. Tiểu lâu; 3. Địa cung.”

Xuân Vũ nhớ rồi, đúng thế, lúc nửa đêm qua nhắn tin, mình đã chọn sân sau của Phủ tiến sĩ ở thôn vắng, rồi bị đẩy xuống giếng, nghe được câu chuyện bi thảm của “điền thế”.

Xuân Vũ không cần suy nghĩ, chọn luôn “tiểu lâu” rồi gửi tin số 2.

Nằm chờ vài giây sau, cô nhận được tin nhắn thứ 2:

“Bước lên tiểu lâu bạn sẽ thấy một căn phòng hơi sáng, nhấp nước bọt chọc thủng giấy dán cửa nhìn vào, sẽ thấy cây nến đang cháy, một cô gái mặc áo trắng đang ngồi bên bàn trang điểm.”

Xuân Vũ ngây nhìn mẫu tin nhắn, khoảng mờ tối trong chăn phía sau màn hình di động, rất giống ánh nến âm âm trong một căn phòng cổ xưa.

Tiếp đó cô lại nhận được tin nhắn:

“Bạn sẽ thấy cô ta đang soi gương, khoan thai chải đầu, tay phải cầm lược tay trái vuốt mái tóc, ngàn sợi tóc huyền đổ xuống như một thác nước màu đen. Bây giờ cô ta quay đầu lại, nhìn thẳng vào mắt bạn, ánh mắt dữ dằn...”

Trong thoáng chốc, Xuân Vũ đã cảm thấy trước mặt có đôi mắt ấy đang nhìn vào cô từ căn phòng cổ xưa, ánh sáng nhợt nhạt hắt vào đôi tròng mắt bí hiểm ấy, hình như đang muốn nói với cô điều gì. Khi Xuân Vũ đang run rẩy trong chăn, bỗng cảm thấy cái giường chao đi, rất giống như mọi ngày Thanh U lên giường của mình. Chẳng lẽ bạn ấy đã về? Đúng lúc này lại có tin nhắn nữa:

“Bạn rất sợ hãi nhưng không bỏ chạy, bạn đẩy cửa bước vào thì thấy trong phòng không có một ai, chỉ có cây nến đang cháy, chiếu lên tám bình phong bốn cánh sơn son, trên đó vẽ 4 bức tranh.”

Ký ức đáng sợ lại hiện ra, Xuân Vũ lắc lắc đầu nhưng không sao có thể quên đi được.

Lại một tin nhắn gửi tiếp:

“Nhưng rồi bạn lại nhìn thấy cô gái áo trắng, đang ở trong tranh trên bình phong, cô ta tên là Yên Chi.”

Khi đầu óc Xuân Vũ chực nổ tung thì giai điệu “Phá gió đông” của Châu Kiệt Luân lại vang lên – đó là tiếng chuông điện thoại di động của cô.

Gần như đồng thời với tiếng chuông reo, cô nghe ngay. Có những tiếng thở kỳ quái của đối phương, cứ thở sâu một hồi lâu mà không nói gì. Xuân Vũ cố hạ thấp giọng: “Này, nói đi chứ? Ai đấy?”

Sau vài giây, đối phương đã lên tiếng:

“Chào cô Tiểu Chi, tiểu nữ là Yên Chi.”

“Tiểu Chi?”

Xuân Vũ sững sờ không kịp phản ứng gì. Rồi cô nhớ ra rằng Tiểu Chi là nickname mà đêm qua mình mới công bố. Giọng cô gái này cũng rất quái dị, cô ta là cô gái trong tranh hay sao? So với “điện thoại” đêm qua, thì Yên Chi còn có vẻ cổ điển hơn, cứ như là nhân vật cách đây vài trăm năm.

“Cô đã từng nghe tiếng sáo đêm khuya chưa?”

“Không! Xin đừng nói nữa. Tôi biết cô định kể với tôi chuyện gì rồi.”

Đối phương im lặng một lát, rồi cái âm thanh ấy lại đột ngột xuất hiện:

“Tiểu Chi, người bạn thân nhất của cô chết rồi, đúng không?”

Nghe đến đây, Xuân Vũ lại thấy run sợ: “Sao cô biết?”

“Đương nhiên tôi biết! Bạn cô tên là Thanh U!”

Giọng nói cực kì quái dị, không giống tiếng phát ra từ miệng con người. Xuân Vũ thấy kinh hãi, nhưng cô vẫn can đảm hỏi: “Cô biết Thanh U à? Tại sao cô ấy chết? Cô cho tôi biết với!”

Đối phương hơi ngừng lại, rồi cất giọng lơ lớ chẳng ra nam chẳng ra nữ, na ná giọng những người “đổi giới tính” Thái Lan:

“Cắn... lưỡi!”

Xuân Vũ bất chợt cảm thấy miệng mình đắng chát, cô định nói, nhưng rằng cô đã cắn phải lưỡi, đau điếng, suýt nữa thì cô kêu thét lên. Máy di động vẫn đang áp vào tai, vọng ra âm thanh lạnh lùng:

“Bây giờ cô đã biết nỗi đau đón của Thanh U rồi chứ?”

Xuân Vũ bất chợt không nói nên lời, chỉ khẽ cắn vào lưỡi mà đã đau kinh khủng, thế mà Thanh U lại cắn đứt lưỡi của mình, thế thì bạn ấy đã phải đau đón kinh khủng đến đâu!

Khi Xuân Vũ đã thấm thía hiểu rõ, thì đối phương đã kết thúc cuộc đối thoại.

Lúc này cô mới chú ý đến số máy gọi tới: vẫn là số xxxxx741111.

Khi nỗi khổ đau về cái lưỡi đã nguôi ngoai, đầu óc cô đã tỉnh táo trở lại rất nhiều. Nhân vật ở đằng sau làn sóng điện ấy là ai? Lẽ nào là “điên thê” hoặc là “Yên Chi” trong tấm bình phong?

Xuân Vũ vừa nghĩ đến đây thì tiếng “tít tít” lại vang lên.

Đây là tin nhắn cuối cùng trong đêm nay:

“Bạn đã đi qua tầng 2 địa ngục, bước vào tầng 3.”

TẦNG 3 ĐỊA NGỤC

[phần 1]

12 giờ rưỡi đêm.

Sau khi Xuân Vũ nhận được tin nhắn cuối cùng, máy di động hoàn toàn im lặng.

Đầu lưỡi vẫn còn đau ran, cô ráng chịu, thò đầu ra khỏi chăn. Căn phòng tối om, không nhìn thấy Tiểu Cẩm và Văn Nhã ở giường đối diện. Mong sao cuộc đối thoại trong chăn lúc này đã không khiến hai bạn bị thức giấc.

Cô đặt di động bên cạnh đầu, cô hít thở thật sâu cho đã. Lúc này chui trong chăn, may mà chưa chết ngạt. Phải một lúc lâu sau cô mới bình tĩnh trở lại. Đầu lưỡi vẫn râm ran đau, nhưng rồi cũng mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Cô chẳng ngủ được bao lâu. Khoảng ba bốn giờ sáng đã lại chập chờn thức giấc, thấy bụng dưới hơi căng tức, muốn đi toa-lét. Cố mãi mới mở được mắt, ngoài cửa sổ vẫn tối đen như mực. Mọi ngày cô hiếm khi ban đêm dậy đi toa-lét, nên bây giờ cố nhịn, nhưng rồi không chịu được nữa bèn rón rén xuống giường.

Lúc này chừng 4 giờ sáng, quãng đêm mờ tối cuối cùng trước lúc bình minh. Cô không chú ý đến giường đối diện, khoác áo rồi lặng lẽ ra khỏi phòng.

Hành lang ký túc xá đối diện với một hàng cây to, về mùa hè, bóng râm che mát cả các cửa sổ, về mùa đông thì chúng lại hắt những hình bóng kỳ quái vào tường. Xuân Vũ ôm vai, nhìn ánh sáng nhờ nhờ ngoài cửa sổ hành lang. Cây cảnh trụi lá in bóng lên mặt cô trông chẳng khác gì đang đeo mặt nạ. Trong gió lạnh lúc sớm tinh mơ mùa đông, cô như một con thú nhỏ đang chạy trốn người thợ săn, cô đi như chạy, rồi bước vào gian toa-lét trong cùng.

Gian vệ sinh của họ nước luôn luôn tí tách, Xuân Vũ rất thuộc nơi này, nhưng canh khuya nghe tiếng tí tách rất dễ liên tưởng đến những nỗi kinh hãi.

Đèn điện trong này thường xuyên không sáng, cô chỉ còn cách nghe tiếng nước róc rách mà dò dẫm bước vào. Khu vực này cũng đã rất lâu không được tu sửa, bệ xí là kiểu “xôm” theo thói quen Trung Quốc và dùng ván gõ

để ngăn cách các khoang.

Khi Xuân Vũ rời cái khoang nho nhỏ ấy đi ra, bỗng nghe thấy cánh cửa khoang sau lưng có tiếng động, tim cô giật thót, trong đầu hiện lên hình ảnh gập ma ở toa-lét trong phim “Tiểu ma nữ Hanako” của Nhật Bản.

Trước đây cô thường nghe các bạn nói rằng, ở nhà vệ sinh nữ có ma, nhiều bạn nữ ở khu nhà này chấp nhận nhịn cả đêm chứ không đi toa-lét làm gì! Nhưng Xuân Vũ có lẽ vì đã trải qua quá nhiều nỗi khiếp hãi nên lúc này cô rất can đảm, vẫn đứng đó nhìn vào cái cửa gỗ đóng tai lắng nghe. Ngoài tiếng nước tí tách ra hình như còn có tiếng thở. Cô đoán rằng bên trong phải có một loại động vật nào đó.

Bỗng nhiên phía sau cánh cửa gỗ vang lên tiếng tin nhắn “tít tít”.

Xuân Vũ mạnh dạn mở luôn cánh cửa. Trong khoảng tối bên ngoài màn hình di động quả nhiên có một bóng đen đang ngồi thu lu.

“Ai đấy?”

Tuy giọng của Xuân Vũ đã lạc đi, nhưng bóng đen kia vẫn trả lời: “Tôi đây.”

Một giọng con gái non choẹt, Xuân Vũ nhận ra ngay: “Văn Nhã phải không?”

“Phải!”

Văn Nhã nói như khóc, cô từ từ đứng lên, vóc người còm nhom, trông rất giống “Tiểu ma nữ Hanako” ẩn náu ở nhà vệ sinh trong truyền thuyết kia. Xuân Vũ đỡ Văn Nhã ra khỏi cái khoang vệ sinh, nhìn vào di động của bạn, nói: “Khuya khoắt thế này cậu lui vào đây làm gì?”

Ánh sáng màn hình cũng soi rõ khuôn mặt của Văn Nhã, cô đang rất sợ hãi nhìn quanh bốn bề bóng tối, miệng lắp bắp: “Con khỉ... con khỉ...”

Thấy dáng vẻ Văn Nhã như vậy, Xuân Vũ cũng giật mình: “Khỉ? Cậu lại nhìn thấy khỉ à?”

“Nó đang ở sau lưng cậu!”

Khỉ ở sau lưng? Câu nói này khiến lưng Xuân Vũ toát mồ hôi. Cô vội ngoái nhìn thì chỉ là bóng tối, không thấy gì khác. Cô lắc đầu, nắm vai Văn Nhã

nói: “Ồ đây làm gì có khí? Cậu làm sao thế?”

Bây giờ Văn Nhã đã hơi tỉnh ra, cô sụt sịt: “Xin lỗi, vì mình sợ đang đêm nhận tin gửi tin sẽ làm các cậu thức giấc, nên mới vào đây...”

“Cậu điên à? Giữa đêm đông rét mướt chạy vào nhà vệ sinh để nhắn tin!” Cô bỗng ngừng bật, không nói nốt cái câu “trong nhà vệ sinh có ma”.

“Tớ xin cậu đừng kể lại với ai!”

Trong tiếng nước tí tách một cách đáng sợ, Xuân Vũ im lặng giây lát rồi hỏi: “Cậu vào đây bao lâu rồi?”

“Từ lúc 11 giờ thì phải.”

“Trời ạ, cậu vào đây 5 tiếng đồng hồ, chỉ để nhận tin gửi tin?” Xuân Vũ nói, mà hai hàm răng va vào nhau lập cập. Cô đang nghĩ, chính lúc nửa đêm mình cũng đang nhận tin gửi tin, lúc đó Văn Nhã đang lủi vào nhà vệ sinh...

Văn Nhã gật gật đầu: “Ừ. Mình cũng không hiểu nữa. Dù sao...”

“Dù sao... thế nào?”

Văn Nhã không nói tiếp nữa, cô gỡ tay Xuân Vũ, rồi chạy ngay ra ngoài, mắt hút rất nhanh.

Xuân Vũ cũng ra theo, chạy dọc hành lang đang tranh tối tranh sáng. Khi đi qua cửa phòng bên cạnh, cô thấy cánh cửa mở rộng. Lạ nhỉ, ban đêm giá rét, nếu mở cửa thì rất dễ bị lạnh, và cũng rất không an toàn.

Cô tò mò nhìn vào gian phòng, thấy ở góc phòng có ngọn đèn đầu giường đang sáng, ánh sáng rất yếu, cứ như ma trời. Giữa căn phòng có một bóng người đồ dài...

Bóng người ấy hình như đang chậm chậm đung đưa, ánh sáng nhờ nhờ của căn phòng này khiến nó có một màu xanh rất kỳ cục. Xuân Vũ càng phát hoảng khi nhận ra hình đôi chân của cái bóng lại lơ lửng, cách mặt đất chừng một mét. Hình như cái bóng đang bồng bênh giữa khoảng không.

Nhìn cảnh tượng này, đầu Xuân Vũ như hoàn toàn trống rỗng, cô kinh ngạc bước vào.

Cô đã nhìn rõ bóng người này.

Một nữ sinh viên xinh xắn, mặc bộ váy ngủ phong phanh, toàn thân treo lủng lọng giữa căn phòng. Ánh đèn nấp nháy ở đầu giường hắt vào, có thể nhận ra ở cổ cô ta buộc một băng vải dài, đầu băng vải được treo lên cán chiếc quạt trần. Một chiếc ghế lật nghiêng giữa sàn.

Quý chết treo!

Cô gái đã treo cổ! Xuân Vũ kinh hoàng đờ đẫn, sững sờ nhìn cảnh tượng trước mắt – một nữ sinh viên bị treo cổ dưới chiếc quạt trần, chiếc váy ngủ màu trắng đang đung đưa như một u linh, làn gió lạnh lùa vào căn phòng hắt hiu, chiếc váy bay lật phật. Cứ như một thế giới hư vô!

Xuân Vũ đã nhận ra khuôn mặt của cô gái, khuôn mặt quen thuộc dưới làn ánh sáng mờ nhạt, nét mặt như vừa khóc lại vừa cười. Chỉ có đôi mắt đang mở to, như muốn nhảy ra khỏi hốc mắt. Cô ấy đã nhìn thấy những gì?

[phần 2]

Nữ sinh viên thứ 2 bị chết.

Nữ sinh viên treo cổ tự tử trong ký túc xá này tên là Tố Lan, học cùng chuyên ngành với Xuân Vũ và các bạn, lại ở căn phòng sát vách cho nên mọi người đều rất biết nhau. Khi Xuân Vũ phát hiện thấy, Tố Lan đã thật sự tắt thở, cô vội đi báo cáo nhà trường. Nhưng thầy giáo rất nghi ngờ, mãi tới lúc chạy đến nhìn rõ Tố Lan treo cổ ở quạt trần, thầy kinh hãi suýt ngất xỉu!

Biết đích xác Tố Lan đã chết, nhà trường đã giữ nguyên hiện trường rồi lập tức báo công an. Công an đã đến ngay trước khi trời sáng, rất nhiều nữ sinh viên nghe tin đã đổ xô đến xem, nhưng các thầy đã ngăn lại, bắt trở về phòng. Tiểu Cầm và Văn Nhã cũng biết ngay tin này. Nhất là Văn Nhã, cô nghĩ vào lúc tờ mờ sáng mình còn vào nhà vệ sinh để nhắn tin thì lại có một bạn rất quen ở phòng bên treo cổ, cô rất hoảng sợ.

Căn phòng này đêm qua chỉ có mình Tố Lan, ba bạn kia đều đi vắng, sáng sớm mới về. Họ bị các thầy mắng cho một trận nên thân. Họ nói mình đi từ lúc 8 giờ tối, khi đó Tố Lan đang ngồi trong phòng nhắn tin gửi tin gì đó, trông vẫn không có gì bất thường.

Khi công an bước vào phòng, Tố Lan vẫn đang lủng lọng dưới chiếc quạt trần, chiếc váy trắng đang đung đưa, đôi mắt lồi ra nhìn mọi người bước vào.

Khám nghiệm sơ bộ, có thể đoán rằng đúng là Tô Lan treo cổ tự tử, và loại trừ khả năng bị kẻ xấu giết hại.

Xuân Vũ cũng không bị tình nghi.

Chỉ trong mấy ngày, nhà trường đã có hai nữ sinh bị chết rất bất thường, và cả hai lần đều là Xuân Vũ phát hiện ra trước hết. Sao lại có chuyện ngẫu nhiên thế này? Cô không có lý gì để không bị nghi ngờ.

Tô Lan treo cổ ở quạt trần tự tử, rớt cuộc cũng được hạ xuống, phủ vải trắng khiêng ra khỏi ký túc xá. Lúc này công an mới kết thúc cảnh giới, đám nữ sinh từ các phòng chạy ra. Xuân Vũ đang đi trên hành lang, cô nhận ra những ánh mắt sợ hãi đang nhìn mình, chắc là tin Xuân Vũ lại phát hiện ra người chết đã lan truyền khắp cả.

Trước những ánh mắt đó, Xuân Vũ chỉ có thể cúi đầu bước đến cửa căn phòng sát vách. Cô thấy cửa mở mà không dám bước vào. Trong phòng có một nam giới đang đứng quay lưng ra cửa.

Người ấy chợt quay lại, nhìn thấy ánh mắt cô.

Anh ta khoảng dưới 30 tuổi, khuôn mặt tuấn tú, bình thản, đôi mắt sâu thẳm và sắc sảo. Cô biết người này.

Đó là Diệp Tiêu.

Nếu bạn đã đọc cuốn “Chung cư thôn vắng” chắc sẽ nhớ ra sĩ quan cảnh sát Diệp Tiêu. Khi Xuân Vũ bị đưa vào bệnh viện tâm thần hồi đó, Diệp Tiêu đã từng vào thăm cô. Cô gái đã bình phục một cách thần kỳ, điều này đã để lại cho anh một ấn tượng sâu sắc.

Diệp Tiêu cũng nhận ra cô ngay: “Xuân Vũ? Sao cô lại ở đây?”

Xuân Vũ không dám bước vào, cô chỉ tựa cửa, hồi hộp nói: “Em... em ở gian bên cạnh.”

Diệp Tiêu rất bất ngờ vì gặp lại Xuân Vũ, nhưng anh vẫn trấn tĩnh được: “Cô đang mệt à? Sao mặt nhợt nhạt thế kia?”

“Có lẽ vì... em là người đầu tiên phát hiện ra Tô Lan...”

“Cô... là người đầu tiên phát hiện ra người chết?” Anh lắc lắc đầu, thì ra quả

đất này quá nhỏ. “Tức là, cô gái đi qua hành lang lúc tờ mờ sáng nay, là cô? Chắc cô thấy sợ chết khiếp?”

Xuân Vũ gật đầu, chỉ vào trong phòng: “Anh đã phát hiện ra điều gì chưa?”

“Việc khám nghiệm hiện trường đã xong, xác định rằng nạn nhân đã tự sát. Tôi chẳng cần phải nán lại nữa; nhưng trên sàn nhà có chiếc máy di động của cô ta, trong đó còn một tin nhắn chưa đọc, tôi đã xem rồi. Nội dung rất kỳ lạ, là một nhóm từ tiếng Anh: GAME OVER.”

GAME OVER?

Rất nhanh, hàng chữ này chạy dọc khắp người Xuân Vũ như một luồng điện, trước mắt cô hiện ra hình ảnh cái đêm hôm Thanh U qua đời, cô cũng nhìn thấy trên màn hình di động của Thanh U hàng chữ GAME OVER.

Chẳng lẽ cái chết của Tô Lan và cái chết của Thanh U có một mối liên hệ nào đó? Một người treo cổ tự tử, một người cắn lưỡi tự tử, sau đó đều nhận được một tin nhắn bí hiểm. Mọi sự vật trên đời không bao giờ cô lập tồn tại. Tim Xuân Vũ đập dồn dập, cô lập tức liên tưởng đến một khả năng càng nguy hiểm hơn nữa.

Đôi mắt nhạy bén của Diệp Tiêu nhanh chóng nhận ra những thay đổi trong nội tâm Xuân Vũ, anh bước lại gần: “Cô đang nghĩ ngợi điều gì à?”

Ánh mắt của anh luôn đem lại cho người ta một cảm giác an toàn. Nhưng sau một chút do dự, Xuân Vũ lại có một quyết định... cô lắc đầu: “Không! Tôi chỉ thấy hơi sợ.”

Tuy nhiên, điều này chẳng qua nổi cặp mắt của Diệp Tiêu, anh hiểu ngay rằng Xuân Vũ muốn giấu một điều gì đó rất quan trọng. Anh nhanh trí nói sang đề tài khác: “Chuyện đã nửa năm rồi, hiện này cô vẫn ổn cả chứ?”

“Tôi...” Cô không biết trả lời ra sao. Chẳng lẽ lại nói “hiện nay tinh thần tôi sắp suy sụp, mau đưa tôi đi viện tâm thần khám bệnh”?

“Mong cô mọi bề đều tốt đẹp, nếu xảy ra chuyện gì, cô cứ gọi di động cho tôi ngay, tôi sẽ cố gắng hết sức giúp đỡ cô.”

Diệp Tiêu mỉm cười, ánh mắt anh sắc như mũi kiếm nhìn thẳng vào Xuân Vũ, hình như trong thân thể cô đang có một hồn ma ẩn náu.

[phần 3]

Sau khi anh cảnh sát Diệp Tiêu rời nhà trường, suốt cả 1 ngày không ai trò chuyện với Xuân Vũ. Cô làm lủi cô đọc ngòì trong phòng, lòng rối như tơ vò, ngẫm nghĩ lại các sự việc xảy ra mấy hôm vừa rồi, bản luận văn chỉ có thể gác lại bỏ đó.

Đến tối, chỉ có Văn Nhã về phòng, Tiểu Cẩm thì đi vắng. Chắc cô ấy quá sợ về chuyện treo cổ ở phòng bên nên đã về gia đình ở. Phòng bên thì vắng ngắt không có ai, ba bạn nữ cùng phòng không dám ngủ lại ở đó, đều viện lý do gì đó để về nhà mình ở.

Ban ngày, cả khu ký túc xá đều rì rầm bàn tán, nhưng không ai nêu được lý do tại sao Tố Lan lại tự tử. Tố Lan tính tình vốn rất cởi mở, trong học tập hoặc hoàn cảnh gia đình đều rất ổn. Có người đoán rằng Tố Lan thất tình nên tự tử, nhưng nhà trường một mực phủ nhận giả thiết chết vì tình này.

Điều khiến các nữ sinh sợ nhất là, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi đã có 2 cô bị chết rất không bình thường, mai kia liệu có người thứ 3 không đây?

Trong đó, Hứa Văn Nhã là người thấy sợ hãi hơn cả.

Lúc này, ngoài kia gió lạnh đang thét gào, ở một góc phòng, Văn Nhã đang ngòì ngây người, đôi mắt thần thờ nhìn về phía trước cứ như người mắc bệnh tâm thần. Xuân Vũ đã bình tĩnh trở lại, cô đến ngòì bên an ủi bạn. Nhưng Văn Nhã hình như không nghe thấy gì hết, dù Xuân Vũ nói gì, cô cũng không có một chút phản ứng.

Bỗng nhiên, ánh mắt Văn Nhã hầu như đã trở lại vẻ bình thường, cô lạnh lùng nhìn vào mắt Xuân Vũ, miệng bật ra 2 chữ: “Con khi.”

Lại là con khi? Xuân Vũ đành phải nói: “Cậu nói điều gì khác đi, được không?”

“Xuân Vũ, cậu cho rằng tớ đã điên rồi chứ gì?” Không chờ câu trả lời, Văn Nhã nắm chặt tay Xuân Vũ, nhẹ nhàng nói: “Không! Tớ không điên. Tớ chỉ rất sợ thôi.”

“Cậu đừng sợ, tớ là bạn, tớ sẽ ở bên cậu, cùng vượt qua mọi nỗi sợ hãi!”

Văn Nhã nắm tay Xuân Vũ càng chặt hơn, Văn Nhã gầy còm, không hiểu lấy đâu ra lắm sức lực như thế. Văn Nhã thận trọng nhìn xung quanh, cứ như sợ

có người nghe lỏm, rồi nói nhỏ: “Tớ kể cho cậu nghe một chuyện này...”

Nếu kể chuyện, mà Văn Nhã thấy nhẹ nhõm hơn thì cũng tốt. Xuân Vũ bèn nói: “Cậu kể đi, tớ sẽ lắng nghe.”

Văn Nhã hít vào một hơi thật sâu. Hình như câu chuyện đã ập ủ từ lâu rồi: “Chuyện này hoàn toàn có thật. Vào dịp nghỉ hè năm thứ nhất, mình và mấy bạn học thời phổ thông đi du lịch núi Hoàng Sơn. Nơi ấy đúng là rất tuyệt, chuyến đi do hãng du lịch tổ chức, gần như đã đến hầu hết các điểm thắng cảnh ở đó. Bọn mình nghỉ ở khách sạn trên núi, khung cảnh hết sức êm đềm. Một hôm, sau khi đến một điểm thắng cảnh trở về, mình bước xuống dốc núi đằng sau khách sạn đi dạo, và nhìn thấy một cái lồng sắt, bên trong nhốt một con khỉ con. Trông nó hết sức đáng thương, hình như nó còn đang bú sữa mẹ. Nó mở to mắt nhìn mình, mình thấy nó đang rơi nước mắt, hai tay nó nắm vào song sắt, mồm rên rĩ ai oán rất đáng sợ. Bỗng mình nghe thấy một tiếng rít gào kinh khủng, thì ra còn có 1 con khỉ to đang ngồi thu mình trên cây ở dốc núi. Hình như nó đang hậm hực nhìn xoáy vào mình.

Lòng trắc ẩn vốn có của nữ giới khiến Xuân Vũ bất giác buột miệng: “Chắc nó là con khỉ mẹ?”

“Lúc đó mình cũng nghĩ thế. Thấy con mình bị nhốt trong chuồng, nó rất đau xót và giận dữ. Nghe tiếng thét của con khỉ, mình sợ quá, vội bỏ chạy, trở về khách sạn. Bữa tối hôm đó, cả đoàn khách du lịch ăn một bữa đặc sản núi rừng, trong đó có một món gọi là “Hoàng kim đại não”. Bọn mình đều ăn mỗi người một miếng, thấy mùi vị cứ là lạ... không rõ chế biến từ thứ gì.”

“Hoàng kim đại não?” Xuân Vũ chột “ơ” một tiếng, và gần như đã đoán ra.

Văn Nhã vẻ mặt đầy đau khổ, nói: “Ăn rồi bọn mình mới biết, “Hoàng kim đại não” thì ra là món óc khỉ!”

“Chính con khỉ con đó à?”

“Đúng. Hể nghĩ mình đã ăn óc con khỉ con đó, cảm giác buồn nôn lại ập đến. Tối hôm đó mình đã nôn ra bằng hết mật xanh mật vàng, nhưng vẫn cứ cảm giác rất ghê cổ. Có lẽ, chủ yếu là vì cảm giác tội lỗi. Đáng sợ hơn nữa là, đêm khuya hôm đó bên ngoài cứ có tiếng thét gào khiến người ta rùng mình sởn gai ốc, mình mở to mắt nhìn, thấy một khuôn mặt lông lá đang dán vào bên ngoài ô cửa kính, với đôi mắt đỏ ngầu và hàm răng nhọn trắng ớn. Thì ra đó là con khỉ mẹ chạy đến tận cửa khách sạn gào thét với mọi người.”

Xuân Vũ bỗng thấy bức tranh khủng khiếp ấy đang hiện lên trước mắt.

“Đêm ấy mọi người trong đoàn khách du lịch đều sợ hết hồn, và quyết định sáng mai rời khỏi nơi này. Sớm tinh mơ, tất cả lên xe buýt của du lịch Trung Quốc ra đi, khi xe đang chạy trên đường núi quanh co thì bỗng trên một cây to bên đường có một con khỉ chạy ra, nó dám nhảy lên xe, nằm nhoài bên thành xe thét gào với bọn mình. Ai ai cũng sợ tái xanh tái xám. Anh lái xe nhiều lần “đánh võng” định hất nó xuống đường, rồi sơ suất, nên xe bị lao vào rừng cây. Trong lúc hiểm nguy ngàn cân treo sợi tóc, có lẽ mình chưa đến lúc tận số, cửa kính vỡ, mình lại còm nhom, nên chui lọt ra ngoài, những người khác đều bị kẹt trong xe. Khi mình chạy ra đường cái để cầu cứu, thì chiếc xe buýt đã nổ tung trong rừng. Đúng là một cơn ác mộng. Mười ba hành khách đều tử vong, chỉ có mình thoát chết.”

“Thật không thể tưởng tượng nổi, chỉ một con khỉ đã gây nên chuyện!” Xuân Vũ thâm nghĩ, thì ra tình mẫu tử của động vật cũng chẳng khác gì con người, và nếu chúng trả thù thì còn khủng khiếp hơn nữa.

“Tuy nhiên, mình không hận con khỉ mẹ ấy. Vì bọn mình đã ăn óc của con khỉ con, đã phạm tội ác, nên nó mới trả thù cho con. Sau tai nạn ấy nhiều người đã nói, mình thoát nạn lớn, thì ắt sẽ có phúc về sau. Nhưng mình vẫn cảm thấy rất sợ. Tiếng thét của con khỉ đó mãi mãi trở thành nỗi ám ảnh đối với mình. Đã 2 năm trôi qua, câu chuyện này mình vẫn giấu kín, chưa từng kể lại với các bạn ở đại học.”

“Vậy tại sao giờ đây cậu lại kể với tớ?”

Vẻ mặt Văn Nhã gần như tuyệt vọng: “Vì mình chẳng còn sự lựa chọn nào khác. Mình biết, con khỉ kia vẫn chưa chết; những ai đã ăn óc khỉ con lần đó đều phải đền mạng. Tuy lần đó mình thoát chết, nhưng sớm muộn gì mẹ nó cũng đến trả thù mình. Những ngày qua mình đã vài lần nhìn thấy con khỉ ấy, nó đứng ngoài cửa sổ cười với mình, đó là nét cười kinh sợ nhất trên đời.”

“Cậu đừng nghĩ ngợi lung tung. Khỉ không thể chạy đến trường chúng ta được.” Xuân Vũ cảm thấy tư duy của Văn Nhã đã hơi lộn xộn, cô chợt nhớ đến sự việc trong nhà vệ sinh lúc sáng sớm nay. “Văn Nhã có thể cho tớ xem di động của cậu không?”

“Cậu định làm gì?” Văn Nhã lập tức cảnh giác, nắm chặt lấy máy di động.

“Tớ nhận ra rằng mấy hôm nay cậu cũng quá mãi mê nhắn tin, đúng không?”

“Đó là chuyện của mình, cậu đừng hỏi làm gì.” Văn Nhã ngoảnh đi, không thiết nhìn Xuân Vũ nữa. Không khí trong căn phòng bỗng có phần căng thẳng.

Xuân Vũ đành khẽ thờ dài, cô không rõ sẽ còn xảy ra những chuyện gì nữa đây.

Bỗng có làn gió kỳ quái lướt qua ngoài cửa sổ, một cành cây khô rơi trúng ngay vào cửa kính, dội vào một tiếng khô không khóc.

[phần 4]

Tối nay chưa đến 11 giờ đã tắt đèn.

Xuân Vũ không chui vào chăn, cô ngồi đó, đôi mắt mở to. Không rõ Văn Nhã nằm bên kia đã ngủ chưa. Các sự việc xảy ra trong mấy ngày qua khiến hai cô gái nơm nớp lo âu.

Càng như thế, Xuân Vũ càng không dám ngủ. Vì cô đang chờ đợi...

Đúng 12 giờ đêm.

Tín hiệu tin nhắn vang lên.

Quả nhiên là số máy bí hiểm ấy.

Số xxxxx741111.

Tín hiệu kêu rất khẽ, chắc sẽ không làm Văn Nhã thức giấc.

Xuân Vũ đọc mẫu tin nhắn này.

“Bạn đã bước vào tầng 3 địa ngục, ra khỏi tiểu lâu của Phủ tiến sĩ thôn vắng, hãy lựa chọn: 1. Đại sảnh; 2. Địa cung.”

Xuân Vũ hơi do dự, rồi ngón cái bấm số 2.

Cô chọn “Địa cung”.

Chỉ vài giây sau đó, tin nhắn thứ 2 gửi đến:

“Bạn bước vào một căn phòng của Phủ tiến sĩ ở thôn vắng, trên tường có một ngách bí mật, hãy cầm chiếc đèn dầu bước vào ngách đó. Bạn đi xuống

một con đường rất dài trong lòng đất, rồi đến cửa vào mê cung...”

Mê cung?

Cô ngần người nhìn mẫu tin này, không rõ mình sẽ “đi” đến nơi nào.

Tiếng “tít tít” hồi thúc lại vang lên, nhưng cô hơi thấy bất ngờ, vì không phải tin nhắn mà là tín hiệu “down” thông tin. Sau một thoáng do dự, Xuân Vũ cũng down chương trình này về di động của mình.

Ngay lập tức màn hình hiện lên một chuỗi các tranh động vật, mọi ngày cô rất ít chơi game nên cô lúng túng mất một lúc.

Các biểu tượng này đều có màu xám xám, nhưng rất rõ nét, hình như đều là ảnh chụp. Xuân Vũ ấn thử vài lần nút phương hướng, các bức ảnh này quả nhiên đã hoạt động. Đi được một lúc thì gặp ngã ba, chỉ có thể chọn một lối rẽ.

Nhìn đến đây Xuân Vũ đã hiểu rõ, thì ra đây là các bức vẽ địa cung, nhấn các nút định hướng của máy di động thì sẽ giống như mình đang đi vào mê cung dưới lòng đất thật.

Xuân Vũ đi trong hệ thống tranh vẽ nửa giờ đồng hồ, đã vài lần gặp phải tử lộ. Khi cô bấm tê cả ngón cái, thì trong tranh đã mở ra một cửa lớn, cô “đi” thẳng ra khỏi cửa, các bức tranh trên màn hình đã biến mất.

“Mình đã ra khỏi mê cung rồi ư?”

Xuân Vũ chưa kịp hiểu rõ thì tín hiệu tin nhắn đã vang lên. Lần này vẫn là bất ngờ đối với cô, vì màn hình xuất hiện một tin nhắn sử dụng dịch vụ đa phương tiện MMS. Ngón cái nhấn vài lần, cô nhận được một bản vẽ màu, dưới bức tranh còn ghi thêm dòng chữ: “Bạn đã ra khỏi mê cung, bức tranh này là phần thưởng dành cho bạn.”

Cô vội mở ngay bản vẽ, trên màn hình di động nhỏ xíu dần dần hiện ra một bức tranh.

Nhìn màu sắc, thì đó là bức tranh sơn dầu, nhưng vì màn hình quá bé, nên nó chỉ như là một phần của bức tranh. Cô nhìn thấy trong tranh có một thiếu nữ phương tây tóc vàng, hai tay cô ta bị trói ngoặt, treo lên một cái cây to, bên dưới là một đồng lửa đang cháy ngùn ngụt, thiêu đốt đôi chân cô gái.

Lẽ nào đây là địa ngục?

Bức tranh khiến Xuân Vũ cảm thấy ghê tởm, cô nắm chặt thành giường, thoát ra khỏi bức vẽ này.

Cô thở dốc một hồi. Rồi cô lại nhận được một tin nhắn:

“Bạn đã đi qua tầng 3 địa ngục, bước vào tầng 4.”

TẦNG 4 ĐỊA NGỤC

[phần 1]

Bảy giờ sáng, Xuân Vũ từ từ thức dậy. Cô sờ lên đầu mình, đã rất lâu chưa ngủ một giấc say như thế này.

Cô trèo xuống giường, mới nhận ra không thấy Văn Nhã đâu. Cô thử sờ vào chăn đệm của Văn Nhã, vẫn còn hơi âm ẩm.

Xuân Vũ nhíu mày, không chải đầu vội, chạy ra mở cửa phòng. Bên ngoài, hành lang giá buốt như đóng băng, gió lạnh sớm mai thốc vào y phục phong phanh của cô.

Bỗng có tiếng kêu thảm thiết từ phía nhà vệ sinh vọng lại, khiến Xuân Vũ nhói tim, cô nghiêng đầu nhìn về hướng ấy. Một bạn nữ đang hốt hoảng chạy từ trong đó ra, đầu tóc tả tơi trông thật đáng sợ. Lúc bạn này chạy đến cửa phòng Xuân Vũ thì cô ngăn lại.

Xuân Vũ nhận ra cũng là một bạn nữ học cùng chuyên ngành. Cô bạn nhìn thấy Xuân Vũ thì lại càng kêu thét hãi hùng hơn, cứ như là gặp ma. Bị người ta coi mình như kẻ chuyên mang đến điều rủi ro, thực không dễ chịu gì, Xuân Vũ cố nén đau khổ, nắm chặt bả vai cô bạn, hỏi: “Cậu nhìn thấy gì trong nhà vệ sinh?”

Cô gái mở to mắt, nói: “Trong... trong nhà vệ sinh có ma!”

Lẽ nào lời đồn đại nhà vệ sinh có ma lại là sự thật? Xuân Vũ buông lỏng tay, cô ta nhân đó vùng ra, chạy mất hút khỏi hành lang.

Xuân Vũ nhìn về phía khu vệ sinh, rồi khoác thêm áo, lao về phía ấy.

Cô đi gần như chạy trên tuyến hành lang giá lạnh buổi sớm mai, đến trước cửa khu vệ sinh, rồi gọi to: “Có ai trong đó không?” Nhưng bên trong không thấy có phản ứng gì, cô thận trọng bước vào.

Hình như không có ai cả, chỉ nghe thấy tiếng nước tí tách không ngừng. Có điều, cả 6 khoang nhỏ đều đang đóng cửa, chẳng rõ bên trong có gì không.

Cô thở hít thật sâu, để lấy lại bình tĩnh đã, rồi mở cánh cửa thứ nhất. Bên trong trống không.

Rồi cô lần lượt mở các cánh cửa, cũng không thấy có gì khác thường.

Chỉ còn cánh cửa cuối cùng.

Đứng trước cánh cửa gỗ cũ kỹ nham nhở, tim cô bỗng vô cớ đập rất nhanh, hình như “tiểu ma nữ Hanako” đang nấp trong đó.

Rồi cô cũng đánh bạo mở cánh cửa cuối cùng ra.

Một cô gái tóc dài đang ngồi đó.

Xuân Vũ không nhìn rõ mặt, chỉ thấy mái tóc rối bù xù, xõa che cả bộ váy ngủ màu trắng – cũng giống như trang phục mà Tố Lan ở phòng bên mặc lúc treo cổ tự tử.

Nếu ai đó ngẫu nhiên mở cửa ra nhìn thấy một người đang ngồi như thế này, chắc cũng phải sợ chết khiếp.

Người đó bỗng từ từ ngẩng đầu lên, tóc rũ rượi che gần hết khuôn mặt, chỉ nhìn thấy một con mắt mà lòng trắng choán gần hết. Là con ác ma nhà vệ sinh hay sao?

Nhưng Xuân Vũ lập tức nhận ra không phải ma quỷ, mà rành rành là Hứa Văn Nhã.

Cô gọi to “Văn Nhã” nhưng vô ích, Văn Nhã vẫn ngồi im chỗ đó, lạnh lùng nhìn cô bằng một con mắt. Không chịu nổi nữa, cô kéo Văn Nhã đứng dậy, nhưng cái thân hình còm nhom ấy cứ co rúm lại, tóc xõa che kín, cứ như là không có mặt có đầu.

Tiếng nước tí tách khiến người ta tâm trí rối bời, Xuân Vũ chỉ còn cách cố dìu Văn Nhã ra khỏi nhà vệ sinh. Có vài bạn nữ đứng lấp ló trước cửa nhìn thấy 2 cô, phát hoảng kêu rú lên và bỏ chạy.

Xuân Vũ gỡ đám tóc xõa của bạn, khuôn mặt như trẻ con của Văn Nhã hiện ra, đôi mắt mở to đầy sợ hãi đang chăm chăm nhìn cô, hình như đằng sau cô còn có một thứ gì đó.

“Con khi! Con khi!” Văn Nhã rú lên, tiếng kêu như xé phổi, âm thanh như không phải của cô mà là phát ra từ một không gian khác!

Xuân Vũ chợt nhớ đến cảnh tượng đáng sợ mình đã trải nghiệm cách đây

nửa năm, lẽ nào Văn Nhã cũng...

Rồi Văn Nhã vận hết sức khua đôi tay lên, vung ra khỏi tay Xuân Vũ, chạy về một phía của hành lang. Xuân Vũ nhìn theo thân hình loắt choắt ấy đang chạy như bay, thật giống một con khỉ. Một vài bạn nữ có lẽ bị thức giấc, lò dò bước ra cửa phòng, bị Văn Nhã xô phải, ngã dúi xuống đất.

Xuân Vũ kiệt sức không thể đuổi theo nữa, cô tựa vào cửa sổ nhìn theo bóng Văn Nhã chạy ra khỏi ký túc xá, vừa chạy vừa hét lên ghê rợn khiến các bạn nữ quanh đây đều sợ mất vía.

Khi chạy đến trước cửa nhà ăn, Văn Nhã gặp một thầy giáo. Đôi tay rắn chắc của thầy đã túm chặt lấy cô, dù vùng vẫy thế nào cô cũng không thể thoát ra được. Một đám đông sinh viên từ trong nhà ăn chạy ra, ngó nhìn cứ như xem một kẻ tâm thần.

Vài sinh viên giúp thầy giáo giữ chặt Văn Nhã rồi đưa cô đi. Xuân Vũ nhìn rõ tất cả.

Hứa Văn Nhã đã phát điên thật ư?

Xuân Vũ quay đầu lại nhìn hành lang, có nhiều bạn nữ đang thò đầu ra nhìn cô, chỉ trỏ bàn tán. Xuân Vũ chỉ còn biết cúi gầm mặt, nhưng cô không trở về phòng, mà quay lại nhà vệ sinh. Vì cô muốn tìm hiểu rõ lúc này trong đó đã xảy ra chuyện gì với Văn Nhã? Tại sao bạn ấy lại bất chợt trở nên đáng sợ như thế?

Quả nhiên cô thấy ở thêm xi măng bên rãnh nước chảy có một chiếc máy di động Siemens. Cô nhận ra đây là di động của Văn Nhã.

Cô xé vài mảnh giấy vệ sinh bọc vào chiếc máy rồi cầm lên, màn hình vẫn đang sáng, có một tin nhắn chưa đọc.

Ngón cái nhấn phím, cô run run đọc mẫu tin này:

“GAME OVER”.

[phần 2]

Hứa Văn Nhã đã phát điên thật.

Lúc sáng sớm, các thầy giáo đưa Văn Nhã đến phòng y tế của trường, cô cứ

luôn miệng lảm nhảm và không ngớt kêu lên “con khi”. Nhà trường hết cách, đành đưa cô đi viện. Các bác sĩ chẩn đoán sơ bộ Văn Nhã đã mắc chứng tâm thần phân liệt, phải nằm viện điều trị.

Các thầy lại đến tra hỏi Xuân Vũ, hỏi suốt một buổi sáng; tuy cô đã kể lại toàn bộ tình hình nhưng các thầy vẫn chưa thật hài lòng, không thể giải thích nổi tại sao Văn Nhã bỗng dưng phát điên. Thậm chí có thầy còn ngờ rằng, phải chăng nửa năm trước Xuân Vũ đã từng bị như thế, nên đã “lây nhiễm” chứng này sang Văn Nhã là bạn cùng phòng?

Đương nhiên, cách nghĩ này thật là buồn cười, vì bệnh tâm thần không phải bệnh truyền nhiễm. Tuy nhiên, tâm trạng sợ hãi của con người thì đúng là có thể lây lan. Liệu có phải Thanh U tự sát đã khiến Văn Nhã hết sức khiếp sợ, rồi dẫn đến tâm thần phân liệt? Tuy khả năng này là rất lớn, nhưng nhiều người đều tin rằng còn có nguyên nhân khác. Nguyên nhân ấy tựa như u linh ẩn náu ở một góc nào đó trong khu ký túc xá nữ sinh, khiến họ phải lo âu kinh hãi.

Đến chiều các thầy đã ra về, Xuân Vũ giống như phạm nhân vừa được tha, cô nhòai bên thành cửa sổ hít thở thật mạnh, cứ như bị mất tự do từ rất lâu.

Lúc này trong bệnh viện, Văn Nhã đang làm gì? Có phải vẫn đang kêu lên “con khi” hay là đang đi men tường trong phòng? Xuân Vũ chẳng muốn nhớ lại những chuyện mình đã trải qua, nhưng đâu dễ gì mà quên nổi?

Xuân Vũ có thể lý giải, có thể hiểu tại sao Văn Nhã lại hóa điên. Tuy nhiên, điều bí ẩn duy nhất là: tin nhắn cuối cùng trên di động của Văn Nhã “GAME OVER”, nó có vai trò gì?

Còn đối phương gửi tin này, là số máy mà Xuân Vũ rất quen:

Số xxxxx741111.

Cô chờ người ra, rồi lập tức tra lại các tin nhắn khác trong máy này, thì không có tin nào được lưu lại, chỉ còn đọc một tin nhắn cuối cùng.

Giờ này, chiếc di động ấy đang nằm trong tủ cùng với các vật dụng khác, để nhà trường bàn giao lại cho gia đình Văn Nhã.

Nỗi lo lắng của Xuân Vũ đã trở thành sự thật. Trong cái đêm Thanh U qua đời, Xuân Vũ cũng nhìn thấy trong di động của bạn có mẫu tin nhắn như thế. Hôm qua, anh sĩ quan công an cho cô biết trong di động của Tố Lan để lại

cũng có dòng chữ “GAME OVER”.

GAME OVER = trò chơi kết thúc.

Đúng rồi, Thanh U chết tức là GAME OVER, nay Văn Nhã hóa điên cũng là GAME OVER, tiếp theo sẽ là ai phải GAME OVER?

Rõ ràng là các tin nhắn đều gửi từ cùng 1 máy di động có số xxxxx741111. Có thể suy ra rằng, cái chết của Thanh U, Tố Lan, và Văn Nhã phát điên đều có mối liên quan mật thiết với số máy này.

Chính Xuân Vũ lại đêm đêm bị số máy này đưa vào “địa ngục”, chơi các GAME tựa tựa như “tin nhắn”. Nghĩ đến đây, người cô run lên bần bật, quay lại nhìn căn phòng. Cả phòng có 4 nữ sinh, đã chết một cô, nay một cô lại hóa điên. Một thứ không khí đáng sợ như một trận dịch hạch đang tràn ngập khắp nơi này.

Xuân Vũ nhìn thấy cuốn sách trên đầu giường cô: cuốn sách mượn ở thư viện “Truyền thuyết về địa ngục sơ kỳ văn minh nhân loại”.

Mấy hôm nay xảy ra ngàn ấy chuyện đáng sợ nên chẳng còn tâm trí nào mà mở ra đọc. Bây giờ thử lật vài trang, quả là không sao đọc nổi. Cô nhớ đến lời hứa hôm đó, có người đang chờ để đọc, mình đã không đọc thì nên đưa cho người ta đọc.

Cô đương nhiên không thể quên người ấy.

Cao Huyền, khoa Mỹ thuật.

Xuân Vũ gắng gạt bỏ những chuyện không vui sáng nay, cô cầm cuốn sách bước ra khỏi phòng.

[phần 3]

Trường đại học này có vài chục khoa với hàng vạn sinh viên. Toàn khu nhà trường cứ như một mê cung. Xuân Vũ chưa bao giờ đến khoa Mỹ thuật nên dọc đường cô phải hỏi thăm mấy lần, mất hơn nửa giờ mới tìm ra khoa này ở một khu vực khá xa.

Tòa nhà của khoa Mỹ thuật trông vô cùng bề thế, từ kiểu dáng thiết kế cho đến vật liệu kiến trúc đều theo phong cách tân kỳ, phía trước bày rất nhiều tượng và phù điêu hiện đại, nam thanh nữ tú ra vào nơi này đều rất có chất

“nghệ sĩ”. So với họ, khoa của Xuân Vũ có vẻ quá đơn sơ, mộc mạc.

Lúc này cô thoáng chút hối hận, lẽ ra mình nên ăn mặc sáng sủa hơn một chút, để phù hợp với “đẳng cấp” nơi này. Cô cúi đầu, bước vào tòa nhà. Phía trước đang treo tấm áp-phích quảng cáo triển lãm. Thì ra ở đây đang có cuộc triển lãm của sinh viên, sinh viên được vào xem miễn phí.

Tòa nhà này thiết kế quá mới mẻ, Xuân Vũ không tìm ra lối đi, có lẽ chỉ còn cách đi qua đại sảnh đang bày triển lãm mới vào trong được.

Từ nhỏ cô đã rất thích vẽ, hồi học trung học đã xem nhiều tranh hoạt họa, cũng rất mê các thiếu nữ trong phim hoạt hình. Khi vào đại học cô bỗng thấy mình thật ấu trĩ, nên không bao giờ để ý đến chúng nữa. Đối với “nghệ thuật cao nhã” của khoa Mỹ thuật, thì cô lại càng “kính nhi viễn chi”! (coi trọng nhưng tránh xa)

Xuân Vũ chậm chậm bước vào đại sảnh, trên tường treo rất nhiều tranh, chúng đều được bố trí đèn rọi ánh sáng diu diu, phía dưới là lời giới thiệu ngắn gọn. Triển lãm này có vẻ khá bài bản.

Thực tình cô không hiểu những bức tranh này, nội dung đa phần quá trừu tượng, chỉ là đủ thứ màu sắc vô nghĩa tập hợp với nhau, hình như “hễ không thể hiểu nổi thì mới là nghệ thuật”!

Lúc này, phòng triển lãm thực quá vắng vẻ, có thể là vài hôm trước người ta đã đến xem rồi, cho nên chỉ thấy lác đác vài người. Xuân Vũ có thể nghe thấy tiếng bước chân của mình. Cô không muốn xem tiếp, bèn đi thẳng vào phía trong, hình như có thứ gì đó vừa lọt vào tầm mắt. Cô từ từ ngoảnh nhìn sang bên, thấy một bức tranh treo trên tường...

Đó là 1 bức tranh sơn dầu mỗi chiều khoảng 1 mét, vẽ những đám mây đen, dưới mây là núi xám, đỉnh núi cao nhọn hoắt như mũi dao, sườn núi có lẽ là rừng cây um tùm màu tối, cảnh tượng lạnh lẽo âm u theo lối châu Âu giữa thế kỷ. Khoảng giữa bức tranh là hơn chục cây to thân cành khô héo không một chiếc lá, chúng khăng khiu uốn rẽ thành những hình thù quái dị vươn lên trời, có vài người đang bị treo trên mấy cành cây, đều là người Âu, phần lớn đều không mặc quần áo, biểu hiện cái đẹp truyền thống của mỹ thuật thể hình châu Âu. Dưới gốc cây là những đồng lửa đang cháy ngùn ngụt, những người bị treo trên cây đang đau đớn vì ngọn lửa thiêu đốt, có người đã bị thui mất chân, có người đã bị đốt chỉ còn tro bộ xương.

Xuân Vũ nhìn thấy ở góc phải bên dưới bức tranh có mấy cô gái người Âu bị

treo trên cây, hai tay bị trói ngoặt lại, mái tóc vàng rũ rượi, lửa đang đốt dưới chân họ.

Chính là bức tranh này!

Xuân Vũ vội mở di động để xem bức ảnh màu đêm qua cô nhận được bằng tin nhắn. Cô đối chiếu với bức ảnh đang treo. Đúng, bức ảnh màu trong máy chính là một phần ở góc phải bức tranh này. Giống hệt nhau, chắc là đã được chụp từ đây.

Bức ảnh màu nhận bằng tin nhắn đêm qua, là “phần thưởng” cho cô sau khi đã đi qua mê cung. Tại sao đối phương lại chọn phần này của bức tranh?

Phát hiện bất ngờ này khiến con tim Xuân Vũ đập liên hồi.

Cô lại nhìn kỹ bức tranh đang treo trên tường, màu sắc và khung cảnh đều toát ra một không khí âm u. Dưới những nét vẽ màu dầu, mỗi nhân vật đều đang phải chịu đựng đau khổ, tạo cho người xem một ấn tượng thị giác rất mạnh, hoặc ít ra là Xuân Vũ, cô thấy kinh ngạc sững sờ.

Cả đại sảnh triển lãm càng trở nên tĩnh lặng, xung quanh hầu như chẳng còn ai, Xuân Vũ lặng lẽ thở ra một hơi dài rồi bước lại gần bức tranh.

Phía dưới có mấy chữ giới thiệu vẫn tắt:

“Tầng 3 địa ngục”, Mazolini (Ý). Vẽ lại: Cao Huyền.

[phần 4]

Xuân Vũ bỗng hít vào một hơi thật sâu, bức tranh này đặt tên là “Tầng 3 địa ngục”, còn cô, đêm qua vừa đi qua tầng 3 địa ngục trong chuỗi tin nhắn. Thảo nào họ trao giải cho cô là một phần của bức tranh này.

Mazolini (Ý), chắc là tác giả, nhưng cô chưa từng nghe nói đến nhà họa sĩ này.

Mấy chữ “Vẽ lại: Cao Huyền” khiến cô cảm thấy bất ngờ. Cô đến khoa Mỹ thuật để tìm Cao Huyền, có phải là người này không?

Bức tranh này là do chàng trai cô mới quen ở thư viện vẽ lại hay sao? Cô không rõ mình đang kinh ngạc hay là vui mừng. Cô đưa tay bưng miệng, sợ mình sẽ kêu to, phá vỡ sự tĩnh mịch ở nơi đây.

Xuân Vũ không nén nổi đưa tay ra sờ vào bức tranh. Khi ngón tay cô vừa chạm vào, cô bỗng cảm thấy như có luồng điện từ bức tranh truyền vào tay rồi lan khắp cơ thể.

Mọi bức tranh sơn dầu đều có bề mặt hơi gợn nham nháp, là do các lớp thuốc vẽ dày mỏng không đều tạo thành. Chúng như làn da của người già với những nếp nhăn, dấu ấn của thời gian.

Khi cô đang sờ tay vào bức tranh, thì phía sau lưng có tiếng chân bước lại, một giọng nói cất lên:

“Cô ơi, không được sờ vào tranh!”

Giọng nói của một nam giới trẻ tuổi, khá điềm đạm ôn hòa.

Xuân Vũ lập tức rút tay lại, ngượng nghịu cúi đầu. Đúng thế, cô đã quên mất quy tắc khi vào xem triển lãm tranh: “Không được sờ vào hiện vật!”

Anh ta đã đi đến bên cô, dừng lại rồi nói: “Xin lỗi, nếu tôi không nhớ nhầm thì hình như tôi đã gặp cô?”

Xuân Vũ chưa hiểu rõ ý, cô từ từ ngẩng đầu lên, và đã nhận ra đôi mắt sâu thẳm hình như có 2 đồng tử ấy.

Chính là anh – người mà cô đã gặp ở thư viện, chàng trai có đôi bàn tay nuột nà và khuôn mặt sáng sủa, cùng đôi mắt sáng đầy sức hấp dẫn.

Anh là Cao Huyền.

Cao Huyền nhìn Xuân Vũ, mỉm cười: “Thì ra là em? Sao lại có hứng thú đến xem triển lãm tranh của bọn anh thế?”

“Xin lỗi... em không cố ý sờ vào tranh...” Không hiểu sao Xuân Vũ bỗng thấy rất hồi hộp, cô chỉ vào bức tranh sơn dầu “Em chỉ bất chợt không nén được... quên mất quy định cấm đụng vào hiện vật!”

“Thôi, không sao. Chỉ là bức tranh sao chép, có đáng gì đâu. Nhưng nếu là một tác phẩm quý giá, thì em có thể sẽ bị phiền hà to!”

Xuân Vũ đỏ mặt. Cô giơ cuốn sách ra: “Em đến để đưa cuốn sách này cho anh đọc!”

“À, cuốn sách này... suýt nữa thì anh cũng quên mất!” Anh đón lấy cuốn “Truyền thuyết về địa ngục sơ kỳ văn minh nhân loại”. “Em tài thật, đã đọc xong nhanh thế kia à? Sách này đâu có hợp với các cô gái...”

Nghe xong câu này, mặt Xuân Vũ càng đỏ bừng: “Thực ra, em không thể đọc hiểu nó, em cho rằng anh cần nó hơn.”

Cao Huyền lại mỉm cười, cái lúm đồng tiền hiện lên rất rõ. Tim Xuân Vũ càng đập mạnh hơn.

Cô chợt nhớ đến một điều gì đó, cô chỉ vào bức tranh: “Anh đã vẽ nó à?”

“Hồi ở châu Âu, anh đã chép lại nó ở Viện mỹ thuật. Tác phẩm đó của họa sĩ người Ý tên là Mazolini.”

Anh ấy đã từng đi vẽ ở châu Âu! Xuân Vũ thâm trầm trở thán phục, nhưng không thể hiện ra giọng nói: “Tại sao lại đặt tên là Tầng 3 địa ngục? Cái tên này nghe mà sợ!”

“À, cũng có nguyên nhân đấy, nhưng nói ra thì dài, để lần sau anh sẽ kể cho mà nghe.”

Lại có lần sau? Xuân Vũ khẽ gật gật đầu, chắc chắn là còn có lần sau.

Cao Huyền nhìn thẳng vào mắt Xuân Vũ, nói: “Thực ra anh đã đứng xa nhìn em rất lâu rồi. Anh thấy em lặng lẽ đứng trước bức tranh, chiếc áo khoác màu đen trang trọng của em rất phù hợp với gam màu trầm lắng của bức tranh này. Có lẽ em không để ý rằng ánh sáng hắt từ bên cạnh em ở góc này, sẽ tạo nên hiệu quả đặc biệt, tựa như có một lớp sáng kỳ lạ của sơn dầu bao bọc lấy khuôn hình của em. Ánh mắt em đang chăm chú nhìn vào tranh rất giống những thiếu nữ trong tranh sơn dầu thời kì Phục hưng – cổ điển, trầm tĩnh nhìn vào nhà họa sĩ. Tác phẩm của các bậc thầy, đều nhờ vào ánh mắt đẹp mê hồn của các người mẫu mà sáng tạo nên.”

Nghe Cao Huyền thao thao bất tuyệt một hồi, Xuân Vũ càng thấy bẽn lẽn ngượng ngùng, mọi ngày cô cũng từng nghe người khác đánh giá về mình, nhưng đứng trước chàng trai này cô như đã biến thành người khác. Cô hấp tấp nói: “Xin lỗi, em đã đưa anh cuốn sách, em có thể về được chưa?”

“Tất nhiên rồi!” Cao Huyền đưa tay gỡ gỡ đầu. “Hình như anh đã nói hơi nhiều, xin lỗi nhé. Có lẽ vì anh quá mê mẩn với tranh sơn dầu, nên mỗi khi gặp cô gái nào, anh thường hay tưởng tượng đến cảnh họ ngồi trước giá vẽ.

Dáng vẻ em đứng xem tranh lúc này, rõ ràng là một kiệt tác tranh sơn dầu.”

“Cảm ơn anh. Chưa từng có ai khen ngợi em như thế đâu!”

Xuân Vũ mỉm cười, rồi quay người bước ra phía ngoài đại sảnh.

Cao Huyền đi theo phía sau: “Xin lỗi, anh chưa biết tên em?”

“Em là Xuân Vũ ạ.”

Cô không ngoảnh lại, trả lời rồi bước tiếp.

“Nghĩa là ‘mưa xuân lất phất’ phải không?”

Câu này của Cao Huyền khiến cô hơi sững sờ. Anh ấy diễn tả tên mình cứ như đọc thơ, không thể không cảm thấy rung động. Nhưng cô vẫn cúi đầu đi tiếp, rồi rảo bước ra khỏi tòa nhà của khoa Mỹ thuật.

Lúc này có 2 nữ sinh xinh tươi bước vào khu nhà, và thấy ngay Cao Huyền. Họ mừng rỡ cất tiếng: “Chào thầy Huyền ạ!”

Anh chỉ mỉm cười gật đầu. Hai cô gái trivi mền nhìn theo anh, nhưng anh đã trở lại vẻ nghiêm túc, khiến 2 cô có phần hẫng hụt rảo bước đi. Xuân Vũ cũng nhìn thấy “cái màn” này, cô vốn ngỡ Cao Huyền đang là một nghiên cứu sinh, không ngờ anh lại là thầy giáo của khoa Mỹ thuật. Chưa biết chừng còn là một họa sĩ của trường phái học viện cũng nên.

Xuân Vũ nhớ lại hôm cùng với Thanh U đến “nhà ma”, thì Văn Nhã và Tiểu Cầm nói là “đi ngắm anh chàng điển trai”, có nhắc đến “thầy Cao Huyền”, chắc chính là Cao Huyền này! Thảo nào anh ta rất có duyên với các thiếu nữ.

Nhưng lúc này... tại sao mình lại toàn nghĩ ngợi lan man? Xuân Vũ tự chế nhạo mình. Trời còn chưa tối hẳn. Cô rảo bước, rời tòa nhà khoa Mỹ thuật.

[phần 5]

Buổi tối.

Một mình Xuân Vũ ngồi trong phòng ký túc xá, ngẩn ngơ nhìn 2 cái giường hai bên bờ trống – giường của Thanh U và Văn Nhã. Cô bỗng nhớ đến Tiểu Cầm. Lúc này bạn ấy đi đâu?

Cửa phòng bất chợt bị mở ra, một cô gái cao và gầy bước vào.

“Tiểu Cẩm!”

Vừa nghĩ đến, Tiểu Cẩm đã xuất hiện ngay, Xuân Vũ thấy rất bất ngờ. Nhưng hôm nay xảy ra bao chuyện, lúc này cô không biết nên nói gì cho phải. Tiểu Cẩm sắc mặt nặng nề bước vào, nhìn chiếc giường của Văn Nhã, nói: “Tớ đã biết chuyện về Văn Nhã.”

“Xin lỗi, mình...”

“Cậu khỏi cần giải thích. Chuyện đó không ai có thể giải thích nổi. Có lẽ sẽ mãi mãi là điều bí ẩn, như chuyện ở tòa nhà ma.” Tiểu Cẩm nhìn Xuân Vũ bằng ánh mắt hiền hòa hơn. “Chúng ta nên dọn khỏi căn phòng này, mình thấy nơi này chẳng mấy sạch sẽ, chắc chắn là đang có hồn ma gì đó ẩn nấp.”

Các cô sinh viên đại học thường hay kể cho nhau nghe đủ các loại chuyện ma, Tiểu Cẩm luôn rất tin vào những điều ấy. Nhưng Xuân Vũ đã trải qua sự kiện ở thôn vắng, nên cô lắc đầu: “Không, mình không thể đi khỏi đây. Vì Thanh U và Văn Nhã, mình nhất định phải tìm cho ra điều bí ẩn.”

“Bí ẩn nào?”

“Địa ngục tầng thứ 19 là gì?”

Vẻ mặt Tiểu Cẩm bỗng ngậy ra, cô cũng nhớ ra cái đêm hôm nọ Thanh U đi vòng quanh trong phòng rồi nói cái câu này. Cô lại nhìn vào giường Thanh U, nói: “Ý cậu là, câu hỏi đó có liên quan đến cái chết của Thanh U à?”

“Đúng! Ít hôm nay mình vẫn nghĩ ngợi, tầng 19 địa ngục – thực ra là gì?”

“Bình thường người ta vẫn nói đến 18 tầng địa ngục, chứ chưa ai nói là địa ngục có 19 tầng. Nếu cậu cứ muốn tìm câu trả lời thì chỉ còn cách đi xuống địa ngục một chuyến!”

“Thì Thanh U đã xuống đấy rồi thôi!”

“Đừng nói vớ vẩn nữa!” Tiểu Cẩm ngắt lời Xuân Vũ, rồi trèo lên giường của mình. “Tớ thu dọn vài thứ đồ đạc. Mấy hôm nữa tớ xin nghỉ vài ngày, tớ sẽ về nhà tớ. Nhà tớ rất gần trường, nếu tiếp tục ở lại đây, sớm muộn gì tớ cũng sẽ bị bệnh tâm thần như Văn Nhã mất thôi!”

Chỉ lát sau Tiểu Cầm đã trèo xuống, cầm theo một cái bọc to. Cô bước ra cửa, nói: “Cậu đừng gọi di động cho tớ! Nhìn thấy số máy của cậu, tớ sợ lắm!” Xuân Vũ định nói câu gì đó nhưng Tiểu Cầm đã quay ra, đi luôn, chỉ còn làn gió lạnh lùa vào phòng.

“Họ đã đi cả rồi...”

Chỉ còn một mình ngồi trong phòng, Xuân Vũ ôm đầu khóc thút thít, chẳng khác gì đứa trẻ mồ côi bị bỏ rơi. Lúc này cô quá mong có người cùng trò chuyện. Nỗi cô quạnh là kẻ thù lớn nhất trong những đêm dài dằng dặc. Bỗng nhiên cô nhớ đến đôi mắt của Cao Huyền.

Không! Xuân Vũ lắc đầu thật mạnh. Mình hãy quên đôi mắt ấy, mình phải mau đi ngủ, đừng nghĩ lan man nữa.

Xuân Vũ sạc pin cho máy di động, rồi nhanh chóng tắt đèn đi ngủ. Có lẽ vì hôm nay quá mệt, chỉ lát sau cô đã ngủ ngay.

Chẳng rõ bao lâu sau, tiếng chuông di động vang lên khiến cô thức giấc. Từ từ mở đôi mắt ngái ngủ, nhìn lên trần nhà đen kịt, Xuân Vũ cảm thấy hơi vắng đầu. Cô xem màn hình di động, quả nhiên vẫn là số máy kia.

Số xxxxx741111.

Lúc này đúng 12 giờ đêm. Nhìn cái số điện thoại bí hiểm này, Xuân Vũ thờ dãi có phần tuyệt vọng, lẽ nào nó thật sự là cơn ác mộng cứ bám riết lấy mình?

Cô dùng ngón cái, nghĩ ngợi. Có nên đọc tin nhắn nữa không? Hay là xóa luôn? Do dự mất một lúc, ngón cái của cô đã trả lời – cô lại mở ra xem.

“Bạn đã bước vào tầng 4 địa ngục, đã đi qua Phủ tiền sĩ rất thuận lợi. Hãy lựa chọn: 1. Lâu đài Dracula; 2. Chùa Lan Nhược; 3. Khách sạn Jamaica; 4. Quán trọ U Linh.”

Đọc tin nhắn này, Xuân Vũ thật sự không ngờ mình đã suôn sẻ đi qua cái Phủ tiền sĩ cực kì đáng sợ ấy.

Có điều, lúc này cô phải đối mặt với 4 địa điểm có thể còn đáng sợ hơn cả Phủ tiền sĩ. Nhưng cô không còn lối thoát nữa. Sau một lát chần chừ, cô chọn “3. Khách sạn Jamaica.”

Cũng như mấy hôm trước, rất nhanh, Xuân Vũ đã nhận được tin trả lời, nó dẫn cô đến miền Nam Anh Quốc hồi đầu thế kỷ 19, có một khách sạn nằm bên bờ biển vắng. Nơi này xung quanh toàn là rừng núi hoang vu, đầm lầy hãi hùng, những khối đá xa xưa còn sót lại, và bọn hải tặc giết người không chớp mắt.

Mẫu tin nhắn chỉ dẫn: Xuân Vũ trong vai chính của cuốn tiểu thuyết, Mari Yellen, một thiếu nữ Anh 23 tuổi, một mình đi đến khách sạn Jamaica tìm người cô của mình. Lúc này dường như Xuân Vũ đã lần ngược trở lại không gian thời gian quá khứ, đang bước đi trên cánh đồng hoang đáng sợ, vào lúc 12 giờ đêm gõ cửa khách sạn Jamaica.

Khách sạn Jamaica đã khai trương ở địa ngục.

Đêm nay Xuân Vũ vào nghỉ ở khách sạn Jamaica...

Sau nửa giờ, khi ngón cái của Xuân Vũ đau đến tê dại, cô đã nhận được tin nhắn:

“Bạn đã đi qua tầng 4 địa ngục, bước vào tầng 5”.

TẦNG 5 ĐỊA NGỤC

[phần 1]

Trời còn chưa sáng.

Diệp Tiêu nhìn những ngôi nhà cao cao bên ngoài cửa sổ, trong màn đêm trước lúc bình minh, vô số những ngọn đèn đang nhấp nháy sáng, trông tựa như những đóm ma trôi lập lờ trong rừng sâu vào thời giữa thế kỷ.

Anh đã cả đêm không ngủ. Vào lúc này, nếu là người khác chắc sẽ đang hút thuốc, nhưng Diệp Tiêu thì lại ngồi bên ấm trà đặc. Nước trà đậm chất, đi qua vùng miệng lan xuống họng, giúp anh làm chùng lại những sợi dây thần kinh đang căng hết mức vì mệt mỏi.

Trên bàn là chiếc máy di động màu xám bạc, kiểu dáng xinh xắn bóng bẩy, giá không đắt, rất được các thiếu nữ ưa thích.

Chủ nhân của nó là Tố Lan, một nữ sinh viên mà mọi người quen biết đều rất yêu mến, nhưng mấy hôm trước đã treo cổ tự tử trong phòng ký túc xá vào lúc tờ mờ sáng. Không ai có thể giải thích tại sao cô ấy lại tìm đến cái chết, tuy nhiên, đã kết luận là tự sát, thì phía công an cũng chẳng còn việc gì ở đó nữa. Nhưng anh lại phát hiện ra ở hiện trường có chiếc máy di động của Tố Lan, trong máy còn lưu một tin nhắn, nó đã dẫn anh bước vào một mớ bòng bong đầy huyền bí nghi hoặc khó bề tưởng tượng.

Anh lại cầm nó lên, ấn vài phím, mở xem cái tin nhắn cuối cùng ấy.

“GAME OVER”.

Anh đã nhìn hàng chữ này rất lâu. Hồi nhỏ anh cũng rất mê chơi game, mỗi khi “bị thua”, màn hình thường hiện lên hàng chữ tiếng Anh “GAME OVER”, tức là trò chơi kết thúc, phải chơi lại.

Chỉ số thời gian cho biết, tin nhắn này nhận được lúc 2 giờ sáng, rất có thể chủ nhân của chiếc máy đã treo cổ trong khoảng thời gian này.

Vào lúc chết, nhận được tin nhắn như thế này, liệu có phải là tiếng chuông báo tang đến từ địa ngục?

Diệp Tiêu phác ra một công thức:

Chết = GAME OVER = Trò chơi kết thúc

Chẳng lẽ việc Tố Lan tự sát, thực ra là sự kết thúc của một trò chơi?

Anh nhớ lại hồi trước chơi game, mình đã hóa thân vào nhân vật dũng cảm vượt qua các cửa ải, khi bị kẻ địch trong trò chơi bắn chết, thì màn hình lập tức xuất hiện GAME OVER.

Nhưng trò chơi chỉ là ảo, dù chơi trên máy tính hay di động, không có chuyện chết thật. Nếu có thứ game kỳ dị có thể giết chết người chơi, thì đó là một chuyện cực kỳ đáng sợ.

Với khứu giác “nhà nghề” mà chỉ người cảnh sát mới có, Diệp Tiêu cảm nhận rằng cái chết của Tố Lan không thể chỉ đơn giản là một cuộc tự sát.

Hôm đó, tại hiện trường, anh còn nhìn thấy Xuân Vũ – cô sinh viên cách đây nửa năm đã để lại cho anh ấn tượng rất sâu sắc – cô ấy lại ở ngay sát phòng của Tố Lan, và là người đầu tiên phát hiện ra vụ tự sát. Đúng, quả đất này thật bé nhỏ, nhưng anh cũng không thể không ngờ, liệu cô sinh viên Xuân Vũ – từng có những tình tiết rất đặc biệt – có thể sẽ lại gặp những sự kiện bí hiểm tương tự hay không?

Bởi vậy, anh đã mất cả một đêm ngòì suy nghĩ về những điều kỳ lạ còn ẩn khuất, nhất là về chiếc máy di động mà Tố Lan đã để lại.

Anh cũng đã kiểm tra lại thật tỉ mỉ, chỉ thấy còn sót tin nhắn cuối cùng, các tin nhắn khác đều không còn nữa.

Người gửi tin nhắn này có số máy rất kỳ cục:

Số xxxxx741111.

Năm hàng trước coi như vô nghĩa, sáu chữ số sau, cho người ta một cảm giác kỳ lạ. Bốn chữ số 1 liền sau cùng có tượng trưng điều gì không?

Nó có liên quan đến cái chết của Tố Lan thật không?

Diệp Tiêu nhìn ra bên ngoài cửa sổ, trời đã hơi sáng. Anh bèn soạn trên máy của Tố Lan một tin nhắn:

“Nhảm rồi, tôi không GAME OVER”.

Chẳng rõ có hiệu quả gì không, biết đâu có thể dọa, ngăn chặn được đôi phương? Anh không tin chắc điều gì, nhưng vẫn cứ gửi tin này đến số máy xxxxx741111.

Máy báo tin hiệu đã gửi tin. Anh bỗng thấy tim đập nhanh, và lập tức nhận ra rằng mình đã nhầm. Nhưng đã trót nhấn nút rồi, không kịp sửa chữa gì nữa.

Chỉ vài giây sau đó tin hiệu đã vang lên.

Anh từ từ cảm chiếc di động của Tô Lan lên, nhận thấy đôi phương đã gửi tin đến. Thôi thì, cái gì đến tất phải đến, không khác được. Anh hít vào một hơi thật sâu, mở tin đó ra đọc:

“Bạn có biết địa ngục tầng thứ 19 là gì không?”

Anh lặng đi, đứng một phút...

Thoạt nhìn thấy nó, đầu óc Diệp Tiêu như trống rỗng không còn gì nữa. Anh chưa từng nghĩ đến điều này: “Địa ngục tầng thứ 19?”

Anh rất căng thẳng, lắc đầu. Một câu hỏi xa vời thẳm sâu như thế này, họa chăng chỉ có nhà triết học mới trả lời nổi. Là một cảnh sát có năng lực, đã rất lâu anh chưa phải căng óc ra như vậy. Lúc này anh phải đối mặt chỉ với một mẫu tin nhắn.

Có lẽ vì đã thức trắng 1 đêm, nên đầu óc anh đã có phần rối loạn, anh ấn vài phím, soạn một tin nhắn: “Bạn có thể cho tôi câu trả lời không?”

Rồi anh nhấn nút gửi đi.

Đây là sai lầm của anh trong đêm nay.

Không đợi anh định thần, tin hiệu trả lời đã vang lên.

Sự tình đã đến nước này thì Diệp Tiêu cũng hết cách né tránh. Anh run run mở xem mẫu tin:

“Hoan nghênh bạn đã đến địa ngục.”

[phần 2]

6 giờ sáng.

Trong phòng ký túc xá, Xuân Vũ trần trọc mãi mới ngủ được vài giờ, thì tiếng títtin nhắn đã đánh thức cô dậy.

Cô thảm nguyện rửa, và mặc kệ không xem, cứ nằm im trong chăn. Một lát sau, tín hiệu lại vang lên, cô đành cầm máy vậy, nào ngờ đó là tin nhắn của Nam Tiểu Cầm: “Xuân Vũ, mình nhận được tin nhắn của Tố Lan.”

Xuân Vũ lập tức tỉnh hẳn. Tố Lan đã treo cổ tự tử kia mà?

Tiểu Cầm và Tố Lan tuy không ở cùng phòng nhưng họ đã cùng học với nhau thời trung học, rồi lại thi đỗ cùng một chuyên ngành ở đại học này, nên họ vẫn là bạn rất thân thiết. Lẽ nào Tố Lan biến thành ma rồi vẫn còn đeo bám Tiểu Cầm?

Lúc này Xuân Vũ đã hoàn toàn tỉnh táo, lập tức trả lời Tiểu Cầm: “Không thể! Tin nhắn ấy viết như thế nào?”

Rất nhanh, Tiểu Cầm đã đáp lại: “Bạn có biết địa ngục tầng thứ 19 là gì không?”

Nhìn hai chữ “địa ngục” trên màn hình, tim Xuân Vũ đập thình thịch. Vẫn là câu hỏi chết người này!

Cô vội nhắn lại ngay: “Cậu đừng trả lời nó làm gì!”

Tiểu Cầm: “Không kịp nữa rồi, mình đã trả lời, rồi bạn ấy lại nhắn tiếp: hoan nghênh bạn đã đến địa ngục”.

Xuân Vũ không biết nói gì nữa. Tình hình Tiểu Cầm đang gặp lúc này giống hệt như quá trình Xuân Vũ bước vào “địa ngục”.

Tiểu Cầm lại nhắn tiếp: “Mình đã bước vào tầng 1 địa ngục.”

Xuân Vũ: “Đừng vào!”

Tiểu Cầm: “Tố Lan đã dẫn mình đến quán trọ U Linh.”

Xuân Vũ cảm thấy lưng cô đầm mồ hôi, không thể để Tiểu Cầm tiếp tục như thế, cô vội trả lời: “Cậu đang ở đâu, mình sẽ đến gặp cậu.”

Sau khi gửi tin nhắn này, Xuân Vũ ngồi chờ đến nửa giờ mà máy di động vẫn không có động tĩnh gì. Chẳng rõ Tiểu Cầm thế nào rồi?

Cô lại gửi thêm vài tin nhắn nữa, vẫn không thấy trả lời. Cô gọi điện vậy. Nhưng không thể gọi cho máy Tiểu Cầm, cứ như đã trốn ở dưới lòng đất!

Ánh nắng sớm mai đã rọi khắp căn phòng, khuôn mặt Xuân Vũ với nước da trắng mịn ngời ngời trong nắng, cô kinh ngạc tự hỏi:

“Chẳng lẽ người đã chết mà vẫn gửi được tin nhắn từ địa ngục?”

[phần 3]

Cho đến chiều vẫn không thể liên lạc được với Tiểu Cầm. Xuân Vũ rất lo lắng, cứ đi đi lại lại mãi trong phòng.

Không hiểu sao, cô chợt nhớ lại hồi mới mười mấy tuổi, rón rén đứng ngoài cửa phòng của mẹ, lén nghe những âm thanh đáng sợ trong đó. Cô bỗng đưa tay bịt chặt 2 tai, cái thứ âm thanh đó lại xuất hiện, chúng như những tiếng kim loại bị đứt gãy, sắc nhọn, đâm vào tai cô.

Cô có cảm giác hình như máu đã chảy, bắn tóe lên giường đệm trắng tinh. Hồi đó cô 13 tuổi, nhìn chằm chằm người ấy, và lưỡi dao loang loáng trong đêm. Không!

Cô không dám nhớ lại nữa. Mỗi khi chợt nhớ đến hình ảnh ấy, đầu cô đau nhức như sắp nổ tung và cái âm thanh ghê gớm kia sẽ xé tan màng nhĩ!

Ác mộng không bao giờ tự rời đi, trừ phi con người có thể tiêu diệt nó!

Ác mộng của Xuân Vũ hiện nay bắt nguồn từ cái chết của Thanh U. Cái chết ấy lại liên quan đến những tin nhắn kia, và chắc chắn cũng liên quan đến tòa nhà có ma nữa.

Trong tòa nhà ma, nhất định phải ẩn chứa bí mật gì đó, có thể giải thích về cái chết của Thanh U cũng nên?

Mười phút sau cô đã lặng lẽ đứng ngoài tường rào của tòa nhà ma. Đi vào bên trái là có thể vòng vào tòa nhà. Tim cô đập rất nhanh, hình như có thứ mùi là lạ đang bay ra từ đó, xộc vào mũi, khiến cô đứng nguyên tại chỗ.

Cô cảm thấy xung quanh có một nỗi kinh hãi nặng nề. Sự kinh hãi này chỉ có ở cái thôn hẻo lánh ngày nào.

Khi cô đang do dự, thì mắt bỗng thoáng nhận ra một bóng người lướt nhanh

và đang xăm xăm tiến về phía cô.

Chính là Cao Huyền!

Xuân Vũ thật quá bất ngờ. Cô ngỡ ngàng nghịu gật đầu chào. Cao Huyền cũng thấy rất bất ngờ, anh bước nhanh đến gần Xuân Vũ, nói: “Quả đất này quá nhỏ, anh lại gặp em rồi!”

Xuân Vũ đưa mắt nhìn 4 phía xung quanh, khu này vẫn bị đồn đại là có ma, cho nên đây là nơi hẻo lánh nhất trường, hầu như không thấy bóng người. “Sao anh lại đến đây?”

“Hầu như ngày nào anh cũng đi qua đây, vì lối này là đường tắt để đi từ khoa Mỹ thuật đến bãi gửi xe; nếu đi đường to thì là đường vòng, rất mất thì giờ.”

“Bây giờ anh định ra ngoài trường à?”

“Không. Anh sang xem một gallery tranh ở nội thành, ven sông Tô Châu, vừa trở về.” Anh quay nhìn xung quanh rồi khẽ hỏi: “Còn em, đến đây làm gì? Bên trong tường rào là nhà ma...”

Xuân Vũ chẳng biết trả lời ra sao, cô do dự, cúi đầu.

“Chắc không định vào nhà ma đấy chứ?” Cao Huyền bước lại gần hơn, nói bằng một giọng trầm trầm: “Có nhiều cô sinh viên tò mò, rất muốn vào đó xem sao. Em cũng là 1 trong số đó à?”

“Không chỉ vì tò mò. Gần đây cô bạn thân của em đã chết trong khu nhà này.”

Cao Huyền sững sốt, anh nhíu mày: “Nghe nói tuần trước có 1 nữ sinh năm thứ 4 đã tự sát trong nhà ma, cô ấy là bạn em?”

“Vâng, là bạn cùng phòng, rất thân với em. Và, điều đáng nói hơn, người đầu tiên phát hiện ra bạn ấy chết, là em!”

“Là em?” Cao Huyền hít vào 1 hơi thật sâu, lắc đầu: “Thật không ngờ em đã trải qua 1 chuyện đáng sợ như thế. Thảo nào lần đầu tiên nhìn thấy em, anh đã nhận ra trong mắt em ẩn chứa một sự cảnh giác và e sợ, rất rõ nét.”

Nghe câu này rồi, Xuân Vũ vội rời ánh mắt khỏi Cao Huyền.

Nhưng anh lại tiếp tục truy hỏi: “Anh đoán rằng em đến đây là vì muốn vào đó xem xét, làm rõ nguyên nhân tại sao bạn em lại chọn nơi này để tự sát. Đúng không?”

“Xin lỗi. Em biết nhà trường đã cấm sinh viên vào nhà ma này.” Cô biết Cao Huyền là 1 thầy giáo, sẽ không cho cô bước vào.

Nhưng câu trả lời của anh lại khiến cô thấy bất ngờ: “Em định vào thật à? Con gái vào đó, phải rất can đảm. Nếu em muốn, anh sẽ vào cùng?”

Xuân Vũ cứ ngỡ mình nghe nhầm: “Anh nói sao? Anh vào cùng em?”

“Nếu em bằng lòng.”

“Anh là giáo viên kia mà?”

“Bất cứ ai cũng có tính tò mò, giáo viên cũng vậy thôi.” Nói đến đây, Cao Huyền mỉm cười. “Huống chi, bảo vệ học sinh cũng là trách nhiệm của giáo viên...”

Vừa nói anh vừa bước đi. Thì ra anh cũng biết cái ngách hẹp để vào nhà ma. Xuân Vũ vội đi theo, rồi thận trọng bước vào sân trước tòa nhà ma.

Tòa nhà âm u vẫn sừng sững đứng đó, hắt hiu, dưới bầu trời mùa đông lạnh giá. Xuân Vũ bất giác lùi lại 1 bước, nhưng Cao Huyền đã ngoảnh lại khẽ nói: “Đừng sợ. Nào, ta cùng đi!”

Xuân Vũ nhìn lên cửa sổ tầng 2, không thấy cái bóng đen trong tưởng tượng kia, các cửa sổ đều không có gì lạ, cô mới bình tĩnh trở lại, nói: “Chắc anh đã từng vào đây?”

Cao Huyền không trả lời, anh chỉ hơi nhích nhích môi. Cửa vào tòa nhà đã bị khóa chặt, chắc là sau cái chết của Thanh U nhà trường đã thay khóa khác.

Anh lập tức đi sang phía bên phải tòa nhà, thì ra ở đây có 1 cửa phụ, tuy bên trong có cài chốt nhưng ô kính đã không còn nữa. Anh thò tay vào trong mở chốt, rồi cùng Xuân Vũ bước vào.

Thấy Cao Huyền có vẻ thành thạo quen thuộc, Xuân Vũ bèn khẽ hỏi: “Sao anh có vẻ thuộc nơi này như thế?”

“Bởi vì...” Cao Huyền bước vào 1 lối đi hơi tối, anh dừng lại rồi nói: “Anh

đã từng học ở đây.”

“Gì cơ? Anh đã từng học ở nhà ma?”

Xuân Vũ lại hít phải thứ mùi khó chịu ở nơi này, dường như cô lại trở về cái đêm hôm nọ.

Cao Huyền ngoảnh lại, khuôn mặt anh bị bóng tối che phủ: “Đó là hồi cách đây 7-8 năm, anh đang học năm thứ nhất, thứ hai. Khoa Mỹ thuật thường đến nhà này tập vẽ tĩnh vật.”

“Hồi đó có đồn rằng nhà này có ma không?”

“Trên đời này làm gì có ma!” Anh thản nhiên trả lời rồi bước lên cầu thang. “Đây chỉ là 1 khu lớp học bình thường, chỉ hơi cũ kỹ 1 chút. Đồn đại rằng có ma, đó là chuyện từ sau khi anh học xong năm thứ hai.”

“Tại sao lại thế? Chắc năm đó đã xảy ra chuyện gì?”

Cao Huyền dường như trở nên trĩu nặng tâm tư, bước lên tầng 2 rồi anh mới trả lời: “Lát nữa anh sẽ kể cho em nghe!”

Lại đi trên hành lang tầng 2. Xuân Vũ thấy căng ở lồng ngực, nhưng vẫn không dám thở mạnh. Cô theo sát Cao Huyền, anh ra hiệu cô nắm tay, nhưng cô vẫn thận trọng không dám chìa tay ra.

Xuân Vũ không bao giờ quên cái căn phòng ấy.

Có lẽ trong đó có u linh thật?

Cô rón rén bước đến cửa, chỉ tay ra hiệu cho Cao Huyền. Ánh mắt Cao Huyền hết sức lạ lùng, anh do dự hồi lâu rồi mới nhẹ nhàng đẩy cửa phòng. Anh bước vào trước, rồi đứng ngẩn ra nhìn, không thể hiện điều gì. Xuân Vũ không đợi được nữa, cô cũng lách vào.

[phần 4]

Vẫn là căn phòng này, chỉ có bàn ghế chứ không có gì khác. Xuân Vũ nhìn quanh một lượt, hi vọng sẽ nắm bắt được một dấu vết gì đó, nhưng khắp sàn nhà chỉ có đất bụi mà thôi.

Cô từ từ bước đến bên cửa sổ, nhìn xuống sân trước tòa nhà ma. Trong bức

ảnh kỹ thuật số chụp hôm đó, bóng đen bí hiểm kia đã đứng chỗ này. Lẽ nào đó chỉ là ảo giác?

Cô quay đầu lại, nhìn thấy trong mắt Cao Huyền có 1 cái gì đó lướt qua. Cô bình thản nói: “Bạn em đã chết ở căn phòng này.”

“Nghe nói là tự sát?”

“Bạn ấy đã cắn đứt lưỡi của mình.”

“Cắn lưỡi?” Giọng Cao Huyền cũng mất bình tĩnh. “Trên đời này lại có cách chết như thế ư?”

Xuân Vũ hít vào một hơi thật sâu, cô cảm thấy mình đã không còn hoang mang gì nữa khi đối mặt với Cao Huyền. “Nhưng chuyện kỳ quặc mới chỉ là bắt đầu thôi. Sau khi bạn ấy chết, em lại nhận được tin nhắn của bạn ấy gửi cho!”

“Người chết, mà có thể gửi tin nhắn ư?”

Nghe Xuân Vũ nói câu ấy, sắc mặt anh chợt khác hẳn, anh ngồi nghệt ra trên mặt bàn đầy bụi, im lặng hồi lâu rồi mới nói: “Sau đó em đã gửi tin trả lời, vài giây sau, đối phương lại phúc đáp rằng “Hoan nghênh bạn đã đến địa ngục!””

Lần này thì đến lượt Xuân Vũ nghệt ra. Đôi môi cô run run: “Sao anh lại biết?”

“Vì anh cũng nhận được tin nhắn như thế!”

Xuân Vũ hoàn toàn không ngờ anh lại trả lời như vậy, trên đời sao lại có chuyện trùng hợp thế này? Cô lắc đầu: “Không! Chẳng lẽ anh cũng đã vào địa ngục?”

“Đúng thế! Anh đã vào địa ngục, giữa đêm hôm qua anh đã đi qua tầng 10 địa ngục.” Trán Cao Huyền lấm tẩm mồ hôi, đề tài mà 2 người đang nói trong nhà ma thực khiến người ta phải dựng tóc gáy. Anh lấy khăn tay ra lau mồ hôi, nói: “Còn em, đã đi đến tầng thứ mấy rồi?”

“Em đã đến tầng 5.”

“Khoan đã...” Cao Huyền ngắt lời cô, anh cúi đầu ngẫm nghĩ. “Vậy thì,

người chơi trò chơi địa ngục, không chỉ riêng mình anh.”

“Anh nói là Trò chơi à?” Xuân Vũ lắc đầu. “Không, vì nó, đã có 2 người chết, một người phát điên, mà anh còn cho là trò chơi.”

“Như thế thật ư?”

Xuân Vũ nhìn vào đôi mắt như có 2 đồng tử ấy: “Anh đã nhận được câu hỏi đó như thế nào?”

“Hơn chục hôm trước, anh ngẫu nhiên nhận được một tin nhắn, gửi từ số máy rất lạ lùng, anh vẫn thuộc lòng: xxxxx741111.”

“Quả nhiên là số máy này.”

“Họ đưa ra 1 câu hỏi: bạn có biết Địa ngục tầng thứ 19 là gì không?” Cao Huyền thở mạnh. “Bấy giờ anh rất lấy làm lạ, vì anh chưa bao giờ nghĩ đến điều này, bèn trả lời một câu, nào ngờ lại nhận được mẩu tin: hoan nghênh bạn đã đến địa ngục. Cứ thế tiếp diễn, anh bị kéo vào trò chơi địa ngục.”

Xuân Vũ cúi đầu, cô hiểu rằng Cao Huyền đang “đồng bệnh” với mình.

Cao Huyền nhẹ nhàng nói: “Chúng ta đừng đứng đây nữa, mau xuống đi thôi!”

Họ ra khỏi căn phòng, khép cửa lại, rồi vội ra khỏi tòa nhà ma. Xuống đến sân, Xuân Vũ ngoảnh lên nhìn lại ô cửa sổ vừa nãy, nếu lúc đó vừa khéo có ai đó chụp ảnh thì sẽ chụp được cô đứng đó, rồi mọi người có coi cô là một u linh không?

“Ta mau đi thôi!” Cao Huyền thúc giục.

Họ nhanh chóng ra đến bên ngoài tường vây, Xuân Vũ thở phào, nói: “Anh là 1 thầy giáo rất khác với mọi người đây!”

“Mọi người cũng hay nói thế!” Cao Huyền gượng cười chế nhạo mình. “Có lẽ anh không xứng là giáo viên, nhưng anh xứng là 1 họa sĩ thứ thiệt.”

Nửa câu sau của anh pha chút tự hào, Xuân Vũ cũng không nén được bật cười. Cô cho anh biết số di động của mình, rồi rảo bước ra về.

[phần 5]

Về đến phòng ở, Xuân Vũ lại gọi điện cho Tiểu Cẩm, nhưng không liên lạc được.

Cô không muốn hỏi các bạn khác, vì hầu như hiện nay chẳng ai thiết bắt chuyện với cô. Các nữ sinh viên đều coi cô là người đem đến mọi xui xẻo. Vì 2 vụ tự sát gần đây, cô đều là người đầu tiên phát hiện ra, ngẫu nhiên kiểu ấy, chứng tỏ Xuân Vũ rất nặng vía, dính dáng đến cô sẽ chỉ là xúi quẩy!

Các nam sinh viên cũng không dám tiếp xúc nhiều với cô, cô cảm thấy mình như một cô hồn lang thang, chơi vơi giữa khu ký túc xá nữ sinh này!

Đã sắp đến 12 giờ đêm, Xuân Vũ không gượng nổi nữa, cô vội tắt đèn đi ngủ.

Nhưng chỉ mới thiu thiu thì tín hiệu tin nhắn đã vang lên.

Vẫn là số máy xxxxx741111 như mọi hôm, nhắn tin:

“Bạn đã bước vào tầng 5 địa ngục, ở trong khách sạn Jamaica, hãy lựa chọn: 1. Dải đất hoang ven biển; 2. Sào huyết của hải tặc; 3. Hồ thiêng; 4. Quán cà phê địa ngục.”

Như kẻ bị ma ám, Xuân Vũ không suy nghĩ, chọn luôn “hồ thiêng”, sau đó cô bị cuốn vào một thế giới đầy những âm hồn.

Cách khách sạn Jamaica 2 dặm về phía Nam, nó là hồ nước lớn nhất vùng đầm lầy Bodmin. Tương truyền rằng quốc vương nước Anh cổ xưa là vua Arthur khi bị thương đã nằm ở bên hồ, ông ra lệnh cho Bedivere ném thanh kiếm thần xuống hồ thiêng. Lại còn có truyền thuyết hồi thế kỷ 17 có viên quan trị an đã bán linh hồn cho ma quỷ, rồi lại dùng 1 cái vỏ ốc hút cạn nước hồ, ông ta bị chó ngao địa ngục truy đuổi, rồi bỏ mạng. Từ đó hồ này luôn có âm hồn quanh quẩn không chịu tan đi.

Sau nửa giờ, lưng Xuân Vũ đầm đìa mồ hôi, nhưng cô đã qua được hồ Thiêng.

Cô ra khỏi tin nhắn này. Bây giờ cô mới chú ý đến sự lựa chọn cuối cùng:

“4. Quán cà phê địa ngục.”

Cô không nén nổi nữa, đã qua được bao nhiêu cửa ải, thì đi thêm một chỗ ma quỷ nữa cũng được! Thế là cô chọn “quán cà phê địa ngục”. Sau đó cô nhận

được tin nhắn:

“Bạn đã vào quán cà phê địa ngục, bạn sẽ nói chuyện với những người đang lang thang trong địa ngục. Hãy chọn các đối tượng sau: 1. Bác sĩ hóa thân; 2. Fran Kenstan; 3. Đội lột; 4. Con ma Jack; 5. Sadako xóm núi; 6. Mazolini.”

Ở đây lại có cả nơi đàm đạo bằng di động? Xuân Vũ thấy hết sức bất ngờ. Chẳng lẽ đây là trò chơi địa ngục như Cao Huyền nói?

Và, nickname của “những người lang thang ở địa ngục” thật là kỳ quặc, “Bác sĩ hóa thân” và “Fran Kenstan” đều là các nhân vật trong tiểu thuyết kiểu gothic (tiểu thuyết rùng rợn pha chất lãng mạn) nổi tiếng, nếu ai đã đọc cuốn “Tiếng chuông ghê rợn lúc nửa đêm” chắc sẽ nhớ ra “Sadako ở xóm núi”. Còn Mazolini thì chính là tác giả bức tranh sơn dầu mà cô đã thấy ở triển lãm tranh của khoa Mỹ thuật!

Không kịp nghĩ thêm nữa, thì tin nhắn tiếp theo đã đến: toàn là các biệt hiệu và số máy của “những người lang thang trong địa ngục”. Chỉ cần bấm số máy của họ là có thể nói chuyện hay sao? Họ có tồn tại thật không, và nếu tồn tại, liệu hình hài họ có phải là “người” như chúng ta không?

Cô bỗng nhớ rằng nickname của mình ở địa ngục là “Tiểu Chi”, chỉ e mình cũng đang ngồi ở “Quán cà phê địa ngục” để chờ nói chuyện với người khác cũng nên?

Nghĩ đến đây cô càng thêm do dự, ngón tay cái run run, cô quyết định ra khỏi tin nhắn này.

Sau đó, cô nhận được tin nhắn cuối cùng trong đêm:

“Bạn đã đi qua tầng 5 địa ngục, bước vào tầng 6.”

TẦNG 6 ĐỊA NGỤC

[phần 1]

Hôm nay là thứ 4.

Sau khi thức dậy, Xuân Vũ ra ngay sạp báo trong trường mua 1 tờ báo. Đúng là mấy hôm nay vướng vào quá nhiều chuyện kinh hãi, nhưng cuộc sống vẫn phải tiếp tục, nhất là không thể bỏ lỡ việc chuẩn bị cho luận văn tốt nghiệp. Nếu để đến sau kì nghỉ đông thì sẽ rất căng. Cô đang muốn xin đến thực tập ở một công ty dịch vụ nhắn tin, để tích lũy kiến thức thực tế xã hội, chắc nhà trường sẽ không phản đối.

Cô mở xem mục tuyển nhân viên, tìm mãi mới thấy 1 công ty dịch vụ nhắn tin tuyển vài người biên tập tin nhắn. Có vẻ là 1 công ty chuyên về tin nhắn, có lẽ những tin nhắn quấy rối kia cũng lo do những loại công ty thế này cung cấp.

Xuân Vũ quyết định sáng mai sẽ đến xin việc làm.

Khoảng sau 10 giờ cô bỗng nhận được một tin nhắn của 1 số máy hoàn toàn xa lạ, nội dung mẫu tin này khiến tim cô đập mạnh:

“Xuân Vũ, anh là Cao Huyền, trưa nay em có rỗi không? Anh có vài điều muốn nói với em. 12 giờ trưa nay sẽ đợi em ở Nỗi Nhớ Khuynh Thành.”

Cô không trả lời tin nhắn này. Cô biết “Nỗi nhớ khuynh thành” là 1 quán ăn đối diện cổng sau của trường, giá cả hơi mắc, nên sinh viên ít khi lui tới.

Cao Huyền thực biết chọn địa điểm: “Nỗi nhớ khuynh thành” là tên 1 cuốn tiểu thuyết của Trương Ái Linh.

Phải một lát sau Xuân Vũ mới bình tâm trở lại được. Cô đi đi lại lại mãi trong phòng, rồi mở tủ áo chọn một chiếc áo khoác len ưng ý nhất. Rồi cô vào rửa mặt, trang điểm 1 chút, soi gương, trông cũng khá ưa nhìn. Tuy chẳng phải lá ngọc cành vàng con nhà quyền quý gì, nhưng ít ra cũng là môn mơn nét xuân.

Gần đến 12 giờ, cô vội vội bước ra khỏi phòng.

Cổng sau trường, bên kia con đường là hiệu ăn “Nỗi nhớ khuynh thành”, cô

chậm chậm bước vào cửa kính, và nhìn thấy ngay Cao Huyền đang ngồi bên cửa sổ, đang vẫy tay.

Cô bước đến bên bàn, chưa ngồi vào chỗ vội.

Cao Huyền nhìn đồng hồ, nói: “Anh chưa gặp cô sinh viên nào “chuẩn” giờ như em.”

Xuân Vũ nhẹ nhàng bật lại 1 câu: “Tức là, anh thường xuyên mời các nữ sinh đi ăn chứ gì?”

Cao Huyền lúng túng, cười: “Kìa, sao chưa ngồi xuống đi?”

“Xin lỗi...” Cô nhìn ra ngoài cửa sổ. “Em không muốn ngồi bên cửa sổ, vì rất dễ bị các bạn nhìn thấy.

Thì ra cửa sổ này nhìn thẳng sang công trường bên kia đường, sinh viên hề bước ra công là nhìn sang đây ngay.

Cao Huyền lắc đầu cười cười, và chuyển vào 1 bàn sâu ở bên trong.

Xuân Vũ ngồi ghé đối diện với anh, khẽ hỏi: “Em không muốn bỗng dưng vô cớ lại được mời đi ăn. Anh nói xem, có việc gì nào?”

“Em chưa ăn trưa chứ gì? Ta cứ ăn đã rồi nói sau!”

Anh gọi vài món, chỉ lát sau nhà hàng đã bùng đến. Xuân Vũ chẳng có tâm trí nào để ngồi đây ăn uống, cô chỉ gấp chút ít gọi là xã giao. Cao Huyền thì băn khoăn khó xử, anh đành gọi thêm vài món nữa, rốt cuộc Xuân Vũ cũng ăn xong bữa.

Cô bỗng nhớ ra 1 điều: “Chiều qua ở nhà ma, anh nói sẽ kể cho em nghe về nguyên nhân đồn đại rằng tòa nhà đó có ma?”

“Xin lỗi...” Cao Huyền có phần ngượng nghịu, do dự 1 hồi mới nói. “Có lẽ hôm qua do quá căng thẳng, nên sau đó anh đã quên mất. Được, bây giờ anh sẽ nói, tại sao mọi người gọi đó là nhà ma? Vào 1 đêm cách đây 8 năm đã có 2 nữ sinh đến đó treo cổ tự tử trong một căn phòng học. Mọi người khác nhau rằng âm hồn của ta không tan, vẫn hay xuất hiện ở khu nhà đó. Có vài cậu sinh viên muốn tỏ ra can đảm, đêm khuya đã vào đó để bắt ma, chẳng rõ họ đã thấy những gì, đều sợ đến mức mắc bệnh tâm thần. Thế là lời đồn thổi càng nhiều hơn, nên khu đó có biệt hiệu là nhà ma. Nhà trường cũng lúng

túng, mặt khác, tòa nhà đó cũng đã quá cũ kỹ, không còn thích hợp để dạy học nữa, cho nên ra lệnh cấm sinh viên ra vào...”

“Thì ra đó là nguyên nhân sâu xa...”

Vẻ mặt Cao Huyền có phần bức xúc: “Đừng nên tin những chuyện đó. Không hề có chuyện nhà ma gì cả! Anh đã từng học ở đó, nó chỉ là khu nhà lớp học cũ kỹ mà thôi.”

Xuân Vũ im lặng một hồi, cô bỗng nhớ đến cái câu hỏi oái oăm kia, bèn bình thản hỏi: “Anh có biết địa ngục tầng thứ 19 là gì không?”

[phần 2]

Cao Huyền quá ngạc nhiên, lắc đầu: “Anh nhận thấy em luôn nói ra những câu đầy bất ngờ. Thực ra mấy hôm nay anh luôn nghĩ về câu hỏi này. Nó khiến người ta đau đầu! Chỉ nghe nói 18 tầng địa ngục, vậy tầng 19 là thế nào? Là địa ngục trong địa ngục chẳng?”

“Vì thế mà hôm nọ anh cũng đến thư viện để tìm sách nói về địa ngục à?”

Cao Huyền đành cười cười: “Đúng là vì nguyên nhân này. Hẳn là rất trùng hợp phải không? Nếu mà không tham gia trò chơi địa ngục thì đã chẳng đến thư viện tìm sách, và lại càng không thể làm quen với em.”

“Vậy là địa ngục đã giúp chúng ta quen nhau?”

Xuân Vũ nói, rồi gượng cười. Chẳng rõ có phải là duyên phận không đây?

Cao Huyền bỗng nhích lại gần: “Hôm nay mời em đến, vì muốn nhờ em 1 việc.”

“Em có thể giúp anh việc gì?”

“Từ hôm quen em, anh nhận ra rằng em có khí chất rất đặc biệt, rất hợp để có mặt trong tranh sơn dầu. Anh đang chuẩn bị vẽ 1 bức tranh, nhưng không thể tìm ra người mẫu phù hợp, đám sinh viên của anh cũng không đạt yêu cầu, cho nên anh muốn mời em...”

“Làm người mẫu à?” Cô lập tức đứng lên, nét mặt không giấu nổi vẻ thất vọng. Cô thấy hơi tức giận nhưng vẫn nén được, nói: “Xin lỗi, em đang có việc bận...”

Cao Huyền vội vã đứng dậy, cười: “Em hiểu nhầm rồi. Anh chỉ muốn mời em ngồi trước giá vẽ độ 1 giờ - đương nhiên là mặc quần áo.”

Anh nói thêm câu sau, khiến Xuân Vũ thấy có phần ngượng nghịu. Cô hiểu ý Cao Huyền, cô hơi cúi đầu: “Để em nghĩ thêm đã.”

“Anh đã nghĩ cả rồi: em cứ mặc chiếc áo len này, ngồi trong 1 căn phòng u ám, ánh sáng mùa đông chiếu vào khuôn mặt...”

Cao Huyền miêu tả, khiến Xuân Vũ mừng tưng ra nội dung bức tranh. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ hiệu ă, đúng là một thứ ánh sáng hoe vàng của mùa đông. Tim đập dồn dập, nhưng cô vẫn cố nén không thể hiện ra nét mặt, cô khẽ gật đầu.

“Rất cảm ơn em.”

Anh thanh toán mau lẹ, rồi cùng Xuân Vũ ra khỏi hiệu ă. Mười phút sau, họ đến tòa nhà của khoa Mỹ thuật. Nhiều nữ sinh chào hỏi Cao Huyền, họ cũng nhìn Xuân Vũ bằng ánh mắt ghen tỵ.

Xuân Vũ chỉ biết cúi đầu bước theo Cao Huyền đi qua gian đại sảnh, lên căn phòng làm việc ở tầng trên.

Căn phòng này hơi chật, trổ 1 cửa sổ nhỏ, ánh sáng bên ngoài chiếu qua cửa sổ rọi lên bức tường bên kia một ô sáng hình vuông. Trong phòng chỉ toàn mùi thuốc vẽ, khiến Xuân Vũ phải đưa tay lên che mũi. Có khá nhiều giá vẽ đang dựng trong phòng, phần lớn là các bức tranh chưa vẽ xong. Có lẽ Cao Huyền không vẽ theo lối hậu hiện đại, vì đây đều là các bức sơn dầu vẽ theo quy tắc chính thống, phần lớn các nhân vật đều mặc y phục, hoặc là tranh vẽ theo phong cách cổ điển châu Âu.

Anh nói rất tự nhiên: “Xin lỗi, phòng này quá nhỏ, nhưng...”

“Đây là phòng vẽ của nghệ sĩ à?”

“Không dám nói là nghệ sĩ gì gì, chỉ là 1 anh thợ dạy vẽ mà thôi!”

Anh tắt bỏ mấy ngọn đèn, căn phòng bỗng tối hẳn đi, ô ánh sáng chiếu vào phòng trông càng rõ hơn. Anh để Xuân Vũ ngồi trên một chiếc ghế, sao cho ánh mặt trời hắt vào chiếu sáng khuôn mặt cô.

Trong không gian mờ tối, ánh sáng mặt trời mùa đông dịu dịu hắt qua ô cửa

sổ vuông, chiếu vào khuôn mặt Xuân Vũ như luồng sáng chiếu phim. Làn da của Xuân Vũ sáng mịn khác thường, ánh sáng như những hạt sương đang nhảy nhót trên vàng trán, biến thành 1 cảnh tượng kỳ ảo; chiếc áo len cũng rất hài hòa với mái tóc và làn da trắng, khiến toàn thân toát ra 1 vẻ nhàn nhã êm dịu, như một nữ thánh giáng trần trong cõi mộng.

Cao Huyền bố trí giá vẽ, cọ vẽ và thuốc màu, nhưng sau 1 hồi lâu anh vẫn chưa bắt đầu, mà chỉ chăm chú nhìn Xuân Vũ. Cho đến lúc cô hầu như không ngồi yên được nữa, anh mới giơ tay ra hiệu, rồi bắt đầu phác họa các nét cơ bản.

Bức tranh không lớn, mỗi chiều chỉ độ 50cm, cho nên nhiều nhất chỉ là vẽ chân dung từ ngực trở lên. Rất nhanh, anh đã phác thảo xong: một thiếu nữ ngồi trong căn phòng nhỏ đã xuất hiện trên mặt giấy vẽ. Các nét bút chì đã hoàn thành, anh bắt đầu tô màu. Ánh sáng mùa đông lan tỏa trên khuôn mặt Xuân Vũ khiến anh liên tưởng đến 1 tác phẩm nào đó của thời kỳ văn hóa Phục hưng. Nền âm u phía sau lưng cô lại càng giống với phong cách của Rembrandt (họa sĩ Hà Lan, thế kỷ 17), ánh sáng rơi vào căn phòng nhỏ đã tạo nên sự tương phản mạnh mẽ, vận dụng ánh sáng thành công, là điểm hệ trọng của tác phẩm hội họa.

Hai giờ đồng hồ đã trôi qua.

Xuân Vũ vẫn lặng lẽ ngồi đó, không rõ Cao Huyền cần bao nhiêu thời gian nhưng cô ngoài thở hít và chớp mắt ra, thì chỉ có thể gắng giữ nguyên tư thế bất động.

Cao Huyền vẽ nhanh khác thường, anh đã sắp xong, nhưng ánh sáng đã không còn nữa. Anh nhìn ra ngoài, thấy trời đã sẫm lại. Nhưng không sao, bức tranh vẫn có thể hoàn thành. Anh nhìn vào mắt Xuân Vũ, hoàn thành những nét vẽ cuối cùng.

Rồi anh ném cây cọ xuống sàn, thở phào như trút được gánh nặng: “Tuyệt quá! Em thật giống 1 nữ thánh!”

Xuân Vũ thận trọng hỏi: “Em đã đứng dậy được chưa?”

“Đương nhiên! Đã xong rồi mà!”

Chân cô như tê bại, dờ ra không đứng lên được. Cao Huyền vội đến đỡ cô. Xuân Vũ thấy như có trăm ngàn con kiến đang bò khắp 2 chân, cô xoa nắn hồi lâu mới trở lại bình thường.

Rồi cô từ từ bước đến trước mặt giá vẽ, và thấy mình trong bức tranh. May sao Cao Huyền không vẽ cô thành tranh trừu tượng, cô gái trong tranh vẫn hết như Xuân Vũ với khuôn mặt và các đường nét đều khá chính xác, màu sắc cũng rất hài hòa. Đây là bức tranh sơn dầu theo chủ nghĩa cổ điển, mang phong cách hiện thực, chỉ khác là nhân vật trong tranh có khuôn mặt thiếu nữ Trung Quốc.

Phải nói rằng, nét đặc sắc là việc vận dụng ánh sáng, nhất là ánh sáng tỏa trên khuôn mặt Xuân Vũ. Cô trầm trồ: “Anh vẽ đẹp quá!”

Cao Huyền hơi có vẻ đắc ý: “Bức tranh này không lớn, nhưng anh cảm thấy trong mấy tháng qua, đây là bức tranh anh tâm đắc nhất!”

Nhưng Xuân Vũ lại hỏi: “Thật thế không?”

“Tất nhiên rồi.” Cao Huyền mỉm cười, lắc đầu. “Em thật là khác thường! Em biết không, các nữ sinh viên của anh thường nói ngọt ngào lấy lòng và nhìn anh bằng ánh mắt tình tứ, cứ thế mãi, anh thấy quá ngán ngẩm! Chỉ có em là khác thường, ánh mắt và lời nói của em đều lạnh lạnh, cứ như con nai nhỏ dễ bị sợ hãi, thường phải cảnh giác với bọn dã thú trong rừng sâu.”

“Anh nói mình là dã thú trong rừng?”

“Có lẽ là thế cũng nên!”

Cao Huyền thu dọn các vật dụng, rồi đưa Xuân Vũ ra khỏi căn phòng.

Khi rời khu nhà của khoa Mỹ thuật, Xuân Vũ chỉ cúi đầu bước đi, cố tránh bị người khác nhìn thấy. Khi 2 người ra đến cửa thì thấy thời tiết đã thay đổi, cách đây 2 giờ vẫn còn ấm áp, lúc này lại lâm thâm mưa phùn.

Cao Huyền nói: “Để anh vào lấy cho em chiếc ô.”

“Không cần ạ! Em chạy về là được mà.”

“Thế thì sẽ ướt hết cái áo len đẹp thế này...”

Không chờ cô trả lời, anh đã quay người chạy vào trong. Chỉ vài phút sau anh đã chạy ra, tay cầm 2 chiếc ô. Anh đưa cho Xuân Vũ 1 chiếc, nói: “Anh sẽ tiễn em về.”

Lần này thì cô không từ chối, 2 người giương ô rồi bước đi dưới làn mưa

giăng giăng.

Thả bộ trong mưa, Xuân Vũ bỗng nhớ đến một cảnh trong bộ film Hàn Quốc: “Yêu, là ý trời”. Nhưng cô vội dừng ngay ý nghĩ lan man này lại, vì chàng trai đi bên cạnh dù sao cũng là 1 thầy giáo trong trường.

Từ khoa Mỹ thuật về đến ký túc xá của cô phải đi khá xa. Hình như Cao Huyền lại rất thích trận mưa này, anh lẩm bẩm: “Mùa đông mà mưa còn quý hơn cả nắng ấm!”

“Vâng, mùa đông rất ít mưa!”

Xuân Vũ chỉ đáp lại có vậy, rồi im lặng.

Họ đi trong mưa chừng nửa giờ rồi đến khu ký túc xá của Xuân Vũ. Cao Huyền cũng rất có chừng mực, anh dừng lại, vẫy tay chào Xuân Vũ: “Hôm nay em đã giúp anh rất nhiều, rất cảm ơn em!”

Xuân Vũ gật đầu, đưa trả anh chiếc ô nói: “Cảm ơn anh đã cho em mượn.”

Nói rồi, cô cúi đầu bước lên cầu thang.

Vừa nãy ở đầu cầu thang có vài nữ sinh viên như có biết Cao Huyền, các cô ghé tai nhau thì thầm. Thì ra thầy Cao Huyền ở khoa Mỹ thuật có tiếng là điển trai, các cô gái đã biết từ lâu; hễ nhìn thấy anh là họ đều phấn chấn như nhìn thấy minh tinh màn bạc.

Nhưng lần này ai cũng có vẻ kém vui, vì Cao Huyền đến tiễn Xuân Vũ, lại đưa tiễn trong làn mưa dày lãng mạn! Các cô em chỉ còn biết nhìn Xuân Vũ bằng ánh mắt ghen tỵ.

Xuân Vũ đã lên đến hành lang trên gác, cô nhìn qua cửa sổ, không thấy bóng dáng Cao Huyền đâu nữa, chỉ thấy một màn mưa mờ ảo...

[phần 3]

Buổi tối.

Những hạt mưa ngày đông tí tách rơi trên tấm phen che. Anh cảnh sát Diệp Tiêu đang đi đi lại lại trước cửa sổ nhà mình, nhìn thành phố chìm trong mưa. Anh hít thở trước ô cửa kính, một làn hơi nước bám trên kính mờ mịt, chẳng khác gì sự bế tắc anh đang gặp trong mấy hôm nay.

Đó chỉ là một vụ tự sát trong trường đại học, nghe nói rất có thể là do thất tình rồi cô sinh viên ấy nghĩ quẩn, phía cảnh sát không cần thiết phải điều tra nữa. Tuy nhiên sự xuất hiện bất chợt của Xuân Vũ và mẫu tin nhắn kỳ lạ trong di động nạn nhân để lại đều khiến Diệp Tiêu băn khoăn không yên.

Anh quay lại bàn làm việc, trên cuốn sổ tay có hàng chữ số kỳ cục:

xxxxx741111

Sáng tinh mơ hôm qua, anh không nén nổi tò mò nữa, đã gửi tin nhắn cho số máy này, và được câu trả lời “Bạn có biết địa ngục tầng thứ 19 là gì không?”. Từ đó, đâm lao theo lao, anh đã bị cuốn vào 1 trò chơi quái dị, bước vào “tầng 1 địa ngục”, nhưng anh đã tắt luôn di động, không tiếp tục nữa.

Sáng nay anh đã trả lại nhà trường chiếc máy di động của Tố Lan, nhưng suốt 1 ngày trời đầu óc anh vẫn cứ hiện lên cái số máy này. Liệu phía sau nó ẩn chứa điều bí mật gì?

Khỏi cần nhìn nữa, hàng chữ vẫn hiện lên ngay trước mắt anh cứ như là 1 chuỗi mật mã. Diệp Tiêu chợt nhớ đến vụ án với 5 chữ “Thần đang dõi nhìn người” – cũng là 1 thứ ám hiệu dùng chữ viết làm mật mã. Liệu mình có thể làm ngược lại không: mỗi chữ số chính là thay cho một chữ nào đó?

Anh nhẩm 1 lượt: xxxxx741111. Năm kí hiệu đầu tiên coi như bỏ trống, vô nghĩa; vấn đề nằm ở 6 chữ số 741111.

Khi theo học đại học công an, Diệp Tiêu đã từng học một ít kiến thức về môn mật mã, giả sử tương ứng với chữ cái tiếng Anh, thì cách bố trí đơn giản nhất sẽ là:

A=0, B=1, C=2, D=3... cứ thế đến Z=25...

Dùng 26 chữ cái tiếng Anh thay thế và các chữ số từ 0 đến 25 thay thế cho nhau là một cách đơn giản nhất để lập các ám hiệu hoặc mật mã.

Nếu thế thì, dùng các chữ cái theo thứ tự quy tắc này để giải hàng chữ số 741111 – tức là: 7=H, 4=E, 1=B.

741111 tương đương “H,E,B,B,B,B”, nếu đọc liền sẽ được “HEBBBB”. Diệp Tiêu không nghĩ ra tiếng Anh có từ này không, nhưng có liền 4 chữ B đã là quá vô lý về mặt ngữ âm rồi.

Anh lại thử 1 kiểu khác: anh ghép 2 chữ số lại để thay bằng chữ cái!

Giả thiết rằng cứ thay thế như nguyên tắc cũ để lập ám hiệu, thì số 74 và 41 không sao thay thế nổi, vì số lượng chữ cái tiếng Anh không thể vượt quá 26.

Trong con số 741111, chỉ có 11 là chữ số có 2 đơn vị nhỏ hơn 26. Nó tương đương chữ cái L.

Ngoài nhóm chữ cái nói trên, Diệp Tiêu lại thử phân tách thay thế thành các nhóm chữ cái sau:

7,4,1,1,11 = HEBBL

7,4,1,11,1 = HEBLB

7,4,11,1,1 = HELBB

7,4,11,11 = HELL

Anh quan sát các nhóm chữ cái này, rồi thử đọc theo kiểu tiếng Anh:

“HEBBL, HEBLB, HELBB...”

Ba nhóm này không thể gộp để có 1 từ tiếng Anh.

Chỉ có nhóm chữ cái cuối cùng:

“HELL”.

Diệp Tiêu đọc lên, và đương nhiên hiểu ngay ý nghĩa của từ này: địa ngục!

Thành công rồi! Anh đã nhận ra điều huyền diệu ở trong các chữ số này.

741111 = HELL = Địa ngục

Không rõ vì sợ hãi hay hưng phấn, Diệp Tiêu thấy trán hơi lấm lấm mồ hôi. Anh bật máy tính, mở cuốn từ điển Kim Sơn Từ Bá để tra cứu. Từ “HELL” được giải nghĩa là Địa ngục, ngoài ra còn các nghĩa khác: chốn khổ đau, âm ty, người ở địa ngục, mắng nhiếc, say khướt, chạy như bay, đáng chết...

Căn phòng lúc này im ắng như nhà mồ, chỉ thấy ngoài kia mưa rơi rả rích, lòng anh như sóng triều đang dâng trào. Anh lại cầm bút viết ra giấy:

xxxxx741111.

Hàng chữ này đến từ địa ngục, và chính nó cũng có nghĩa là “địa ngục”.

Tin nhắn từ địa ngục ư?

[phần 4]

Nửa đêm, căn phòng ký túc xá tĩnh mịch.

Bên ngoài cửa sổ tối mịt là mưa đông lạnh lẽo. Xuân Vũ lắng lắng ngồi nghe những âm thanh bên ngoài ô cửa kính, tên cô có chữ “vũ”, vì cô sinh vào 1 ngày mưa phùn. Bởi thế từ nhỏ Xuân Vũ đã thích nghe tiếng mưa rơi bên ngoài cửa sổ với những tiết tấu lúc thưa lúc mau, như những tiếng khe khẽ thì thầm đến từ nơi thiên quốc (chỉ thiên đường trong tưởng tượng).

Xuân Vũ cô đơn ngồi trên giường. Cô mới thay pin cho chiếc di động, vừa ngồi nghe mưa rơi, vừa nhìn vào màn hình màu xanh.

Đúng 12 giờ đêm.

Tín hiệu có tin nhắn vang lên.

Lại là cái số máy bí hiểm kia, với tin nhắn:

“Bạn đã vào tầng 6 địa ngục, rời khỏi khách sạn Jamaica, hãy lựa chọn: 1. Nghĩa địa của những con vật cưng; 2. Chùa Lan Nhược; 3. Lâu đài Dracula; 4. Quán cà phê địa ngục.”

Cô lập tức chú ý đến “nghĩa địa của những con vật cưng”, mấy lần trước chưa hề nhìn thấy địa điểm này, cái tên nghe cũng rất lạ. Không nghĩ thêm nữa, cô chọn ngay “1. Nghĩa địa của những con vật cưng”.

Sau vài lần nhắn tin gửi tin, Xuân Vũ đã vào ở 1 ngôi nhà bên đường cái, phía sau con đường là rừng cây âm u rậm rạp, trong rừng có 1 nghĩa địa thật đặc biệt, chôn những con vật thân thiết của các gia đình quanh vùng. Xuân Vũ nuôi một con mèo, nó chẳng may bị ô tô cán chết, cô đem ra chôn phía sau nghĩa địa nhưng ngày hôm sau nó đã trở về cào cào ở cửa nhà cô...

Sự phát triển về sau cho thấy hoàn toàn vượt qua mọi dự đoán của Xuân Vũ, đã biến thành một câu chuyện cực kỳ đáng sợ, mà cô lại không hề biết tác giả của câu chuyện đó lại là Stephen King!

Sau khi cô thoát hiểm, ra khỏi “nghĩa địa vật cứng” này, mới thấy lưng cô đã mồ hôi đầm đìa. Cô chưa hết kinh hãi, nhìn ra cửa sổ, thấy tiếng mưa rơi nỉ non trong đêm, cứ như có 1 cái xác động vật hoặc người nào đó vẫn bị chôn dưới sàn nhà.

Sự việc chưa kết thúc, cô trở lại tin nhắn kia, và chọn “4. Quán cà phê địa ngục.”

Quả nhiên cô lại bước vào chat room của địa ngục, nhận ra 1 lô nickname kỳ quái.

Lúc này lại có tin nhắn gửi đến:

“Mazolini muốn nói chuyện với bạn, hãy lựa chọn: 1. Đồng ý; 2. Không đồng ý.”

Cô lập tức nhớ lại cái tên “Mazolini” – họa sĩ người Ý. Cô thấy hơi tò mò, bèn trả lời đồng ý.

Chỉ vài giây sau cô đã nhận được tin trả lời.

Mazolini: Chào cô Tiểu Chi, cô có biết mình đang ở đâu không?

Tiểu Chi? Xuân Vũ biết, đây là nickname của cô. Cô trả lời luôn: “Tôi nghĩ, mình sắp nhanh chóng đi qua tầng 6 địa ngục”.

Mazolini: Cô có thấy sợ không?

Xuân Vũ: Ông thì sao? Ông có sợ không?

Mazolini: Xin chớ ăn nói như thế, tôi đang là người canh địa ngục.

Xuân Vũ: Người canh địa ngục? Vậy ông có biết địa ngục tầng thứ 19 là gì không?

Mazolini: Đương nhiên.

Xuân Vũ: Hãy cho tôi biết với?

Mazolini: Sau khi cô đã đi qua 18 tầng địa ngục, bước vào tầng 19, thì cô sẽ biết bí mật cuối cùng này.

Xuân Vũ: Nếu tôi không qua được các tầng trước đó thì sao?

Mazolini: Thì cô chỉ có thể là GAME OVER!

Thấy hàng chữ GAME OVER, Xuân Vũ lập tức nhớ đến cái đêm Thanh U gặp nạn, tay cô run run ấn ngón cái trả lời: “Thanh U vì không qua được địa ngục nên mới GAME OVER phải không?”

Thế nhưng, gửi tin này đi rồi, không thấy Mazolini trả lời mà chỉ có 1 tin nhắn cho Xuân Vũ:

“Bạn đã đi qua tầng 6 địa ngục, bước vào tầng 7.”

TẦNG 7 ĐỊA NGỤC

[phần 1]

Mưa vẫn rơi.

Chưa đến 7 giờ, Xuân Vũ đã dậy.

Tuy cuộc đối thoại đêm qua với ID bí hiểm đã khiến cô ngủ không ngon giấc, nhưng cô vẫn gắng để tỉnh táo. Sau 1 lúc soi gương chỉnh trang, cô lại mở tủ chọn một chiếc áo tương đối chững chạc, để mặc vào sẽ có sức hấp dẫn và chín chắn hơn. (oho áo có sức hấp dẫn là thía nào nhở)

Vì hôm nay cô đến công ty để xin việc.

Hôm qua đọc báo, thấy một công ty dịch vụ thông tin, chủ yếu hoạt động về tin nhắn và nhắn tin trúng thưởng, giới nhà nghề gọi là SP. Nếu được tuyển dụng, cô không chỉ có được thực tế 1 lần thành công mà còn hữu ích cho việc làm luận văn, và sau này cũng có được một chút quá trình công tác nữa. Cô đã chuẩn bị đầy đủ các tư liệu để đến dự phỏng vấn, và, vì phục vụ cho luận văn, cô cũng đã điều tra về nghiệp vụ tin nhắn SP, đây là những ưu thế của cô trong lần dự tuyển này.

Buổi sáng, cô hoàn tất mọi việc chuẩn bị, sau những ngày nặng nề kéo dài, hôm nay, lần đầu tiên cô lại có được chút tự tin. Dưới làn mưa lạnh lẽo mùa đông, cô giương ô bước ra khỏi cổng trường, đi vào ga tàu điện ngầm chạy đến trung tâm thành phố.

Câu chuyện tình yêu ly kỳ ở cái thôn hẻo lánh hồi nọ mà khu vực tàu điện ngầm lan truyền, lại khiến Xuân Vũ đang đứng ở thềm nhà ga cảm thấy gai gai lạnh. Cô ôm 1 xấp các tài liệu trước ngực, mắt không ngớt nhìn quanh bốn bề, hình như có thể nhìn thấy bóng u linh nọ đang du ngoạn ở nơi đây.

Xuân Vũ lên 1 chuyến tàu điện ngầm, chen giữa đám đông ồn ào, xung quanh luôn có những chiếc ô ướt nước mưa chạm vào người, cô chỉ còn biết chú ý né tránh giữ cho áo khỏi ướt. Cô đang đứng ở vị trí nhìn ra cửa sổ, ghé phía trước là 1 cô gái tóc nhuộm vàng đang ngồi mãi mê bấm chiếc máy di động, các loại chuông tin nhắn rải rác vang lên khắp xung quanh.

Bỗng chiếc di động của Xuân Vũ cũng “tít tít”. Tàu đang chạy lắc la lắc lư, cô chật vật lấy chiếc di động ra. Cao Huyền nhắn tin cho cô:

“Chiều nay em có rỗi không?”

Tim Xuân Vũ đập nhanh, cô do dự 1 lúc, rồi bấm máy nhắn lại: “Rỗi.”

Khoảng 1 phút sau, Cao Huyền tiếp tục nhắn: “Ba giờ chiều, anh đến dưới sân ký túc xá của em, rồi sẽ nhắn tin cho em sau.”

Nhìn mẫu tin có phần “liều lĩnh” này, cô hơi dẫu môi. Nhưng đã đến ga rồi, cô ra sức chen lách, kịp nhảy xuống sân trước khi tàu đóng cửa.

Xuân Vũ thở mạnh 1 hồi, chỉnh trang áo quần đầu tóc rồi bước ra khỏi ga. Địa điểm cần đến là tòa cao ốc văn phòng ở ngay đối diện nhà ga.

Cô thu cái ô lại, bước vào thang máy lên tầng 19 (eo lại tầng 19 – lời người post), tìm đến công ty dịch vụ thông tin nọ. Nơi đây nhỏ bé hơn so với sự hình dung của cô, ở tiền sảnh chật chội có vài cô gái trẻ tuổi Xuân Vũ đang ngồi, thì ra họ cũng đến dự phỏng vấn. Cô đã đến muộn, đành đứng ngoài cửa chờ tới lượt mình.

Thật không ngờ tình hình lại thế này. Họ là sinh viên đại học thì phải? Xuân Vũ nhớ đến mấy chị đã tốt nghiệp khóa trước, đến giờ vẫn chưa tìm được việc làm, cô thấy hơi hồi hộp.

Nhưng việc phỏng vấn diễn ra rất nhanh, mọi người liên tục vào căn phòng nhỏ rồi ra, phần lớn đều có vẻ thất vọng. Xuân Vũ lặng lẽ đứng chờ ngoài cửa, vài cô gái xúc nước hoa quá nhiều đi qua khiến Xuân Vũ buộc phải che mũi.

Cuối cùng cũng tới lượt Xuân Vũ.

Cô vuốt lại mái tóc, hơi mỉm cười và bước vào phòng. Căn phòng nhỏ có cửa sổ khá thấp, có thể nhìn thấy cảnh ngoài kia với những hàng cây vút cao. Một nam giới trẻ 30 tuổi đang ngồi bên chiếc bàn làm việc đối diện cửa ra vào, anh ta mặc bộ âu phục phẳng lì, có nước da hơi ngăm ngăm, trông có vẻ như “kiều bào trở về làm ăn”.

Xuân Vũ vẫn hơi hồi hộp, cô vất tắt tự giới thiệu, rồi đặt xấp tài liệu lên bàn. Anh ta không hề nhìn cô, chỉ hơi nhếch mép, nói: “Tôi là Nghiêm Minh Lượng, CEO của công ty, công ty chúng tôi...”

Anh ta bỗng nín bật, vì bỗng ngẩng lên nhìn thấy Xuân Vũ. Ánh mắt anh ta dường như bất động, cứ nhìn chòng chọc vào mắt cô, ánh mắt này khiến cô

thấy hơi sợ.

Minh Lượng lại cúi xuống, chẳng rõ đang nghĩ gì, rồi anh ta nói bằng một giọng nặng nề: “Cô có hiểu rõ vị trí mình định xin làm việc không?”

Xuân Vũ hết sức bình tĩnh trả lời: “Có ạ! Làm biên tập dịch vụ nhắn tin, hàng ngày tập hợp các tin nhắn và nạp vào máy của công ty.”

Anh ta lại từ từ ngẩng lên, lạnh lùng nói: “Cô có thể ra được rồi.”

Xuân Vũ không nói thêm gì nữa, cũng không đụng đến các tài liệu mang theo, cô lặng lẽ ra khỏi căn phòng.

Không khí xung quanh máy điều hòa trung tâm rất ngọt ngào, vẻ mặt Xuân Vũ không để lộ 1 chút bức xúc nào, cô cầm ô bước ra khỏi tòa cao ốc. Tay che ô, cô ngẩng nhìn bầu trời mây đen phủ khắp, những hạt mưa lộp bộp rơi trên chiếc ô, nghe như 1 bài ca buồn tẻ.

[phần 2]

Buổi chiều, Xuân Vũ chỉ ngồi trong phòng ký túc xá.

Trận mưa mùa đông rả rích mãi không ngớt, không khí ẩm lạnh lẽo trong phòng khiến cô thấy buốt thấu xương. Nhìn qua cửa kính, thấy dưới sân có nhiều nam sinh đang giương ô đưa các bạn nữ về, có lẽ là vì gần đây ký túc xá có người chết, khiến các nữ sinh càng thêm nhút nhát.

Sáng nay đi xin việc đã thất bại, khiến tâm trạng Xuân Vũ càng thêm bức xúc. Cô rời ô cửa sổ, đi đi lại lại trong phòng, cho đến khi tín hiệu tin nhắn di động vang lên. Tin nhắn của Cao Huyền: “Anh đang ở dưới sân, em ở tầng mấy?”

Xuân Vũ bỗng thấy hơi sợ hãi, cô chạy ra hành lang nhìn xuống, đúng thế: có bóng 1 nam giới cao dong dỏng đang giương ô đứng đó. Hành lang lúc này luôn có các bạn nữ qua lại. Cô bèn nhắn tin trả lời: “Anh đừng lên đây, em sẽ xuống ngay.”

Cô vội quay vào phòng chọn 1 chiếc áo khoác, đứng soi gương, rồi cầm ô rảo bước ra sân.

Xuân Vũ gặp Cao Huyền dưới sân, sắc mặt anh nặng nề, đôi mắt vốn đầy sức hút lúc này đượm vẻ u buồn. Cô chủ động nói: “Xin lỗi, vì nếu anh lên

phòng, em sợ người ta sẽ xì xào này nọ.”

“Em bận tâm đến điều đó à?” Cao Huyền gượng cười rồi xua tay, nói: “Không sao. Nào, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện.”

Nếu là 1 cô gái khác, gặp “hoàng tử cười ngựa trắng” là thầy Cao Huyền dưới làn mưa lác rác này chắc sẽ mừng đến phát run, nhưng Xuân Vũ thì chỉ bình thản hỏi: “Anh đến tìm em có việc gì ạ?”

“Tôi qua anh phát hiện ra 1 điều rất quan trọng, liên quan đến chuyện địa ngục.”

Xuân Vũ phát hoảng khi nghe thấy 2 tiếng “địa ngục”, nhưng cô vẫn giữ được giọng nói bình tĩnh: “Anh đã phát hiện ra điều gì?”

“Quán cà phê Địa ngục...” Cao Huyền dờ dẩn nói. “Trong trò chơi địa ngục, có 1 nơi đối thoại tin nhắn gọi là ‘Quán cà phê Địa ngục’, em đã gặp chưa?”

Lúc này họ đã đi trên con đường có bóng cây che phủ, 2 bên đường là những cây ngọc lan xum xuê, nước mưa rơi trên mặt đất ẩm ướt, rất dễ đem lại cho người ta cảm giác lãnh mạn. Bên đường có 1 cái đình nho nhỏ, đang vắng bóng người, họ rảo bước vào đó tránh mưa. Xuân Vũ thu cái ô lại, ngắm nhìn những hạt nước đang rỏ xuống từ mái hiên. Nghĩ về câu hỏi vừa rồi của Cao Huyền, cô thấy bồn chồn thắp thỏm, nhưng vẫn nói: “Vâng, em đã vào quán Cà phê địa ngục”.

Cao Huyền thở dài thất vọng. Ngay dằng vẻ anh ngẩng nhìn lên trời, trông cũng rất phong độ, các nữ sinh luôn trầm trồ là phải! Anh nói trịnh trọng: “Ồ quán cà phê Địa ngục em có thấy rất nhiều nickname kỳ quái không?”

“Đúng, rất kỳ quái, nhất là...”

“Đừng nên nói chuyện với Mazolini!”

Cao Huyền bất ngờ ngắt lời cô bằng một câu mơ hồ. Xuân Vũ thấy mình như cô học trò mắc lỗi bị thầy giáo nhắc nhở, cô căng thẳng cúi đầu im lặng.

Anh tiếp tục nói, giọng chắc nịch: “Nghe rõ chưa? Tuyệt đối tuyệt đối không bắt chuyện với nickname Mazolini, kéo em sẽ gặp phải những chuyện rất đáng sợ, hấn sẽ dẫn lũ khách địa ngục như em vào lối rẽ cực kỳ nguy hiểm.”

“Lối rẽ?”

Tim Xuân Vũ đập mạnh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, cô cố giữ cho mình đừng run lên.

Cao Huyền dường như đang nghiêm khắc nhắc nhở 1 cô học trò, anh lớn tiếng: “Điểm tận cùng của lối rẽ, là GAME OVER!”

Lại là GAME OVER! Đêm qua Mazolini cũng nhắc đến từ này.

Xuân Vũ dường như không thể gan lì nổi nữa, mưa vẫn đang rơi, đầu óc cô có phần rối loạn, cô lắp bắp: “Tại sao anh lại biết?”

“Cả đêm qua anh ở quán cà phê Địa ngục, đã phát hiện ra rất nhiều chuyện trước đây không biết, nó đáng sợ khác xa mọi tưởng tượng của em.”

Xuân Vũ lùi lại mấy bước, cô không thể tiếp tục giấu anh, cô cúi đầu nói: “Xin lỗi, nửa đêm qua em đã đối thoại với Mazolini.”

Vẻ mặt Cao Huyền bỗng đờ ra, anh lắc đầu như không thể tin. Sau 1 hồi lâu mới nói: “Muộn quá rồi... không kịp nữa rồi...”

Giọng anh tuyệt vọng, giống như sớm tuyên án tử hình Xuân Vũ, khiến cô bất chợt như bị rơi xuống vực sâu không đáy. Cô kinh ngạc hỏi: “Anh nói là... em chấm hết?”

“Không. Ý anh không phải là thế.”

Hình như cảm thấy mình đã lỡ lời, Cao Huyền vội “chữa cháy” ngay, nhưng Xuân Vũ lại hỏi thẳng luôn: “Ý anh là, nếu đối thoại với Mazolini, thì sẽ GAME OVER như Thanh U chứ gì?”

“Anh không biết. Nhưng anh cho rằng đằng sau nickname ấy rất có thể là 1 u linh.”

“U linh? Một hồn ma đến từ địa ngục? Nhưng tại sao lại gọi là Mazolini? Đó là tên 1 họa sĩ người Ý cơ mà?”

“Anh cũng không hiểu nổi. Mazolini đã chết cách đây gần trăm năm, trong lịch sử mỹ thuật, ông ta là 1 danh họa nổi tiếng về vẽ địa ngục...”

“Nhưng chẳng lẽ trò chơi địa ngục lại có liên quan đến Mazolini đã chết cách đây trăm năm?”

Không khí ở đây giá lạnh và ẩm ướt. Cao Huyền hơi do dự rồi gật đầu: “Chắc là có liên quan, nếu không đã chẳng có nhiều ngẫu nhiên như thế. Lâu nay, cứ đến khuya anh lại vào địa ngục, anh muốn nghiên cứu cái trò chơi địa ngục này xem xem điều kinh khủng của nó là ở đâu, những bí mật đáng sợ đằng sau nó là gì?”

“Anh đã nghiên cứu ra chưa?”

“Hiện giờ thì chưa, nhưng anh tin rằng sẽ mau chóng tìm ra kết quả. Em cần phải nhẫn nại, nếu không làm nổi thì đừng để ý đến các tin nhắn làm gì nữa.”

Xuân Vũ cảm thấy ấm lòng, cô gật đầu: “Em hiểu ý anh rồi, em sẽ cố gắng.”

Hai người đứng trong cái đình, xung quanh là tiếng mưa rơi náo nê, họ cùng im lặng. Cao Huyền chợt hỏi: “Nickname của em trong trò chơi là gì?”

Xuân Vũ khẽ nói: “Tiểu Chi.”

“Tiểu Chi?” Cao Huyền mỉm cười. “Anh đã từng nghe câu chuyện về cô gái này.”

“Cái tên Tiểu Chi có 1 ý nghĩa đặc biệt đối với em.”

Nhưng Cao Huyền không hỏi tiếp, anh chỉ cười cười với ngụ ý sâu xa. “Xin lỗi, anh đã làm em tốn nhiều thì giờ. Để anh tiễn em về.”

Họ giương ô, bước trở lại con đường giữa những hàng cây, về đến ký túc xá của Xuân Vũ.

Cô chỉ im lặng rồi chạy thẳng lên phòng mình. Cao Huyền đứng trong mưa, rồi anh rảo bước ra về trong những ánh mắt của các nữ sinh đang nhìn theo.

[phần 3]

Mưa đêm đã ngớt.

Diệp Tiêu ngồi trước máy tính, anh đang mở mục Google tra cứu những từ mấu chốt liên quan đến “địa ngục”.

Hôm nay anh đã đến trường đại học ấy điều tra, thì ra là, trong vòng 1 tháng qua có hai nữ sinh năm thứ 4 tự tử, Tô Lan là 1 trong 2 cô; và còn 1 nữ sinh phải đưa vào viện tâm thần. Điều trùng hợp là cả 3 đều cùng ở một khu ký

túc xá, Thanh U đã chết và Văn Nhã bị tâm thần thì lại là bạn cùng phòng, hai cô này ở sát vách với Tô Lan.

Những phát hiện này khiến Diệp Tiêu kinh ngạc, anh nhớ đến Xuân Vũ mà anh gặp ở hiện trường hôm đó, chắc cô ta cũng là bạn học của 3 cô này. Và, cô Thanh U chết một cách rất kỳ lạ, cắn lưỡi tự tử, thật không sao tưởng tượng nổi. Điều này có thể có mối liên quan nào đó đến cái chết của Tô Lan.

Hai cái chết đều đã được kết luận là tự sát, nếu cảnh sát lại đi điều tra thì rất không thực tế. Giờ đây Diệp Tiêu chỉ có thể làm như trước kia phát hiện ra những điều bí ẩn, tức là dùng thời gian ngoài giờ để tự điều tra. Nhưng lại chỉ có manh mối duy nhất là 1 mẫu tin nhắn bí hiểm, điều tra ra chủ nhân thật sự của số máy này là điều rất khó khăn.

Nếu muốn tiếp tục điều tra, thì chỉ còn 1 cách là vào “địa ngục”.

“Không vào hang cọp sao bắt được cọp con?”, Diệp Tiêu đã mấy lần tự nhắc nhở mình câu này. Ngoài kia mưa vẫn tí tách, anh cố tập trung tinh thần cho tỉnh táo. Anh cầm máy di động soạn 1 tin nhắn “741111=HELL?”

Rồi anh gửi tin nhắn này cho số máy xxxxx741111.

Cũng như lần trước anh dùng di động của Tô Lan, chỉ vài giây sau anh đã nhận được tin của đối phương:

“Bạn có biết địa ngục tầng thứ 19 là gì không?”

Diệp Tiêu đã chuẩn bị tâm lý, anh bèn gửi tin đáp: “Bạn có biết không?”

Đối phương nhanh chóng trả lời: “Hoan nghênh bạn đã đến địa ngục.”

Diệp Tiêu chưa kịp phản ứng gì thì 1 tin nữa lại đến: “Nickname của bạn là gì?”

Lần này thì anh trở tay không kịp. Nickname? Trò chơi này có thật hay sao? Anh nghĩ, lẽ nào mình lại sợ trò chơi? Anh bèn tặc lưỡi nhập luôn tên thật của mình – Diệp Tiêu.

Gửi nickname Diệp Tiêu đi rồi, anh nhận được ngay tin nhắn trả lời:

“Bạn đã vào tầng 1 địa ngục, hãy lựa chọn: 1.Lâu đài Dracula; 2. Chùa Lan Nhục; 3. Khách sạn Jamaica; 4. Quán trọ U linh; 5. Phủ tiến sĩ thôn vắng.”

Đa số những địa danh kỳ cục này anh đã nghe nói, nhất là cái tên “Phủ tiên sĩ thôn vắng”. Nhưng sau khi do dự mãi, anh chọn “2. Chùa Lan Nhược”.

Anh biết, đó là nơi nảy sinh câu chuyện tình yêu trong truyện Nhiếp Tiểu Sảnh – Liêu trai chí dị. Thế rồi anh nhận được tin nhắn hướng dẫn anh bước vào “chùa Lan Nhược”.

Tiếp đó, thực hiện theo trình tự nói trong tin nhắn, Diệp Tiêu từng bước thâm nhập thế giới đầy rẫy u linh ma quỷ, nhìn thấy Nhiếp Tiểu Sảnh đáng kinh sợ hãi hùng...

Nửa đêm. Căn phòng ký túc xá nữ sinh.

Tín hiệu lại vang lên như 1 quy luật, một tin nhắn đập vào mắt Xuân Vũ:

“Bạn đã vào tầng 7 địa ngục, rời khỏi Nghĩa địa của các con vật cung, hãy lựa chọn: 1. Tiếng chuông ghê rợn lúc nửa đêm; 2. Chùa Lan Nhược; 3. Lâu đài Dracula; 4. Quán cà phê Địa ngục.”

Điểm khác với đêm qua là, trong tin này còn có “Tiếng chuông ghê rợn lúc nửa đêm” – bộ phim kinh dị Nhật bản! Cô thận trọng ấn số 1 trả lời.

Rất nhanh, cô nhận được ngay tin nhắn từ địa ngục, rời khu nghĩa địa các con vật cung, cô lên 1 hòn đảo có nhiều núi lửa, trên đảo có 1 phụ nữ mang họ Yamamura, cô con gái xinh đẹp sống nội tâm tên là Yamamura Sadako.

Vậy là đêm nay ở địa ngục, Xuân Vũ trở thành Sadako, ráng chịu mọi bi thương và đau khổ của Sadako, ngồi dưới đáy giếng cầu khẩn được sống lại để trở về dương thế...

Vào lúc Sadako sắp sống lại, bỗng 1 hồi chuông điện thoại vang lên gấp gấp kéo Xuân Vũ ra khỏi địa ngục, trở về. Lúc này cô mới nhận ra rằng mình vẫn đang nằm trong chăn, màn hình di động vẫn đang sáng trong tay. Cô vội nghe điện thoại, nhưng không thấy đối phương nói gì, chỉ có tiếng thở khẽ khẽ, nghe mà sờn tóc gáy...

Cô bỗng nhớ đến câu chuyện “Tiếng chuông ghê rợn lúc nửa đêm”, hể vừa xem xong cuốn băng hình đáng nguyên rủa ấy thì đều nhận được một cú phôn bí hiểm – cô không dám nghĩ tiếp, vội dập máy không nghe nữa.

Lúc này cô lại nhận được 1 tin nhắn:

“Bạn đã đi qua tầng 7 địa ngục, bước vào tầng 8.”

TẦNG 8 ĐỊA NGỤC

[phần 1]

5 giờ sáng.

Khu ký túc xá nữ sinh vẫn chìm trong màn đêm, gió lạnh vẫn chưa có dấu hiệu ngừng thổi, chúng đồng hành cùng các cô gái đang say giấc nồng.

Một hồi chuông di động vang bên tai Xuân Vũ còn đang ngủ - giai điệu bài “Phá gió đông” của Châu Kiệt Luân – có người gọi điện cho cô. Như bị đâm nhói 1 cái, cô giãy nảy trong chăn. Cô từ từ cầm di động, dụi mắt vẫn còn ngái ngủ, nhìn vào màn hình, thì ra là Nam Tiểu Cầm gọi điện đến.

Xuân Vũ bấm nghe luôn. Giọng của Tiểu Cầm vang lên: “Xuân Vũ, cậu vẫn còn sống à?”

Nói gì lạ thế? Nếu là ai khác, nửa đêm bị dựng dậy để nghe câu này, chắc phải tức mà chết! Nhưng Xuân Vũ vẫn bình thản trả lời: “Minh vẫn đang sống đây!”

“Cậu có chắc là vẫn còn sống không? Có nhiều người đã chết mà vẫn tin rằng mình đang sống – đó là người tử sinh!” Giọng Tiểu Cầm rất trịnh trọng, không có chút nào gọi là pha trò cả.

Xuân Vũ thì vẫn bình thản, cô nhìn đồng hồ, và hỏi: “Tiểu Cầm, cậu đã tỉnh ngủ chưa?”

“Cậu khẳng định là cậu chưa chết à? Cậu bật đèn nhìn lại mình xem, nếu không nhìn thấy bóng, tức là cậu đã biến thành hồn ma rồi.”

Nghe Tiểu Cầm nói với giọng hết sức thật như thế, Xuân Vũ bỗng thấy rùng mình sồn tóc gáy. Không hiểu sao, mấy câu điện thoại giờ ơi đất hời ấy đã xui khiến cô đưa tay bật đèn đầu giường, ánh đèn rọi vào mặt, phải vài giây sau mắt cô mới thấy quen; cô ngoái đầu nhìn lên giường đối diện, thấy 1 bóng người lơ mờ động đậy – đó là bóng cô, do ánh đèn tạo nên.

Cô chưa kịp trả lời về kết quả thực nghiệm vừa rồi, thì giọng Tiểu Cầm đã vang lên cứ như là “đã bắt được thóp”: “Không nhìn thấy bóng chứ gì?”

Xuân Vũ lại nhìn ra ngoài cửa sổ mưa rơi trong đêm: “Tiểu Cầm, cậu sao

thế? Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Có 1 ông già.”

“Cậu nói gì?” Xuân Vũ cảm thấy giọng nói của Tiểu Cầm hơi hơi giống âm thanh của những cú phôn gọi từ địa ngục.

“Cậu đã chết rồi thì bây giờ mình nói cho cậu biết cũng được: hồi mình học lớp 12, có 1 hôm, sau khi hết giờ tự học buổi tối ở trường, mình đi xe đạp về nhà trên con đường nhỏ hơi tối. Nào ngờ có 1 ông già đi ngang qua đường, mình nhìn không rõ, đã lóng ngóng và đâm phải ông ta.”

“Cậu làm người ta bị thương à?”

“Lúc đó mình không rõ lắm, ánh đèn đường mờ mờ, chỉ thấy ông ấy đập đầu xuống đất, tóe máu, bắn cả vào quần của mình. Sợ quá, mình nhìn quanh không thấy ai khác, bèn lên xe phóng luôn một mạch về nhà.”

“Cậu không cứu ông già à?”

“Phải. Mình quá sợ, nên chỉ biết trốn cho nhanh, mình nghĩ rất có thể ông ấy sẽ chết, thì mình bị nguy to. Hồi đó chỉ còn 2 tháng nữa sẽ thi đại học, nếu mình đưa ông già đi viện, người nhà ông ấy sẽ gây phiền hà cho mình, thì còn thi cử gì nữa? Mình đã tốn bao sức lực để chuẩn bị cho kỳ thi, không thể vì chuyện này mà mình bị lỡ dở cả đời.”

“Nhưng ông già ấy sẽ ra sao? Lẽ nào lại bỏ mặc, không cứu người ta? Lẽ ra cậu phải đưa ông ấy đi viện chắc vẫn có thể cứu sống.”

Tiểu Cầm nói trong tiếng khóc: “Nhưng lúc đó đầu mình như trống trơn, chỉ thấy quá lo sợ, không nghĩ đến điều này. Về đến nhà rồi, mình không dám kể lại với bố mẹ, chỉ kín đáo giặt sạch vết máu trên quần. Từ đó mình không dám đi xe đạp, cũng không dám đi qua con đường ấy nữa. Mình cố ép bản thân hãy quên ông già ấy đi, và dồn tâm trí cho kỳ thi đại học. Rồi mình đã thi đỗ vào trường ta, nhưng ông già ấy đã trở thành 1 cơn ác mộng của mình.”

“Cậu đừng nghĩ thế, chưa chắc ông già ấy đã chết.”

“Ông già có chết hay không, với mình cũng vậy thôi. Xuân Vũ, có phải các cậu ngày trước vẫn hay thấy mình ngủ mê kêu thét lên không?”

Xuân Vũ nghĩ lại, thấy đúng là như thế: “Có! Bây giờ bọn mình đều phát hoảng.”

“Mình thường nằm mơ thấy ông già ấy. Mình nghĩ, mình đã có tội, tội ác rất lớn. Bây giờ đã đến lúc phải chịu báo ứng.”

“Đừng nói vậy, cậu nên nghĩ cho lạc quan thì hơn.”

“Xuân Vũ à, hiện giờ Thanh U và Văn Nhã đều đã xuống địa ngục. Nói thật lòng, tớ rất nhớ các cậu.” Hình như Tiểu Cầm đã nước mắt đầm đìa. “Mình sẽ mãi mãi nhớ các bạn, các bạn thân cùng phòng.”

Điện thoại bất chợt gián đoạn, Xuân Vũ vội bấm máy gọi ngay cho Tiểu Cầm, nhưng máy bên kia chỉ có tiếng chuông mà không thấy trả lời. Có lẽ Tiểu Cầm không muốn đối thoại thêm nữa. Xuân Vũ đặt máy xuống, căn phòng lại im lặng như cõi chết. Chỉ thấy rền rĩ tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ, khiến căn phòng dường như bị chìm trong đáy nước vĩnh viễn tối đen.

[phần 2]

Buổi sáng từ khi thức dậy đến giờ, Xuân Vũ vẫn thần thờ uể oải, mưa ngoài kia vẫn rơi, như nhốt cô ở đây không thể đi đâu. Buổi chiều, ngoài hành lang hình như hơi lao xao, một số bạn nữ còn nhỏ to thì thầm, đôi khi còn kêu lên kinh ngạc.

Xuân Vũ bước ra ngó nhìn, nhưng khi thấy cô, họ đều lánh đi. Vừa qua xảy ra chuyện tày trời như thế, cộng với sự kiện bí hiểm cách đây nửa năm, họ đã coi Xuân Vũ như 1 kẻ nặng vía, dường như hễ ai ở gần cô đều sẽ gặp nạn mà chết. Bởi vậy chẳng ai thiết trò chuyện với cô, thậm chí hễ thấy cô là chỉ trở, bảo nhau tránh đi cho nhanh. Mấy hôm trước Xuân Vũ đến học ở hội trường, thì tất cả đều ngồi lùi lại bàn phía sau, chỉ còn trơ mình cô ngồi ở bàn đầu, cứ như gặp phải người mắc bệnh AIDS.

Thực ra vừa nãy các bạn nữ đang bàn tán về Nam Tiểu Cầm.

Tiểu Cầm đã bị tai nạn giao thông.

Vụ tai nạn xảy ra ở 1 ngã tư gần trường. Khoảng hơn 9 giờ sáng, Tiểu Cầm đi bộ đến đó, chỉ cần đi sang đường là sẽ đến trường ngay. Trước mặt Tiểu Cầm đèn đỏ đã bật, xe cô đang vùn vụt chạy ngang qua không ngớt. Tiểu Cầm đứng chờ đèn xanh dành cho người đi bộ bật lên. Đèn đỏ ở chỗ này bật rất lâu, xe cô qua lại thì đông; bình thường, không ai dám cứ thế mà đi sang

đường. Nhưng Tiểu Cẩm lại cứ mặc kệ đèn đỏ, bước đi rất ung dung, dường như bên cô không hề có xe cộ gì hết. Và, một chiếc xe Buick chạy qua ngã 4, lái xe hoàn toàn bất ngờ nên cô phanh gấp, nhưng vì đường mưa trơn nên xe vẫn va vào Tiểu Cẩm.

Anh lái xe ấy rất tốt, đã đưa cô đi viện ngay. Các bác sĩ tận tình cấp cứu, Tiểu Cẩm đã thoát cơn nguy kịch nhưng vẫn còn bị hôn mê chưa rõ bao giờ mới hồi tỉnh.

Khoảng 4 giờ chiều nay Xuân Vũ mới được thầy giáo cho biết tin Tiểu Cẩm bị tai nạn giao thông. Cô ngớ ra không dám tin ở tai mình nữa. Cô rất hiểu Tiểu Cẩm mọi ngày đi qua đường luôn luôn cẩn thận, dù thấy rất ít xe chạy qua thì Tiểu Cẩm cũng không đi bừa như thế, huống chi xe cộ đang chạy rất đông? Cô đã nhiều lần đi cùng Tiểu Cẩm, cả 2 đều biết, đi sang đường ở nơi xe cộ dày đặc như thế thì khác nào tự sát!

Hay là... Tiểu Cẩm định tự sát thật?

Cô nhớ lại cú điện thoại lúc tờ mờ sáng, Tiểu Cẩm nói những câu kỳ cục, phải chăng đó là điềm báo trước? Tiểu Cẩm kể về chuyện khi còn học trung học đã đâm xe đạp vào 1 ông già, rồi bỏ chạy, không đưa ông ta đi cấp cứu. Chuyện đó trở thành cơn ác mộng lớn nhất của đời cô. Nay cô lại bị xe đâm, thì đó chẳng phải là báo ứng hay sao?

Và, trong điện thoại, Tiểu Cẩm rành rành đã rồi loạn tâm trí, coi Xuân Vũ là người đã chết, ở dưới địa ngục; cô ấy còn nói: “sẽ mãi mãi nhớ các bạn thân thiết cùng phòng”, nghe đặc 1 giọng buồn thảm tử biệt sinh ly!

Mấy hôm trước đó, Tiểu Cẩm còn gửi tin nhắn cho Xuân Vũ, nói rằng mình nhận được tin nhắn của Tô Lan đã chết hỏi rằng “địa ngục tầng thứ 19 là gì?” – hết như tin nhắn của Thanh U chết rồi mà vẫn gửi cho Xuân Vũ. Chỉ e Tiểu Cẩm cũng giống như Xuân Vũ – nhập cuộc trò chơi địa ngục, rồi sau đó...

Xuân Vũ đưa tay áp lên ngực, không dám nghĩ tiếp nữa...

Cô quyết định vào viện thăm Tiểu Cẩm.

7 giờ tối, cô đi trong mưa lạnh, bước vào bệnh viện. Sau vài lần rẽ, cô đã đến được phòng chăm sóc bệnh nhân nặng và nhìn thấy Tiểu Cẩm.

Tiểu Cẩm quấn băng kín đầu, rất may mắn, khuôn mặt không sao cả; tay bị

nhều vết thương đều đã được băng bó. Cô nằm trên giường, 2 mắt nhắm nghiền, mũi đang luôn ống, tay cầm kim truyền dịch... chẳng thể nhận ra cô sinh viên dong dong mọi ngày nữa.

Bà mẹ Tiểu Cầm đang ngồi bên giường nắm tay con gái, nước mắt rơi lã chã. Bà biết Xuân Vũ là bạn cùng phòng của con gái mình, nhưng không biết cô đã bị coi là 1 thứ “hung tinh”; bà rất cảm kích vì cô đã vào thăm Tiểu Cầm.

Bà nói mấy hôm nay Tiểu Cầm vẫn ở nhà, nói là người hơi khó chịu, nhưng lại không đi khám bệnh, chỉ mãi miết với chiếc máy di động, đêm khuya vẫn nghe thấy trong phòng cô những tiếng “tít tít” không ngớt.

Khoảng 12 giờ đêm qua, Tiểu Cầm bỗng ra phòng khách, mặc chiếc váy ngủ màu trắng, đi vòng quanh bộ bàn ghế. Vì Tiểu Cầm làm đồ cốc chén, bà mẹ nghe thấy bèn chạy ra, mới thấy cảnh tượng ấy, bà vội ôm lấy cô. Nào ngờ cô lại nói luôn cái câu: “Có biết địa ngục tầng thứ 19 là gì không?”

Bà không hiểu ra sao nữa, chỉ thấy ánh mắt cô thực đáng sợ, bèn đưa cô về phòng đi ngủ. Sáng hôm sau, Tiểu Cầm như đã trở lại bình thường, nói là phải đến trường để lên lớp học. Bà mừng rỡ nhìn con gái bước ra khỏi nhà, không ngờ Tiểu Cầm lại gặp tai nạn trên đường...

Nói đến đây bà lại trào nước mắt. Bác sĩ cho biết Tiểu Cầm bị chấn thương sọ não khá nặng, cũng đã thoát cơn nguy hiểm nhưng chưa thể khẳng định có thể bình phục được hay không, hiện giờ còn phải tiếp tục quan sát.

Nghe xong câu chuyện, Xuân Vũ thấy lòng mình chơi vơi trống vắng. Tiểu Cầm đang nằm đây, chẳng rõ còn có thể nói chuyện với bạn được nữa không? Giữa đêm qua Tiểu Cầm đã nhìn thấy những gì?

Cô bỗng mạnh dạn hỏi bà mẹ: “Bác có thể cho cháu xem máy di động của Tiểu Cầm được không?”

Bà mẹ gật đầu rồi mở ví của Tiểu Cầm, lấy chiếc di động ra đưa cho Xuân Vũ. Cô mở ngay danh mục tin nhắn, thì thấy các tin nhắn đã bị xóa sạch, ngoại trừ 1 tin nhắn cuối cùng:

“GAME OVER.”

Xuân Vũ như hóa đá, đờ đẫn nhìn vào hàng chữ tiếng Anh. Nhưng cô vội trấn tĩnh, rồi nhìn vào ô người gửi, quả nhiên là số máy kia: xxxxx741111.

Và, thời gian gửi tin nhắn này lại là 9 giờ 19 phút sáng nay – đúng vào lúc Tiểu Cẩm bị tai nạn giao thông.

Cô thở dài nặng nề. Mọi điều ngờ ngợ đều đã được chứng minh, Tiểu Cẩm đã bị GAME OVER ở địa ngục.

Xuân Vũ nhìn Tiểu Cẩm 1 lần nữa rồi vội vã cáo từ. Cô giương ô, bước ra khỏi bệnh viện. Thành phố trong đêm mưa, ánh đèn chỉ còn thấp thoáng. Cô lẩm bẩm với mình: “Người thứ nhất là Thanh U, người thứ 2 là Tố Lan, người thứ 3 là Văn Nhã, người thứ 4 là Tiểu Cẩm. Người thứ 5 sẽ là ai đây?”

Xuân Vũ ngả ô sang bên, ngẩng nhìn bầu trời tím tái.

Một hạt mưa rơi trúng vào mắt Xuân Vũ.

[phần 3]

9 giờ tối Xuân Vũ về đến phòng của mình, cô thấy toàn thân xấp nước. Hơi ẩm giá lạnh thấm vào tận xương tủy.

Cô phải đi tắm nước nóng. Trong nhà tắm chỉ có mấy người, khi thấy cô bước vào, họ đều né dạt sang một bên. Có cô còn chưa kịp xát xà phòng đã vội lau khô người rồi lui ra ngay.

Rất nhanh chóng chỉ còn lại mình Xuân Vũ trong nhà tắm. Không rõ mắt bị nhòa đi do nước mắt hay do hơi nước, cô chỉ thấy xung quanh là 1 màn trắng đục. Tiếng nước nổ đã át cả tiếng nước chảy, vòi nước phun xối xả vào mặt chỉ đem lại cho Xuân Vũ cảm giác cô độc chưa từng có.

Cô khóa vòi nước, rồi dụi mắt, quay nhìn khắp nhà tắm trống trải, chỉ còn hơi nước mù mịt và tiếng nước róc rách nghe rất rõ. Cô cúi nhìn thân hình quỵn rũ và hoàn hảo của mình, bỗng nhớ đến Thanh U và Tố Lan. Ít ra mình vẫn còn may mắn hơn họ. Cô xoa nắn khuôn mặt trắng mịn sau khi tắm gội. Hãy nâng niu tắm thân mà Thượng đế đã ban cho!

Trở về phòng ở, Xuân Vũ chải mái tóc dài rất tỉ mỉ. Mái tóc đen nhánh vẫn còn bốc hơi nước ấm buông rủ xuống đôi vai trắng ngần. Mưa ngoài trời gần như đã tạnh, cô nhìn khắp căn phòng. Giường bên trái là của Văn Nhã và Tiểu Cẩm, bên phải là của Thanh U và cô. Cô không dám đụng đến các đồ dùng của họ, thậm chí không dám đụng đến giường nệm. Hình như Thanh U vẫn chưa ra đi, bạn ấy đang lặng lẽ đứng ở một góc nào đó nhìn cô...

Chẳng rõ bao thời gian đã trôi qua, tín hiệu tin nhắn lại vang lên.

Lúc này Xuân Vũ đang nằm trên giường, cô ngồi ngay dậy như 1 phản xạ có điều kiện, cầm di động lên xem ngay. Lại 1 tin nhắn:

“Bạn đã vào tầng 8 địa ngục, rời khỏi Tiếng chuông ghê rợn lúc nửa đêm, hãy lựa chọn: 1. Quán trọ U linh; 2. Chùa Lan Nhược; 3. Lâu đài Dracula; 4. Quán cà phê Địa ngục.”

Nhìn đồng hồ, lúc này đúng 12 giờ đêm. Vào cái đêm đầu tiên bước vào “địa ngục”, hình như cũng có địa điểm “Quán trọ U linh”. Vì đã từng đọc cuốn tiểu thuyết cùng tên, cho nên Xuân Vũ chọn “1. Quán trọ U linh”.

Tiếp đó, sau chuyến lữ hành kinh hãi kéo dài nửa giờ, Xuân Vũ thoát ra khỏi chốn bãi hoang bên bờ biển đông lạnh lẽo.

Cô lại xuống 1 tầng địa ngục sâu hơn:

“Bạn đã đi qua tầng 8 địa ngục, bước vào tầng 9.”

TẦNG 9 ĐỊA NGỤC

[phần 1]

Hôm nay thứ 7.

Lúc sáng thức dậy, Xuân Vũ nhận ra rằng ký túc xá yên tĩnh hơn hẳn mọi hôm. Kể cả các bạn quê ở tỉnh ngoài cũng đều đã đi chơi, chỉ còn Xuân Vũ một mình một bóng ngồi đây.

Thực ra Xuân Vũ rất sợ sự cô độc. Lúc cô sợ hãi nhất, không phải hồi đang ở thôn hẻo lánh, mà là những ngày bị nhốt riêng trong phòng bệnh.

Giờ này chắc Hứa Văn Nhã cũng đang bị nhốt riêng trong đó?

Xuân Vũ không tưởng tượng nổi bạn ấy sẽ sống ở đó ra sao. Dù là 1 người bình thường bị nhốt vào nơi đó, thì sớm muộn gì cũng phải hóa điên. Cô quyết định vào viện thăm Văn Nhã.

Cô đã biết địa điểm đó ở đâu, vì đó là nơi mà cô rất không muốn lại phải vào nữa. Nhưng, vì Văn Nhã, vì cái bí mật mà có lẽ chỉ những người chết mới biết được, Xuân Vũ phải dần lòng ráng chịu để đi vào cái chốn khơi lại những cơn ác mộng của cô.

10 giờ sáng, Xuân Vũ đã đến cái bệnh viện nằm ở Khu kết hợp thành thị nông thôn. Trông nó vẫn giống như khi cô ra khỏi đây nửa năm về trước. Cánh cổng lớn khuất sau những hàng cây tĩn mịch, phải tiến sâu vào 1 quãng xa mới nhìn thấy bệnh viện này.

Trước khi vào gặp Văn Nhã, cô phải gặp bác sĩ Văn đã. Ánh mắt của bác sĩ Văn sau cặp kính tỏ ra rất kinh ngạc, vì nửa năm về trước chính ông đã tiễn Xuân Vũ ra viện; ông có ấn tượng rất sâu về việc Xuân Vũ đã bình phục 1 cách lạ lùng. Ông trò chuyện với cô một lúc, thực ra là ông cũng muốn khéo léo quan sát trạng thái tinh thần của cô. Nhưng mọi biểu hiện của cô đều rất bình thường, ổn định, bác sĩ Văn không phải nghi ngờ bất cứ điều gì nữa.

Sau đó Xuân Vũ đã được thấy Văn Nhã.

Một căn phòng rất đủ ánh sáng tự nhiên trong ngày đông này, Văn Nhã còm nhom đang ngồi co rúm trên giường trông chẳng khác gì 1 con khỉ. Xuân Vũ khẽ gọi tên, nhưng Văn Nhã phản ứng rất chậm, hồi lâu mới ngẩng đầu lên,

cặp mắt vô hồn nhìn Xuân Vũ như nhìn 1 người xa lạ.

“Bạn có nhận ra mình không?” Xuân Vũ nhìn thẳng vào mắt Văn Nhã, hỏi. Cô cũng thầm nhắc nhở mình không được liên tưởng đến chuyện ngày trước của bản thân.

Mái tóc Văn Nhã được chải rất gọn gàng, khuôn mặt cũng rất sạch sẽ, nhưng cô chỉ lắc đầu: “Cô là ai?”

Bạn ấy đã quên ư? Đôi môi Xuân Vũ run run, cô ghen ngào không nói nên lời.

Văn Nhã bỗng ngoảnh nhìn sang bức tường, lúc này Xuân Vũ mới nhìn ra: có rất nhiều chữ viết chi chít trên bức tường trắng tinh. Cô bước vòng sang, nhìn thấy có vài chục dòng chữ toàn viết lặp lại duy nhất 1 từ tiếng Anh:

MARZORINI.

Xuân Vũ không hiểu nghĩa của từ này. Chúng được viết kín đặc 1 mảng tường bằng bút bi xanh. Cô vội hỏi Văn Nhã: “Bạn viết những chữ này lên tường à?”

Văn Nhã gật đầu.

“Những chữ này nghĩa là gì?”

“Là ông ta đấy!” Văn Nhã nói với giọng đờm vẻ bí hiểm.

Xuân Vũ không hiểu bèn hỏi tiếp: “Là gì?”

Văn Nhã bỗng đứng lên, nói thật to: “Bạn có biết địa ngục tầng thứ 19 là gì không?”

Câu hỏi chết người này khiến Xuân Vũ phải lùi lại 1 bước dài, cô gắng kìm nén cơn tim khởi đập nhanh, khẽ hỏi lại: “Bạn có biết không?”

Nhưng Văn Nhã không trả lời mà chỉ nhắc lại câu hỏi vừa nãy. Xuân Vũ nhớ lại Thanh U trong đêm hôm nọ và Tiểu Cầm lúc sáng sớm hôm qua... Họ đều như nhau cả!

Cô nhìn lại bức tường, cố ghi nhớ cái từ MARZORINI này, rồi ra khỏi căn buồng bệnh nhân. Cô không gặp lại bác sĩ Văn nữa, chỉ cảm cúi bước đi ra

khỏi bệnh viện, lúc ra đến cổng bỗng nghe thấy có người gọi tên mình.

Xuân Vũ ngẩng đầu, căng thẳng. Một nam giới đã đứng trước mặt, đôi mắt sắc sảo đang nhìn cô.

“Cảnh sát Diệp Tiêu?” Cô hoàn toàn không ngờ lại gặp anh ta ở đây, nên rất lúng túng.

“Tôi cũng rất ngạc nhiên lại gặp cô ở đây!” Diệp Tiêu nhíu mày, nhìn vào khu nhà bệnh viện: “Tôi cứ nghĩ cô không bao giờ muốn đến nơi này nữa!”

“Đúng thế, tôi không bao giờ muốn đến đây. Nhưng vì có người bạn đang nằm ở viện này, hôm nay tôi vào thăm...”

“Là cô bạn cùng phòng à?”

Xuân Vũ gật đầu, vẻ căng thẳng.

Diệp Tiêu bình thản nói: “Trông khí sắc cô không được tốt lắm, đang có điều gì bất khoản phải không?”

Xuân Vũ cúi đầu: “Không. Tôi chỉ hơi mệt...”

“Thế thì cô hãy về nghỉ đi. Chào cô nhé!”

Xuân Vũ gật đầu rồi bước nhanh ra khỏi bệnh viện.

Diệp Tiêu đưa tay lên chống cằm nhìn theo Xuân Vũ đi xa dần, anh nghĩ ngợi...

[phần 2]

Diệp Tiêu đã liên hệ với nhà trường, biết rằng ở gian bên cạnh của Tố Lan, trước đó đã có 1 nữ sinh tự sát, sau đó lại có 1 nữ sinh mắc chứng tâm thần phân liệt; hai cô này cùng là bạn thân cùng phòng của Xuân Vũ. Bây giờ anh phải vào viện thăm nữ sinh Hứa Văn Nhã đang phát điên.

Anh cũng biết bác sĩ Văn. Nói đúng ra là kể từ năm ngoái, họ đã rất quen nhau; và, chuyện về Xuân Vũ cách đây nửa năm, cả 2 người đều thấy không sao hiểu nổi.

Bác sĩ Văn nhiệt tình tiếp đãi Diệp Tiêu, rồi dẫn anh vào thăm Văn Nhã. Anh

không hỏi được điều gì từ cô, ngoài câu “Bạn có biết địa ngục tầng thứ 19 là gì không?”.

Thoạt đầu anh cũng phát hoảng nhưng bác sĩ Văn cho biết, ngày nào Văn Nhã cũng nói đến hàng chục lần cái câu này, mọi người nghe đã quen rồi. Diệp Tiêu nhìn lên những hàng chữ trên tường, bác sĩ Văn cho biết: không ai hiểu nổi ý nghĩa là gì.

Ra khỏi buồng bệnh, Diệp Tiêu lắc đầu: “Bác sĩ Văn cho rằng tại sao cô ấy phát điên? Tôi đã đến trường tìm hiểu, được biết cô ấy vốn rất khỏe mạnh hoạt bát, trước đây cũng chưa từng có vấn đề tâm lý gì.”

“Không nên nói chung chung là điên, đây là bệnh tâm thần phân liệt. Bệnh thường xảy ra ở tuổi dậy thì, cũng khó khẳng định về nguyên nhân; thông thường cho rằng nguyên nhân do nội tâm, do yếu tố di truyền...”

“Tôi đã điều tra rồi, bố mẹ Văn Nhã đều rất khỏe mạnh, cả họ đều không có bệnh di truyền.”

“Tất nhiên Văn Nhã có phần đặc biệt, chỉ có thể khẳng định rằng không do di truyền. Có nhiều người trước khi mắc bệnh đều có đặc điểm tính cách cô độc, sống khép kín, lập dị, nhút nhát, hay thẹn... nhưng tôi tìm hiểu biết rằng Văn Nhã thì trái lại, tính cách cô ấy lại rất hoạt bát, cởi mở.”

“Tức là, cô ấy là 1 bệnh nhân rất đặc biệt?”

“Phải! Tôi quan sát thấy rằng bệnh trạng của Văn Nhã hết sức đặc biệt, rất giống Xuân Vũ cách đây nửa năm.”

Diệp Tiêu sững sờ: “Xuân Vũ? Tôi vừa gặp cô ấy ở công viện.”

“Tôi cũng gặp rồi, không ngờ cô ấy lại là bạn học của Văn Nhã. Tôi chưa gặp 1 sự trùng hợp như thế bao giờ!” Hình như bác sĩ Văn đang hỏi tương về cô, ông chần chừ giây lát rồi nói: “Xuân Vũ là 1 trường hợp kỳ lạ, rất giống Văn Nhã hiện nay, thật khó mà giải thích được!”

“Lẽ nào đúng là tại địa ngục?”

“Anh nói gì thế?”

Diệp Tiêu nhận ra mình lỡ lời, anh vội lắc đầu: “Không có gì.”

“Triệu chứng tâm thần phân liệt chủ yếu là những trắc trở về tư duy, tình cảm, ý chí hoặc stress... Nhưng hay gặp nhất là chứng hoang tưởng – cô Văn Nhã mắc chứng hoang tưởng rất nặng, cứ luôn miệng nói là có 1 con khi, chứng tỏ bộ não cô ấy có ấn tượng mạnh và khiếp hãi đối với loài khi.”

“Tại sao cô ấy lại hoang tưởng như thế?”

“Tôi sẽ nghiên cứu về điều này, tôi đang thấy rất hứng thú với ca này. Sẽ điều tra thêm ở các tài liệu y học nước ngoài, biết đâu họ đã có ghi chép về phương diện này...”

Bác sĩ Văn đã từng sang Mỹ du học mấy năm, Diệp Tiêu luôn rất tín nhiệm ông.

Ra khỏi bệnh viện, Diệp Tiêu nhớ đến cái câu hỏi Văn Nhã nói ra, đến lúc này anh đã tin chắc, Thanh U, Tố Lan rồi tới Văn Nhã – cả 3 đều vì chuyện “địa ngục” mà xảy ra bất hạnh.

Vậy thì địa ngục là ở đâu?

*

Buổi chiều, phòng ký túc xá nữ sinh.

Xuân Vũ ngồi trước tờ giấy trắng đặt trên bàn, trên giấy có hàng chữ: MARZORINI.

Văn Nhã đã viết hàng chữ này trên tường căn buồng bệnh. Lúc đó nhìn mảng tường chỉ chút những chữ này, Xuân Vũ thấy rùng mình. Trục giác mà các cô gái thường có đã mách bảo Xuân Vũ: hàng chữ cái tiếng Anh này nhất định ẩn chứa 1 ý nghĩa đặc biệt nào đó.

Cô đã tra vài cuốn từ điển, trong tiếng Anh không có từ nào na ná như MARZORINI. Có lẽ không phải tiếng Anh, mà là 1 thứ tiếng châu Âu nào đó? Nhưng Văn Nhã không học ngoại ngữ nào khác, thì sao có thể viết ra cái từ này? Phải chăng đây là 1 tên người hoặc địa danh nào đó?

Đúng, khả năng này là rất lớn. Xuân Vũ đọc lại MARZORINI theo kiểu tiếng Anh, kể cũng tạm ổn. Chia theo âm tiết để đọc, nó sẽ là “Mar-zo-ri-ni”.

Đọc chậm chậm 4 âm tiết này, cô nhớ đến một cái tên người – Mazolini.

Âm đọc “MARZORINI” – tức là Mazolini chứ gì?

Đây không phải là trùng hợp ngẫu nhiên, nên coi MARZORINI là cách phiên âm của Mazolini bằng tiếng Anh hay tiếng Ý chẳng?

Cô vui vẻ ngẩng phắt lên, cứ như đầu óc vừa được sáng ra! Mazolini có phải là MARZORINI hay không, có lẽ Cao Huyền có thể trả lời.

Phải! Bây giờ đi tìm anh ấy để hỏi rõ điều này. Cô lập tức thay áo rồi chạy ra khỏi phòng.

Nửa giờ sau, Xuân Vũ đã đến khoa Mỹ thuật.

[phần 3]

Cô vẫn nhớ lối đi lần trước, và tìm đến phòng vẽ của Cao Huyền ở trên gác, nhưng không thấy ai. Cô hỏi thăm mới biết Cao Huyền đang dạy học ở tầng 3. Nhưng hôm nay là thứ 7 kia mà? Cô ngờ ngợ, rồi chạy lên tầng 3.

Tầng 3 là một phòng học rất lớn, cô nhẹ nhàng đẩy cửa. Các sinh viên đang ngồi kín bên trong, khiến Xuân Vũ rất ngỡ ngàng: Vài chục đôi mắt nhìn về phía cô, ngạc nhiên không rõ cô ở đâu lò dò vào. Cao Huyền đứng trên bục giảng nhận ra cô, anh mỉm cười.

Xuân Vũ chọn 1 chỗ ở dãy cuối cùng, ngồi xuống. Các nữ sinh đều chăm chú nhìn thầy Cao Huyền bằng ánh mắt kính nể, cô đành làm ra vẻ cũng lắng nghe bài giảng. Cao Huyền mặc chiếc áo gió màu đen, đỉnh đặc tự tin đứng trên bục giảng. Ánh đèn trong phòng học bỗng tối đi, một phong trắng cỡ lớn phía sau được mở ra, Cao Huyền đứng sang 1 bên, chỉ vào bức tranh được chiếu lên phong, nói: “Đây là tác phẩm Gào thét của Munch (họa sĩ Na Uy, chuyên vẽ tranh sơn dầu).”

Trong lớp học rộng rãi, mờ tối, các sinh viên đều nín thở nhìn lên bức tranh sơn dầu chiếu trên phong – một nhân vật đang đứng trên cầu, thân thể khô đét trơ cả xương, người chẳng ra người ma chẳng ra ma, hai tay đang ôm đầu, đôi mắt sợ hãi đang trợn trừng, mồm há hốc hết cỡ, dường như đang kêu thét lên tuyệt vọng. Nền phía sau nhân vật có 2 con thuyền trên hồ nước, lại có 2 người dài ngoẵng rất quái dị đang từ đầu cầu bên kia bước về phía nhân vật.

Bức tranh đem đến cho người ta cảm giác thê lương và kinh hãi ghê gớm, nước và bầu trời đều được vẽ bằng những nét cong kỳ quái, không rõ đó là

cảnh nhân gian hay địa ngục. Xuân Vũ ngây nhìn “con người” trong tranh đang đau khổ kêu lên, hình như cô nghe thấy những âm thanh gào thét thật sự.

Cao Huyền nói: “Các bạn ạ, Munch sinh năm 1863 tại Oslo, Na Uy, từng học hội họa ở Pháp, qua bức tranh này có thể nhận ra ông chịu ảnh hưởng sâu đậm của phong cách Van Gốc và Gô Guyn. Ông có sở trường dùng gam màu mạnh và những nét uốn khúc, thể hiện chủ đề tình yêu và chết chóc, nói lên những nỗi lo âu sợ hãi của nhân loại, nỗi tuyệt vọng của con người. Bức tranh “Gào thét” này sáng tác năm 1895, được thế giới đánh giá là đỉnh cao của nghệ thuật chủ nghĩa biểu hiện. Các bạn đừng chú ý đến vấn đề kỹ xảo, và hãy dùng tâm linh để cảm nhận bức tranh này. Bạn không thấy ở 1 nơi nào đó thăm sâu trong lòng ta đang rung động ư? Với tôi, tôi đã bị nó chinh phục từ rất lâu. Tôi nghĩ, bức tranh này đến từ địa ngục của chính tâm hồn Munch, thể hiện nỗi tuyệt vọng và bất an không gì cứu vãn nổi ở trong sâu thẳm tâm hồn nhân loại. Điều khiến tôi cảm thấy tuyệt diệu nhất là bức tranh này đã dự báo về trạng thái tinh thần của xã hội loài người 100 năm sau – cũng tức là giai đoạn hiện nay. Cho nên tôi vẫn thường nói rằng, những nghệ sĩ vĩ đại đồng thời cũng là những nhà tiên tri vĩ đại.”

Cao Huyền giảng bài rất say sưa, dường như toàn bộ tinh thần của anh lắng sâu trong bức tranh. Nhất là khi nói những câu cuối, đôi mắt sâu thẳm của anh nhìn về phía trước, đúng vào chỗ Xuân Vũ đang ngồi.

Đèn trong lớp đã bật sáng trở lại, Cao Huyền thở 1 hơi thật dài, kết thúc 1 bài giảng sinh động. Các nam nữ sinh viên vỗ tay hoan hô anh rất lâu. Tan lớp rồi mà Cao Huyền vẫn chưa thể ra, có mấy nữ sinh vây lấy anh nói chuyện, phải sau 1 lúc lâu anh mới đột phá khỏi trùng vây.

Xuân Vũ đứng ngoài hành lang đợi, Cao Huyền tất tả chạy ra, và lập tức dẫn cô xuống phòng vẽ tầng 2. Cửa phòng vừa khép lại, Xuân Vũ đã nói ngay điều thắc mắc của cô: “Hôm nay thứ 7, sao anh vẫn phải lên lớp?”

Cao Huyền lau mồ hôi lấm tấm trên trán, nói: “Lẽ ra hôm qua lên lớp, nhưng anh bận việc, đành chuyển sang hôm nay. Nhưng anh em sinh viên vẫn rất thích nghe anh giảng bài, dù lên lớp vào thứ 7 cũng không sao!”

“Em có thể nhận ra họ đều rất ngưỡng mộ anh! Lần nào lên lớp anh cũng say sưa như thế à?”

“Tất nhiên rồi!” Anh mở cửa sổ cho thoáng khí. “Thực ra anh không phải giảng viên đại học chính thức. Nửa năm trước, anh từ châu Âu trở về, nhà

trường đến mời anh dạy mỗi tuần 3 buổi, chủ yếu là về tranh sơn dầu và lịch sử nghệ thuật châu Âu; họ còn bố trí cho anh căn phòng này để làm việc.”

Thì ra anh là giáo viên thỉnh giảng. Xuân Vũ cảm nhận rằng giáo viên mời từ bên ngoài giảng bài còn hay hơn cả giáo viên nội bộ. Cô gật đầu, hỏi: “Vậy thì danh nghĩa chính thức của anh là gì?”

“Anh chẳng có danh nghĩa gì chính thức, anh chỉ mở 1 phòng tranh ở bên bờ sông Tô Châu. Gọi là 1 họa sĩ tự do vậy! Nhưng vì ở đây có phòng làm việc, và còn phải lên lớp nữa, cho nên ban ngày anh thường có mặt ở trường. Có lẽ cũng vì lưu luyến những năm tháng đã theo học ở đây...”

Những lời của Cao Huyền khiến Xuân Vũ thấy nhẹ nhõm, vì ít ra là cô không phải căng thẳng như khi nói chuyện với các thầy giáo khác. Cô xởi lời nói: “Hôm nay em đến, muốn hỏi anh 1 việc.”

Cô mở ví, lấy giấy bút, rồi viết hàng chữ cái tiếng Anh: MARZORINI. Cao Huyền liền nhận ra ngay: “Đây là tên họa sĩ Mazolini viết bằng tiếng Ý.”

“Đây đúng là tên của Mazolini à?”

“Anh không thể nhớ nhầm. Tên tiếng Anh của các họa sĩ châu Âu, anh hầu như có thể thuộc lòng.”

Anh khẳng định chắc chắn như thế, cũng đã xác nhận cho giả thuyết của Xuân Vũ. Cô bèn kể cho anh nghe về chuyện sáng nay vào viện thăm Văn Nhã, thấy trên tường buồng viện viết rất nhiều cái tên MARZORINI này.

Vẻ mặt Cao Huyền trở nên nặng nề, trầm ngâm hồi lâu rồi hỏi: “Em cho rằng Mazolini có liên quan đến trò chơi địa ngục thật à?”

“Ít ra cũng có liên quan đến việc Văn Nhã phát điên.”

“Nhưng ông ta đã chết từ trăm năm trước rồi.”

“Khi đối thoại ở địa ngục, có 1 nickname tên là Mazolini đấy thôi? Anh nói Mazolini ấy rất nguy hiểm, dặn em đừng bắt chuyện với đối phương...”

“Đúng thế.” Cao Huyền không biết nói gì nữa, anh đi mấy bước trong gian phòng chật hẹp, rồi hỏi: “Bây giờ em định thế nào?”

“Anh có thể tra cứu tư liệu về Mazolini không? Em muốn biết ông ta là

người như thế nào!”

Cao Huyền gật đầu. Anh đóng cánh cửa sổ lại, rồi mở máy tính xách tay, cắm dây lên mạng. Anh nhanh chóng mở trang web nước ngoài bằng tiếng Anh, phần mở đầu là rất nhiều tranh sơn dầu, có lẽ là trang web liên quan đến hội họa. Anh vừa nhấp chuột vừa nói: “Trang này nối với thư viện Anh quốc, hồi ở nước ngoài anh thường xuyên vào trang này, có thể tra cứu được rất nhiều tư liệu về lịch sử Mỹ thuật.”

Anh tìm đến mục Mazolini. Một bức ảnh đen trắng hiện ra, đó là 1 người châu Âu rất phong độ, với hai bên ria mép nho nhỏ, ánh mắt sâu lắng đang nhìn về phía xa xa.

Xuân Vũ bất giác nhìn sang Cao Huyền, chợt cảm thấy mắt anh rất giống với Mazolini.

Cao Huyền dịch những hàng chữ tiếng Anh phía dưới: “Mazolini sinh năm 1870, mất năm 1905, người Florence – Ý, năm 20 tuổi sang Pa-ri – Pháp, sau lại sang London – Anh. Ông chuyên vẽ tranh sơn dầu theo chủ nghĩa cổ điển truyền thống, đề tài tác phẩm chủ yếu là diễn tả địa ngục và tội ác với phong cách rất kì dị và thiên về gam màu tối. Tháng 6 năm 1898, ông lần đầu tiên mở triển lãm tranh ở London, với tên gọi Địa ngục.”

“Địa ngục? Tức là bức tranh hồi nọ em đã nhìn thấy à?”

“Có thể coi là thế. Thực ra ở châu Âu, Mazolini đã vẽ 18 bức tranh kiểu như vậy, đặt tên lần lượt là Tầng Một Địa Ngục, Tầng Hai Địa Ngục... cho đến Tầng Mười Tám Địa Ngục. Bức tranh hồi nọ em nhìn thấy, là bức Tầng Ba Địa Ngục.”

Xuân Vũ đã nhớ ra: “Bức tranh đó anh vẽ lại ở 1 bảo tàng mỹ thuật châu Âu?”

“Đúng. Anh sao lại từ bản gốc của Mazolini. Hồi đó bức tranh ấy đã cho anh 1 ấn tượng rất mạnh.”

“Anh còn vẽ lại bức tranh nào khác của ông ta không?”

“Trong tài liệu có thể nhìn thấy vài bức tranh khác, nhưng anh mới chỉ sao chép lại có 1 bức đó.” Cao Huyền khẽ thở dài. “18 bức tranh về địa ngục của Mazolini đã từng gây chấn động khắp châu Âu, dấy lên 1 làn sóng trở về với phong cách cổ điển. Tiếc rằng phần lớn các tác phẩm ấy đã bị các cá nhân

mua với giá cao, hiện nay hiếm khi được nhìn thấy. Hình như bức tranh anh đã chép lại ở châu Âu, là bức tranh duy nhất nằm trong viện bảo tàng.”

“Tại sao lại chỉ có ít như vậy?”

Cao Huyền nhấp chuột, mở ra 1 trang web khác. Anh nhìn qua, rồi nói: “Nghe nói, hồi đại chiến thế giới thứ 2, tên đầu sỏ quốc xã Đức là Gơ-rinh đã chiêm đoạt rất nhiều tác phẩm nghệ thuật châu Âu, trong đó có nhiều tranh của Mazolini. Gơ-rinh đã cất giấu 1 phần trong 1 lâu đài ở Đức, lâu đài này nằm lọt giữa vùng quân đội Đức đóng quân. Tháng 1 năm 1945, quân đồng minh tấn công dữ dội, tòa lâu đài ấy trở thành đồng đổ nát, các bức tranh mà Gơ-rinh giấu trong đó đã bị thiêu trụi.”

“Đúng là do ý trời, 18 bức tranh sơn dầu vẽ địa ngục đã bị hỏa táng để trở về địa ngục.”

Cao Huyền tiếp tục xem trang web, khẽ đọc: “Tuy Mazolini đã thành công ở châu Âu nhưng giới phê bình vẫn e dè khi đánh giá về tác phẩm của ông. Nghe nói có người mua tranh của ông, ít lâu sau bỗng tự sát 1 cách kỳ lạ. Có người sau khi xem triển lãm tranh của ông đã nhảy xuống sông Thames – London tự tử. Thế là cuộc triển lãm phải dừng lại, các tác phẩm cũng bị tẩy chay, Mazolini quyết định rời châu Âu. Năm 1900 ông sang Thượng Hải – Trung Quốc, và ở lại đó 3 năm, năm 1903 trở về nước.”

“Ông ta đã sang tận Trung Quốc?”

“Điều này anh cũng không ngờ. Có lẽ nên tra cứu thêm về thời gian ông ta ở Trung Quốc.” Về mặt Cao Huyền vẫn nặng nề, anh tắt máy tính, nói: “Anh sẽ tra cứu vấn đề này, hồ sơ ở phòng tư liệu nghệ thuật của khoa Mỹ thuật có lẽ có ghi chép về thời kỳ đó.”

Ngoài kia sắc trời đã hơi sẫm, Xuân Vũ trở lại vẻ bẽn lẽn: “Xin lỗi, em đã làm phiền anh.”

“Không. Em đã cho anh biết những thông tin rất hệ trọng. Ít ra là anh đã có thêm những manh mối...” Cao Huyền mỉm cười. “Em định về à? Cần gì, em cứ đến gặp anh, anh sẽ hỗ trợ.”

Xuân Vũ từ chối anh ra tiễn, cô rời khỏi tòa nhà khoa Mỹ thuật, trở về ký túc xá trước khi trời tối.

[phần 4]

Nửa đêm, Xuân Vũ đang lặng lẽ nằm trên giường, đôi mắt vô hồn nhìn lên trần nhà. Căn phòng im ắng khiến cô cảm thấy ngột thở, cứ như cảnh tượng “chết trong mật thất” mà các tiểu thuyết suy luận vẫn miêu tả.

Thực ra cái chết của Thanh U và Tố Lan chẳng phải là “chết trong mật thất” hay sao? Cả 2 đều chết trong căn phòng vắng không có ai, và cũng không tìm ra bất cứ dấu vết nào chứng tỏ bị sát hại, kết quả rất giống với các vụ “sát hại ly kỳ không nguyên do”. Là tự sát hay là tại các u linh trong không gian? Nếu đúng là có các hồn ma thì “nó” nhất định vẫn còn “bay chấp chới” trong căn phòng này.

Bỗng nhiên u linh lại tìm đến cô thật: tín hiệu tin nhắn đã vang lên, Xuân Vũ run rẩy nhìn màn hình, quả nhiên là cái số máy đến từ địa ngục ấy.

“Bạn đã vào tầng 9 địa ngục, rời Quán trọ U linh, hãy lựa chọn: 1. Chùa Lan Nhược; 2. Lâu đài Dracula; 3. Quán cà phê Địa ngục.”

Vẫn là đúng 12 giờ đêm, Xuân Vũ bỗng nhớ đến Văn Nhã mới gặp sáng nay, đó là hậu quả của GAME OVER, vậy người tiếp theo sẽ là ai?

Nghĩ đến đây, tay cô run run, ngón cái dừng lại trên di động. Có nên trả lời hay không?

Nhưng ngón tay cái hình như không nghe lời cô, nó tự động nhấn “số 2”.

Cô không kiểm soát được nữa, dường như trả lời trong vô thức.

Tin nhắn thứ 2 của đôi phương đã đến rất nhanh:

“Bạn đã đến Transilvania ở Romani, nhìn thấy trên miền đất hoang có 1 lâu đài cổ, đó là ngôi mộ của bá tước Dracula, hãy lựa chọn: 1. Vào lâu đài, 2. Trở về thế kỷ 15; 3. Trở về thế kỷ 19.”

Xuân Vũ chọn “1. Vào lâu đài.”

Chỉ vài giây sau cô đã bước vào 1 nơi chưa bao giờ tưởng tượng đến, ở nơi sâu trong tòa lâu đài cổ tối om, có ngàn vạn con dơi đang treo mình trên nóc tầng hầm giống như 1 sơn động, mỗi khi mặt trời lặn chúng lại bay ra ngợp bầu trời đêm. Nhưng điều đáng kinh hãi nhất vẫn là vị chủ nhân tòa lâu đài – bá tước Dracula.

Trong ánh nến mờ tối, bá tước Dracula hiện ra với khuôn mặt trẻ trung tuấn

tú, ông đã từng là nhà quý tộc hiền hách nhất Romani, là người tình trong mộng của biết bao thiếu nữ. Vị bá tước trẻ tuổi chăm chú nhìn Xuân Vũ bằng đôi mắt sáng trong như ngọc bích, ánh mắt nhìn thấu tận nơi thẳm sâu trong lòng cô. Ánh mắt ấy đã khiến con tim Xuân Vũ như tan chảy, cô chậm chậm ngã người vào lòng bá tước. Đôi môi bá tước đỏ thắm dị thường, khẽ hôn Xuân Vũ.

Bỗng nhiên miệng bá tước nhe ra hai hàm răng nhọn hoắt, Xuân Vũ thấy cổ mình lạnh tê, sau đó lại hơi âm âm – bá tước đang hút máu cô!

Xuân Vũ cảm thấy xung quanh đang quay cuồng, dường như máu của toàn thân đang rút lên cổ, rồi bị hút vào cái miệng đỏ lòm của bá tước. Vào lúc chót, máu đã bị hút cạn kiệt, bá tước khẽ hỏi cô: “Có biết tầng 19 địa ngục là gì không?”

“Không! Tôi không biết!”

Cô gằn như nhảy bật lên khỏi giường, nhìn lên trần nhà thét to. Rồi cô ngồi xuống, khắp người đầm đìa mồ hôi, cổ họng bỏng rát. Cô cầm gương soi, thấy ở cổ có vết hằn đỏ rất rõ, như bị ai đó bóp cổ rất mạnh.

Lần này thì Xuân Vũ thật sự khiếp hãi, rõ ràng trong phòng chỉ có một mình, thì ai bóp cổ cô? Lẽ nào trong phòng có u linh thật hay sao?

Cô từ từ chìa tay phải ra, nhìn bàn tay trắng hồng của mình. Cô bỗng nhớ đến Thanh U và Tố Lan.

Cho đến lúc này Xuân Vũ mới biết Dracula là ai. Cô nhớ đến bộ phim Mỹ “400 năm hút máu kinh hoàng”, bộ phim nổi tiếng về ma quỷ hút máu, kể về con quỷ hút máu xa xưa nhất châu Âu – bá tước Dracula, đã đến London tìm cô con gái yêu quý của mình như thế nào.

Bỗng tín hiệu tin nhắn cắt ngang dòng suy tư của Xuân Vũ:

“Bạn đã đi qua 9 tầng thượng địa ngục, kể từ đây bước vào 9 tầng hạ địa ngục.”

TÀNG 10 ĐỊA NGỤC

[phần 1]

Khi tỉnh dậy, Xuân Vũ mới nhận ra đã là 10 giờ sáng. Vẫn còn may, hôm nay là chủ nhật, ngủ thêm cũng không vấn đề gì. Có lẽ nửa đêm qua xuống địa ngục quá căng thẳng, nên mãi đến 4 giờ sáng cô mới ngủ được, trong đầu vẫn chập chờn khuôn mặt bá tước Dracula nọ.

Thật kỳ lạ, xưa nay cô chưa từng gặp Dracula, hình ảnh vị bá tước này trong phim, cũng đã quên từ lâu; chỉ qua mấy hàng chữ trong tin nhắn, thế mà khuôn mặt trẻ trung tuấn tú ấy lại hiện lên rõ mồn một, khắc sâu trong tâm trí cô. Cô chợt nhớ đến buổi chiều hôm qua nhìn thấy chân dung họa sĩ Mazolini trên mạng, khuôn mặt ấy hình như rất giống bá tước Dracula. Chẳng lẽ là bắt nguồn từ Mazolini?

Lại còn tin nhắn cuối cùng trong đêm qua nữa, khác với những tin mọi ngày, nói là “đã đi qua 9 tầng thượng địa ngục, nay bước vào 9 tầng hạ”. Nói thế tức là đã đi được 1 nửa địa ngục, 1 nửa địa ngục, tính ra, địa ngục chỉ là 18 tầng? Thế thì tầng 19 ở đâu?

Tâm trí cô mỗi lúc một rối bời, cô vội trèo xuống sàn, đứng soi gương. Sắc mặt trắng nhợt và đôi mắt đờ đẫn, tóc bết mồ hôi... cô thấy thật tử thân.

Ký túc xá nữ sinh chiều chủ nhật im lìm, chỉ còn mình Xuân Vũ đứng bên cửa sổ ngậy nhìn ra ngoài. Trước kia, ngày chủ nhật cô thường cùng Thanh U đi ra phố, tuy chẳng mua được thứ gì đáng nói, nhưng chẳng đường từ “Xuân Pa-ri” đến đường “Isetan” vẫn đem lại cho các nữ sinh cảm giác tự chủ rất dễ chịu.

Chỉ có Nam Tiểu Cầm thì hễ đến tối thứ 6 là lĩnh về nhà, bỏ Xuân Vũ ở lại. Xuân Vũ vốn sinh ra và lớn lên ở đây, nhưng cô đã từ lâu không còn nhà mà về nữa. Với cô, ký túc xá này chính là nhà, các bạn cùng phòng chính là những người thân của mình. Nhưng căn nhà này đã bị các u linh chiếm cứ.

Cô bỗng nghe thấy tiếng gõ cửa. Đã lâu lắm chẳng có ai đến gõ cửa căn phòng này. Cô vội bước ra mở cửa – thì ra là anh cảnh sát Diệp Tiêu – vị khách không mời mà đến. Xuân Vũ cúi đầu.

Diệp Tiêu thò tay bước vào, nhìn khắp căn phòng 1 lượt rồi nói: “Chủ nhật, lại ngồi nhà 1 mình, không đi chơi đâu à?”

“Bấy lâu nay tôi bận chuẩn bị luận văn, nên chẳng còn thì giờ nữa.” Thực ra thì cô chỉ ngồi nghệt ra trong phòng. Kể cũng đúng thôi, gặp phải những chuyện khó bề tưởng tượng như thế, thì còn tâm trí nào mà đi chơi?

Diệp Tiêu nhìn những cái giường bỏ trống, nói: “Xuân Vũ, tôi cũng đã biết cả. Ba cô bạn cùng phòng, trong vòng hơn chục ngày, Thanh U thì tự sát, Văn Nhã thì mắc bệnh tâm thần, Tiểu Cẩm thì bị tai nạn giao thông. Hiện nay chỉ còn mình cô...”

“Anh nói đúng, nhưng anh khỏi cần quan tâm, họ hoặc là tự sát hoặc là gặp tai nạn bất ngờ - không cần anh can thiệp đâu!” Chẳng rõ Xuân Vũ lấy đâu ra can đảm nói với anh cảnh sát những câu rất cứng rắn. Diệp Tiêu cũng hơi thấy bất ngờ, nghĩ rằng cô gái này đã chín chắn lên rất nhiều, có lẽ là kể từ sau những trải nghiệm ở cái thôn hẻo lánh nọ. Anh lắc đầu: “Cô đã khác xưa!”

“Có lẽ tôi đã trở nên mạnh mẽ hơn.”

“Đúng. Nếu 1 cô gái khác gặp phải tình hình như cô, chắc đã suy sụp rồi.”

“Xin lỗi, anh Diệp Tiêu đến để hỏi tôi về những điều này à?”

Diệp Tiêu lắc đầu với 1 ngụ ý sâu xa: “Tất nhiên không phải thế. Cô hãy kể cho tôi tất cả những điều mình biết, đừng nên bỏ sót 1 chi tiết nào.”

Xuân Vũ thấy hơi sợ hãi, cô tránh ánh mắt sắc sảo của anh, cúi đầu khẽ nói: “Tôi không biết có thể nói gì với anh...”

“Ví dụ, về cái số máy nhắn tin bí hiểm ấy?”

“Số máy nào?”

Giọng nói của Xuân Vũ không thể che giấu nỗi sợ hoang mang trong mắt cô. Diệp Tiêu bước lại gần: “Số máy xxxxx741111.”

“Anh cũng biết à?”

“Biết chứ! Cô có hiểu 741111 nói lên điều gì không?” Anh ngừng bật 1 hồi lâu, lạnh lùng nói ra 1 từ tiếng Anh “HELL”.

“Địa ngục?”

Xuân Vũ sờ lên cổ mình, thốt lên. Cô thật sự không ngờ!

“Nhìn mắt cô, tôi biết trong đó còn ẩn chứa những điều gì, không giấu được tôi đâu. Xuân Vũ, cô đã từng để lại cho tôi ấn tượng rất sâu, tôi luôn muốn giúp đỡ cô. Bây giờ cô hãy kể cho tôi biết tất cả, được không?”

Xuân Vũ khẽ thở dài, cô hiểu mình chẳng thể né tránh. Nhưng nên bắt đầu kể từ đâu? Cô lặng lẽ ngồi xuống, nghĩ ngợi. Rồi bắt đầu nói về cái hôm cùng Thanh U đi đến tòa nhà ma.

Cô lần lượt kể về các sự kiện li kỳ sau khi từ nhà ma trở về, về các cử chỉ của Thanh U như bị ma ám lúc nửa đêm, cho đến khi cô phát hiện ra Thanh U đã chết ở nhà ma. Diệp Tiêu đặc biệt hưng phấn khi biết rằng tin nhắn cuối cùng vào di động Thanh U là mấy chữ “GAME OVER”.

Xuân Vũ kể về việc cô nhận được tin nhắn của Thanh U từ địa ngục, nó lôi cô vào thế giới địa ngục tối tăm; tiếp đó là chuyện Hứa Văn Nhã phát điên – kể cả câu chuyện về con khỉ nữa. Cô cũng kể cho Diệp Tiêu biết nội dung điện thoại với Tiểu Cầm lúc sáng sớm hôm nọ. Đương nhiên, điều quan trọng nhất vẫn là trên di động của họ đều có tin nhắn cuối cùng là “GAME OVER”.

Kể xong hết mọi chi tiết rồi, Xuân Vũ thở phào như vừa trút được gánh nặng, hình như có 1 cái gì đó vừa được gỡ ra khỏi người cô.

Nghe xong, Diệp Tiêu im lặng hồi lâu. Anh bước đi vài bước trong phòng, rồi thông thả nói: “Hiện giờ có thể chốt lại 3 điểm. Một là: Thanh U, Tố Lan và Văn Nhã đều thuộc nhóm ngón tay cái; hai là: cô nhận được tin nhắn của Thanh U gửi sau khi chết, Tiểu Cầm nhận được tin nhắn của Tố Lan gửi sau khi chết; ba là: Thanh U là bạn thân của cô, Tiểu Cầm và Văn Nhã cũng rất thân nhau.”

“Thì có thể nói lên điều gì?”

“Ít ra có thể nói lên 1 quy luật này: sau khi Thanh U hoặc Tố Lan chết, thì số máy di động của họ sẽ phát tin nhắn ‘Bạn có biết địa ngục tầng thứ 19 là gì không’ đến máy của người bạn thân nhất!”

“Nhưng họ đã chết rồi, thì ai gửi tin?”

“Điều này tôi chịu, không giải thích được, nhưng có thể suy đoán rằng di động của Thanh U sẽ ghi lại số máy của cô nhiều nhất. Hai người là bạn rất

thân, thì mọi ngày sẽ giao lưu với nhau nhiều nhất.”

Xuân Vũ hình như đã hiểu ra: “Đúng thế, lưu trong máy của tôi mọi ngày, nhiều nhất là số máy của Thanh U.”

“Với Tiểu Cầm và Tô Lan, chắc cũng tương tự như vậy.”

“Tức là, chỉ cần GAME OVER, thì số máy của người ấy sẽ gửi câu hỏi “tầng 19 địa ngục” cho máy nào lưu lại số cuộc nhắn tin nhiều nhất, cứ như vậy, trò chơi địa ngục sẽ tiếp tục lan rộng.” Xuân Vũ không dám thật sự tin ở lời nói của mình, nhưng ngẫm cho kỹ thì đúng là thế. “Nghe có vẻ như cuốn băng hình đáng nguyên rủa kia?”

Diệp Tiêu cúi đầu nghĩ ngợi rồi nói: “Mấy hôm nay cô có chơi trò chơi địa ngục không?”

“Tôi không cho rằng đó là trò chơi, mà là...”

Chính cô cũng không thể nói cho rõ, nó là 1 thứ thể nghiệm cuộc sống hay chỉ thuần túy là ảo giác?

“Đừng nên trả lời các tin nhắn ấy nữa, chuyện này cứ để tôi giải quyết cho!” Diệp Tiêu nói bằng 1 giọng hiền hòa, anh nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của Xuân Vũ. “Cô có còn hay ngủ mê nữa không?”

“Không!” Ánh mắt Xuân Vũ tỏ ra rất vững vàng. “Đã nửa năm nay tôi không gặp ác mộng gì nữa.”

“Xin lỗi, có lẽ tôi chẳng nên hỏi điều này. Cô đã cứng cõi lên rất nhiều.”

Diệp Tiêu mỉm cười chào Xuân Vũ rồi ra về.

Nhưng anh chưa ra cổng trường vội, anh đến 1 nơi khác trong khuôn viên nhà trường.

Đó là “nhà ma”.

Vì đang là ngày chủ nhật, nên Diệp Tiêu chỉ có thể tìm gặp thầy giáo trực ban. Thầy giáo này cho rằng Diệp Tiêu có phần khó hiểu, nhưng thôi, anh ta là cảnh sát, nên ông vẫn dẫn anh đến “nhà ma”. Hình như ông cũng hơi sợ “nhà ma” nên vừa bước đến cửa, ông đã quay ra ngay, chỉ dặn Diệp Tiêu liệu mà ra cho sớm.

Lúc này là 4 giờ 30 chiều, chừng nửa giờ nữa thì trời tối. Diệp Tiêu nhìn tòa nhà cũ kỹ, thấy rất bình thường, không có gì lạ. Anh nhìn lên cửa sổ tầng 2, Xuân Vũ nói là đã chụp ảnh, thấy có bóng ma ở đó. Nhưng lúc này chẳng thấy gì hết.

Anh nhìn cửa chính đang bị khóa, bèn đi vòng sang 1 bên, thì thấy có 1 cửa ngách, xem ra, hình như cách đây không lâu đã có người ra vào.

Anh chậm chậm bước vào nhà ma, hành lang tối om cứ như là nhà hầm. Anh rút đèn pin trong túi ra, quét 1 đường, rồi tìm đến cầu thang. Tầng 2 hơi lờ mờ sáng, nhưng anh chỉ nhìn thoáng qua chứ không vào kiểm tra từng gian phòng.

Khi bước đến cầu thang tầng 3, bỗng nghe thấy tầng trên đó có những tiếng động khe khẽ, anh dừng ngay lại. Khu “nhà ma” đóng cửa bao năm lại có “người” ở trên kia hay sao?

Diệp Tiêu gắng trấn tĩnh, rồi anh nhón chân nhẹ bước lên. Hành lang tầng 3 tối om, chỉ thấy 1 lớp bụi dày.

Những âm thanh kỳ lạ kia bỗng lại nổi lên. Bất chợt hình như có cái gì đó rơi lên đầu Diệp Tiêu, mịn, mềm, hơi âm ẩm, ở giữa có cái gì đó hơi cứng. Anh cảm thấy cái vật mềm mịn này đang vuốt ve khuôn mặt anh. Anh nhảy dựng lên, thì không thấy nó đâu nữa. Anh nhìn khắp xung quanh, chưa kịp định thần thì bỗng nhìn thấy 1 đôi mắt ở góc hành lang.

Đó là một đôi mắt mèo.

Có 1 con mèo, đúng ra là con mèo đen.

Nó đang mở to mắt, lờ lờ nhìn thẳng vào Diệp Tiêu đang hoang mang lúng túng. Con mèo đen có đôi mắt màu vàng, trong bóng tối âm âm phát ra luồng sáng như của 1 u linh.

Biết đâu... chính nó là u linh?

Diệp Tiêu can đảm bước đến gần, thì con mèo quay ngoắt, chạy vào 1 cái cửa. Anh đuổi theo rất nhanh, chạy vào căn phòng thì không thấy gì cả, bên trong trống trơn.

Con mèo đã đi đâu?

Anh bước đến bên cửa sổ nhìn ra, trời lúc này đã hơi sẫm lại, bên ngoài bức tường vây có 1 bãi để xe, xa hơn nữa có vài chục tòa nhà cao tầng.

Ra khỏi căn phòng, Diệp Tiêu nhìn lại hành lang tầng 3 một lượt, không đi từng phòng để tìm làm gì, anh bước xuống cầu thang. Vẫn theo lối cửa ngách, anh ra khỏi tòa nhà, rồi lại ngoái nhìn nó. Lúc này anh mới thật sự thấm thía cái cảm giác của Xuân Vũ và Thanh U khi vào khu nhà này.

Tòa nhà ma và cái chết của Thanh U có liên quan gì không?

Lúc này 1 cơn gió lạnh bỗng lao xao tràn đến, Diệp Tiêu rảo bước rời khỏi cái chốn có vong linh này.

[phần 2]

Đêm. Phòng ký túc xá nữ sinh.

Tín hiệu tin nhắn lại vang lên, Xuân Vũ nhìn đồng hồ, mới 10 giờ, ai nhắn tin nhỉ? Ngón cái thận trọng nhấn nút, thì ra chỉ là 1 tin "rác", nói là công ty X tổ chức xổ số cho các thuê bao di động, bạn đã trúng số độc đắc xe hơi Mec-xe-đet, thì liên hệ theo số máy xx...

Hàng ngày cô thường nhận được không ít các tin nhắn đại loại như thế, và đều xóa luôn; vì nếu trả lời họ thì mình bị tính tiền.

Hiện giờ di động của Xuân Vũ vẫn lưu hơn chục tin nhắn, cô mở xem lần lượt. Phần lớn đều là các tin Thanh U gửi cho cô, chủ yếu là những câu hài hước pha trò, hoặc chúc mừng nhân ngày lễ tết. Tuy ở giường trên giường dưới kê nhau nhưng cả 2 vẫn thích nhắn tin, bởi vì "giá thành chúc mừng" chỉ có 1 hào thôi mà! Có những lần tin nhắn của Thanh U hết sức khôi hài, khiến Xuân Vũ bò lăn ra mà cười. Giờ đây thì cười gì được nữa, chỉ thấy chua xót mà thôi. Bạn ấy chết rồi!

Xem lại các tin nhắn còn lưu giữ này, Xuân Vũ có cảm giác chúng giống như 1 thứ "lời trối trăn", mãi mãi nằm lại ở di động của cô. Đúng thế, giả sử 1 ai đó chết đi, thì tin nhắn của họ còn nằm lại máy người khác sẽ trở thành những lời cuối cùng để lại. Nếu coi những hàng chữ hài hước gây cười này là "lời trối trăn" thì cũng có thể xem chúng là 1 phương thức đặc sắc để từ biệt thế gian của xã hội hiện đại!

Nghe nói hiện nay còn có tiểu thuyết tin nhắn, mỗi lần đăng 70 chữ, để người ta đọc trên màn hình. Nếu đăng tiểu thuyết kinh dị thì sao? Người ta

có thể chui trong chần tối om mà đọc mỗi ngày 1 đoạn kinh dị, thì sẽ có những đêm hồi hộp biết mấy!

Ít ra là chính Xuân Vũ cũng đang ném trái những tin nhắn địa ngục!

Nhân lúc còn chưa quá khuya, cô sắp xếp lại tủ sách của mình. Trong đám sách cũ om om mùi mốc, cô nhìn thấy cuốn "Thần khúc" - bản dịch tiếng Trung Quốc, bìa xanh, chẳng rõ in năm nào.

Cô không nhớ ra mình có cuốn sách này. Có lẽ hồi năm thứ 2, khi đăng kí học môn văn học nước ngoài, cô đã đọc thì phải? Cuốn sách này nói về địa ngục, nói đúng ra, đây là 1 bộ truyện thơ dài. Ngoài bìa in nổi bật tên tác giả - Dante.

Xuân Vũ đương nhiên biết Dante là ai, đó là thi sĩ cuối cùng của châu Âu giữa thế kỷ, cũng là thi sĩ hàng đầu của nền văn hóa Phục hưng. Ông sinh ở Florence nước Ý - cũng là "Phỉ Lãnh Thúy" dưới ngòi bút của Từ Chí Ma.

Đã gần 11 giờ đêm, Xuân Vũ lên giường, đắp chăn đọc cuốn sách này. Cô giở mấy trang đầu, toàn là thơ in từng dòng, đọc rất vất vả.

Dante sáng tác "Thần khúc" trong những năm bị đi đày, gồm 3 phần "Địa ngục", "Luyện ngục", và "Thiên đường", mỗi phần có 33 bài thơ, cộng cả bài mở đầu, cả thảy là 100 bài thơ gồm 14232 câu. Cũng như các tác phẩm văn học châu Âu thời giữa thế kỷ, "Thần khúc" vận dụng các câu chuyện ảo du, Xuân Vũ cảm nhận chúng giống như các tiểu thuyết viễn tưởng ngày nay vậy.

Thi sĩ Dante đã dùng ngôi thứ nhất làm nhân vật chính, miêu tả bản thân ông vào năm 35 tuổi lạc bước vào rừng sâu tối tăm. Ba con dã thú xông tới, vào thời khắc cực kỳ nguy hiểm này, mỹ nhân mà ông vẫn thầm yêu là Beatrice đã cử nhà thơ cổ La Mã Virgil đến ứng cứu, rồi đưa ông đi du lịch địa ngục và luyện ngục.

"Thần khúc" miêu tả địa ngục như 1 cái phễu khổng lồ trên rộng dưới hẹp, gồm 9 tầng, tùy vào tội lỗi khi còn sống, linh hồn của kẻ có tội sẽ bị đưa vào tầng tương ứng để chịu hình phạt. Luyện ngục cũng gồm 9 tầng, các linh hồn tội lỗi nếu có thể được tha thứ, thì căn cứ vào 7 loại tội lỗi của loài người, sẽ được đưa vào tầng tương ứng để sám hối, gột rửa tội lỗi. Xuân Vũ đương nhiên nhớ đến bộ phim Mỹ "Bảy đại tội".

Vậy thì, nếu địa ngục có 9 tầng, luyện ngục cũng có 9 tầng thì cả thảy gồm

18 tầng; tầng 19 địa ngục sẽ là cái gì? Thi sĩ Dante dường như đã không trả lời, hoặc có lẽ ông chưa từng nghĩ đến điều này.

Tín hiệu tin nhắn đã vang lên, lúc này Xuân Vũ mới nhận ra đã 12 giờ đêm.

Cô vội đặt "Thần khúc" xuống, mở di động ra xem:

"Bạn đã vào tầng 10 địa ngục, kể từ đêm nay sẽ bước vào 9 tầng hạ địa ngục, được thể nghiệm cuộc dạo chơi hoàn toàn mới. Hãy lựa chọn: 1. Ước 1 điều; 2. Lời giải câu đố bức xúc nhất; 3. Gặp người cần gặp nhất."

Không phải là 1 chón kinh hãi nữa, cảm giác của cô cũng khác hẳn mấy hôm trước, đó là "thể nghiệm cuộc dạo chơi hoàn toàn mới" thật rồi? Không hiểu "9 tầng hạ địa ngục" sẽ đem đến cái gì? Cô ngó ra nhìn màn hình, rồi chọn "1. Ước 1 điều."

Tin nhắn đã đến ngay:

"Hít 1 hơi thật sâu, thắm nhắm địa ngục, sau đó viết điều ước, gửi đi."

Điều ước? Mình có thể ước điều gì nhỉ? Xuân Vũ hít thở sâu, rồi thành tâm nhắm vài lần địa ngục, sau đó ấn ngón cái: "Ước xin việc thành công."

Điều ước này có "phạm tục" quá không? Nhưng đúng là cô đang rất cần cơ hội để thực tập.

Ngón cái cứ như tự động bấm phím rồi gửi tin này đi.

Rồi cô ngồi nhìn màn hình, chờ đợi. Nhưng chờ đến nửa giờ mà không thấy trả lời. Hình như tin nhắn "xin việc thành công" của mình bị rơi xuống vực sâu vô tận, không một chút hồi âm.

Cô chỉ còn biết lắc đầu, nghĩ rằng ít ra cũng phải nhận được 1 tin "Bạn đã đi qua tầng... địa ngục" chẳng hạn? Nhưng nếu ngay cả tin này cũng tịt thì liệu có phải - mình đã không đi qua được tầng này?

Đầu cô bỗng nảy ra 1 hàng chữ tiếng Anh:

GAME OVER.

Có phải Thanh U và Tô Lan cũng vì cái nguyên nhân này? Xuân Vũ không dám nghĩ tiếp nữa, cô chỉ thấy lưng mình toát mồ hôi, cô gằn như ngã xuống

giường.

Cô sợ hãi tắt ngay di động, thậm chí nhấc cả pin ra. Làm thế này chắc sẽ không thể nhận cái tin GAME OVER!

Cô tắt đèn trên giường và lại chui vào chăn, cố trấn tĩnh tinh thần, nhưng tim vẫn cứ đập như điên không sao kìm lại được.

Còn 1 nửa đêm nữa trời mới sáng, liệu địa ngục có đến không?

TÀNG 11 ĐỊA NGỤC

[phần 1]

Xuân Vũ vẫn còn sống.

Cô thức giấc lúc 7 giờ sáng, nhìn thấy ánh dương chiếu vào cửa sổ, cô thầm nghĩ: “Địa ngục không thể sáng như thế này!”

Sau khi ngồi lên nhìn gian phòng thật rõ ràng rồi, cô mới tin rằng mình chưa bị GAME OVER, mình vẫn còn sống ở cõi nhân gian khó mà chia lìa này.

Hay là mình đã chết 1 lần rồi?

Cô mơ hồ xuống giường, bây giờ mới thấy pin máy di động của mình còn để ngoài, bèn lắp pin vào. Cô vẫn do dự, chưa mở máy.

Nhưng rồi cô vẫn mở máy ra. Quả nhiên, chỉ sau nửa phút, màn hình báo rằng có tin nhắn chưa đọc. Chắc không phải là GAME OVER chứ?

Dù sao tin cũng đã đến, đọc hay không đọc, kết quả vẫn chỉ là 1. Thế là cô mở luôn, không cần xem người gửi là ai nữa.

Cô ngồi phịch xuống, người nhão ra. Đó chỉ là 1 tin “rác” rất vô duyên, mà khiến cô chẳng khác nào đối mặt với trận tử chiến. Cô không xóa, cứ lưu lại máy, nó cũng chẳng làm gì hại cô.

Chẳng rõ đêm qua ngủ từ lúc nào, chắc đã ngủ 3-4 tiếng đồng hồ, cô thấy đầu vẫn cứ ong ong. Chỉ có 1 mình ở phòng này, thế thì lại lên giường ngủ thêm vậy.

Vài giờ sau, điệu nhạc “Phá gió đông” đã đánh thức Xuân Vũ. Có lẽ ngủ vẫn chưa đã, cô mơ màng mở mắt nhìn màn hình, thấy đối phương gọi đến là 1 số máy lạ. Rất uể oải, cô nghe cú phôn này, 1 giọng nữ ngọt ngào vang lên: “Xin hỏi, cô Xuân Vũ phải không?”

“Vâng. Vị nào đấy?” Giọng Xuân Vũ hơi khô khan.

“Đây là công ty Minh Lượng – công ty trách nhiệm hữu hạn dịch vụ thông tin di động, cô đã được công ty chúng tôi tuyển dụng, mời cô chiều nay đến công ty nhận việc.”

Phải sau vài giây Xuân Vũ mới trả lời nổi, cô dường như nhảy bật dậy trên giường: “Cô không nói nhầm đấy chứ? Tôi đã trúng tuyển à?”

“Vâng. Cô đã dự phỏng vấn thành công. Mời cô tranh thủ đến làm thủ tục ngay.”

Xuân Vũ còn chưa kịp cảm ơn thì đối phương đã tắt máy.

Cô dụi dụi mắt và đã tỉnh hẳn. Cô nhớ rằng hôm nọ đến phỏng vấn, thì sếp “kiều bào” ấy không hề mặn mà gì với cô, cô nghĩ chắc chắn mình đã bị loại rồi, không ngờ lại vẫn thành công. Cứ như là 1 giấc mơ!

Thật không thể tưởng tượng nổi, chẳng lẽ đây là kết quả của điều ước đêm qua - ở tầng 10 địa ngục cô đã chọn “ước xin việc thành công”.

Bây giờ cô đã thành công thật, liệu có phải ở cõi xa xăm có 1 sức mạnh nào đó đang giúp đỡ mình chăng?

Dù nghĩ ngàn lần cũng không sao hiểu nổi. Tuy nhiên, việc cần kíp lúc này là phải nhanh chóng đến công ty đó trình diện đã. Cô lập tức xuống giường, son phấn trang điểm tỉ mỉ. Tuy chỉ là các mỹ phẩm rẻ tiền nhưng với Xuân Vũ thì vẫn rất có hiệu quả. Chính cô cũng phải công nhận rằng, người đẹp là nền tảng quan trọng chứ không đẹp vì áo quần son phấn.

Xuân Vũ soi gương tạm thấy ưng ý. Cô cúi đầu tự nhủ hãy quên đi những nỗi sợ hãi đêm qua, không thể đi làm với tâm trạng thấp thỏm được.

Cô vội vã ra khỏi cổng trường, tàu điện ngầm ngày thứ 2 thường rất chật chội, 20 phút sau cô cũng đến được công ty.

Bước vào cửa, gặp ngay 1 thiếu nữ tóc uốn xoắn xoắn, có tên tiếng Anh là CoCo, cô này là người đã gọi điện cho Xuân Vũ. Xuân Vũ hơi hồi hộp tự giới thiệu về mình. Thì ra họ đang đợi cô. CoCo nhanh chóng dẫn Xuân Vũ đến phòng tổng giám đốc.

Vẫn là anh “kiều bào” hôm nọ, tay chống cằm, ngồi sau bàn giấy nhìn Xuân Vũ cứ như nhìn 1 đồ vật gì đó, khiến cô hơi thấy mất tự nhiên.

Nghiêm Minh Lượng có nước da mặt xám xịt, như người vừa ốm nặng mới bình phục. Anh chỉ tay vào một lô tài liệu trên bàn, nói: “Xin lỗi, hôm cô đến phỏng vấn, tâm trạng tôi đang bất ổn, chưa xem kỹ các tư liệu về cô. Về sau đã xem lại, thì ra cô đang học ở trường cũ của tôi, các điều kiện khác của cô

đều rất tốt, cho nên tôi bằng lòng tuyển cô.”

“Cảm ơn anh!”

Xuân Vũ cảm thấy thật may mắn, không ngờ chủ công ty đã từng tốt nghiệp ở trường mình.

“Tôi biết cô đang muốn thực tập ở đây 1 thời gian. Trước kia cũng có 1 số sinh viên đến đây thực tập, thời gian ngắn ngủi nhưng họ đều thể hiện rất tốt. Tôi mong cô cũng sẽ như họ. Tốt rồi, mai cô chính thức đến đây làm việc. Cô là thực tập sinh nên không cần làm ngoài giờ, buổi chiều nếu không có việc gì thì có thể về sớm. CoCo sẽ hướng dẫn cô làm quen với môi trường công tác.”

Tiếp đó, Xuân Vũ ký 1 bản hợp đồng làm thực tập sinh. Tuy lương thấp nhưng thời gian làm việc cũng không nhiều, mục đích chính của cô là để làm luận văn tốt nghiệp.

Nghiêm Minh Lượng nói tiếng Trung Quốc theo kiểu ngữ điệu tiếng Anh, nhưng Xuân Vũ vẫn cảm thấy cách nói của anh ta có cái nét “quê quê”. Anh hỏi vài câu về tình hình của cô, mắt anh ta cứ nhìn chăm chăm, nhìn xoáy vào Xuân Vũ. Có lẽ các ông chủ đều có cái thói này! Xuân Vũ đã từng nghe các bạn nhắc nhở rằng, nếu bị ông chủ nhìn chòng chọc thì mình nên thận trọng. Bởi thế nên cô có phần căng thẳng.

Ra khỏi văn phòng của sếp, CoCo dẫn Xuân Vũ đi quanh công ty 1 lượt. Thực ra cũng chỉ có 2 căn phòng với 5-6 người, ai cũng trạc tuổi Xuân Vũ, đều đang lúi húi trước máy tính chẳng rõ đang làm việc gì.

CoCo bố trí cho Xuân Vũ bàn làm việc và 1 bộ máy tính, nói rằng mai cô đến làm, công việc hàng ngày là thu thập trên mạng các tin nhắn hài hước và các lời chúc tụng, sau đó chỉnh lý, biên tập rồi đưa vào thiết bị dịch vụ của công ty, cuối cùng sẽ gửi đến máy của khách hàng có nhu cầu về những tin này.

Hai người còn trò chuyện thêm 1 lúc nữa. Xuân Vũ nhớ đến cảnh ở trường mình bị thờ ơ, còn ở đây mình mới được coi là người bình thường, cô bỗng hoạt bát hẳn lên. CoCo là cô gái rất nhiệt tình. Xuân Vũ cảm thấy mình và cô ta đã như là bạn bè. Cô hỏi CoCo: “Công ty này là của 1 mình giám đốc à?”

“Đương nhiên rồi, nếu không đã chẳng đặt tên là Công ty Minh Lượng.”

“Anh ấy là kiêu bào về nước phải không?”

“Đúng! Nghe nói anh ấy từng ở châu Âu 7 năm.”

Trước khi ra về, Xuân Vũ còn nhìn qua cửa kính sát nền, thấy khung cảnh ngoài kia rất tuyệt, thành phố vươn cao cứ như 1 thế giới tương lai. Cô bỗng nhìn vào tấm kính gần nhất, thấy khuôn mặt mình trong đó hình như đã biến thành 1 người khác.

[phần 2]

Lại 1 buổi chiều giá lạnh.

Xuân Vũ về đến trường, việc đầu tiên là cô báo cáo với thầy giáo về tình hình đi thực tập, tức là tiến hành điều tra xã hội học phục vụ cho bài luận văn. Sau đó cô trở về phòng, sắp xếp vài thứ cần thiết để chuẩn bị cho ngày mai đi làm.

Khoảng 3 giờ, tín hiệu tin nhắn vang lên. Cao Huyền nhắn tin cho cô:

“Xuân Vũ, anh có việc muốn gặp em. Em hãy đến thư viện trường.”

Sao lại là thư viện trường? Cô nhớ đến khung cảnh lần đầu gặp Cao Huyền ở bên giá sách dãy cuối cùng trong thư viện, không khí om om mùi sách cũ, và đôi bàn tay nuột nà như tượng cô Hy Lạp... Cô bỗng đưa tay áp lên ngực.

Cô trả lời: “Sẽ đến ngay” Rồi quay vào soi gương, vẫn với trang phục buổi sáng, trông rất ưa nhìn. Cô rảo bước ra khỏi phòng, rồi nhanh chóng có mặt ở thư viện. Khu nhà cổ lỗ sĩ này trông thật tiêu tụy, cây cối xung quanh trụi lá trong mùa gió bắc giá lạnh, khung cảnh thật thích hợp để quay những bộ phim kinh dị.

Cô nhìn thấy Cao Huyền đang sùng sững ngay sau cửa ra vào hơi âm u, nhưng khuôn mặt khuất trong bóng tối, khi anh ngoảnh ra, Xuân Vũ nhìn rõ đôi mắt như có 2 đồng tử ấy, cô mỉm cười.

Hình như Cao Huyền đã phải đợi lâu, anh khẽ nói: “Nhìn nét mặt em, anh biết có lẽ em đang có tin vui gì đó?”

“Em đã được tuyển dụng, mai bắt đầu đến thực tập ở 1 công ty dịch vụ thông tin.” Rồi cô cho anh biết tên công ty ấy.

Thoạt tiên anh ngỡ ra, rồi lại mỉm cười: “Chắc là để chuẩn bị cho luận văn tốt nghiệp phải không?”

“Anh thông minh đấy!” Xuân Vũ đã không nghĩ anh là 1 thầy giáo, cô nói năng cũng không căng thẳng nữa. “Gọi là... đi thực tế xã hội, chủ yếu là để điều tra về văn hóa tin nhắn hiện nay. Hiện nay đang là thời đại ngón tay cái mà!”

Chắc là vì cô nói hơi to, Cao Huyền giơ tay ra hiệu cho cô, khẽ nói: “Anh mời em đến thư viện là vì anh đã tra ra được 1 số tư liệu quan trọng về thời kì Mazolini ở Trung Quốc...”

“Mazolini?”

Cái tên này lập tức khiến Xuân Vũ thấy nặng trĩu, cô đưa tay bịt miệng hồi lâu không nói 1 câu.

Cao Huyền dẫn cô lên tầng 3 của thư viện, trên này thường không dành cho các sinh viên. Ván sàn dưới chân kêu kèn kẹt theo nhịp bước. Xuân Vũ trầm nghĩ, nơi này ban đêm chắc sẽ là thiên đường của lũ chuột.

Đi quanh hành lang âm u 1 hồi, họ bước vào 1 gian nhà kho, có 1 đám báo cũ đang đặt trên bàn. Cao Huyền bảo Xuân Vũ ngồi bên bàn, anh khẽ nói: “Đây là kho báo của nhà trường, có rất nhiều loại báo tiếng Anh, tiếng Trung Quốc.”

“Thì có liên quan gì đến Mazolini?”

“Lần trước anh đã nói là sẽ tra cứu tư liệu về lịch sử mỹ thuật. Hôm nay anh đã xem rồi, đúng là Mazolini đã đến Trung Quốc từ năm 1900 đến năm 1903. Một tờ báo tiếng Anh ở Thượng Hải hồi đó đã viết 1 bài khá tường tận về ông ta. Chắc có thể tìm thấy ở kho báo này.”

“Là tờ báo gì?”

“Tự Lâm Tây Báo.” Anh còn đọc tên tiếng Anh của tờ báo. “North China Daily News là tờ báo tiếng Anh có lịch sử lâu nhất của Trung Quốc cận đại, ở đây đã lưu trữ rất nhiều.”

“Là những tờ đang nằm trên bàn à?”

“Đúng! Anh đã tìm ra mấy tờ này viết về Mazolini.”

Anh lần lượt giở các tờ báo cũ mốc, có nhiều mảnh tả to rơi xuống. Nồng nặc 1 thứ mùi quái ác khiến Xuân Vũ phải đưa tay bịt mũi, nín thở. Quả nhiên tờ "Tự Lâm Tây Báo" có 1 hàng chữ MARZORINI in đậm ở góc phải bên dưới. Lần đầu tiên cô nhìn thấy 1 tờ báo cũ cách đây trăm năm, cảm giác nó như xác chết từ thế kỷ trước đã bò dậy nằm trên bàn này.

Tờ báo kín đặc tiếng Anh rất khó đọc, Xuân Vũ bịt mũi, ngò lù ra hỏi: "Trên này viết những gì ạ?"

Cao Huyền đã đọc từ trước rồi, anh bèn dịch lại nội dung: "Ngày 5-4-1900, ông Mazolini họa sĩ trú danh người Ý đi trên con tàu bưu chính Saint Maria đến Thượng Hải. Giới sưu tầm các tác phẩm nghệ thuật ở cả 2 bên tô giới đều rất quan tâm đến chuyến đi này của Mazolini. Phóng viên bản báo đã phỏng vấn ông ngay tại bến cảng, ông cho biết: Ông không chỉ là đến thăm hoặc du lịch Thượng Hải ngắn ngày, mà sẽ định cư lâu dài ở đây. Ngay tối đó, 1 nhân vật nổi tiếng hâm mộ sưu tầm nghệ thuật là ông Khải Lợi - chủ tịch hãng tàu viễn dương Di Hòa, đã mở tiệc chiêu đãi ông Mazolini tại khách sạn Boston trên đường Nam Kinh..."

Xuân Vũ bỗng ngắt lời anh: "Thôi, anh khỏi cần dịch nguyên văn cho mệt. Anh đã đọc hết những tờ này rồi à?"

"Cũng gần như vậy." Cao Huyền lộ vẻ mệt mỏi. Anh ngẩng nhìn trần nhà thấp lè tè, nói: "Anh nói về các nội dung chính vậy!"

Xuân Vũ vội gật đầu: "Lần trước anh nói là vì các tác phẩm của Mazolini quá ư kinh dị, bị giới phê bình châu Âu chỉ trích, thế thì chuyến đi xa lắc xa lơ đến Thượng Hải của ông ta có phải là nhằm né tránh những chuyện bàn tán đó không?"

"Thoạt đầu mọi người đều đoán thế. Nhưng cho đến năm 1900 thì tô giới Thượng Hải vẫn chưa có nhà nghệ sĩ nào đến thăm cả, cho nên dư luận vẫn rất hoan nghênh Mazolini. Tuy nhiên có 1 số người về sau khá thân với ông ta cho biết: Ông ta sang Thượng Hải không vì né tránh dư luận châu Âu chỉ trích, mà chủ yếu là vì muốn thám hiểm Trung Quốc."

"Thám hiểm?" Nghe 2 chữ này, Xuân Vũ lập tức nhớ đến cái thôn vắng ngày nào.

"Đúng thế, Mazolini cũng đã nói, ông sang Trung Quốc để tìm 1 kho báu trong lịch sử nghệ thuật từng có 1 nhà truyền giáo châu Âu đến Trung Quốc hồi thế kỷ 18 - tức thời Càn Long. Nghe nói nhà truyền giáo ấy đã phát hiện

ra 1 di tích rất xa xưa ở 1 vùng núi sâu thuộc miền đông nam Trung Quốc. Sau khi về châu Âu, ông ta đã viết 1 cuốn du ký, sau này đã bị thất truyền. Mazolini đã đọc được vài chương của cuốn du ký viết tay ấy tại 1 nhà bảo tàng tư nhân, nên ông quyết định sẽ đi tìm các di tích nọ. Đó là tâm nguyện lớn nhất đời ông."

Nhìn đám báo cũ cứ như vừa khui lên từ đáy mồ, Xuân Vũ khẽ thở dài: "Người châu Âu phát hiện ra di tích cổ xưa của Trung Quốc? Nghe cứ giống như chuyện động Tàng Kinh ở Đôn Hoàng! Ông Mazolini có tìm thấy không?"

"Đến Thượng Hải rồi, ông bắt đầu chuyên tâm học tiếng Hán, và còn xin làm đồ đệ mấy vị danh họa Trung Quốc để học cách vẽ quốc họa truyền thống Trung Quốc, ông trở thành người rất am hiểu xứ sở này. Ông đã thăm dò, liên hệ rộng rãi và đã tìm ra vị trí tương đối của khu di tích đó, bèn 1 mình tìm đến nơi. Nghe nói là ở vùng giáp ranh hai tỉnh Chiết Giang và An Huy. Tuy nhiên, Mazolini rời Thượng Hải rồi thì mất hút suốt 1 năm không thấy tin tức gì!"

"Ông ta gặp sự cố à?"

"Khi người ta dường như đã lãng quên ông, thì ông bỗng xuất hiện ở Thượng Hải cùng 1 mỹ nhân Trung Quốc nữa khiến mọi người đều rất kinh ngạc. Họ hỏi ông đã đi đâu thì ông chỉ im lặng."

"Lại còn đi với 1 mỹ nhân Trung Quốc nữa?"

Các cô gái thường rất hứng thú với những chuyện như thế, Cao Huyền thì triu mến tủm tỉm cười: "Hồi đó người châu Âu thường thích sang Trung Quốc để tìm chuyện hoa nguyệt, tuy nhiên rất có thể Mazolini cũng có tình yêu thật sự ở Trung Quốc."

"Trong ảnh thấy ông ta rất điển trai, cứ như là ngôi sao bóng đá sê-ri A Italia!" Xuân Vũ thấy mình nói câu này thật đại dột, bèn trở lại vẻ nghiêm túc, hỏi: "Rồi sao nữa?"

"Chỉ thế thôi. Các số báo Tự Lâm Tây Báo từ năm 1902 thì không thấy lưu trữ."

Xuân Vũ tỏ ra thất vọng: "Thật đáng tiếc, có lẽ còn nhiều chuyện hay về Mazloni ở Trung Quốc, thậm chí còn là những điều bí ẩn nữa. Ví dụ trong di tích cổ xưa ấy có những gì? Tại sao ông ta đi mất hút 1 năm trời? Mỹ nhân

Trung Quốc đó là ai? Những bí ẩn này có liên quan gì đến địa ngục?"

"Có lẽ đều có quan hệ." Cao Huyền nhíu mày, Xuân Vũ không thể nhìn thật rõ đôi mắt như có 2 đồng tử ấy. Cao Huyền dọn dẹp các tờ báo trên mạng, nói: "Anh sẽ còn tiếp tục điều tra, nhất định phải tìm ra các bí ẩn về Mazolini. Và biết đâu sẽ tìm ra lời giải về nhắn tin - trò chơi địa ngục cũng nên!"

"Chắc chắn Mazolini chính là chiếc chìa khóa, chúng ta phải tìm ra nó!"

Cao Huyền xếp ngay ngắn các tờ báo cũ rồi đặt nó vào chiếc tủ sắt to ở phía trong nhà kho.

Lúc bước xuống cái cầu thang gỗ ọp ẹp, Cao Huyền bỗng hỏi Xuân Vũ: "Em có rỗi không?"

Xuân Vũ hơi hồi hộp, nắm chặt tay vịn cầu thang, nói: "Có việc gì không ạ?"

"Không. Anh chỉ muốn mời em đến gallery tranh của anh ngồi chơi."

"Gallery bên bờ sông Tô Châu? Đường khá xa, trời thì lại sắp tối..."

"Không lo. Anh lái xe đưa em đi, rồi lại tiễn em về..."

Lúc này Xuân Vũ mới tiếp tục bước xuống cầu thang, khẽ nói: "Được ạ. Cái chính là đừng về muộn quá."

Rời khỏi nhà thư viện chẳng khác nào cái nhà mồ này, Cao Huyền cùng Xuân Vũ rảo bước đến bãi để xe, họ đi ngang qua tường vây bên ngoài nhà ma. Xuân Vũ không muốn tiếp cận nơi này, cô cúi đầu chạy chậm để đi qua cho nhanh. Cao Huyền đi sát phía sau nói: "Sao phải căng thẳng thế? Ngày nào anh cũng đi qua đây..."

Xe của Cao Huyền đỗ mãi tận phía trong, đó là chiếc xe Passat màu trắng. Xuân Vũ ngồi ghé bên phải Cao Huyền, anh giúp cô thắt dây an toàn, rồi nhanh chóng phóng đi.

Trên đường thấy trời đang sẫm dần, thành phố chưa lên đèn, phần lớn mọi người đi đường đều là các công nhân viên chức vừa tan tầm, đang mải miết trở về nhà. Xuân Vũ nhìn khung cảnh bên ngoài cửa kính xe, nói: "Có những lúc em thấy mình rất gần họ, nhưng có lúc lại thấy rất xa họ."

"Em nói về những người sống quanh em à?" Cao Huyền dừng xe trước đèn đỏ.

"Cũng gần như thế. Em luôn cảm thấy hình như mình sống ở 1 thế giới khác..."

"Tại sao thế? Chắc là vì những chuyện trước đây?"

"Ngày trước..." Cô bỗng như bị 1 cái gì đó đâm nhói, cô vội nhắm nghiền mắt. Cái bóng góm ghiếc ấy lại hiện ra trong óc, khiến cô run run hồi lâu không nói được gì.

Lại gặp đèn đỏ. Ánh mắt như có sức mạnh thấu thị của Cao Huyền chăm chú nhìn cô: "Em sao thế?"

Xuân Vũ cười, lắc đầu rồi nói lảng sang chuyện khác: "Tại sao anh đưa em đến phòng tranh của anh?"

"Vì anh muốn cho em 1 niềm vui bất ngờ nho nhỏ."

Nửa giờ sau, Cao Huyền đưa Xuân Vũ đến trước 1 tòa nhà lớn bên bờ sông Tô Châu, có lẽ tòa nhà này xây vào những năm 30 thế kỷ 20. Dọc bờ sông có 1 số gallery nghệ thuật, phòng tranh của Cao Huyền nằm ở vị trí kém nổi bật nhất, chỉ có bề mặt nho nhỏ, phía trên treo tấm biển "Phòng tranh Tý Dạ".

"Phòng tranh Tý Dạ - cái tên thật đặc biệt." (Tý Dạ = nửa đêm)

Cao Huyền mỉm cười dẫn cô bước vào. Thực ra nó là 1 hành lang hẹp và sâu, 2 bên treo các bức tranh sơn dầu. Đi vào nơi đây mùi thuốc vẽ này, cô cảm giác như bước vào 1 thế kỷ khác. Các bức tranh đều vẽ theo phong cách cổ điển, phần lớn là sao lại các tác phẩm thời kì Phục hưng, có 1 số là tranh chân dung người Trung Quốc.

Xuân Vũ vừa xem vừa hỏi: "Tất cả đều là anh vẽ à?"

"Không, anh chỉ vẽ 1 số ít thôi. Anh mở phòng tranh này thực ra không nhằm mục đích kiếm tiền, chủ yếu là vì thấy cách sống này rất tự do." Cao Huyền bước đến chỗ cầu thang, nơi tận cùng của hành lang. "Chúng ta lên gác xem!"

Xuân Vũ bước theo, lên chiếc cầu thang khá dốc, rồi vào 1 căn phòng rộng rãi. Ở vị trí bắt mắt nhất ngay khi vừa vào cửa, cô nhìn thấy 1 khuôn mặt

quen thuộc - chính là cô!

Cô đứng sững người, rồi lùi lại mấy bước, sau đó mới tin rằng mình đã không nhìn nhầm - đó là bức tranh sơn dầu mà cô ngồi làm người mẫu, đang được treo trên tường 1 cách kiêu hãnh.

Đương nhiên cô không thể quên cái buổi chiều hôm ấy trong căn phòng nhỏ ở khoa Mỹ thuật. Cô đã ngồi vài giờ trước mặt Cao Huyền, để rồi sáng tạo nên bức tranh này; cô đã trở thành "người trong tranh" đang lặng yên ngồi trong ánh dương mùa đông, ánh sáng dịu dịu lan trên làn da, nền tối phía sau đã tôn vinh cô như 1 nữ thánh. Nét vẽ của Cao Huyền đã diễn tả ánh mắt Xuân Vũ êm đềm bình lặng dường như đã lãng quên cả cõi trần thế.

Sau 1 hồi lâu cô mới như tỉnh táo trở lại, và nói: "Đây là niềm vui bất ngờ anh dành cho em à?"

"Đúng thế. Anh treo bức tranh này ở nơi trang trọng nhất gallery, nhưng cũng ghi rõ là không bán, chỉ có thể thưởng thức chứ không mua bán. Hôm qua có 1 nhà sưu tầm đến đây, vừa nhìn thấy đã ưng ngay, xin trả giá 10 vạn. Nhưng anh nói, dù 1 triệu cũng không bán."

"Anh cho rằng đây là bức tranh tuyệt nhất ở đây à?"

"Đúng! Tuy chỉ là 1 bức tranh nho nhỏ, chưa thể gọi là tác phẩm lớn, nhưng bức tranh này có 1 sự sâu lắng đặc biệt, nó có thể khiến tâm hồn con người rung động hơn cả những tác phẩm lớn. Em nhìn mà xem: ánh mắt, làn môi, nét cằm của em trong tranh... Kiệt tác chân chính không nằm ở chỗ kích thước to nhỏ, mà là ở linh hồn của nó - đây là 1 bức tranh rất có hồn!"

Nghe anh nói vô số những mỹ từ, Xuân Vũ thấy có phần ngượng ngịu: "Thế thì, hồn của tác phẩm là thứ gì ạ?"

"Điều này thì không ai có thể nói cho rõ được. Chính vì không thể diễn tả cho rõ mới là đáng quý, mới là cái mà rất nhiều họa sĩ phải gian khổ tìm tòi suốt cuộc đời. Anh rất cảm ơn Xuân Vũ, em đã khiến anh tìm lại được cái hồn của tranh. Đã nhiều năm qua anh không tìm thấy cái cảm giác này."

"Anh không cần phải cảm ơn. Em chỉ ngồi cho gọi là có mà thôi! Điều quan trọng là anh vẽ rất đẹp!"

"Không! Với 1 tác phẩm tốt thì người mẫu là rất quan trọng. Anh cảm thấy bức tranh này không chỉ do mình anh sáng tác, mà là 2 chúng ta cùng sáng

tạo nên."

"Kìa đừng nói thế nữa, sao có thể coi là em cũng sáng tác?"

"Trước giá vẽ, tư thế ngồi, ánh mắt, dáng vẻ của em toát ra... tất cả mọi điều em đã làm, đều không ai có thể lặp lại! Em xem, như thế có được coi là sáng tác không?" Cao Huyền bước đến bên cửa sổ, có phần xúc động. "Bản chất của sáng tác là duy nhất - chỉ có một. Và Xuân Vũ chính là người duy nhất - chỉ có một."

Xuân Vũ lắc đầu nói: "Em nghĩ ai ai cũng là duy nhất - chỉ có một."

"Không! Con người vẫn có sự phân biệt: phần lớn mọi người đều là bình thường, chỉ có 1 số rất ít là hoàn mỹ." (tán gái bậc thầy)

"Ít ra là em chẳng thể gọi là hoàn mỹ gì. Em thấy mình vẫn còn... rất nhiều điểm không hoàn mỹ."

Cô bỗng cảm thấy trong lòng nao nao, vội tỳ tay vào cửa sổ. Đứng đây nhìn ra có thể thấy dòng sông Tô Châu đang lặng lẽ trôi. Trời đã gần tối hẳn, những ánh đèn lung linh từ khu cao ốc đối diện hắt xuống, gần như soi sáng một nửa dòng sông.

Cao Huyền mở cửa sổ, làn gió lạnh ùa vào thổi tung mái tóc Xuân Vũ. Anh ngó ra ngoài nhìn, lim dim mắt nói: "Tối tối anh thường ngắm dòng sông, giống như hồi du học châu Âu tối nào cũng ngắm dòng sông Thames."

"Anh ở ngay nhà này à?"

Cao Huyền chỉ lên trần nhà: "Đúng, anh ở gian gác trên."

Xuân Vũ vượt những lọn tóc đang tung bay, nói: "Dân nghệ sĩ các anh thật biết chọn chỗ ở!"

"Chúng ta đi ăn 1 chút gì nhé!"

Cao Huyền nhìn lại bức tranh trên tường rồi lại nhìn Xuân Vũ, anh đóng cửa sổ lại.

Ra khỏi cửa phòng tranh ở tầng trệt, Xuân Vũ cúi đầu nói: "Xin lỗi, em muốn trở về trường cho sớm..."

"Em không đói à?"

"Không, trưa nay em ăn khá muộn, bây giờ vẫn không thấy đói." Cô lại nhìn tòa nhà trước mặt, tim bỗng đập nhanh. "Em có thể tự về mà!"

Cao Huyền lắc đầu: "Xuân Vũ, anh chẳng biết nói thế nào... anh thấy em rất khác những cô gái khác!"

"Chắc là họ rất mong được cùng ngồi ăn với anh chứ gì?"

Câu này khiến Cao Huyền có phần ngượng nghịu: "Vì em khác với số đông, nên anh mới rất chú ý đến em. Nếu em cũng như họ thì em cũng không thể trở thành người trong tranh của anh!"

Nói rồi, anh ngồi vào xe, vẫy vẫy Xuân Vũ: "Em đang muốn sớm về trường chứ gì, anh đưa em về!"

Bảy giờ tối họ đã về đến trường.

Khi lái vào bãi đỗ xe, Cao Huyền không bảo Xuân Vũ xuống xe. Anh dăm dăm nhìn về phía trước, nói: "Mấy hôm nay, ngoài trò chơi địa ngục bí hiểm ra, anh còn suy nghĩ 1 điều khác..."

Xuân Vũ hơi cảm thấy bất an, hỏi: "Về điều gì ạ? Có liên quan đến em phải không?"

"Em thật thông minh! Mấy hôm nay anh đang nghĩ ngợi, tại sao em lại không như các cô gái khác?"

"Có lẽ là do bản tính trời sinh."

Cao Huyền rút chìa khóa ra, nhưng vẫn chưa mở cửa xe: "Không! Hình thức có thể là do trời sinh, nhưng nội tâm thì do hoàn cảnh sống tạo nên."

"Anh cho rằng nội tâm của em là thế nào?"

"Anh không biết." Khuôn mặt Cao Huyền khuất trong bóng tối của mui xe, chỉ nghe thấy giọng nói trầm trầm của anh. "Người nhà của em... có phải cũng như em không?"

"Người nhà?" Xuân Vũ bỗng đưa tay lên áp vào ngực. Cô biết Cao Huyền không thể nhìn rõ nét mặt cô, cô từ từ nhắm mắt lại, nói rất khẽ. "Xin anh

đừng hỏi em về điều này."

Cao Huyền bị sốc bởi câu trả lời, anh nhích lại gần cô: "Người nhà em, làm sao?"

"Anh hãy kệ em!"

Cô mở ngay cửa xe, bước xuống chạy vụt đi. Cao Huyền cũng ra luôn, nhưng ánh đèn ở bãi đỗ xe rất tù mù, không nhìn thấy bóng cô đâu nữa.

Thực ra Xuân Vũ đã nấp sau 1 chiếc xe buýt, nước mắt tuôn trào. Cô đứng im trong bóng tối, ngẩng nhìn cũng không thấy ánh trăng.

Cao Huyền đang gọi tên cô, nhưng cô vẫn im lặng, cho đến khi nghe thấy tiếng khởi động máy ô tô, Cao Huyền lái xe ra về.

Xuân Vũ bước ra, đứng ở khoảng trống ở bãi xe, nhìn quanh 4 bề tối đen như mực. Cô cũng chẳng thiết lau nước mắt nữa.

Cô không đi tắt về phía ký túc xá, vì sợ phải đi qua nhà ma. Ra khỏi bãi đỗ xe, cô đi 1 vòng khá xa để về trường.

Nhà ăn sắp đóng cửa, Xuân Vũ chỉ ăn 1 ít mì sợi còn sót lại. Đang ăn nửa chừng cô nhận được tin nhắn của Cao Huyền: "Em đang ở đâu? Anh rất lo cho em."

Cô nghĩ 1 lát rồi trả lời: "Em sắp về đến phòng mình, đừng lo gì. Cảm ơn anh đã đưa em về."

Về đến phòng rồi, việc đầu tiên cô làm là soi gương. Các vết nước mắt đã khô, nhưng đuôi mắt vẫn còn nét buồn thương. Cô lấy khăn lau mặt, rồi mở tủ cầm ra 1 khung ảnh cất dưới đáy tủ. Trong khung là bức ảnh đen trắng, chụp 1 đôi vợ chồng trẻ, với đứa con gái chừng 10 tuổi ngồi giữa.

Đó là gia đình Xuân Vũ, 3 người. Cô đưa ngón tay rờ lên khuôn mặt cha mẹ và cô trong tấm ảnh. Cô thấy mình hồi đó rất khác với ngày nay, hồi đó chỉ là 1 cô bé gầy còm, trông chẳng đáng yêu chút nào. Những đứa trẻ khác thường rất tươi tắn, còn cô, thường bị người ta quên lãng, chỉ có thể ngồi khuất trong bóng tối. Chỉ khi được ngồi vào trong lòng bố thì cô mới thấy vui, cô có thể sờ râu bố, ngửi thấy cái mùi thuốc lá thoang thoang toát ra từ người bố, rồi thiu thiu ngủ...

Xuân Vũ áp cái khung ảnh vào lòng, gục đầu trên bàn ngủ lịm đi. Hình như linh hồn cô đã rời khỏi thể xác, bay về những năm tháng xa xưa. Cho đến lúc 12 giờ đêm, tín hiệu tin nhắn khiến cô choàng tỉnh dậy.

Cô ngẩng phát đầu, ngơ ngác nhìn khắp căn phòng, hình như có ai đó vừa gọi cô. Sau 1 hồi lâu cô mới mở di động ra xem, vẫn là cái số máy địa ngục ấy, cô vội xem tin nhắn:

"Bạn đã vào tầng 11 địa ngục, hãy lựa chọn: 1. Lời giải câu đố bức xúc nhất; 2. Người bạn muốn gặp nhất; 3. Người mà bạn hận nhất."

Xuân Vũ đã tỉnh hẳn, cô lại cất cái khung ảnh vào tủ. Nhìn tin nhắn này cô thậm nghĩ: thế là mình đã vào đến tầng 11 địa ngục, cứ với tốc độ này thì chẳng còn cách xa "tầng 19 địa ngục" là mấy nữa.

Cô đọc lại 3 khả năng lựa chọn, ánh mắt dừng ở "1. Lời giải câu đố bức xúc nhất."

Hiện giờ có quá nhiều điều bí ẩn cần giải đáp, mình nên chọn điều nào nhỉ? Xuân Vũ bỗng nghĩ đến phía sau lưng - cái giường của Thanh U, liệu có phải bạn ấy đang nhìn mình không?

Ngón tay cái run run rồi ấn "1" để trả lời.

Đối phương nhắn lại rất nhanh:

"Hãy cho biết điều bí ẩn mà bạn muốn làm rõ, nguyện vọng của bạn sẽ được thực hiện."

Xuân Vũ bấm máy ngay: "Tôi muốn biết tại sao Thanh U chết?"

Gửi tin này đi rồi, cô tắt di động. Có thể là do kinh hãi, cũng có thể là do hy vọng; lúc này không muốn nhận được câu trả lời gì, cô chỉ muốn chờ đợi trong yên tĩnh.

Ngoài kia là đêm đông nặng nề, Xuân Vũ không biết mình sẽ đơn độc sống qua đêm nay như thế nào đây.

TẦNG 12 ĐỊA NGỤC

[phần 1]

Tuy còn phải lãng du nơi địa ngục, nhưng cuộc sống thì vẫn cần tiếp tục.

Hôm nay là ngày đầu tiên đi làm, 9 giờ đến công ty, cô mới thấy vẫn còn sớm, chưa đến giờ làm việc, cô đành ngượng nghịu đứng ngoài cửa chờ vậy.

9h50 phút, cô thấy Nghiêm Minh Lượng xuất hiện ở cửa. Anh chăm chú nhìn cô như phát hiện ra điều gì đó, nhưng không nói gì cả, chỉ lấy chìa khóa ra mở cửa công ty.

Cũng như các cô gái mới đi thực tập lần đầu, Xuân Vũ thấy sợ hãi khi nhìn thấy sếp, nhất là khi ánh mắt của sếp đưa khắp người cô. Cô chỉ còn cách lên tiếng để đánh lạc hướng ánh mắt ấy: "Thưa Giám đốc, hôm qua CoCo đã dặn dò tôi về công tác, tôi sẽ nỗ lực làm tốt ạ."

Nghiêm Minh Lượng luôn có bộ dạng như đang ốm, dưới làn da xám xỉn lơ mờ hiện lên những tĩnh mạch xanh xanh. Đuôi con mắt anh giật giật như có tật, khiến Xuân Vũ thấy hơi hoảng. Nhưng anh chỉ mỉm cười nói: "Các việc cụ thể, tôi không bận tâm. Chắc cô cũng là dân ngón tay cái chứ?"

Thực ra thì Xuân Vũ chưa thể được coi là dân ngón tay cái, nhưng cô nghĩ rằng những ngày qua mình đang chơi trò chơi địa ngục, nên thuận miệng nói luôn: "Có thể coi là thế ạ!"

"Mọi ngày khi tuyển nhân viên biên tập tin nhắn, chúng tôi trước tiên phải khảo sát khả năng bấm máy nhắn tin..."

"Nhưng, công việc ở đây chỉ cần dùng máy tính..."

Minh Lượng vẫn nói bằng 1 giọng kỳ cục nửa tây nửa ta lơ lơ: "Tất nhiên rồi, nhưng nếu cô không hay nhắn tin thì sao có thể làm tốt công tác biên tập tin nhắn được?"

"Vâng. Tôi cần phải thích ứng với công tác và đời sống trong thời đại ngón tay cái!"

Đã đến giờ làm, CoCo và các cô gái khác cũng lục tục bước vào, Xuân Vũ theo họ sang phòng làm việc.

Khi đã không thấy bóng Minh Lượng nữa, cô mới khẽ hỏi CoCo: "Có phải sắp của chúng ta hơi kỳ quái không?"

"Anh ấy vốn là 1 quái nhân mà! Nhưng không làm hại gì đến đám con gái cả!" CoCo hạ giọng thật thấp, lại đưa ngón trỏ lên môi ra hiệu. "S...uyt! Cậu chớ có nói ra!"

Sau đó CoCo bắt đầu làm việc, Xuân Vũ cũng bật máy tính của mình. Trang nền màn hình thật là đặc biệt: 1 bông hoa lan nhỏ, màu trắng.

Cô xem ngăn kéo bàn làm việc, thấy lộn xộn đủ thứ văn phòng phẩm. Lại thấy ở đáy ngăn kéo có 1 cái thẻ xinh xắn, có lẽ là để đeo trang trí cho máy di động, rất nhiều cô gái vẫn thích như thế. Trên cái thẻ còn khắc 1 chữ "Lan" theo lối cổ (chữ phồn thể), Xuân Vũ nhìn nó, hình như cô nghĩ đến 1 điều gì đó, trông quen quen nhưng không sao nhớ ra đã thấy nó ở đâu.

1 ngày làm việc, cô thu thập những tin nhắn mới nhất trên mạng, cả các loại tin nhắn trúng thưởng và các loại nhạc chuông rồi biên tập, phân loại, sau đó đưa vào máy dịch vụ của công ty. Hoặc là, trộn các tiếng chim hót, các trích đoạn bài hát thịnh hành chế tác thành MIDI, cộng thêm các hình ảnh nữa. Công ty còn mời vài cao thủ về soạn tin, mỗi ngày sáng tác hàng chục mẫu chuyện vui gửi vào hộp thư điện tử của công ty, Xuân Vũ cũng cần liên hệ với họ.

Mọi ngày cô vẫn nhận được những tin đại loại như thế này, nhưng vào nghề cô mới thấy đây là 1 cái thùng "lầu" sâu không thấy đáy. Trong 1 ngày cô đã nhận hàng trăm tin nhắn, vài chục bức ảnh cho nhắn tin trúng thưởng. Tuy chỉ là sự "sao chép + cắt dán" nhưng phải chọn được những thứ mới nhất, "độc" nhất, ví dụ: "Giám đốc nhà ngục hỏi tử tù đang ngồi trên ghế điện sắp bị hành hình: anh còn có yêu cầu gì nữa không? Tử tù: tôi chỉ mong được bắt tay ông trước khi tôi chết, tôi sẽ thấy dễ chịu hơn."

"Bạn thân mến, khi nhận tin này bạn sẽ bị trừ 50 đồng trong tài khoản để góp phần viện trợ nhân đạo cho nhân dân I-rắc; thay mặt nhân dân I-rắc chúng tôi xin cảm ơn bạn! Muốn tìm hiểu kỹ hơn, mời bạn liên hệ với nhân dân I-rắc."

"Xin chào quý khách thân mến, máy di động của bạn sẽ ngừng hoạt động vào hồi 0 giờ ngày mai. Bạn hỏi tại sao ư? Chỉ số IQ của bạn khiến chúng tôi rất khó giải thích."

...

Tuy các tin nhắn giời ời đất hồi này không thể khiến Xuân Vũ quên đi những sự việc xảy ra bấy lâu nay, nhưng cũng giúp cô nhẹ nhõm được phần nào.

Thực tập sinh có thể về sớm, hơn 4 giờ chiều Xuân Vũ đã về. Lúc này cả khu văn phòng đang rất bận rộn, trong thang máy chỉ có mình cô. Khi xuống đến tầng 7, thang máy bỗng dừng lại, mở cửa, 1 nam giới trẻ tuổi bước vào, thấy Xuân Vũ, anh ta sững sốt lắc đầu: "Tôi không nhìn nhầm đây chứ?"

Xuân Vũ chưa nhận ra anh ta là ai, cô nheo mắt nhìn rồi bỗng gọi tên người ấy: "Dương Á Phi?"

"Đúng! Em đã tốt nghiệp nhanh thế à?"

"Không! Em vẫn đang học năm thứ 4, hiện đang đến thực tập ở 1 công ty." Cô không ngờ lại gặp Á Phi ở đây - anh ta học trên Xuân Vũ 2 khóa, ngày trước họ cùng tham gia ban kịch nói của sinh viên nên rất quen với nhau. "Em nghe nói anh đã ra nước ngoài học thạc sĩ?"

"Đúng thế, tuần trước anh mới từ Mỹ về, vừa rồi lên tầng 7 ký hợp đồng với 1 công ty." Họ đã xuống đến tầng trệt, Á Phi mỉm cười nói: "Đã lâu không gặp, chúng ta cùng đi ăn được không?"

Xuân Vũ hơi do dự. Dương Á Phi thuộc nhóm các chàng trai ngoại hình sáng sủa rất được các nữ sinh viên mến mộ, ngày trước anh chuyên sắm vai nam chính trong các vở kịch, hễ lên sàn diễn là được các cô em hò reo tán thưởng. Nhưng Xuân Vũ thì chẳng có tình cảm gì với anh; cô là 1 sự đối lập so với Thanh U ngày nào.

Á Phi nài mãi, cuối cùng cô cũng đồng ý. Hiệu ăn đối diện tòa cao ốc, giá cả cũng dễ chịu. Vừa ngồi vào bàn Á Phi đã hỏi ngay: "Em vẫn khỏe chứ? Trông em hình như khác xưa, rất giống như 1 nữ OFFICE."

"Em thấy mình vẫn thế thôi, nhưng anh thì rất giống như 1 kiều bào mới về nước!"

Á Phi bỗng trở nên nghiêm túc: "Thanh U có khỏe không?"

Thanh U? Xuân Vũ sững sờ, cô đặt đũa xuống bàn, cúi đầu hồi lâu.

"Đã có chuyện gì à?"

Dương Á Phi mới về nước 1 tuần, đương nhiên không biết chuyện.

Xuân Vũ bình thản nhìn anh, chậm chậm nói từng tiếng: "Thanh U đã chết rồi."

"Đã chết?" Á Phi nghệt ra, anh đưa tay bưng miệng hồi lâu rồi mới nói được: "Cô ấy chết như thế nào?"

"Tự tử. Cách đây mười mấy ngày, chết ở nhà ma."

"Nhà ma? Tức là khu nhà gác vẫn đồn đại là có ma?" Dương Á Phi như bỗng chợt hiểu ra điều gì đó, anh cau mày. "Thanh U chết ở chỗ nào trong nhà ma?"

"Sao anh phải hỏi kỹ thế? Em là người đầu tiên phát hiện ra bạn ấy đã chết ở 1 phòng trên tầng 2."

Á Phi lắc đầu, vẻ đầy đau khổ: "Phòng tầng 2... trời đất ơi! Cô ấy chết vì Sở Sở!"

Xuân Vũ gần như đứng bật dậy, cô vội hỏi: "Anh nói, Thanh U chết vì Sở Sở?"

"Nhất định là thế. Xuân Vũ, có 1 số chuyện bọn anh vẫn giữ bí mật, nhưng Thanh U đã chết rồi thì anh có thể nói ra."

"Anh vừa nhắc đến Sở Sở, Thanh U chết thì liên quan gì đến Sở Sở?" Sở Sở là sinh viên học trên Xuân Vũ 2 khóa, cũng từng tham gia ban kịch sinh viên. Chị ấy là bạn gái của Á Phi, nhưng nghe nói 2 năm trước đã đi du học.

"Em là thành viên của ban kịch, chắc chắn biết quan hệ giữa anh và Sở Sở, nhưng có lẽ em không biết rằng Thanh U vẫn thầm yêu anh, đã kín đáo bộc lộ tình cảm với anh mấy lần, nhưng anh đều khéo léo tể nhị từ chối."

"Thanh U vẫn thầm yêu anh, hồi trước em có nhận ra, nhưng bạn ấy không có ý muốn tâm sự với em."

"Em nên biết Thanh U là 1 cô gái có nội tâm rất cứng cỏi, đã định làm gì thì nhất định sẽ làm bằng được. Giao tiếp công khai với anh thì Thanh U rất bình lặng, nhưng thực ra Thanh U luôn yêu anh cuồng nhiệt. Không phải anh khoác lác nói quá lên đâu. Thanh U đã từng đưa anh xem nhật ký..."

"Đã cho anh xem nhật ký à?"

Xuân Vũ biết, trong năm thứ 3, Thanh U có thói quen viết nhật ký và giữ nó rất kín, tuyệt mật, ngay Xuân Vũ là bạn cực thân cũng không cho xem. Chắc chắn nhật ký của Thanh U sẽ ghi lại những điều rất bí ẩn.

"Nói thật lòng, nhật ký của Thanh U khiến anh rất sợ hãi, cô ấy cứ như bị tẩu hỏa nhập ma, suốt ngày đêm chỉ nhớ đến anh. Cô ấy còn ghen với Sở Sở rất khiếp, trong nhật ký còn viết là hận Sở Sở, nhất định sẽ chia rẽ anh và Sở Sở."

"Bạn ấy nghĩ thế thật à?"

"Không chỉ là nghĩ thế, mà cô ấy đã làm thật. Cô ấy bí mật theo dõi anh, hề thấy anh và Sở Sở gặp nhau thì cô ấy nhắn tin di động bằng những lời lẽ khiêu khích, cứ như là đã có những chuyện trai gái ám muội với nhau. Em đã biết rồi, Sở Sở rất bực trực, hề thấy anh cúi xem tin nhắn, cô ấy bèn giằng ngay máy để xem. Và, khỏi cần nói cũng biết hậu quả là gì."

"Sở Sở cho rằng anh đã có niềm vui mới?"

"Cô ấy hoàn toàn tin là thế!" Dương Á Phi cười cay đắng. "Dù anh giải thích thế nào Sở Sở cũng không tin, và cho rằng anh lừa gạt tình cảm của cô ấy. Thanh U thì tiếp tục quấy rối anh, thậm chí gọi điện cho Sở Sở... thế là anh không sao thanh minh nổi nữa. Sở Sở rất cực đoan, đã tuyên bố sẽ tự tử để đe dọa anh."

Nghe 2 chữ "tự tử", Xuân Vũ giật mình: "Không ngờ tính cách chị ấy lại rần đến thế."

"Có lẽ các cô gái đều hay làm tới lên. Còn anh, 1 nam nhi cũng hay sĩ diện, bình thường vẫn hay kiêu hãnh, nên anh tức quá không chịu nổi, bèn chia tay luôn với Sở Sở. Cô ấy không chịu đựng nổi cú sốc này, đã dọa rằng nếu anh bỏ cô ấy, thì cô ấy sẽ đến nhà ma tự tử. Nhưng anh vẫn cứ chia tay, và nghĩ rằng cô ấy chỉ hù dọa mình thế thôi, thật không ngờ cô ấy đã..."

"Đã tự tử à?"

"Phải! Đêm hôm đó Sở Sở không về ký túc xá, các bạn cùng phòng bèn đến tìm anh, anh mới nghĩ ra rằng có thể cô ấy đã... Anh bèn chạy đến tòa nhà ma, quả nhiên, tìm thấy thi thể Sở Sở ở 1 căn phòng trên tầng 2."

Nói đến đây, Á Phi không nén nổi tuôn trào nước mắt.

Xuân Vũ cũng thấy lòng mình như có sóng cồn nổi dậy, cô cố gắng hít thở cho bình thường, bình tĩnh hỏi anh: "Sở Sở đã chết như thế nào?"

"Treo cổ tự tử. Sở Sở đã buộc dây thừng lên chấn song cửa sổ rồi treo cổ, người áp sát vào cửa kính."

"Treo cổ ở cửa sổ?"

Xuân Vũ hít vào 1 hơi thật sâu, cô nhớ ngay đến bức ảnh kỹ thuật số đã chụp, thấy 1 bóng đen nơi cửa sổ tầng 2. Lẽ nào đó chính là...

"Lỗi tại anh." Dương Á Phi cúi gằm, gằn như nức nở: "Lẽ ra anh nên nghĩ ra, tính cách Sở Sở cứng rắn là thế, khi bé tắc cô ấy dám đi đến cùng đường, đã nói là làm. Nếu hỏi đó anh để tâm chú ý đến cô ấy dám đi đến cùng đường, đã nói là làm. Nếu hỏi đó anh để tâm chú ý đến cô ấy, thì cô ấy đã không chết..."

"Sao hỏi đó em không biết gì cả?"

"Sở Sở tự tử, cũng khiến cho nhà trường rất căng thẳng, họ lặng lẽ thông báo cho gia đình cô ấy đến lo liệu, anh cũng bị nhà trường kỷ luật. Em không biết, có lẽ là vì Sở Sở học trên em hai khoá, khu ký túc xá lại cách xa nhau, và nhà trường cũng gắng giữ kín chuyện đó, họ nói là Sở Sở đã đi du học."

Xuân Vũ đã trấn tĩnh trở lại, khẽ hỏi anh: "Thanh U có biết chuyện đó không?"

"Đương nhiên có biết. Các thầy cô còn gặp riêng cô ấy nói chuyện. Khi biết tin Sở Sở tự tử, Thanh U hết sức kinh ngạc, hoàn toàn không ngờ hậu quả lại thành ra như thế. Có lẽ vì cảm thấy cắn rứt đối với Sở Sở, cô ấy xin ra khỏi ban kịch, từ đó cũng không giao tiếp với anh một câu nào nữa."

"Thảo nào mà hỏi học năm thứ hai, bạn ấy bỗng dưng không tham gia ban kịch nữa. Em còn nhớ có một thời gian bạn ấy trầm lắng hẳn đi, đêm đêm thường nằm trong chăn khóc thút thít. Các bạn cùng phòng đều rất lo, không rõ bạn ấy đã có chuyện gì, còn Thanh U thì giấu kín không nói. Bạn ấy là người rất hay sĩ diện, một chuyện chẳng hay hóm gì như thế, đâu dám mở miệng nói ra?"

"Vì thế, khi Xuân Vũ nói Thanh U đã tự tử ở nhà ma, anh liền nghĩ ngay đến Sở Sở. Chắc chắn rằng hai năm qua tâm trạng Thanh U rất nặng nề, cô ấy từng nói là mình giết chết Sở Sở, cảm thấy đã nợ Sở Sở một mạng sống, dù

có sám hối cả đời cũng không đền tội được."

Xuân Vũ đã hiểu ra rất nhiều, cô gật đầu: "Cảm ơn anh đã cho em biết những chuyện này, em đã hiểu tại sao Thanh U lại chọn nhà ma để tự tử."

Lúc này Dương Á Phi chỉ im lặng không nói gì nữa, trả tiền xong, anh vội từ biệt Xuân Vũ, ngay danh thiếp cũng không để lại cho cô.

Ra khỏi hiệu ăn, thấy bầu trời đã đầy sao, gió lạnh tràn về thổi tung bay những mái tóc dài của các cô thiếu nữ. Khắp xung quanh sáng loá ánh đèn nê-ông của các loại quảng cáo, Xuân Vũ ngẩng nhìn toà cao ốc đối diện, không sao nhận ra cửa sổ của công ty mình nữa.

Xe điện ngầm buổi tối trống vắng, cô nhìn ra vách đường ngầm đang vùn vụt trôi nhanh ngoài cửa toa, có cảm giác đang đi vào cõi xa xăm trong lòng đất.

Trên hàng ghế trước mặt cô, một đôi nam nữ đang âu yếm, coi như xung quanh không có ai. Cô ngồi đây có vẻ như "người thừa", bèn té nhị chuyển sang tận đầu kia của hàng ghế. Tín hiệu có tin nhắn bỗng vang lên.

Tin nhắn của Cao Huyền: "Ngay bây giờ em đến thư viện trường được không?"

Ngay bây giờ đến thư viện? Anh ấy có nhầm không?

Cô nhìn đồng hồ, đã 8 giờ, thư viện cũng đã đóng cửa từ lâu. Cô bèn nhắn trả lời: "Bây giờ ả? Có việc gì quan trọng không?"

Cao Huyền hồi âm: "Chuyện rất quan trọng, liên quan đến địa ngục."

Nhìn hai chữ cuối "địa ngục", Xuân Vũ bỗng thót tim. Cô chỉ còn biết trả lời: "Được. Em đang trên tàu điện ngầm, anh cứ đợi em."

Nửa giờ sau cô về đến trường. Đi xuyên khu trường tĩnh lặng lạnh lẽo trong màn đêm, cô thận trọng quan sát các hàng cây xung quanh, cứ như có dã thú đang ẩn nấp trong đó. May sao, ánh đèn đường thấp thoáng cũng đã giúp cô tìm đến được thư viện.

Khu nhà thư viện im lìm không một tiếng động, trong màn đêm chỉ có thể nhìn thấy khung cảnh đại thể của nó. Có vài cửa sổ tầng trệt le lói ánh đèn yếu ớt. Xuân Vũ trầm nghĩ, đêm hôm rét mướt, ở một nơi đặc biệt như thế này, gặp gỡ anh chàng Cao Huyền - có lẽ cảnh tượng này chỉ thấy ở trong

tiểu thuyết.

Bước đến cửa thư viện, cô thấy cửa đã khoá chặt. Cô đành nhắn tin cho Cao Huyền: "Em đã đến cửa thư viện, anh có trong đó không?"

Cao Huyền lập tức nhắn lại: "Hãy đi vòng đến cửa sau."

Xuân Vũ thấy căng thẳng, cô chưa bao giờ nhìn thấy cửa sau nào cả. Nhưng đã đến đây rồi, chẳng lẽ lại quay về? Cô thận trọng đi vòng qua những hàng cây, rồi ánh chùng có lẽ đã đến đầu phía bên kia của khu nhà. Có làn sáng từ xa loang loáng lướt qua từ phía sau, cô nhận ra một cái cửa, bèn bước đến. Cửa chỉ khép hờ, cô khẽ đẩy cửa bước vào. Trước mặt là một lối đi hẹp, trên trần có vài ngọn đèn nhỏ, ánh sáng mờ mờ.

Cô chậm chậm rẽ vào một chỗ ngoặt, bỗng có một bàn tay đặt lên vai cô. Tim cô như suýt nhảy ra khỏi lồng ngực, cô định thét lên. Bàn tay chắc nịch giữ chặt vai cô, và lan hơi thở hiền hoà... cô lập tức nhận ra ngay là ai.

Bên tai cô vang lên giọng nói dịu dàng của Cao Huyền: "Xuân Vũ, anh đây!"

"Đừng đụng vào em. Anh định làm gì thế?"

Cô không vùng ra, nhưng đầu óc vẫn rất căng thẳng.

Khuôn mặt Cao Huyền bị khuất trong bóng tối, nhưng cô cảm thấy đôi mắt trong veo của anh đang chăm chú nhìn mình. Cao Huyền bỏ tay xuống, khẽ nói: "Anh sợ em không tìm ra lối vào. Nào, đi theo anh."

Xuân Vũ thở mạnh mấy lần, rồi bước theo Cao Huyền, đi tiếp. Sau khi đi qua vài chỗ ngoặt, họ đến được phòng đọc rộng rãi. Phòng đọc rộng rãi vài trăm mét vuông, bước chân của họ vang lên trong căn phòng thênh thang, cổ kính. Đèn điện đều tắt ngấm, bốn bề tối om thực đáng sợ. Chỉ có một ngọn đèn đặt trên bàn, ánh sáng rất yếu.

Lúc này đã hiện rõ khuôn mặt nhợt nhạt của Cao Huyền, anh nói hơi lúng túng: "Rất xin lỗi. Có phải em thấy hơi sợ không?"

"Em không hiểu, thư viện vẫn mở cửa buổi tối à?"

"Bạn anh làm quản lý thư viện, anh ấy cho anh mượn chìa khoá cửa sau để vào tra cứu một số tư liệu trong máy."

Xuân Vũ ngoảnh nhìn căn phòng, nhìn lên trần nhà khá cao, xung quanh cứ tối mờ mờ âm u, chỉ có một vùng ánh sáng trước mặt trông cứ như một cái sân khấu giữa bóng tối. Cô lắc đầu, hỏi: "Tại sao không đến vào ban ngày mà phải bảo em đến vào buổi tối thế này?"

"Thực ra anh đã ngồi lì ở đây cả ngày từ sáng đến tối rồi. Cách đây một giờ anh mới phát hiện ra." Cao Huyền tải chồng sách trên bàn ra. "Em xem đi, rồi sẽ biết!"

Xuân Vũ nửa tin nửa ngờ, nhìn thấy mấy cuốn sách cũ, toàn in chữ theo cột dọc, có lẽ là xuất bản từ thập kỷ 30.

Cao Huyền mở một cuốn trong số đó, nói: "Đây là sách do một vị giáo sư trường này viết vào thập kỷ 30, ông đã đi nhiều nơi nghiên cứu hơn chục năm trời, thu thập các truyền thuyết dân gian nói về địa ngục rồi xuất bản. Hồi đó sách của ông không được coi trọng, in ấn xong thì bị xếp vào các thư viện, coi như bị người đời sau quên lãng. Anh đã tra cứu mục lục sách mấy chục năm của thư viện, thế rồi tìm ra được mấy cuốn này."

Đang ngồi giữa căn phòng quá rộng, anh nói không to nhưng tiếng vọng của nó thật là kỳ lạ, âm thanh chậm chậm bay lan đi, khiến con tim Xuân Vũ hình như cũng đập dồn theo.

Cô cố nén không nghe cái âm thanh ấy, và lật mở vài trang. Đọc chữ phồn thể rắc rối thật, cô lắc đầu, nói: "Anh nói đi vậy, những sách này viết về cái gì?"

"Phương Đông hay phương Tây đều có các truyền thuyết về địa ngục, nhưng mấy cuốn sách này thì viết về các truyền thuyết trong dân gian Trung Quốc. Dân gian cũng có nhiều cách nói khác nhau về địa ngục, anh tạm viết ra đây vậy."

Cao Huyền đặt vài tờ giấy lên bàn, rồi viết mấy dòng chữ:

(1) Tám đại địa ngục, còn gọi là tám nhiệt địa ngục, hoặc tám đại nhiệt địa ngục. Gồm: Đẳng hoạt, Hắc thăng, Chúng hợp, Hạo khiêu, Đại khiêu hoán, Viêm nhiệt, Đại tiêu nhiệt, A tỳ.

(2) Tám hàn địa ngục, gồm Ngạch bộ đà, Ni thích bộ đà, A tra tra, A ba ba, Hồ hồ bà, Ôn bát la, Bát đặc ma, Ma kha bát đặc ma.

Xuân Vũ nhìn những hàng chữ tên địa ngục này, lắc đầu: "Anh viết ra một lô

chữ, nhưng em không hiểu nghĩa là thế nào?"

"Nếu nói cho cụ thể, thì nói ba ngày ba đêm cũng không hết. Nhưng dù sao cũng chỉ là những truyền thuyết dân gian hoang đường mơ hồ, đọc Liêu Trai Chí Dị cũng có thể thấy." Cao Huyền cầm bút gạch ngang một nét dưới hai chữ A tỳ. "Nên chú ý rằng A tỳ là tầng địa ngục thấp nhất trong Bát đại địa ngục, nó còn được gọi là Vô gián ngục."

"Vô gián ngục? Nghe có vẻ rất quen..."

"Em đã xem phim Vô gián đạo chưa? Tên phim ấy bắt nguồn từ khái niệm địa ngục Vô gián trong truyền thuyết!"

Xuân Vũ gật đầu: "Thảo nào người ta nói phim Vô gián đạo có ý nghĩa triết học, thì ra là nó có xuất xứ sâu xa."

"Tuy nhiên, nếu cộng tất cả lại thì chẳng thể thành 18 tầng địa ngục, chứ đừng nói là 19 tầng!" Cao Huyền lại lấy một tờ giấy khác, nói bằng một giọng đều đều: "Còn có một cách nói khác."

Anh lại viết một lô chữ.

Tầng 1: Địa ngục Bạt thiết (rút lưỡi).

"Đơm đặt ly gián, chia rẽ người ta, phỉ báng hại người, dối trá lừa đảo sẽ bị tổng vào địa ngục Bạt thiết, lấy kim kẹp chặt vào lưỡi rồi dứt ra."

Nghe Cao Huyền giảng giải, Xuân Vũ toàn thân run bắn.

"Thanh U thì đã cắn lưỡi tự tử."

"Phải. Nhưng nếu theo cách giải thích này, thì tức là Thanh U đã bị đưa vào địa ngục Bạt thiết rút lưỡi."

Hai chữ rút lưỡi vang vọng, dội đi dội lại mãi trong căn phòng mênh mông, Xuân Vũ vội đưa tay bịt chặt hai tai, sau hồi lâu mới nói: "Đây là tầng 1 địa ngục à? Thanh U vào tầng 1 mà đã... còn em thì đã vào tầng 12, em..."

"Đừng nghĩ lan man, làm gì có cái chuyện như thế chứ? Thanh U chết, tất nhiên là có nguyên nhân gì đó. Em sẽ không có chuyện gì hết!"

"Nguyên nhân gì đó?" Xuân Vũ nói rất khẽ, gần như lẩm bẩm cho mình

nghe: "Em đã biết nguyên nhân."

Bên ánh đèn, sắc mặt Xuân Vũ tái xanh, nói nhỏ nhẹ: "Anh nói là, bị vào địa ngục Bạt thiết, toàn là những người đơm đặt ly gián, phá hoại quan hệ của người khác à?"

"Đây chỉ là truyền thuyết trong dân gian, thể hiện quan niệm ác giả ác báo của con người xưa nay. Trong thực tế cuộc sống, có khối kẻ thật sự xấu xa nhưng chưa chắc đã bị báo ứng. Cho nên người ta mới tưởng tượng ra địa ngục để trừng phạt những kẻ ác trên cõi đời trần tục, từ đó có được sự cân bằng tâm lý cho những người yếu đuối."

"Không! Thanh U bị vào địa ngục Bạt thiết là vì bạn ấy đã làm những chuyện đơm đặt ly gián người ta." Xuân Vũ nhớ đến những bí ẩn riêng tư mà Dương Á Phi đã kể lại. Thanh U đúng là bạn thân của cô, nhưng sự thật đã phơi bày như thế, không ai có thể nói khác đi được.

"Em nói... nguyên nhân thật sự của việc Thanh U cắn lưỡi tự tử ở nhà ma là cô ấy đã mắc tội đơm đặt chia rẽ người khác, cho nên mới bị tày 1 địa ngục trừng phạt à?"

"Hoặc là bạn ấy đã tự trừng phạt."

Cao Huyền không ngớt lắc đầu, ánh đèn hắt bóng anh lên trần nhà cao cao, có cảm giác cả căn phòng lớn như đang rung rung chao đi. Anh lại mở một cuốn sách, nói: "Về chuyện Thanh U, để lúc khác lại bàn. Chúng ta xem mấy tầng địa ngục tiếp theo đã."

Xuân Vũ thấy toàn thân rã rời không còn sức lực gì nữa, cô chỉ ngậy người ngồi nghe anh nói tiếp.

"Tầng 2: Địa ngục Tiễn đao (cái kéo). Nghe nói trong truyện Thủy Hử, kẻ đã dạy Tây Môn Khánh và Phan Kim Liên làm điều ác là Vương bà, đã bị xuống địa ngục Tiễn đao."

"Tầng 3: Địa ngục Thiết thụ (cây sắt). Bị vào tầng địa ngục này là những kẻ khơi lên những bất hoà trong gia đình."

"Tầng 4: Địa ngục Nghiệt kính (gương soi tội lỗi). Những kẻ phạm tội rồi còn tìm cách che giấu trốn tội, cuối cùng bị rơi vào đây, và hiện nguyên hình."

Xuân Vũ nghe đến đây không nén nổi nữa, cô kêu lên: "Thôi đừng! Anh đừng đọc nữa..."

"Xin lỗi, anh phải đọc cho hết thì hơn, cả thầy có 18 tầng địa ngục, mỗi tầng đều có tên riêng, chủ yếu là tên các hình phạt như núi đao, núi băng, vạc dầu... Tuy tội đã phạm mà bị tống vào các địa ngục khác nhau, cùng một loại tội sẽ cùng bị vào một nơi."

"Giống như chỗ ngồi đã đánh số?"

"Đúng. Ví dụ, tội giết chồng thì bị đưa vào tầng 8 là địa ngục Băng sơn. Dân gian kháo nhau rằng Phan Kim Liên bị thương trú ở đây. Kẻ bỏ rơi trẻ sơ sinh bị đưa vào tầng 11 là địa ngục Thạch áp (đá đè)..."

"Đừng nói nữa!" Hình như các cảnh tượng kinh hoàng ấy đang hiện ra trước mắt Xuân Vũ. "Có địa ngục nào dành cho kẻ ngược đãi sát hại động vật không?"

Cao Huyền gấp sách lại: "Có. Tầng 10, là địa ngục Ngưu khanh (hồ trâu bò). Ai ngược đãi sát hại động vật sẽ bị ném xuống hồ, những con trâu rừng sẽ xông vào húc, giày xéo."

Vừa rồi Xuân Vũ nhớ đến câu chuyện về con khỉ mà Hứa Văn Nhã đã kể, đó là nguyên nhân khiến Văn Nhã phát điên cũng nên? Đó là bị đưa vào tầng 10 địa ngục.

Cao Huyền lại tiếp tục: "Địa ngục Ngưu khanh cũng tức là tầng 1 của 9 tầng hạ."

"9 tầng hạ?"

"Dân gian vẫn nói 18 tầng địa ngục, và có thể chia thành 9 tầng trên và 9 tầng dưới."

Xuân Vũ nghe xong chợt nhớ ra ngay: mấy hôm trước mình đã đi qua "9 tầng thượng địa ngục", nay đã đi vào "9 tầng hạ", vậy thì tầng nào sẽ dành cho mình?

"18 tầng địa ngục mà người Trung Quốc tưởng tượng ra, phân loại tùy theo thời gian bị hành tội, hoặc mức độ nặng nhẹ của tội ác. Dù bị xuống địa ngục ngắn nhất là một ngày, thì một ngày ở đó cũng tương đương với 3750 năm trên trần thế. Phải chịu đựng 10.000 năm tức là 13,5 tỷ năm ở trần thế thì

mới được thả ra. Tính theo thứ tự, thì cứ tầng sau lại bị chịu đau đớn hơn tầng trước 20 lần, thời gian dài gấp đôi, cho đến tầng 18 địa ngục thì sự đau khổ sẽ không sao hình dung nổi, và không thể tính ra thời gian phải chịu tội sẽ là bao nhiêu."

Nói đến đây, hai người đều im lặng rất lâu, căn phòng đọc sách thênh thang trở lại vẻ yên tĩnh, trần nhà phản chiếu ánh sáng mờ mờ trên đôi mắt sợ hãi của họ.

Lại là Cao Huyền lên tiếng trước: "Xuân Vũ đừng nên coi những chuyện này là thật. Vị giáo sư đã nghiên cứu kỹ những vấn đề nêu trong sách này. Các truyền thuyết về địa ngục đã có từ hơn nghìn năm trước, thời đó đời sống con người cực kỳ gian nan, hễ xã hội có biến động thì tội ác hoành hành, người dân lương thiện và khổ sở luôn mong kẻ ác phải bị trừng phạt, nhưng thường là ở hiền lại không gặp lành, kẻ ác thì lại sống dai. Cho nên người ta mới tưởng tượng ra địa ngục, mong cho những kẻ ác nhưng lại thoát khỏi trừng phạt trong đời sống thực sẽ bị trừng trị nghiêm khắc ở nơi địa ngục."

Xuân Vũ đã hiểu thêm một chút: "Và, những truyền thuyết về địa ngục cũng cảnh cáo con người ta sống trên đời chớ làm việc xấu. Nếu làm những chuyện mờ ám thì nhất định sẽ bị xuống địa ngục, bị trừng trị, đúng không?"

"Em hiểu những điều anh nói, nhưng Thanh U thì sao? Cô ấy có bị xuống địa ngục Bạt thiết thật không? Các chuyện đã xảy ra, nên giải thích ra sao?"

Cao Huyền cũng bí, đành lắc đầu: "Anh không biết."

Xuân Vũ cúi đầu nghĩ ngợi, bỗng nói: "Có lẽ, cội rễ vấn đề nằm ở Mazolini cũng nên. Tranh vẽ về địa ngục của ông ta, những chuyến đi ly kỳ của ông ta ở Trung Quốc, đã vượt xa phạm vi truyền thuyết trong dân gian."

"Anh sẽ cố điều tra thêm về Mazolini, anh rất tin ở nhà họa sỹ ấy."

Dưới ánh đèn, sắc mặt Cao Huyền nhợt nhạt nhưng ánh mắt anh vẫn sâu lắng làm say lòng người, bất cứ cô gái nào nhìn thấy cũng phải ngẩn ngơ xao xuyến.

"Anh cho rằng, máu chốt vẫn là ở tầng 19 địa ngục." Xuân Vũ từ từ đứng lên, nhìn mãi vào nơi xa rất tối của phòng đọc, nói đều đều, chậm rãi: "Rốt cuộc tầng 19 địa ngục là gì?"

Nghĩ mãi cũng chẳng thể ra, cúi nhìn đồng hồ đã là hơn 11 giờ đêm. Xuân

Vũ không ngờ đã muộn thế này rồi, lập tức thấy căng thẳng: "Xin lỗi, khuya quá rồi, em phải về đây!"

"Phải! Một cô học trò xinh đẹp đêm khuya ngồi đây với anh, người ta nhìn thấy thì không hay lắm."

Cao Huyền cười cười, hiện rõ cái lúm đồng tiền đáng mến. Anh thu xếp các cuốn sách, cất vào một căn phòng nhỏ của thư viện.

Sau đó anh tắt ngọn đèn trên bàn, cả phòng đọc ngập trong bóng tối, chỉ còn tiếng chân bước và hơi thở của hai người. Tim Xuân Vũ lại đập nhanh, cô khẽ hỏi: "Liệu anh có tìm được lỗi ra không?"

"Dù nhắm tịt mắt vẫn tìm được. Ngày trước còn là sinh viên, đêm nào anh cũng vào đây đọc sách."

Trong bóng tối, hơi thở của Cao Huyền ở sát ngay bên mặt Xuân Vũ, cô cúi đầu. Anh nắm chặt tay Xuân Vũ, dẫn cô ra ngoài.

Rẽ vài chỗ ngoặt trên lối đi hẹp tối om, Xuân Vũ thấy bàn tay mình nhớp mồ hôi. Cao Huyền thì vẫn nắm chặt tay cô, hai làn da tiếp xúc thân thiết khiến cô có một niềm hưng phấn thật khó diễn tả.

Đã ra khỏi cửa sau của thư viện, Cao Huyền khoá cửa lại. Ánh trăng bên ngoài cũng khiến Xuân Vũ nhìn thấy rõ hơn.

Lúc này cô mới thấy gió lạnh ghê gớm khiến cô phát run. Cao Huyền cũng nhận ra, anh cởi chiếc áo khoác da rồi choàng lên người cô.

Chưa kịp từ chối, Xuân Vũ đã lập tức cảm thấy lưng ấm ngay. Giọng của Cao Huyền ở ngay bên tai cô: "Khuya quá rồi, anh lo em về một mình không ổn, anh sẽ tiễn em về phòng."

Cô còn chưa biết có nên như thế hay không thì Cao Huyền đã kề sát bên cô. Trong đêm đông hun hút gió lạnh, bóng họ chẳng khác gì hai u linh đang bước đi trong khu trường im lìm.

Đọc đường Xuân Vũ chỉ im lặng, chiếc áo khoác của Cao Huyền khiến cô không biết giá lạnh là gì nữa. Đến trước cửa ký túc xá nữ sinh, cô không cho anh lên theo. Cởi trả anh chiếc áo, Xuân Vũ khẽ chào "tạm biệt", rồi nhón chân bước lên cầu thang.

Vào trong phòng rồi, Xuân Vũ lại thấy rét, vì không còn choàng chiếc áo kia nữa. Cô uể oải lên giường, cứ để nguyên quần áo nằm vật ngay trên chăn. Hôm nay quả là quá mệt, toàn thân rã rời cứ như cô đã xuống một tầng địa ngục rồi bị những tảng đá to nghiền vụn ra.

Cứ nằm thê thiu thiu được một lúc thì tín hiệu tin nhắn lại khiến cô choàng tỉnh. Cầm máy lên xem, vẫn là cái số máy ấy: xxxxx741111.

"Bạn đã bước vào tầng 12 địa ngục, hãy lựa chọn: 1. Người mà bạn muốn gặp nhất; 2. Người mà bạn hận nhất; 3. Con ác mộng đáng sợ nhất."

Lúc này Xuân Vũ đã không mấy tỉnh táo, cô tiện tay nhấn luôn số "1. Người mà bạn muốn gặp nhất".

Vài giây sau đã nhận được tin trả lời:

"Bạn muốn gặp ai nhất? Nói ra, bạn sẽ nhìn thấy người đó ngay."

Cô vẫn cứ lơ mơ như thế, bèn đưa tay day day sau gáy nhưng đầu óc vẫn cứ rối bời.

Hình như phía trước bỗng có nhiều thứ đang lướt qua, rồi bóng một người đàn ông từ từ xuất hiện. Con tim Xuân Vũ hình như vừa bị cái gì đó chạm vào, người cô run lên bần bật.

Đúng, cô rất muốn gặp người ấy.

Ngón tay cái từ từ nhấn các phím, được hai chữ "cha tôi".

Đây là người mà Xuân Vũ rất muốn gặp.

Không suy nghĩ gì khác, cô gửi tin này đi.

Rồi cô nhắm mắt. Những giọt lệ âm âm trào ra, không sao cầm lại được...

TẦNG 13 ĐỊA NGỤC

[phần 1]

3 giờ sáng.

Diệp Tiêu chăm chú nhìn vào máy di động, đôi mắt anh đã đỏ ngầu, vất vả lắm mới nhìn được đúng vào ô cửa sổ tối om. Ngoài kia là mấy ngọn đèn luôn sáng thâu đêm ở tòa nhà đối diện.

Anh đã vào được 9 tầng hạ của địa ngục.

Màn hình vẫn hiện rõ cái số máy kia: xxxxx741111.

Diệp Tiêu vẫn không sao thoát khỏi cái số máy mà anh giải mãi là "địa ngục" này. Anh cũng không giải thích nổi, đã biết rõ đây là địa ngục sao mình vẫn tiếp tục dần sâu vào? Từ hôm bước vào tầng 1 địa ngục anh cảm thấy mình mang 1 tâm trạng hấp tấp khó tả, hồi thúc anh phải đi tiếp.

Ở tầng 1 địa ngục, Diệp Tiêu chọn "Chùa Lan Nhược" vì anh từng có ấn tượng sâu sắc với câu chuyện Nhiếp Tiểu Sảnh trong Liêu Trai Chí Dị. Khi lướt đi trong chùa Lan Nhược, anh cảm thấy mình đã trông thấy Nhiếp Tiểu Sảnh thật, anh chăm chú nhìn đôi mắt đẹp mê hồn của nàng, hít thở làn không khí của mấy trăm năm về trước, thậm chí có thể thông qua 1 phương thức nào đó, đối diện và trò chuyện với nàng, đụng đến thể xác và linh hồn của nàng.

Diệp Tiêu rất tin ở cảm nhận thể nghiệm y như thật này, rành rành là chưa từng có đối với bất cứ ai; kể cả các game máy tính hiện đại nhất cũng chưa thể làm nổi điều này. Tuy sự nhạy cảm của người cảnh sát vẫn luôn cảnh cáo anh, nhưng đối diện với địa ngục như thế này, những ý nghĩ huyền hoặc và tò mò lại cứ như cái kim nhói vào anh, thôi thúc anh phải đi suốt tầng địa ngục. Thế là anh đi từ Chùa Lan Nhược đến Phủ tiên sĩ thôn vắng, đến Quán trọ U linh và Lâu đài Dracula, và đến cả London năm 1888.

Hiện nay anh đã đột phá 9 tầng thượng địa ngục, còn nhiều địa ngục mới với những thể nghiệm mới đang chờ đợi anh.

"Bạn đã vào tầng 10 địa ngục, kể từ đêm nay sẽ bước vào 9 tầng hạ, được thể nghiệm cuộc dạo chơi hoàn toàn mới. Hãy lựa chọn: 1. Ước 1 điều; 2. Lờ giải câu đố bức xúc nhất; 3. Gặp người cần gặp nhất."

Diệp Tiêu cúi đầu suy nghĩ rất lâu rồi chọn "3. Gặp người cần gặp nhất."

Trong đầu anh bỗng thoáng hiện lên những khuôn mặt - trong đó, có người đã chết, có người đang ở trong tù, có người vẫn đang là bạn rất thân của anh. Nhưng có 1 người mãi mãi in sâu hình bóng trong anh.

"Tuyết Nhi."

Anh khẽ nhẩm tên nàng. Đã rất lâu không nghĩ đến nàng, nhưng anh biết mình không thể nào quên, vì nàng là 1 dấu ấn không thể phai mờ.

Anh hít thở thật sâu, nhắm mắt, nhưng khuôn mặt Tuyết Nhi dường như lại càng rõ nét. Nàng đang đứng trên tuyết phương bắc, sau lưng là 1 dải đất trời trắng phau, nàng tinh khôi trong sáng như 1 pho tượng chạm bằng băng. Diệp Tiêu không nhớ nổi đó là khi nào, là 7-8 năm trước thì phải? Hồi đó anh còn học ở Đại học Cảnh sát Bắc Kinh, nữ sinh ngành trinh sát hình sự hiếm đến mức thảm hại, 1 cô gái như Tuyết Nhi đúng là kỳ hoa dị thảo, đương nhiên rất hấp dẫn Diệp Tiêu.

Tuyết Nhi đến từ 1 thành phố nhỏ miền Bắc, tuy sẽ trở thành 1 nữ cảnh sát nhưng cô không "dữ dằn" như các đàn chị lớp trên, trái lại nàng đầy vẻ nữ sinh khoa học xã hội. Không ai ngờ rằng nàng lại là người đứng đầu trong các cuộc thi xạ kích; còn Diệp Tiêu dù cố đến mấy vẫn phải xếp sau cô 1 bậc.

Một năm trước khi tốt nghiệp, Tuyết Nhi đã trở thành bạn gái của Diệp Tiêu, cấp trên phân công họ cùng đi Vân Nam thực tập. Đến nay anh vẫn nhớ rất rõ, vào 1 buổi hoàng hôn khi những áng mây màu đang trôi về nam, anh nắm tay Tuyết Nhi và bỗng có 1 cảm giác về sự biệt ly đau đớn.

Bỗng tiếng chuông điện thoại vang lên, kéo Diệp Tiêu ra khỏi những hồi ức xa xưa. Anh lóng ngóng suýt nữa thì đánh rơi di động. Anh cầm máy lên nghe.

Nhưng đôi phương lại im lặng, anh chỉ nghe thấy tiếng thở khe khẽ. Anh run run, chờ đợi. Anh có linh cảm... hình như máy bên kia là 1 u linh...

Anh nghe thấy tiếng khóc nức nở của 1 cô gái...

[phần 2]

Hơn 7 giờ sáng, Xuân Vũ thức dậy, thấy mình đã để nguyên quần áo nằm

ngủ trên chăn. Cô vội xuống giường, uống cốc nước nóng. Cũng may mình chưa bị cảm lạnh.

Nhìn cảnh sân trường giá lạnh bên ngoài cửa sổ, cô nhớ đến những chuyện xảy ra đêm qua. Không rõ Cao Huyền lúc nào mới ngủ được? Ôi, mình tệ thật, mình nghĩ đến anh ta làm gì? Xuân Vũ tự trách mình rồi chạy ra ngoài đánh răng rửa mặt.

Chín giờ sáng, cô soi gương, nói "OK" rồi ra khỏi phòng, đi làm.

Ngồi xe điện ngầm vẫn là tiện nhất, khi đi qua cửa soát vé, Xuân Vũ bỗng thấy sau lưng lạnh lạnh, nhưng ngoảnh lại thì chẳng nhìn thấy gì khác thường. Hôm nay là ngày gì mà đông người đi xe điện ngầm đến thế? Gần như phải xếp hàng mới xuống được sân ga.

Chuyến tàu đã đến, cô cùng dòng người chen chúc lên toa. Đi chán chê mới tìm được chỗ ngồi đối diện với cửa sổ. Tấm biển quảng cáo đồ lót nhanh chóng lùì lại biến mất, sau đó là đường hầm âm u. Không khí trong toa rất ngột ngạt, tiếng nhạc chuông tin nhắn của máy di động nổi lên khắp đó đây, có cảm giác đang ở giữa chợ, ai cũng bị ép phải chen chúc ở đây mặc cả mua bán cho nhanh, và chờ cái lúc được thoát ra.

Ánh đèn trong toa hắt lên cửa kính đối diện, phản chiếu hơn chục khuôn mặt mệt nhọc và nhợt nhạt. Xuân Vũ tìm mãi mới thấy khuôn mặt mình trên ô kính, hơi méo mó biến dạng - nhất là đôi mắt của cô, trong trạng thái cực kỳ sợ hãi thì người ta mới mở to mắt như thế!

Cô bỗng nhận ra 1 khuôn mặt. Điều này khiến mắt cô càng mở to hơn.

Hình như thời gian đã ngừng trôi? Không, nó bỗng trôi ngược lại. Trong toa xe điện ngầm chật như nêm, hình như cô ngửi thấy 1 mùi quen thuộc.

Cô đã nhìn thấy khuôn mặt người ấy in trên cửa kính đối diện, cách cô chừng hai ba mét. Khuôn mặt 1 người đàn ông trung niên, tuổi chưa cao nhưng đã già trước tuổi - so với hình ảnh quen thuộc trong cô, khuôn mặt này có nhiều nếp nhăn, tóc cũng không rậm và đen nữa. Những nổi nhọc nhằn của đời sống đã khiến ánh mắt ông đờ đẫn.

Nhưng Xuân Vũ vẫn biết người ấy là ai, năm tháng không thể thay đổi vị trí của ông; ông mãi mãi là người đàn ông rất quan trọng trong đời Xuân Vũ - người cha.

Cô đã gặp cha.

Đoàn tàu vẫn lao nhanh, đôi môi Xuân Vũ run run, cô dán mắt nhìn vào khuôn mặt ánh lên trong cửa kính. Hoàn toàn đúng, ông chính là cha cô, tuyệt đối không thể nhầm. Đã biệt ly hơn chục năm trời, trông ông già đi rất nhiều. Đó là dấu ấn của thời gian vô tình! Xuân Vũ rất muốn đưa tay ra sờ vào những nếp nhăn kia của ông...

Rồi cô ngoảnh đầu, nhìn các khuôn mặt ở bên cô. Cô bỗng nhìn thấy 1 người đàn ông trung niên quay người rồi lách đi về phía cửa toa xe.

Đúng là người ấy!

Xuân Vũ dường như sắp gọi to - bố ơi! Cô cũng lách theo người đàn ông ấy. Nhưng xung quanh chật ních người, có mấy cô gái đang rít lên nguyên rủa Xuân Vũ đã làm họ bị đau.

Mặc kệ, không cần biết, cô chỉ muốn nhìn thấy bố, để ông lấy ông, kể ông nghe rất nhiều chuyện. Nhưng người đàn ông ấy lại lách rất nhanh, chỉ còn nhìn thấy cái gáy với mái tóc đã rất thưa.

Ông sắp khuất hẳn, Xuân Vũ không nén được nữa vội gọi to: "Bố ơi!"

Hành khách trong toa đều ngoảnh nhìn cô như nhìn 1 kẻ tâm thần. Nhưng người đàn ông kia không ngoái lại, vẫn tiếp tục lách đi. Xuân Vũ cuống lên, sắp khóc. Hai hành khách to béo đang án ngữ ngay trước mặt, khiến cô không thể chen lên được nữa.

Lúc này tàu vừa vặn đến ga đỗ, Xuân Vũ cứ đứng như chôn chân ở 1 chỗ gần cửa toa, mọi người đang chen nhau xuống tàu, Xuân Vũ bám chặt lan can nhưng rồi cũng bị đẩy ra khỏi cửa, xuống sân. Cô lại định bước lên, thì đã kiệt sức.

Cô chỉ có thể đứng nhìn đoàn tàu chạy đi, chỉ có những hộp đèn quảng cáo đặt đối diện với đường sắt đang nhìn cô. Lúc này cô mới biết khuôn mặt mình đăm lẹ. Cô nhìn vào tuyến đường hầm sâu hun hút, mặc cho nước mắt đã chảy xuống sân ga.

Tuy trên sân vẫn còn đông người, nhưng Xuân Vũ thật sự muốn khóc lên thật to, để mọi người đời đều nghe thấy nỗi đau khổ của cô. Cô đứng bất động ở đó hồi lâu, vẫn nhớ mãi khuôn mặt người cha vừa nhìn thấy; cô tin chắc mình không thể nhìn nhầm. Có lẽ vì trên tàu quá đông người, nên ông

không nghe thấy cô gọi.

Nhưng, Xuân Vũ không thể không đối mặt với 1 điều này: cha đã mất từ lâu!

Cha cô đã chết cách đây chục năm.

Thế thì người đàn ông lúc này cô xác định là cha mình, có phải là "người" hay không?

Đôi môi cô vẫn run, cô chầm chậm cất bước, rời khỏi nơi này.

Xuân Vũ vẫn đến công ty đúng giờ. Đứng trong thang máy, cô chỉnh trang lại đầu tóc quần áo, trông đã tươi tỉnh hơn lúc này rất nhiều.

Hình như CoCo cũng không nhận thấy Xuân Vũ có nét gì khác thường, cả 2 bắt tay vào làm việc của mình. Xuân Vũ ngồi khuất sau màn hình, thiết bị nghiệp vụ của công ty cũng đã bật, nhưng tay cô không hề đụng đến con chuột.

Cô cúi đầu, đang nhớ lại khung cảnh lúc này ở trên xe điện ngầm - cha đã chết nhiều năm, nay lại xuất hiện ở 1 chỗ chỉ cách cô vài mét; khi cô tìm ông thì ông lại vội vã lách vào giữa đám đông rồi biến mất.

Có phải điều này kì dị không thể tưởng tượng nổi? Những ngày gần đây cô đã trải qua quá nhiều chuyện khó bề tưởng tượng!

Cô không tin rằng người mình đã gặp lại là u linh của cha.

Nhưng cha không thể vẫn còn sống, vì chính cô đã nhìn thấy ông chết kia mà?

Mùa đông năm đó khi Xuân Vũ 11 tuổi, gia đình gồm 3 người ở trong 1 căn nhà không lớn, cha cô là 1 người bình thường, mẹ cô là 1 phụ nữ mềm yếu; họ sống giản dị như tất cả mọi người.

Nhưng chính trong mùa đông giá lạnh khác thường ấy, cô bé Xuân Vũ nhìn qua cửa sổ thấy tuyết rơi đầy trời thì rất vui sướng, chạy ra khỏi nhà. Hai bím tóc tết cong cong trên đầu, Xuân Vũ chạy lon ton nhìn những bông tuyết bay ngợp trời, chúng rơi lên mặt rồi tan ra, chẳng khác gì cô bé lọ lem đang nhảy múa khi nhìn thấy chàng hoàng tử trong chuyện cổ tích.

Rất nhiều trẻ nhỏ đều hân hoan đùa vui trong tuyết, Xuân Vũ cũng trong số

đó. Cô bé đã quên mất ranh giới vỉa hè và đường cái, chạy ra tận tuyến đường cao tốc xe cộ lao nhanh như chớp giạt.

Đúng lúc đó có 1 chiếc xe tải ầm ầm lao đến, người lái xe trước đó đã "táo tợn" uống vài chén rượu, thời tiết xấu, tuyết đang rơi khiến anh ta không nhận ra lũ trẻ đang đứng trên đường.

Xuân Vũ sợ quá đứng chôn chân nhìn chiếc xe tải đang lao đến...

Nếu lúc đó bố không ngẫu nhiên đi qua thì cô bé Xuân Vũ 11 tuổi đã phải kết thúc sự sống.

Đúng khoảnh khắc chiếc xe tải sắp xô vào cô bé, thì bố cô đã lao ra đường rất nhanh, đẩy con gái thật mạnh về bên lề đường, còn chính ông thì bị ô tô đâm phải.

Người ông lập tức bắn tung lên không trung tuyết đang rơi, xoay nửa vòng tròn rồi rơi vật xuống trước mặt Xuân Vũ.

Chiếc xe tải đang phóng như điên rồi cũng dừng lại. Xuân Vũ kinh hãi ngây đờ, quỳ bên cạnh bố, nhìn khuôn mặt ông đang dần dần tím ngắt, toàn thân ông chảy máu, chúng dần biến thành những khe suối nhỏ đỏ tươi.

Vào những phút cuối cùng của cuộc đời, ông vẫn đăm đăm nhìn Xuân Vũ, đôi mắt mở to, miệng mấp máy nhưng không nói nên lời. Vào lúc mà linh hồn còn vẩn vương lần cuối với thể xác, cảnh tượng ông nhìn thấy trước mắt là bầu trời tuyết vờn đầy hoa tuyết bay, và cô công chúa tuyết đẹp trong tuyết - con gái của ông.

Xuân Vũ đã chứng kiến bố tắt thở.

Quá sợ hãi đến nỗi cô bé không biết khóc là gì nữa. Khi thấy mẹ khóc than thảm thiết, cô mới òa khóc theo. Cô biết bố đã chết là vì cứu con gái. Nếu cô không quên lời dặn dò, đừng ra chơi giữa đường quốc lộ, thì bố đã không phải bằng mọi giá cứu cô đề rồi bỏ mạng.

Rất nhiều năm sau đó, cô luôn cảm thấy mình đã mắc nợ bố 1 cuộc đời, nhưng cô vĩnh viễn không thể nào đền bù được. Vì thế mà đêm đêm cô thường rơi lệ, mong sao xuất hiện 1 sự thần kỳ để bố lại có thể trở về với cô. Nếu thật sự có thiên đường thì cô mong mình nhất định sẽ gặp ông ở nơi đó.

Nhưng hiện nay e rằng sẽ gặp gỡ ở địa ngục chăng?

Lúc này Xuân Vũ mới nhận ra là mình đang khóc. Cô vội lấy khăn thấm nước mắt. Nhìn sang cửa sổ kéo dài chạm sàn nhà, thành phố với 1 biển người mênh mông như thế, lẽ nào cơ hội được gặp chuyện thần kỳ đã lướt qua rồi đi mất?

Bỗng 1 giọng nói kỳ lạ vang lên từ phía sau cô: "Cô khóc đấy à?"

Cô sợ giật bản mình, thì ra là Giám đốc Nghiêm Minh Lượng đang đứng đó. Cô vội cúi đầu nói: "Vừa nãy tôi bị cát bay vào mắt."

"Trong văn phòng mà có cát à?" Minh Lượng bước lại gần, đôi mắt nhỏ nhìn chòng chọc như muốn xuyên thấu tâm tư của cô. "Nói xem, chuyện gì khiến cô phải đau buồn như thế?"

"Thưa Giám đốc Lượng, tôi..."

Xuân Vũ bỗng nín lặng, không biết giải thích chuyện này ra sao, nếu nói ra chỉ e người ta cho cô là đồ tâm thần.

"Chắc cô có chuyện riêng tư gì đó không tiện nói ra. Hồi tôi còn đi học, tôi cũng thế." Minh Lượng mỉm cười thật hiếm hoi, dù chỉ là để an ủi người ta. "Không sao, dần dần cô sẽ ổn thôi mà!"

"Xin lỗi, tôi bắt đầu làm việc ngay đây!"

"Khi tâm trạng bất ổn mà làm việc thì dễ xảy ra sai sót. Cô cứ nghỉ 1 lát đã. Chiều, cũng nên về sớm."

Đôi mắt của Minh Lượng vẫn khiến cô sợ hãi. Anh ta còn vỗ vỗ lên vai cô, rồi quay trở về phòng làm việc của mình. CoCo lập tức quay sang Xuân Vũ, nói bô bô: "Mặt trời mọc đằng tây rồi đây! Ông chủ chưa bao giờ quan tâm tới chúng tôi, và càng chưa bao giờ nói nếu tâm trạng bất ổn thì nên nghỉ ngơi... anh ấy cứ như đã biến thành 1 người khác."

CoCo nói bóng gió như vậy khiến Xuân Vũ rất ngượng nghịu, chỉ còn biết cúi đầu, kệ cô ta nói vậy.

Xuân Vũ ngồi trước màn hình vi tính, nhưng không hề nhấp chuột. Cả buổi sáng cứ thế trôi đi. Chờ mãi mới đến 2 giờ chiều, cô nghỉ sớm rồi bước ra khỏi công ty.

Trên đường ra tàu điện ngầm trở về trường, cô đứng lại rất lâu ở sân ga, cô

vẫn mang trong lòng 1 tia hy vọng, nhưng chuyện thần kỳ thì không thể xảy ra.

Lên tàu rồi, cô không dám nhìn ô cửa kính trước mặt nữa, chỉ ngồi cúi gằm cho đến khi xuống tàu.

Trở về trường, Xuân Vũ vẫn nghĩ mãi về chuyện ở tàu điện ngầm. Nửa đêm hôm qua trong trò chơi địa ngục, cô đã lựa chọn gặp người mình muốn gặp nhất - cha cô.

Quả nhiên hôm nay đã gặp thật, chẳng lẽ địa ngục đã sắp đặt chuyện này - thả người đã chết ra khỏi địa ngục, lên tàu điện ngầm trong lòng đất không ánh mặt trời để gặp con gái mình?

Không! Không nên nghĩ tiếp nữa, kéo sẽ lại phát điên như Hứa Văn Nhã. Xuân Vũ thầm cảnh cáo mình. Cô mở cửa sổ căn phòng, cho làn gió lạnh thổi tung mái tóc. Cô dần dần bình tĩnh trở lại.

Đứng trong gió lạnh cô nhớ lại mọi việc xảy ra mấy ngày vừa rồi, nhất là cuộc gặp gỡ Dương Á Phi hôm qua, lần đầu tiên nghe thấy tình tiết bí ẩn - Sở Sở tự sát, là do Thanh U ghen tuông gây ra, còn Thanh U thì chết ở nơi Sở Sở đã qua đời. Nếu Dương Á Phi nói đều là sự thật, thì tức là trước đó 2 năm đã có người chết ở nhà ma.

Cái chết của Sở Sở chắc hồ sơ nhà trường có ghi chép lại, chỉ có hồ sơ mới chứng minh được những điều Á Phi đã nói. Và, còn có thể biết thêm vài điều gì đó, ví dụ trước kia ở nhà ma đã xảy ra những chuyện gì?

Xuân Vũ đã từng đến phòng lưu trữ hồ sơ của trường để làm giúp việc chỉnh lý hồ sơ sinh viên. Có lẽ người quản lý phòng hồ sơ sẽ giúp đỡ cô.

Cô lập tức ra khỏi phòng, mải miết đi qua các khu sân trường giữa buổi chiều mùa đông, rồi lẳng lẳng bước vào tòa nhà hành chính của trường. Phòng hồ sơ nằm trên tầng 4, 1 vị trí khuất. Cô nhẹ nhẹ gõ cửa.

Chị quản lý mở cửa, thoạt đầu không nhận ra Xuân Vũ, ngơ ngác hỏi: "Cô muốn tìm ai?"

Khi Xuân Vũ nói rõ ý định của mình thì chị cười ré lên chế nhạo: "Cô là sinh viên, đâu có tư cách để đọc hồ sơ?"

Thế là cô bị lừa ra khỏi phòng hồ sơ. Chẳng dễ chịu gì, nhưng cô sẽ không

bỏ cuộc dễ dàng, vì cô chợt nghĩ đến 1 người - Cao Huyền.

Đứng ngay ở hành lang bên ngoài phòng hồ sơ, Xuân Vũ nhắn tin cho Cao Huyền, mời anh đến đây ngay, cũng không nói rõ lý do.

Nửa giờ sau Cao Huyền đã đến - vẻ hơi hoang mang.

Nhìn thấy cô, anh hạ thấp giọng hỏi luôn: "Tại sao lại bảo anh đến đây? May mà anh đang ở phòng vẽ, nếu đang ra ngoài thì có lẽ không đến được."

Xuân Vũ hơi nhích môi, nói: "Xin lỗi. Anh có thể giúp em không: anh vào phòng hồ sơ, nói là anh cần tra cứu một số hồ sơ."

Cô kể cho anh biết nguyên nhân tại sao cô lại đến đây.

Cao Huyền tay đỡ cằm nghĩ ngợi, rồi nói: "Hồ sơ cách đây hai năm, chắc hẳn có thể mở xem, và có thể xem các hồ sơ cũ hơn nữa."

"Ý anh là..."

"Tạm đừng hỏi vội. Ta cứ vào đã rồi tính sau." Cao Huyền vuốt lại mái tóc, rồi gõ cửa.

Chị quản lý mở cửa ra, định càu nhàu, nhưng thấy một anh chàng khôi ngô khác thường đứng trước mặt chị bỗng trở nên hiền hậu dịu dàng. Thì ra là chị cũng quen Cao Huyền.

"Sao hôm nay lại rỗi rãi đến chỗ em thế này?" Chị vừa nói nũng nịu vừa vội đưa tay sửa lại mái tóc.

"Đã lâu không được gặp em, nên anh đến chơi nói chuyện." Cao Huyền dám trơ trẽn nói như thế, khiến Xuân Vũ đứng sau cảm thấy hơi chạnh lòng.

"Anh vào đi!" Chị ta gằn như kéo anh vào, nhưng lại không ngờ đằng sau anh còn có một cô sinh viên.

Cao Huyền giải thích: "Cô ấy là học trò của anh, hôm nay cùng đi tra cứu một số tư liệu."

Chị quản lý bỗng xì mặt, ngượng nghịu nói: "Cũng được, nhưng mà đừng xem quá lâu."

Nghe nói muốn tra các tư liệu về sự cố ở nhà ma, chị do dự hồi lâu. Nhưng Cao Huyền đã khéo gỡ khoa tán ngọt ngào, cuối cùng chị cũng cầm đám hồ sơ đó ra.

Thế là Xuân Vũ đã được xem hồ sơ cách đây hai năm – báo cáo điều tra về vụ tự tử của Sở Sở.

Bản báo cáo đã tường thuật chi tiết về tình hình Sở Sở tự tử ở nhà ma, có lời trình bày và làm chứng của Dương Á Phi sau đó, thậm chí có cả tờ photo lời trình bày do Thanh U viết khi tổ chức kiểm tra. Những điều Dương Á Phi kể với Xuân Vũ là đúng, hồ sơ cũng đã ghi lại rất rõ ràng.

Cao Huyền xem xong bản báo cáo, anh khẽ nói: "Đây chính là tầng 1 địa ngục à?"

Xuân Vũ không đáp lời. Vì cô nhìn thấy phía dưới còn nhiều hồ sơ, có một tệp khá dày, ngoài bìa viết rõ thời gian cách đây chừng tám năm. Cô thận trọng mở ra, mới thấy trong này ghi chép một bi kịch từng xảy ra ở nhà ma 8 năm về trước.

Nhân vật chính của bi kịch này là một nữ sinh viên tên là Uẩn Hàm, một đêm đông giá rét 8 năm về trước đã tự tử ở một căn phòng trong nhà này. Từ đó mọi người kháo nhau rằng ở đó có ma, đám sinh viên bèn gọi khu vực này là nhà ma.

Về nguyên nhân tự tử thì tài liệu này ghi rất mơ hồ, hình như là chuyện yêu đương gì đó. Trang cuối cùng, có một bức ảnh của Uẩn Hàm.

Nhìn bức ảnh của cô sinh viên đã chết 8 năm về trước, Xuân Vũ ngẩn người.

Đôi mắt rất hút hồn của Uẩn Hàm từ thế giới âm dương cách trở đang nhìn Xuân Vũ và Cao Huyền. Còn Xuân Vũ thì đờ ra ra một pho tượng, hình như cô nhìn thấy một nửa khác đang ẩn sâu trong sinh mệnh của mình.

Một phát hiện thật ghê gớm: cô gái trong ảnh giống hệt Xuân Vũ, đặc biệt là đôi mắt hút hồn.

Tim Xuân Vũ đập gấp gáp, cô cố kiểm soát nhịp thở cho đều, so sánh lại Uẩn Hàm và mình, thấy rằng tuy có đôi mắt giống nhau nhưng khuôn mặt vẫn không thật giống, nét mặt Uẩn Hàm có nhiều vẻ "cổ điển" hơn.

Cô bỗng nhìn sang Cao Huyền, thấy vẻ mặt anh cũng không bình thường.

Rất nhạy cảm, cô đã nhận ra một điều gì đó: "Anh quen cô ấy à?"

Cao Huyền lùi lại một bước, im lặng hồi lâu rồi mới nói: "Đúng. Anh biết Uẩn Hàm. Đúng ra là tất cả các bạn hồi đó đều biết, vì cô ấy là hoa khôi của khoa."

"Hoa khôi của khoa?"

"Phải. Tiếc rằng về sau cô ấy đã tự tử. Thực ra, lần trước đến nhà ma anh đã nói với em về chuyện này rồi." Cao Huyền ngoảnh lại nhìn chị quản lý ngồi ở phía sau, rồi khẽ nói: "Ở đây nói chuyện không tiện, chúng ta ra ngoài kia."

Cao Huyền trả lại các tập hồ sơ, gượng cười gượng nói với chị quản lý mấy câu, rồi vội vã bước ra.

Hai người ra khỏi khu nhà hành chính, lại đi trên con đường giữa những hàng cây trong sân trường. Nhưng cái đình hóng mát đã bị một đôi nam nữ "chiếm chỗ". Xuân Vũ đành vừa đi vừa hỏi anh: "Anh có thấy em rất giống Uẩn Hàm không?"

"Giống! Anh không thể phủ nhận điều này, nhưng cô ấy vẫn khác với em, có thể dễ dàng nhận ra ngay."

Xuân Vũ lại hỏi một câu còn "ác liệt" hơn: "Có phải vì nguyên nhân này mà anh có ý tiếp cận em không?"

Cao Huyền dừng bước, do dự một lát rồi nói: "Anh không biết. Nhưng em cứ nhớ lại mà xem, lần đầu chúng ta gặp nhau hoàn toàn là ngẫu nhiên, sau đó thì em đến đưa anh cuốn sách... đâu có thể nói là anh có chủ ý tiếp cận em? Anh nghĩ có một nguyên nhân quan trọng hơn, là chúng ta đều cùng chơi trò chơi địa ngục."

Đến lúc này Xuân Vũ mới thấy dịu trở lại, và cũng hiểu rằng mình chẳng có quyền trách cứ Cao Huyền, cô hạ thấp giọng: "Có phải lần đầu thấy em, anh nhớ ngay đến Uẩn Hàm không?"

"Điều này anh không rõ, nhưng Xuân Vũ nên tin ở chính mình, em duy nhất là em, không ai có thể thay thế được em, và em cũng không thể trở thành người thay thế cho một người nào đó."

Nghe anh nói những lời này, cảm nhận của Xuân Vũ thật khó tả. Cô nhớ lại thời thơ ấu của mình, nhớ đến cái buổi chiều mùa đông tuyết rơi đầy trời...

cô cảm thấy mình đã khiến cho cha phải chết, cô chưa bao giờ thật sự thấy tự tin. Những ngày qua làm quen với Cao Huyền, lần đầu tiên cô nghĩ mình có thể trở thành "công chúa", nhưng lúc này cô lại thấy mình vẫn là một "cô bé lọ lem".

Thấy cô không nói gì, Cao Huyền lại tiếp tục: "Xuân Vũ hãy nhìn thẳng vào mắt anh. Bây giờ anh nói nhé, em chính là em - một cô gái tên là Xuân Vũ, không phụ thuộc vào bất cứ ai, em chỉ thuộc về tâm hồn của bản thân."

"Thôi nào, anh đừng nói thêm nữa." Cô cúi đầu, bước quanh vài bước, rồi ngẩng nhìn những cành cây trụi lá ở hai bên đường, nói: "Cảm ơn anh, Cao Huyền. Đã lâu lắm không có ai nói với em những điều như thế này."

"Anh chỉ muốn nói với em rằng, không cần bận tâm về cách nghĩ của người khác, mà điều quan trọng là cảm nhận của chính mình."

Xuân Vũ không nói gì, chỉ trầm lặng nghĩ ngợi bước đi. Cao Huyền bước theo ngay. Họ lặng lẽ đi trên con đường tĩnh mịch giữa những hàng cây.

"Chúng ta nói sang chuyện khác vậy." Xuân Vũ đã trở lại tâm trạng bình thản. "Hiện giờ chúng ta đã biết, Thanh U chết ở nhà ma là vì hai năm trước cô ấy đã phá hoại mối quan hệ giữa Dương Á Phi và Sở Sở, khiến Sở Sở phải tự tử ở nhà ma. Chết bằng cách cắn lưỡi tự tử, tương tự cách trừng phạt rút lưỡi ở địa ngục Bạt thiết - tầng 1 địa ngục."

"Nếu nói thế thì đây là hậu quả tất yếu có tính logic nội tại?"

"Đúng thế. Nhân vật thao túng cái logic này là một u linh nào đó ở chốn địa ngục."

"Chỉ có một mình Thanh U thì chưa đủ để chứng minh. Những người khác thì sao?"

Xuân Vũ gần như đã tin chắc, cô gật đầu: "Bạn cùng phòng với em là Hứa Văn Nhã cũng đã từng gặp một câu chuyện rất đáng sợ..."

Rồi cô kể cho Cao Huyền nghe mọi tình tiết của câu chuyện về con khi mà Văn Nhã đã trải qua. Cuối cùng, cô kết luận: Văn Nhã phát điên là vì con khi kia, Văn Nhã bị đưa xuống cái tầng địa ngục trị tội đã ngược đãi tàn sát động vật.

Còn về Nam Tiểu Cẩm, đã đâm xe làm cho một ông già bị thương, về sau

Tiểu Cẩm bị tai nạn giao thông rất kỳ cục - rất có thể là chính cô ấy va vào ô tô, cũng tức là Tiểu Cẩm bị xuống cái tầng địa ngục vì đã không cứu người gặp nạn.

Về Tố Lan thì chắc là cô ấy cũng có điều bí ẩn chi đây, nhưng lúc này chưa ai biết, hoặc có thể sẽ mãi mãi là một điều bí ẩn.

Cao Huyền lắc đầu: "Nếu nói như em thì tức là, có tội - tất bị trừng phạt thích đáng à?"

"Không. Đúng ra là họ đã từng sai lầm, nhưng hoàn toàn không đáng phải chịu những hậu quả như thế." Xuân Vũ cảm thấy đầu óc mình hơi lộn xộn, cô chỉ còn biết nói một cách ngô nghê. "Chúng ta đều phải sống... sống cho yên vui."

"Xuân Vũ, em sẽ không sao cả!"

Nhưng cô chỉ gượng cười: "Thôi nào, em biết anh đang an ủi em."

Họ đi tiếp trên con đường nhỏ, Xuân Vũ không kể cho Cao Huyền biết sự việc xảy ra ở tàu điện ngầm sáng nay, có lẽ dù kể lại thì chẳng ai chịu tin. Cô bỗng nói mình thấy lạnh, vội vã chào Cao Huyền, rồi rảo bước về khu ký túc xá.

Đã gần nửa đêm, căn phòng vẫn sáng đèn.

Lại là một đêm dài một mình một bóng. Xuân Vũ lặng lẽ ngồi trước cửa sổ, nhìn chiếc di động Samsung của mình, chờ tin nhắn từ địa ngục. Cô đã nhìn thấy người cha qua đời từ lâu, liệu cô còn có nguyện vọng gì nữa?"

Đúng 12 giờ đêm.

Tín hiệu vang lên rất chuẩn giờ, vẫn là số máy ấy, cô mở xem tin nhắn:

"Bạn đã vào tầng 13 địa ngục, hãy lựa chọn: 1. Người mà bạn hận nhất; 2. Con ác mộng đáng sợ nhất; 3. Nơi bạn muốn đến nhất."

Xuân Vũ nín thở, bình tĩnh suy nghĩ một lúc. Ánh mắt cô bỗng trở nên rất đáng sợ, dường như tràn ngập sát khí. Cô từ từ nhấn "1. Người mà bạn hận nhất."

Trong chớp mắt, một khuôn mặt tràn ra như làn sương khói, cô biết đây chỉ

là ảo giác, cô gắng bình thần nhớ lại cái khuôn mặt đó, nhớ lại cái đêm đáng sợ ấy...

Địa ngục đã trả lời:

"Người mà bạn hận nhất là ai? Bạn sẽ có cơ hội để trả thù."

Ánh mắt Xuân Vũ vẫn rất đáng sợ, hình như cô đã biến thành một người khác. Như khắc chữ trên gỗ, ngón cái của cô nhấn các phím thật mạnh, màn hình hiện lên hai chữ:

Bố dượng.

Và lập tức gửi tin nhắn này đi.

Cuối cùng, như ho bật ra một hòn đá đang chẹn nơi lồng ngực, Xuân Vũ hét lên một tiếng. Cô cảm thấy mình chưa bao giờ điên rồ như lúc này.

TẦNG 14 ĐỊA NGỤC

[Phần 1]

Nhiệt độ đã xuống 0 độ C.

Chín giờ sáng, Xuân Vũ choàng cái khăn thật dày, rồi vội vã ra khỏi phòng.

Dự báo thời tiết nói là trong vài ngày tới sẽ có một đợt không khí lạnh từ Xi-bê-ri tràn xuống, có thể có tuyết rơi. Các nữ sinh viên dù thích làm đẹp đến mấy cũng đành phải "hy sinh" vậy, họ mặc những bộ trang phục trượt tuyết xù xì dày cộp.

Xuân Vũ vẫn đi tàu điện ngầm đến công ty. Trong toa xe chật chội, ồn ào, cô cố tìm một chỗ ngồi tạm tạm có thể nhìn rõ khuôn mặt những người xung quanh. Mọi khuôn mặt đều nhàn nhạt lạnh lùng, không thấy cái khuôn mặt mà cô mong nhìn thấy - không, có lẽ không nhìn thấy thì hơn.

Đến công ty rồi, Xuân Vũ nhận ra thái độ của CoCo có phần lạnh nhạt với mình, cô thấy không mấy dễ chịu, chỉ còn biết cặm cụi ngồi trước màn hình. Vì hôm qua gần như cô chẳng làm việc, nên hôm nay cô rất mải miết, ngồi liền mấy tiếng đồng hồ cho đến chiều, chỉ nghỉ một lúc để ăn trưa.

Có điều, hôm nay ngẫu nhiên có một cô xin nghỉ ốm, nên Xuân Vũ đành ở lại làm thêm giờ. Cô lại tiếp tục ngồi trước màn hình vài giờ. Rồi nhận ra ngoài kia đã sắp tối, vô số ánh đèn nê-ông đã toả sáng, CoCo và những người khác đã lẳng lẳng ra về, phòng làm việc chỉ còn một mình Xuân Vũ.

Căn phòng trống vắng, bỗng yên tĩnh hẳn đi. Xuân Vũ đứng dậy vươn vai, vận động... Một ngày ngồi lý bên máy tính, cổ mỏi, đau khiếp thật. Đã thấy đói bụng từ lâu, trên bàn có một suất ăn bố trí cho người làm ngoài giờ. Ăn xong bữa tối, cô chuẩn bị ra về.

Ra ngoài cửa phòng, bỗng có một giọng nói rầu rầu vang lên từ phía sau:
"Họ đã về cả rồi à?"

Câu nói bất ngờ khiến cho Xuân Vũ phát hoảng, cô hồi hộp quay lại, thì ra là giám đốc Nghiêm Minh Lượng. Cô cúi đầu: "Vâng. Họ đã về, tôi cũng đã làm xong việc."

Vẻ nghiêm nghị của Minh Lượng bỗng trở nên hiền hoà: "Hôm nay cô vất vả

quá. Hãy sang phòng tôi ngồi chơi đã."

Xuân Vũ tuy rất căng thẳng nhưng cũng không thể từ chối, cô vào phòng giám đốc, ngồi lên đi văng ở đó.

"Rất mệt phải không?"

"Không sao ạ."

"Mới đi làm, ai cũng thế cả. Cô còn khá là nhẹ nhõm đấy! Hồi ở nước ngoài, tôi gian nan ra sao các cô khó mà tưởng tượng nổi!"

Ánh mắt Minh Lượng cứ như kiến bò trên mặt cô, khiến toàn thân cô như nổi da gà. Cô cúi đầu nói:

"Anh Lượng ạ, tôi đến đây làm, chủ yếu là để điều tra xã hội làm tư liệu cho luận văn tốt nghiệp."

"Luận văn gì? Tôi nhớ luận văn tốt nghiệp đại học của tôi ngày trước viết về mạng Internet làm thay đổi phương thức sinh hoạt của con người, hồi đó nhiều người còn chưa biết Internet là gì, nhưng ngày nay chẳng ai có thể tách rời mạng."

"Tiêu đề luận văn của tôi là 'Tin nhắn di động và sự kết nối của nhân loại'".

"Một đề tài quá hay. Đúng là cuộc sống của rất nhiều người đang thay đổi vì nó." Vừa nói anh vừa xấp lại gần Xuân Vũ khiến cô đành phải lùi sang một bên cái bàn. Bỗng nhiên có một khuôn mặt loáng qua mắt cô rất nhanh như một tia lửa.

Đó là cái khung ảnh đặt trên bàn của Minh Lượng, ảnh một thiếu nữ. Không nhìn rõ phong nền, chỉ thấy khuôn mặt cô gái đang mỉm cười và đôi mắt rất hút hồn.

Xuân Vũ bỗng đưa tay sờ mặt mình và lùi lại mấy bước. Cô đã nhận ra thiếu nữ trong ảnh, tuy chưa từng quen nhưng cô đã biết tên - đó là Uẩn Hàm.

Không phải là bức ảnh cô đã nhìn thấy trong hồ sơ của nhà trường, nhưng rõ ràng vẫn chỉ là một người, khuôn mặt và đôi mắt này cô không thể nhầm. Nhưng tại sao ảnh của Uẩn Hàm lại đặt trên bàn Nghiêm Minh Lượng?

Minh Lượng lập tức cầm bức ảnh lên, khẽ nói: "Cô cảm thấy cô ấy rất giống

minh, phải không?"

"Không những giống tôi mà còn rất giống một người khác, tên là Uẩn Hàm - cách đây 8 năm là hoa khôi của khoa Mỹ thuật trường tôi. Anh quen cô ấy phải không?"

Lần này đến lượt Minh Lượng phải lùi lại, anh nhích nhích miệng nghĩ ngợi, rồi nói: "Cô đã biết Uẩn Hàm, thì tôi công nhận vậy, hỏi tôi học đại học, cô ấy là bạn gái của tôi."

"Uẩn Hàm là bạn gái của anh?" Xuân Vũ thật không dám tưởng tượng 8 năm về trước Nghiêm Minh Lượng hình dáng ra sao? Khó mà nhận ra anh ta có gì hấp dẫn khiến cho hoa khôi khoa Mỹ thuật phải ngã vào lòng anh?

"Không tin thì cứ đi mà hỏi người ta!" Minh Lượng bước đến bên cửa kính thấp đến tận sàn, quay lưng về phía Xuân Vũ, cúi đầu trầm ngâm. "Kể từ ngày Uẩn Hàm mất, bức ảnh này luôn kề bên tôi, dù tôi đau khổ đến mấy, tôi luôn biết cô ấy vẫn ở bên tôi."

Xuân Vũ hiểu rằng mình đã đụng đến những sợi thần kinh yếu nhất trong anh, cô vội nói: "Xin lỗi giám đốc Lượng, lẽ ra tôi không nên hỏi nhiều."

"Hôm nay quá muộn rồi, cô nên về đi!"

Xuân Vũ gật đầu, bước ra. Cô nhanh chóng rời khỏi công ty.

[Phần 2]

Văn phòng chỉ còn lại một mình Minh Lượng, anh run run tắt hết các ngọn đèn để cho bóng tối phủ vây quanh anh. Ngoài kia, chỉ cách có tấm kính là thành phố dường như không có bóng tối, mà anh thì lại không thuộc về thành phố này.

Nhìn ra bên ngoài, những toà nhà cao chọc trời san sát bên nhau đang rực rỡ ánh đèn thâu đêm suốt sáng, anh bỗng nhớ đến cái buổi sớm tinh mơ sương mù còn dày đặc, anh nằm trong căn nhà nhỏ nong nặc mùi súc vật.

Khác với mọi người trong câu chuyện này, Nghiêm Minh Lượng sinh trưởng ở một làng miền núi nghèo khổ. Buổi sớm hôm đó là sự kiện đầu tiên khác sâu trong trí nhớ của anh, tiếng kêu thảm thiết như xé phổi của bà mẹ đã khiến anh choàng tỉnh, mở mắt ra trong cái không khí nặng mùi hôi súc vật, nhìn thấy bố anh đang đè đầu mẹ anh và thẳng tay đánh đấm, máu me đầm

địa.

Đó là thời thơ ấu rất khác với mọi người của anh. Nhà nghèo rớt mùng tơi, nhưng anh cũng được đi học hết trung học phổ thông. Có lẽ cũng vì cảnh nghèo khốn mà anh đã sớm già dặn chín chắn. Nhìn cái nhà trống không, bà mẹ thì cả ngày khóc than, ông bố thì nát rượu bết nhè, anh quyết tâm sẽ rời khỏi nơi này, nhất định sẽ có ngày mình có thể ngẩng cao đầu. Mặc cho vô số người khinh thường, anh vẫn học rất giỏi, khi bị hà hiếp bắt nạt, anh cúi đầu nhẫn nhịn.

Anh hận người cha, vì đêm nào anh cũng nằm ngủ trong tiếng khóc lóc của mẹ. Ông không bao giờ bỏ được thói xấu đánh vợ, đủ cả tay đấm chân đá cho đến roi da gậy gộc. Mẹ anh bị đòn mà không dám kêu ai, chỉ thầm rắng chịu, rồi ngồi ôm con qua đêm dài đến sáng. Cho đến một hôm ông uống đến hai lít rượu nặng, rồi đẩy mẹ anh ngã lăn ở cửa, cầm ván cửa thẳng tay đánh đập. Ông lại trói đứa con vào giường, không thể can ngăn gì được. Nhưng rồi ông phang trúng vào thái dương mẹ anh, lúc này ông mới như bừng tỉnh cơn mê, vội đưa bà đi cấp cứu. Nhưng tất cả đã muộn, mẹ anh đã đi hết quãng đường đời một cách bi thảm.

Minh Lượng đã tận mắt nhìn thấy cha đánh chết mẹ. Anh không sao khóc nổi, anh cảm thấy nước mắt đã hoá thành máu và chảy ngược vào trong lòng. Cha anh biết mình đã phạm tội ác tày trời, ông ra vách núi nhảy xuống tự tử. Năm đó Minh Lượng vừa tròn 16 tuổi, thật sự trở thành đứa trẻ mồ côi. Sau đám tang cha mẹ, anh mới nghe nói về xuất thân thật sự của mình, thì ra, anh là kết quả của cuộc tình vụng trộm bên ngoài của mẹ, chứ không phải con đẻ của "cha" anh. Bởi thế "cha" chưa bao giờ yêu thương anh, ông luôn đánh đập vợ tàn nhẫn để trừng phạt bà cho đến khi cả hai cùng vĩnh biệt cõi đời.

Anh cảm thấy một sự nhục nhã ghê gớm, sự nhục nhã đã đóng dấu ấn lên anh từ khi chưa chào đời. Nếu không có sự tồn tại của anh, thì có lẽ số phận của bà mẹ đã không thể thảm như thế. Anh không dám ngẩng đầu nhìn ai, chỉ biết cặm cụi đêm ngày học tập, anh muốn vĩnh viễn ra đi, không muốn nhìn lại nơi này nữa.

Dựa vào chút tích cóp mà cha mẹ anh để lại, anh học xong trung học phổ thông với thành tích đứng trong top 20 toàn tỉnh, sau đó thi đỗ vào một trường đại học bệ thế. Anh vốn tưởng đã vào Đại học Thượng Hải thì sẽ thoát khỏi những ánh mắt dè bieu của mọi người, nhưng thiên hạ vẫn coi thường anh, các bạn cùng lớp không mặn mà gì với anh - vì anh là dân quê nghèo khó, "quê một cục", chơi với anh thì mất mặt. Anh phải đi làm đê tự

lo học phí, ban ngày lên lớp, buổi tối đi gánh nước cho công trường xây dựng, nửa đêm trở về người nhớp mồ hôi, lăn ra ngủ.

Minh Lượng học ngành Tin học, sang năm thứ ba đã bắt đầu đi làm cho các công ty. Ít ra, cũng không phải nhếch nhác như dân công nữa, lại có chút tiền sinh hoạt. Chính trong năm đó Minh Lượng đã quen với cô sinh viên Uẩn Hàm, hoàn toàn là ngẫu nhiên.

Đó là một buổi tối, anh vừa đi làm thêm trở về, nhìn thấy ở cổng sau của trường có mấy tên lưu manh đang vây đánh một cô gái. Sức lực và tinh thần của một thanh niên sinh trường ở nông thôn đã giúp Minh Lượng đánh cho mấy tên ấy sứt đầu mẻ trán. Kể từ đó, anh trở thành người hùng trong con mắt của Uẩn Hàm. Thời kỳ đó anh vẫn duy trì thói quen dậy sớm thức khuya từ hồi ở quê, cứ 6 giờ sáng - khi các nữ sinh viên còn say giấc nồng - thì anh đã tập chạy quanh sân vận động của trường. Uẩn Hàm cũng có mặt, hai người cùng tập chạy hết vòng này đến vòng khác. Dần dà, những đám đông sinh viên đứng xem, xì xào về "chuyện lạ thời nay" - anh chàng "nhà quê" Nghiêm Minh Lượng đã tán tỉnh được hoa khôi của khoa Mỹ thuật.

[Phần 3]

Không ai hiểu nổi tại sao Uẩn Hàm lại yêu Minh Lượng - một anh chàng xuất thân nơi quê nghèo, lại chẳng có điểm gì hấp dẫn. Có hàng đàn nam sinh viên yêu vụng nhớ thầm Uẩn Hàm, nhưng cô không ưng những chàng thư sinh bóng bẩy, mà lại thích chàng trai kiêu như Ken Takakura (Nam diễn viên điện ảnh Nhật Bản, từng một thời gây ấn tượng mạnh đối với thanh niên TQ), Minh Lượng chính là Ken Takakura của cô! Minh Lượng đã khiến bọn họ ghen ghét, họ thường nạt nộ anh, có kẻ thậm chí còn tra ra được "xuất thân" nhục nhã của anh. Thế là cả trường đều biết chuyện.

Anh đi đến đâu cũng bị người ta xì xào chỉ trích. Anh không biết trốn đi đâu bây giờ, có cảm giác như mình bị lột hết quần áo bắt đứng trước mặt các thầy và các sinh viên. Trong khi tuyệt vọng, chỉ có Uẩn Hàm không hề xa anh, trái lại, cô công khai sòng đôi cùng anh khắp đó đây. Cha mẹ Uẩn Hàm đều là cán bộ lãnh đạo, khi nghe nói cô cặp kè với một anh chàng như thế, họ ngỡ cô đã mắc bệnh tâm thần, đến khi biết được hoàn cảnh xuất thân của Minh Lượng, họ bắt Uẩn Hàm phải cắt đứt ngay với anh.

Thoạt đầu cô vẫn không chịu nhượng bộ, nhưng cô vẫn cứ là con gái của cha mẹ, cô không muốn nhìn thấy cha mẹ quá đau buồn. Minh Lượng rồi cũng tha hiệp, anh không muốn Uẩn Hàm phải vì anh mà quan hệ với cha mẹ bị

đồ vỡ. Áp lực ở trường học và sức ép của cha mẹ đã buộc Uẩn Hàm phải chia tay Minh Lượng. Nhưng cô quá đau đớn, cứ suốt ngày khóc lóc, tinh thần hoảng loạn, nói năng lảm nhảm, đôi khi còn mộng du vào ban đêm. Cô đã được đưa đi điều trị tâm lý nhưng không có kết quả. Từ một hoa khôi của khoa, mạnh khoẻ vui tươi, Uẩn Hàm dần biến thành cô gái ngớ ngẩn rò dại. Cho đến một hôm, bi kịch đã xảy ra. Nửa đêm, Uẩn Hàm đã vào một phòng học ngồi viết bức thư tuyệt mệnh, sau đó treo cổ tự tử.

Minh Lượng cực kỳ đau xót, nhà trường và cha mẹ Uẩn Hàm đều không ngờ hậu quả lại thành ra thế này. Cũng khó mà nói trách nhiệm thuộc về ai, nên đành xử lý qua loa cho xong vậy. Nghiêm Minh Lượng tuyệt vọng, cũng từng nghĩ đến cái chết, nhưng sự phẫn nộ và hận thù đã khiến anh phải tiếp tục sống. Học xong đại học, anh quyết định đi du học Anh quốc. Nhưng học phí bên đó rất cao, anh lấy đâu ra tiền? Anh nghiên rãng bán đi một quả thận để có tiền chi phí, rốt cuộc anh cũng đã lên máy bay bay sang Châu Âu.

Cuộc sống của Minh Lượng ở Anh quốc gian khổ hơn hẳn ở trong nước, ban ngày đi học lập trình tin học, cả đêm đi rửa bát thuê cho các hiệu ăn, có khi còn ra bãi biển thu nhặt vỏ sò cho người ta. Cơ thể chỉ còn một quả thận khó bề kham nổi. Anh không còn khí phách của một nam nhi nữa, anh nhẫn nhục chịu đựng như một phụ nữ, anh thường bị bọn lưu manh đầu đường xó chợ hà hiếp đánh đập. Thể xác và tinh thần của anh đã bị hành hạ như ở địa ngục.

Minh Lượng thấy căm hờn mọi thứ trước mắt, thậm chí hận rằng tại sao mình lại có mặt ở chốn nhân gian, ý nghĩ sẽ biến mất khỏi cõi đời này đang đến với anh. Nhưng thật ngẫu nhiên, tại một thị trấn nhỏ ở miền nam nước Anh, Minh Lượng đã gặp một người - người ấy đã thật sự làm thay đổi số phận của anh.

Minh Lượng mở mắt ra, trên tấm kính cửa sổ chạm sàn ở trước mặt, hình như có cái bóng của người ấy. Đôi môi nhích động: "Ai đang xuống địa ngục?"

[Phần 4]

Khi Xuân Vũ rời công ty đã là hơn 7 giờ tối. Cô đi qua con đường ồn ã phồn hoa, rồi bước xuống sân ga tàu điện ngầm.

Đã qua giờ cao điểm, sân ga lúc này chỉ có một số người làm thêm giờ đang trở về nhà. Một số khác là nam nữ thanh niên đi chơi. Lên tàu, tìm được chỗ ngồi rồi, cô lập tức nhắm mắt. Hôm nay thật sự mệt mỏi, tàu chạy rung lắc

đều đều như là một thứ thuốc an thần khiến Xuân Vũ cảm thấy mình như đang chìm sâu xuống lòng đất... cô ngủ rất say.

Chẳng rõ bao lâu bỗng có một bàn tay đẩy vào vai cô một cái, cô tỉnh dậy ngỡ ngác, và nhận ra đã đến ga để về trường. Cô vội đứng dậy, nhưng ghé xung quanh trông trái không hề có người nào. Vậy ai đã đẩy cô một cái? Cô sờ lên vai, cảm thấy nơi đó đã nguội lạnh, chẳng lẽ bàn tay lúc nãy hảy cô, là của một u linh trong không gian?

Cửa toa đã mở, Xuân Vũ nhảy xuống sân ngay, lại ngoảnh nhìn xung quanh, không thấy ai xuống tàu cả. Hay là vừa nãy mình đã cảm nhận nhầm? Vẫn thấy rất mệt nhưng cô cố gượng tỉnh táo rồi hối hả chạy ra khỏi nhà ga. Dọc đường cô cứ cảm thấy hình như có cái gì đó bám theo, quay nhìn thì không thấy gì. Cô đi vào trường mà cứ nom nớp thấp thỏm.

Sân trường trong mùa đông, các lối nhỏ đều rắc đầy cành lá khô, bốn bề vắng tanh vắng ngắt. Chỉ thấy xa xa là những ánh đèn hiu hắt vẫn đang rọi xuống mặt đường. Xuân Vũ bỗng đứng lại, trong màn đêm im ắng hình như có tiếng bước chân ở phía sau cô. Đằng sau có người à?

Cô rùng mình sờn tóc gáy, từ từ quay lại. Tưởng chừng như sẽ nhìn thấy ngay một cảnh tượng đáng sợ. Rồi cô cũng nhìn thấy trong bóng tối của những hàng cây khô có một bóng người cao lớn đang dịch chuyển. Cô hít thở thật sâu, rất căng thẳng, rồi hét to: "Là ai thế hả?"

Sân trường mênh mông vọng lại tiếng hét của cô, nghe càng thêm đáng sợ. Bóng đen kia tiếp tục đi về phía cô. Ánh đèn đường mờ mờ hắt lên người ấy. Vóc người trông quen quen bỗng đập vào mắt Xuân Vũ. Là ông ta ư?

Cô há hốc miệng, những làn hơi trắng phả ra. Cô không bao giờ có thể quên ông ta. Có cả cái mùi quen thuộc ấy, mũi cô hít thấy cái mùi ấy - mùi thường có trên người ông ta, cái mùi đáng sợ không bao giờ có thể đổi khác.

Người ấy là bố dượng Xuân Vũ.

Một làn âm phong (gió lạnh hắt hiu u ám) chẳng rõ từ đâu thổi đến khiến Xuân Vũ phải lùi lại mấy bước. Cô bịt miệng để không kêu lên hai tiếng "bố dượng". Người ấy vẫn bước về phía cô, chỉ còn cách chừng hơn chục mét. Một bước, hai bước...

Xuân Vũ sờn gai ốc, run rẩy hồi lâu rồi mới quay người chạy thục mạng về phía ký túc xá. Cô chạy dưới ánh đèn đường nhờ nhờ và gió lạnh rú rít bên

tai. Cô không dám ngoái lại, chỉ cầm đầu chạy cho nhanh, và đã chạy đến ký túc xá nữ sinh.

Chạy lên đến phòng ở, vẫn còn hú vía, Xuân Vũ khoá sập cửa vào, rồi đóng lại cửa sổ cho chặt. Cô ngồi co rúm dưới ánh đèn, tay bịt hai tai chỉ sợ nghe thấy tiếng đập cửa.

Run rẩy một hồi lâu, vẫn không nghe thấy tiếng đập cửa như tưởng tượng, cô mới ngẩng đầu lên và thở thật mạnh.

Đầu cô vẫn hiện lên cái bóng người lúc nãy, cô không thể nhìn nhầm, nhất là không thể nhầm cái mùi toả ra từ người ông ta. Nhưng, bố dượng sao có thể xuất hiện ở sân trường? Liệu có thể là ai đó trông na ná như ông ta? Xuân Vũ không sao hiểu nổi.

Lẽ nào đó là kết quả của việc cô đã lựa chọn "gặp người mà mình hận nhất" trong trò chơi địa ngục hôm qua?

Đúng! Người đàn ông đó chính là người mà cô hận nhất.

Cô nhắm mắt lạ, những giọt lệ từ từ trào ra. Trong bóng tối mờ mờ, hình như cô lại nhìn thấy khuôn mặt của bố. Ông nằm trong gian nhà tang lễ lạnh lẽo, khi đó cô mới 11 tuổi. Cô chứng kiến bố bị đưa vào lò hoả táng, mẹ ôm chặt cô vào lòng, áo bà ướt đẫm nước mắt.

Bố đã qua đời, hai mẹ con Xuân Vũ nương tựa vào nhau mà sống. Đêm ngủ cùng mẹ, cô có thể cảm nhận lòng mẹ luôn run rẩy. Hai năm sau, mẹ cô bị nghỉ việc cơ quan, đời sống hết sức khó khăn. Khi hai mẹ con đang bế tắc, thì một người đàn ông lực lưỡng đã đến với họ, rồi trở thành bố dượng của Xuân Vũ. Người ấy làm nghề buôn bán, khi mới về nhà cô, ông đã mua cho cô rất nhiều quần áo đẹp, mua thêm nhiều đồ điện, đối xử với mẹ cô cũng tốt. Có điều, người ông ta luôn bốc ra một thứ mùi quái dị, không rõ là mùi rượu hay mùi thuốc lá, hay là những phản ứng hoá học sinh ra do quanh năm bị ám trong chốn trà thuốc rượu chè. Cho nên, dù ông bố dượng thường bảo Xuân Vũ gọi ông là bố, nhưng cô vẫn nhất định không gọi, mà chỉ lừ lừ nhìn ông bằng ánh mắt lạnh lùng.

Tuy nhiên, hồi đó cô mới chỉ không ưa ông ta chứ chưa đến mức căm hận ông. Cô không nguôi nỗi nhớ cha, nhớ đến cái buổi trưa tuyết rơi đầy trời ấy. Nếu cô không ra đường cái chơi đùa, thì cha đã không phải vì cô mà bỏ mạng, vận mệnh cả nhà sẽ không bị thay đổi, người đàn ông có cái mùi quái dị kia cũng không thể bước vào nhà cô.

Xuân Vũ bỗng tỉnh trở lại, thoát ra khỏi những hồi ức, cô thần thờ, lẩm bẩm: "Nếu không vì mình, thì bố sẽ không chết, tất cả sẽ không bị đảo lộn."

Kể từ năm 11 tuổi trở đi, dường như vận xấu không ngớt đến với cô: người bố dượng đáng ghét, mẹ cô mãi mãi ra đi, cơn ác mộng ở thôn hẻo lánh nửa năm về trước... và gần đây, Thanh U - người bạn thân nhất đã chết, hai bạn cùng phòng là Văn Nhã, Tiểu Cầm, một người bị tâm thần phân liệt, một người bị tai nạn giao thông vẫn còn hôn mê...

"Vận xấu luôn đến với mình, mình lại đem vận xấu đến cho người ở kề bên..."

Đúng thế. Cha mẹ cô. Thanh U và Hứa Văn Nhã, đều là những người gần gũi nhất của cô, đều lần lượt ra đi, nay chỉ còn cô đơn độc buồn tủi.

"Các bạn nữ sinh nói cũng đúng, mình vốn dĩ là một hung tinh, ai ở gần mình đều sẽ gặp đen đui. Có lẽ mình không nên sinh ra trên đời này mới phải!"

Xuân Vũ khóc râm rút, tuyệt vọng. Đúng lúc này thì tín hiệu tin nhắn lại vang lên.

Đã 12 giờ đêm, vẫn cái số máy địa ngục ấy, lại một tin nhắn:

"Bạn đã vào tầng 14 địa ngục, hãy lựa chọn: 1. Cơn ác mộng đáng sợ nhất; 2. Nơi bạn muốn đến nhất; 3. Hồi ức đau khổ nhất."

Ánh mắt cô dừng lại ở hai chữ "ác mộng", cô đã trải qua cơn ác mộng kinh khủng nhất thì trên đời này còn có thứ ác mộng nào có thể khiến cô sợ hãi nữa? Cô bèn mạnh dạn chọn "1. Cơn ác mộng đáng sợ nhất."

Chỉ vài giây sau, Xuân Vũ đã nhận được tin trả lời:

"Bạn sẽ gặp lại cơn ác mộng."

Nhìn mẫu tin này, cô giật nảy mình. Gặp lại cơn ác mộng? Thế là ý gì? Cô thấy có phần rối loạn, lúng túng, vội tắt ngay di động.

Ác mộng? Là ác mộng nào?

Vào lúc này, trong màn đêm giá lạnh bên ngoài cửa sổ, ác mộng đang hình thành.

TÀNG 15 ĐỊA NGỤC

[phần 1]

Trong căn phòng tối đen chẳng biết từ đâu tràn vào 1 thứ mùi kỳ quái, chậm chậm luồn vào mũi Xuân Vũ đang ngủ say. Qua mũi, nó xuống họng, vào khí quản rồi tràn ngập 2 lá phổi, khiến cô tỉnh giấc.

Thì ra nó tỏa ra từ 1 chỗ ở ngay trước mặt cô, bóng đen đã chồm lên trán cô, rồi xấp lại gần, gần thêm nữa...

Xuân Vũ mở to mắt chỉ thấy 1 màn đen kịt, không có gì khác. Nhưng cái mùi nồng nặc này cho cô biết người ấy đã đến gần, chỉ cách cô vài centimet.

Tuy không nhìn thấy người, nhưng con tim Xuân Vũ cơ hồ muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Cô cố nín thở, không cho hơi nóng của người ấy phả vào mặt cô. Miệng cô ú ớ rên rỉ, nhưng không sao kêu lên được.

Bỗng nhiên có 1 tia sáng mỏng manh rọi vào từ cửa sổ, chiếu vào đôi mắt đang mở to của cô, khiến cô bỗng nhận ra cái khuôn mặt đáng sợ ấy.

Rốt cuộc cô cũng kêu lên được, và không rõ sức lực bỗng từ đâu đến, cô quẫy đạp giãy giụa thật mạnh, rồi tát 1 cái lên khuôn mặt ấy. Hấn kêu lên 1 tiếng kỳ quái đáng sợ, cái mùi kinh khủng từ mồm hấn phun mạnh vào mũi cô. Bàn tay thô nháp của hấn tóm chặt cẳng tay cô, cô lập tức thấy đau buốt tận tim gan. Nhưng cô đã đạp mạnh lên người hấn, rồi đứng phắt dậy, gắng sức giao đấu với hấn trong căn phòng tối om chật chội.

Tuy nhiên đôi tay yếu mềm mảnh khảnh đâu có thể chịu nổi 1 đòn của đối phương, cô phải lùi lại bên cửa sổ. Không rõ cửa sổ đã bị mở ra từ lúc nào. Cô trèo lên bậc cửa, nhưng kẻ kia đã tóm chặt cổ chân Xuân Vũ, cô đạp hấn bật trở lại, sau đó cô nhảy ra ngoài cửa sổ...

Cô rơi xuống 1 cái giếng sâu, tối om, có cảm giác mình không ngừng rơi xuống... và hình như khi gần rơi đến đáy, cô bỗng thét lên rồi mở mắt ra.

Ánh sáng ban mai chiếu vào đôi mắt Xuân Vũ, cô háp háy dụi mắt, nhận ra nơi đây không phải cái giếng sâu tối om, mà là căn phòng của cô ở ký túc xá.

Cô nhìn ra khoảng trời ngoài cửa sổ, thở hít thật mạnh vài lần, rồi mới hiểu ra rằng vừa nãy chỉ là ngủ mê.

"Gặp lại cơn ác mộng?"

Vài phút sau đôi môi Xuân Vũ run run nói ra câu này. Đó lại là do địa ngục sắp đặt chăng?

Cô bỗng cảm thấy cánh tay trái của cô đau rát, cô nhận ra trên tay có mấy vết hằn rõ rệt, đỏ đỏ và hơi sưng, cứ như là bị ai đó bóp thật mạnh.

Cô toát mồ hôi. Nếu lúc này chỉ là cơn ác mộng, thì tại sao cánh tay lại có vết hằn như bị tóm chặt thế này?

Chẳng lẽ trên đời này lại có chuyện "ác mộng mà là thật?"

Xuân Vũ không dám nghĩ tiếp nữa, ngồi trên giường tầng, cô tựa vào tường, đặt tay lên vết hằn, nước mắt rơi lã chã.

[phần 2]

Bên trong ô cửa sổ có chấn song sắt, Văn Nhã đang lặng lẽ nhìn ra bầu trời mùa đông ngoài kia. Làn da vẫn trắng bệch như mặt tường vôi, nhưng khí sắc của cô cũng đã khá hơn, ánh mắt cũng không đờ đẫn như mắt hồn nữa.

Một chiếc di động mới tinh đặt trên bàn, đây là món quà mà bác sĩ Văn mới tặng cô. Bỗng tín hiệu tin nhắn vang lên, Văn Nhã cầm máy, thấy 1 dòng chữ: "Văn Nhã hôm nay khỏe chứ?"

Văn Nhã: "Tôi rất khỏe. Nhưng suốt ngày ngồi lì ở đây, quá ngán."

Đối phương: "Tại sao không dùng di động?"

Văn Nhã: "Tôi quên hết các số máy đã lưu, hiện giờ chỉ có thể chơi game mà thôi."

Đối phương: "Cô rất thích trò chơi nhắn tin đúng không?"

Văn Nhã: "Phải, rất thích."

Đối phương: "Thích trò chơi nào nhất?"

Văn Nhã: "Trò chơi địa ngục."

Đối phương: "Cô bắt đầu chơi trò này từ bao giờ?"

Văn Nhã: "Không nhớ nữa. Chắc là độ 1 tháng trước."

Đối phương: "Tại sao cô biết cái trò chơi này?"

Văn Nhã: "Có lần tôi thấy Tố Lan đang chơi hết sức say sưa, chắc là rất thú vị, tôi hỏi đang chơi trò gì, nhưng Tố Lan không nói."

Đối phương: "Về sau thì sao?"

Văn Nhã: "Tôi đã mấy lần gắng hỏi, cô ấy không giấu được nữa bèn cho tôi biết số máy của họ, thế là tôi đã vào cuộc."

Đối phương: "Có thú vị không?"

Văn Nhã: "Rất hay. Nhưng tôi sợ các bạn cùng phòng biết, nên chỉ đến nửa đêm, tôi vào nhà vệ sinh để chơi, nào ngờ lại bị Thanh U phát hiện ra."

Đối phương: "Thanh U là ai?"

Văn Nhã: "Là bạn cùng phòng với tôi, ban đêm hay thức dậy đi toa-lét, lần đó bạn ấy bắt gặp tôi, tôi đành nói cho bạn ấy biết cách chơi trò chơi địa ngục."

Đối phương: "Về sau thì sao?"

Văn Nhã: "Thanh U chết rồi."

Đôi thoại đến đây, màn hình di động bỗng ngưng nhận tin. Văn Nhã dán mắt vào đó, hình như nhìn thấy 1 cái gì rất đáng sợ trong đó. Cô bỗng buông tay, chiếc di động rơi xuống đất. Cô co rúm người như 1 con khi.

Ở ngay tầng gác trên căn buồng bệnh này, bác sĩ Văn đang ngồi trước máy tính nhìn những dòng tin nhắn hiện lên màn hình. Đối phương vừa nãy trao đổi tin nhắn với Văn Nhã chính là ông. Chờ mãi không thấy Văn Nhã tiếp tục nhắn tin, ông hiểu rằng ở tầng dưới có lẽ đã xảy ra chuyện.

Ông chạy xuống buồng bệnh nhân Hứa Văn Nhã thấy cô đã ngủ say, máy di động nằm trên sàn, trên màn hình là tin nhắn cuối cùng vẫn chưa viết xong.

Bấy giờ bác sĩ Văn mới hết căng thẳng, bước ra khỏi buồng. Ông gọi điện cho cảnh sát Diệp Tiêu, nhắn anh đến bệnh viện ngay.

Nửa giờ sau Diệp Tiêu đã đến nơi, nét mặt đầy vẻ hồ nghi.

Bác sĩ Văn không nói nhiều, ông bảo Diệp Tiêu ngồi trước màn hình đọc các nội dung vừa giao lưu nhắn tin với Văn Nhã. Thoạt đầu Diệp Tiêu còn chưa rõ mấy, nhưng khi đọc đến nửa sau, thì anh im lặng hồi lâu - thì ra người đầu tiên chơi game địa ngục là Tố Lan, sau đó Hứa Văn Nhã biết, rồi Thanh U lại biết Văn Nhã đang chơi... Và thế là các cô sinh viên này cùng tham gia.

Diệp Tiêu lắc đầu, nói: "Nhưng Văn Nhã đã điên rồi mà, sao bác sĩ Văn lại đối thoại được?"

Bác sĩ Văn mỉm cười: "Văn Nhã bị tâm thần phân liệt, các biểu hiện lại quá lạ lùng, cho nên tôi rất quan tâm đến ca này. Mấy hôm trước tôi đã email hỏi ý kiến nhiều chuyên gia châu Âu, tôi kể về ca đặc biệt Văn Nhã, hỏi họ xem ở nước ngoài có những trường hợp tương tự hay không. Họ thấy rất băn khoăn, tuy nhiên cũng đã tư vấn cho tôi 1 số thủ pháp để điều trị."

"Là những thủ pháp gì ạ?"

"Cũng đơn giản thôi, tổ tiên người Trung Quốc đã tổng kết từ lâu, chỉ 4 chữ: lấy độc trị độc."

"Lấy độc trị độc?"

"Tôi đã cho Văn Nhã chiếc máy di động, cô ấy mọi hôm vẫn nói năng lắm nhằm ai hỏi gì cũng không trả lời, nhưng khi nhìn thấy chiếc di động thì có phản ứng ngay. Tôi bí mật gửi tin nhắn cho cô ấy, thì cô ấy linh hoạt hẳn lên, bấm máy trao đổi với tôi ngay."

Diệp Tiêu vẫn lắc đầu: "Cô ấy nói còn không nên lời, mà lại nhắn tin được à?"

"Hoàn toàn không vấn đề gì, cô ấy chỉ tạm thời mất khả năng biểu đạt ngôn ngữ nhưng trí nhớ vẫn nguyên vẹn. Có lẽ các tín hiệu chuông và màn hình di động đã kích thích 1 số dây thần kinh nào đó trong bộ não, giúp cô ấy có thể thu phát tin nhắn. Mấy ngày qua tôi vẫn với danh nghĩa là 1 bệnh nhân, dùng máy tính để giao lưu tin nhắn với Văn Nhã. Tôi gần như đã trở thành bạn của cô ấy trên mạng nhắn tin."

"Văn Nhã có biết là ông không?"

"Không. Trước mặt cô ấy, tôi chỉ là bác sĩ Văn. Thực tế là không ai có thể

nói chuyện với cô ấy, cô ấy cũng không ngó ngang gì tới chúng tôi. Chỉ khi trao đổi tin nhắn thì cô ấy mới thoát ra khỏi tình trạng tâm thần phân liệt, trở thành 1 người có tư duy bình thường như ai. Tức là, hiện nay chỉ có thể giao lưu với cô ấy bằng cách nhắn tin, chứ không thể trực tiếp trò chuyện."

Bây giờ Diệp Tiêu mới gật đầu: "Đó gọi là cách lấy độc trị độc? Ông không lo Văn Nhã sẽ lại chơi trò chơi địa ngục à?"

"Không thể! Vì chiếc di động tôi cho cô ấy đã được hiệu chỉnh, không thể vào mạng thông tin di động. Nó chỉ tương tự chiếc máy điện thoại vô tuyến, và chỉ có thể giao lưu với tôi mà thôi."

"Có lẽ đây cũng là khái niệm thu lượm thông tin!" Diệp Tiêu chợt nhớ đến 1 người, anh bèn thăm dò bác sĩ Văn. "Ông cho rằng có thể chữa khỏi cho Văn Nhã không, tựa như chuyện Xuân Vũ ngày trước?"

Bác sĩ Văn lim dim mắt ngẫm nghĩ, rồi đáp: "Bệnh của Văn Nhã tuy hiểm thấy nhưng vẫn có hi vọng điều trị được. Cô gái này mắc chứng tâm thần phân liệt kiểu thiên lệch, triệu chứng chủ yếu là hoang tưởng."

"Lại là hoang tưởng?"

"Đúng. Qua những lần nhắn tin mấy ngày nay, tôi nhận ra ở bộ não cô ấy có 1 từ then chốt là con khỉ, đã tái hiện nhiều lần. Anh thấy có lạ không? Tôi không hiểu tại sao khỉ lại khiến cô ấy sợ hãi, nhưng con khỉ là nguồn gốc của sự hoang tưởng của Văn Nhã. Cái từ này đã nằm sâu trong óc cô ấy ít ra là 2 năm, nếu không đã chẳng gây nên hậu quả nghiêm trọng như ngày nay."

"Cũng tức là nói rằng, con khỉ là nỗi ám ảnh tâm lý đã tồn đọng lâu ngày trong tâm trí cô ấy?"

"Đúng. Điều này rất có thể liên quan đến 1 sự kiện đặc biệt nào đó của Văn Nhã trước kia. Nó gây nên tổn thương tâm lý rất nặng nề cho cô ấy, mà con khỉ là 1 thành phần quan trọng, từ đó âm ỉ 1 nỗi khiếp sợ rất sâu."

Diệp Tiêu bóp trán rồi lại hỏi: "Nhưng, tại sao trước đó Văn Nhã rất bình thường, mới chỉ bất ngờ phát điên cách đây mấy hôm?"

"Mỗi người đều có 1 cơ chế tự điều tiết, dù bị ám ảnh tâm lý rất mạnh, nói chung vẫn có thể tự kiểm soát bản thân rất tốt. Tôi cho rằng mỗi chúng ta sống trong xã hội hiện đại đều không dám chắc mình không bị ám ảnh tâm lý; kể cả anh và tôi, e rằng cũng không tránh khỏi!"

"Ông cho rằng điều này là rất bình thường à?"

"Tuy nhiên có những người gặp phải 1 sự kiện đặc biệt nào đó - tâm lý học thường gọi là tác nhân - nó giải phóng chỗ xung yếu nhất của cảm giác sợ hãi, nếu vượt quá 1 giới hạn nào đó thì sẽ trở thành tâm thần phân liệt."

"Tác nhân?"

Bác sĩ Văn nhìn ra cửa sổ, các bệnh nhân đang đi dạo ngoài sân. Ông nói: "Đương nhiên tình trạng đó là rất hiếm, nhưng ở bệnh viện tôi thì rất phổ biến!"

"Thế thì tác nhân khiến cho Văn Nhã bị tâm thần phân liệt là gì nhỉ?" Diệp Tiêu ngừng lại rất lâu. Rồi anh lẩm bẫm với mình: "Phải chăng chính là tầng 19 địa ngục?"

[phần 3]

Buổi chiều, Xuân Vũ đang ở công ty, cô sắp tan tầm.

Vậy là chiều thứ 6 đã đến, CoCo và mấy bạn nữ không nén nổi vui sướng, họ đang tính xem sẽ "trích ví tiền" bạn trai thế nào vào ngày cuối tuần. Nghiêm Minh Lượng cả ngày giam mình trong văn phòng, Xuân Vũ thận trọng đi ngang qua phòng của anh, rất lo lắng nghe thấy tiếng anh gọi.

Tuần đầu thực tập đã trôi qua, Xuân Vũ thật khó hình dung tâm trạng của mình là thế nào. Dù sao cũng đã có được một chút thu hoạch phục vụ cho luận văn. Riêng sáng nay cô đã có thu hoạch khá lớn: đầu giờ sáng nay vừa đến làm, Xuân Vũ nhìn thấy CoCo ở cửa đang thay tấm bảng chấm công, cô đã giúp CoCo làm việc đó.

Cô đã nhìn thấy trong danh sách cũ của bảng chấm công có 1 cái tên quen thuộc - Tố Lan!

Tại sao lại có tên Tố Lan ở đây? Xuân Vũ bèn hỏi CoCo: "Tố Lan là ai? Hình như công ty không có người này?"

"À, đó là 1 sinh viên trước kia đến thực tập, chỉ làm ở đây chưa đầy 1 tháng. Cách đây 2 tuần không rõ tại sao cô ấy thôi việc, và cũng không có hỏi âm gì."

Xuân Vũ vội hỏi: "Cô có nhớ Tố Lan là sinh viên trường nào không?"

"Hình như là cùng trường với cô, cũng học năm thứ 4, trông rất xinh xắn."

"Chính là bạn ấy."

Tim Xuân Vũ nhói đau, cô đứng ngây ra hồi lâu.

CoCo đầy nghi hoặc, lè lưỡi: "Thật không hiểu ra sao nữa!"

Xuân Vũ vội chạy vào phòng làm việc mở ngay ngăn kéo tìm cái thẻ đeo trang trí máy di động có in chữ "Lan". Cô lại mở máy tính, nhìn cái phong có hình bông hoa lan. Cô đã hiểu ra ngay.

Vật trang trí có chữ "Lan" và bông hoa lan trên máy tính chính là dấu hiệu của Tổ Lan.

Tức là 2 tuần trước Tổ Lan đã làm việc trên chiếc bàn này, công việc giống như Xuân Vũ đang làm.

Sao lại có cái chuyện trùng hợp kỳ lạ? Có 1 cõi xa xăm vô hình đã sắp đặt hay sao?

Tuy đây bản khoán ngờ vực nhưng Xuân Vũ vẫn bắt tay vào làm việc đúng giờ. Khi tan tầm ra về, cô lại ngoảnh nhìn phòng làm việc của Nghiêm Minh Lượng. Cửa vẫn đóng im ỉm như 1 cái nhà mồ.

Ngồi trên tàu điện ngầm trở về trường, Xuân Vũ nhận được tin nhắn của Cao Huyền, nói là có việc quan trọng cần gặp cô, anh đợi cô ở chỗ đối diện với cổng sau của trường.

Đối diện cổng sau của trường chính là hiệu ăn "Nỗi nhớ khuyên thành" lần trước đã cùng ngồi ăn. Ra khỏi ga tàu điện ngầm, Xuân Vũ đi vòng khá xa rồi đến trước cửa nhà ăn.

Cao Huyền đã đến từ trước, anh mặc chiếc áo gió màu đen, đứng giữa làn gió lạnh trông rất bắt mắt. Anh dẫn cô vào hiệu ăn, và lại ngồi ở vị trí lần trước.

Vừa ngồi xuống ghế Xuân Vũ đã vào đề ngay: "Có việc gì quan trọng thế ạ?"

"Về chuyện ông Mazolini." Cao Huyền cúi đầu nói rất khẽ, cứ như đang kể về 1 điều bí mật. "Hôm nay anh đã tra ra cái bí mật ấy."

Nghe đến cái tên Mazolini, Xuân Vũ lập tức thấy hồi hộp: "Là bí mật về thời gian Mazolini rời Thượng Hải rồi mất hút à?"

"Đúng! Không ai biết năm đó ông ta đi đâu, đã phát hiện ra những gì, rồi lại trở về cùng 1 cô gái Trung Quốc nữa."

"Kìa, đừng dứ nhau mãi nữa, bí mật đó là gì?"

Cao Huyền hạ thấp giọng, rất khẽ: "Ông ta đã tìm ra di tích cổ xưa ấy ở núi Thiên Thương phía bắc tỉnh Chiết Giang. Dải núi trùng điệp trải dài 2 tỉnh Chiết Giang - An Huy là vùng hẻo lánh vào thời đó. Một mình Mazolini vào núi, rồi phát hiện ra di tích kia. Nhưng có 1 cụ già canh gác ở đó, không cho người nước ngoài bước vào."

"Nó là di tích gì, có cần giữ bí mật đến thế không?"

"Nghe nói, rất bí hiểm, đó là kiệt tác của vị danh họa Trung Quốc cổ đại để lại. Bức tranh cổ xưa ấy có cái tên đặc biệt - Thập cửu tầng địa ngục đồ"

"Thập cửu tầng địa ngục đồ?" Xuân Vũ hít vào 1 hơi thật sâu. Lúc này họ đã bung đến các món ăn nhưng cô chẳng buồn ngó đến. "Tức là tầng 19 địa ngục?"

"Không rõ nữa. Hiện giờ anh chỉ có thể đoán rằng trong bức tranh cổ ấy của Trung Quốc có thể ẩn chứa điều bí ẩn cuối cùng - tầng 19 của địa ngục!"

Xuân Vũ không đụng đến đĩa bát, gật đầu: "Cũng tức là nói rằng, Mazolini chịu đựng bao gian khổ đi tìm cái di tích kia, chỉ vì muốn phát hiện xem tầng 19 của địa ngục là gì."

"Đúng thế. Nhưng khi Mazolini đến nơi, thì đã có người đến đó ẩn cư hơn 20 năm trời."

"Chính là cụ già ấy?"

"Đúng. Nghe nói cụ là 1 họa sĩ nổi tiếng hồi cuối thời Mãn Thanh, là dòng dõi hoàng tộc họ Chu - thời Minh, nên cụ đã ẩn cư cho đến hết đời ở chốn sơn lâm."

"Sao lại không cho Mazolini vào? Chỉ vì ông ta là người ngoại quốc à?"

Cao Huyền không dám khẳng định, anh chỉ nhún vai: "Chẳng biết nữa. Có

thể do nhiều nguyên nhân. Ngoài lý do Mazolini là người ngoại quốc ra, anh cho rằng điểm cốt lõi là cụ già ấy không muốn cái bí mật kia bị tiết lộ."

"Bí mật về tầng 19 địa ngục? Chẳng lẽ cụ già sợ rằng nếu bí mật bị tiết lộ sẽ gây nên hậu quả rất nghiêm trọng?"

"Có thể đó chỉ là sự ngớ ngẩn và gàn dở của người già cũng nên."

Xuân Vũ nghĩ ngợi rồi nói: "Vì thế, Mazolini đã phải nán lại đó 1 năm trời, đúng không?"

"Đúng. Ở Thượng Hải, ông ta cũng đã học về quốc họa Trung Quốc. Vì muốn biết được điều bí mật kia, ông bèn xin cụ già dạy vẽ cho, ông nói mình chỉ vì nghệ thuật mà thôi. Ông bắt chước các ẩn sĩ Trung Quốc thời cổ, cũng dựng lều tranh ở chốn núi rừng, không nề hà mọi khó khăn, chỉ mong cụ già nọ sẽ cảm động."

"Rồi cụ già cũng bằng lòng?"

"Đúng. Lòng thành có thể lay chuyển cả đá, vàng! Cụ già bằng lòng nhận ông ta làm đồ đệ, và yêu cầu chỉ sau khi hết hạn theo học, mới cho ông ta xem bức tranh cô ấy. Vậy là Mazolini phải mất 1 năm mới được mãn nguyện."

Nghe đến đây Xuân Vũ sốt ruột hỏi luôn: "Bức tranh đó vẽ những gì? Bí mật của tầng 19 địa ngục là thế nào?"

"Anh chưa từng được thấy, đó vẫn là 1 câu đố đối với chúng ta."

"Vẫn là 1 câu đố?" Xuân Vũ hậm hực, đầy vẻ thất vọng. Nhưng cô lại nhớ ra 1 điều khác. "Còn về cô gái xinh đẹp người Trung Quốc?"

"Ở lại vùng núi, Mazolini quen với 1 cô gái hái thuốc, có lẽ đó cũng là mối duyên kỳ ngộ tựa như gặp tiên nữ nơi non xanh nước biếc cũng nên. Mazolini say mê cô sơn nữ ấy, về sau đã đưa cô cùng về Thượng Hải."

Xuân Vũ trầm trồ: "Chắc phải là 1 cuộc tình ái rất đẹp rất đặc biệt, đủ để dựng thành 1 bộ phim Hollywood."

Cao Huyền thở ra 1 hơi dài: "Anh chỉ biết được có ngân này. Kia, sao em không ăn đi?"

"Em còn tâm trí nào mà ăn được đây?" Xuân Vũ lại nghĩ ngợi. "Lạ nhỉ, sao anh lại biết được những chuyện này?"

"Có gì khó đâu! Hồi sang châu Âu học hội họa, anh có quen 1 nghệ sĩ người Ý, quan hệ rất thân thiết. Tối qua anh đã gửi email nhờ anh ấy tra cứu tư liệu về Mazolini. Thầy của anh ấy là chuyên gia nghiên cứu về lịch sử mỹ thuật nước Ý. Chiều nay anh đã nhận được email trả lời. Các điều anh vừa kể, là kết quả nghiên cứu của ông thầy của anh bạn họa sĩ này."

"Thì ra là thế." Xuân Vũ bây giờ mới thấy thỏa mãn, dưới sự "đôn đốc" của Cao Huyền cô đã cầm đũa gắp các món ăn. Nhưng cô bỗng ngẩng đầu, ngờ ngẩn hỏi. "Khu di tích đó hiện nay vẫn còn không?"

"Em hỏi để làm gì? Hình như nó vẫn chưa được khai thác, vẫn giữ nguyên vẻ hoang sơ..."

"Chúng ta nên đến đó xem sao?"

Cao Huyền không ngờ Xuân Vũ lại nêu ra ý kiến này: "Em nói gì?"

"Anh đã kể là ở đó có bức tranh cổ Thập cửu tầng địa ngục đồ? Bức tranh ấy rất có thể đang ẩn chứa bí mật về tầng 19 địa ngục; nếu chúng ta được xem, thì sẽ sớm tìm ra lời giải đáp câu đố này?"

"Ôi! Đúng là 1 ý nghĩ rồ dại!"

Xuân Vũ nói tiếp: "Chẳng lẽ anh cứ ngồi chờ cái kết cục của trò chơi địa ngục? Dù chúng ta có thể vẫn còn sống để đi đến tầng 19, nhưng khó mà biết trước sau đó sẽ xảy ra chuyện gì? Chi bằng hãy tìm hiểu trước đáp án, để có thể sớm ra khỏi địa ngục!"

Lúc này Cao Huyền đã cúi đầu ngẫm nghĩ 1 hồi, anh ngẩng đầu, thư thả nói: "Được, anh bằng lòng. Chúng ta sẽ đi tìm khu di tích đó, rồi tìm bức tranh cổ, tìm hiểu bí mật về tầng 19 địa ngục."

"Tuyệt quá!" Xuân Vũ không giấu nổi xúc động. "Bao giờ chúng ta sẽ lên đường?"

"8 giờ sáng mai, anh đợi em ở dưới sân ký túc xá. Chúng ta sẽ lái xe đến núi Thiên Thương ở phía bắc tỉnh Chiết Giang."

Con tim Xuân Vũ đập rộn ràng, nhưng cô vẫn cố kiểm soát mình: "Anh có

biết đường không?"

"Không ngại gì, anh biết đường. Từ Thượng Hải đến đó không xa, và lại mai là thứ 7..." Xem ra Cao Huyền cũng đã thật sự quyết tâm, anh hít sâu 1 hơi, nói tiếp: "Tối nay anh sẽ chuẩn bị các thứ cần thiết, em không cần mang theo gì cả. Anh sẽ lo tất. Hồi ở châu Âu anh từng tham gia lễ hành cắm trại dã ngoại."

Xuân Vũ thật sự thấy rất yên tâm, cô mạnh dạn ăn thêm 1 chút đồ ăn nữa. Ngày mai sẽ đi xa, chưa biết những nỗi gian nan nào đang chờ đợi cô đây?

Ra khỏi hiệu ăn, Cao Huyền tiễn cô về tận khu ký túc xá, đôi mắt đầy hấp dẫn của anh chăm chú nhìn cô: "Xuân Vũ, chúng ta đã cùng bước vào trò chơi địa ngục, có lẽ đây là nhân duyên tiền định từ kiếp trước cũng nên. Mọi việc của em cũng là của anh, em cứ yên tâm, anh sẽ bảo vệ em." [ôi! xúc động wá, giá như có ai đó cũng nói với mình câu này nhỉ]

Hình như mấy câu này của anh cũng ẩn chứa 1 ngụ ý gì đó, Xuân Vũ thấy thật sự cảm động. Cô hơi cúi đầu: "Gặp anh ở thư viện hôm xưa, có thể là sự may mắn lớn nhất của em."

Nói xong câu này, cô vội chạy vụt vào ký túc xá, có tiếng dặn dò của Cao Huyền ở phía sau...

Nhưng cô không ngoái lại, chạy 1 mạch lên phòng ở, đứng tựa lưng vào cửa hít thở sâu 1 hồi lâu.

Gió bên ngoài cửa sổ mỗi lúc 1 mạnh, nhiệt độ 0 độ khiến căn phòng lạnh ghê gớm. Xuân Vũ sửa soạn vài thứ quần áo và đồ dùng cho chuyến đi ngày mai, rồi lên giường nằm đắp chăn.

12 giờ đêm, tiếng "tít tít" tin nhắn bỗng vang lên. Thực ra Xuân Vũ chưa ngủ, cô vẫn chờ đợi chuyên viên thăm của tin nhắn từ địa ngục.

"Bạn đã vào tầng 15 địa ngục, hãy lựa chọn: 1. Nơi bạn muốn đến nhất; 2. Hồi ức đau khổ nhất; 3. Việc bạn muốn làm nhất."

Cô thật không ngờ, mình đã vào "tầng 15 của địa ngục", cách vấn đề kinh khủng "tầng 19 địa ngục" chẳng còn xa mấy nữa! Càng tiến gần điều bí mật, cô càng thấy sợ hãi, hình như mình càng bước gần hơn đến cái chết. Không, cô không thể đợi cái ngày ấy đến, cô hy vọng sẽ sớm tìm ra lời giải. Có lẽ sẽ là ngày mai?

Đúng, ngày mai sẽ đi đến cái nơi kia để phát hiện điều bí mật về "tầng 19 của địa ngục".

Xuân Vũ không nghĩ ngợi nữa, cô lựa chọn "1. Nơi bạn muốn đến nhất."

Địa ngục đã nhấp lại rất nhanh:

"Bạn muốn đến nơi nào, tôi sẽ dẫn đường."

Xuân Vũ hít vào thật sâu, ngón cái run run ấn phím.

"Núi Thiên Thương. Di tích mà Mazolini đã ẩn cư 1 năm. Ở đó có bức tranh cổ Thập cửu tầng địa ngục đồ."

Cô vội gửi tin nhắn này đi ngay, rồi nhắm mắt.

Căn phòng trở lại tối om và im ắng. Xuân Vũ thầm hỏi mình: liệu ngày mai có thể phát hiện ra điều bí mật ấy hay không?

TÀNG 16 ĐỊA NGỤC

[phần 1]

Hôm nay thứ 7, đầu giờ buổi sáng, khu ký túc xá nữ sinh yên tĩnh lạ thường.

Xuân Vũ dậy từ rất sớm, cô vận động cho cơ thể nhẹ nhõm dễ chịu, đi đôi giày thể thao mới toanh, sắp xếp chiếc xách du lịch. Soi gương, thấy mình tuy chưa phải là sắc nước hương trời nhưng ít ra cũng khiến khối chàng sinh viên phải khao khát!

Đúng 8 giờ, Cao Huyền đã đứng chờ bên dưới. Anh cũng đã chuẩn bị đầy đủ, anh mặc bộ đồ thể thao trông đầy vẻ hào hứng, đứng giữa sân trường ngày đông giá lạnh, trông rất có phong độ "hạc lập kê quần" (鹤立鸡群 - hạc đứng giữa đàn gà, ý nói nổi trội, nổi bật).

Xuân Vũ chạy xuống sân, khẽ gật đầu chào Cao Huyền. Hình như họ rất hiểu ý nhau nên không ai lên tiếng, chỉ cùng rảo bước về phía bãi đỗ xe.

Sau khi lên ô tô của Cao Huyền, cô mới nhận ra có rất nhiều thứ xếp ở phía sau xe, anh nói đó là những thứ thiết yếu dành cho một chuyến lữ hành. Trước khi tra chìa khóa điện khởi động máy, anh khẽ hỏi cô: "Xuân Vũ đã quyết định và sẽ không hối hận chứ?"

Xuân Vũ ngồi ghé bên cạnh anh, chỉ im lặng giây lát rồi nói quả quyết: "Em không hối hận, ta đi thôi!"

"Được!" - Cao Huyền nổ máy. "Mục tiêu: núi Thiên Thương - bắc Chiết Giang!"

Sáng thứ 7 đường không bị tắc xe, họ đã nhanh chóng ra khỏi thành phố, bon trên đường cao tốc chạy về phía bắc Chiết Giang.

Chiếc xe Passat lao vun vút, Xuân Vũ cũng đã thắt dây an toàn, dõi nhìn những cánh đồng mùa đông đang lùi nhanh về phía sau. Vào mùa này vùng ngoại ô không có màu xanh, chỉ thấy 1 vùng đất trời xám xám với những cây cối héo khô. Cô nhìn sang Cao Huyền, chỉ thấy anh tập trung nhìn về phía trước, vẻ mặt rất nặng nề.

Xuân Vũ không nén được khẽ hỏi: "Sao trông anh nghiêm nghị khiếp thế? Cứ như là sắp bị lên pháp trường!"

Cao Huyền bật cười: "Em ví von rất không sát! Phải nói là như xuống địa ngục chứ!"

"Xuống địa ngục?"

Cô lè lưỡi, không nói gì nữa, tim bỗng đập nhanh 1 cách khó hiểu. Xe đang mở hơi nóng để sưởi, người thì bị dây an toàn níu chặt, Xuân Vũ thấy ngực căng tức, đành kéo phéc-mơ-tuya áo xuống vậy. Đây là lần đầu tiên cô đi xa cùng với 1 nam giới. Mọi ngày cô vẫn luôn nhắc mình phải cẩn thận, nhưng ánh mắt của Cao Huyền đã khiến cô không thể từ chối. Đã là "đang trên đường" rồi thì giao vận mệnh cho anh ấy vậy, trong bất kỳ tình huống nào cũng phải hết sức tin cậy ở anh, nếu không, tâm lý mình sẽ không thể nào yên được 1 phút.

Khi xe đã chạy được hơn 2 tiếng đồng hồ, điệu nhạc "Phá gió đông" bỗng vang lên, Xuân Vũ mở di động nghe ngay. Không ngờ lại là cảnh sát Diệp Tiêu gọi điện.

"Xuân Vũ, cô đang ở đâu vậy?"

"Tôi đang đi..." Cô nhìn sang Cao Huyền rồi nói tiếp: "Tôi đi du lịch núi Mạc Can, lúc này đang trên đường."

"Tôi muốn hỏi câu này: cô có biết tình hình Tố Lan mấy tháng trước đây không?"

"Tố Lan?"

"Phải! Tôi nghe mấy bạn nữ sinh nói, tháng trước Tố Lan đã đi làm ở 1 công ty, sau đó không rõ tại sao đã nghỉ việc. Cô khá thân với Tố Lan, nên đoán rằng cô sẽ biết?"

Xuân Vũ nhớ đến phát hiện của mình hôm qua ở công ty, cô do dự giây lát rồi nói: "Tôi có biết công ty mà Tố Lan đã đến làm."

Tiếp đó, cô cho Diệp Tiêu biết tên công ty và địa chỉ, rồi tắt máy.

Cao Huyền hơi ngoảnh đầu sang hỏi: "Tố Lan là cô sinh viên ở cạnh phòng em à?"

"Vâng. Bạn ấy đã từng làm ở công ty em đang làm. Không hiểu tại sao Diệp Tiêu lại hỏi điều này..."

Cao Huyền im lặng, tiếp tục chăm chú nhìn về phía trước, anh tăng tốc.

[phần 2]

Ra khỏi đường cao tốc, họ rẽ vào 1 đường quốc lộ, tiếp tục đi qua vài thị trấn nhỏ, rồi nhanh chóng đi vào vùng núi phía bắc tỉnh Chiết Giang. Núi non phương nam luôn giữ được 1 màu xanh. Xe chạy trên đường nằm giữa núi cao trùng điệp, có cảm giác khác hẳn khi đi giữa bình nguyên thoáng đãng. Xuân Vũ hé cửa kính để hưởng làn gió của chốn núi rừng.

Đến trưa, họ đã đi đến 1 khu nghỉ dưỡng miền núi nằm bên đường cái. Họ dừng xe, vào ăn bữa trưa. Người ở đây cho biết sau quả núi lớn này là núi Thiên Thương, đi đường men theo ven núi có thể lên đến lưng chừng núi.

Xuân Vũ nhìn về phía núi Thiên Cùg, quả núi ấy không hùng vĩ gì, nhưng 2 bên ngọn núi chính lại chằng chịt những trái núi nhấp nhô, tất cả đều được rừng xanh bao phủ dày đặc, phạm vi hình như rất rộng, có 1 nét thâm sâu khó lường.

Cô nói có phần lo lắng: "Nó rộng như thế kia, anh có biết cái di tích ấy ở chỗ nào không?"

"Anh cứ hỏi thăm, họ nói đúng là trên núi có di tích thời cổ, ngành văn hóa đã từng đến khảo sát. Nhưng vì trên đó quá hẻo lánh nên họ vẫn chưa khai thác, cũng chưa bị ai phá hoại. Đi hết đường vòng bên núi, sẽ thấy 1 cây cao chọc trời, 1 con đường nhỏ ở ngay đó sẽ dẫn đến khu di tích."

Nói rồi anh lên xe, gọi Xuân Vũ lên luôn, và dặn dò: "Em nhớ ngồi cho vững."

Rẽ qua 1 chỗ ngoặt, chiếc xe chạy lên con đường vòng quanh núi. Đường này quả là nguy hiểm, 1 bên là rừng rậm, 1 bên là vách núi dựng đứng. Trong cảnh gió lạnh cắt da cắt thịt, nhìn núi đèo liên miên nối nhau, thật hãi hùng ghê sợ. Có rất nhiều đoạn đường cong, chỉ hơi sơ suất là xảy ra tai nạn ngay. Nhưng tay lái của Cao Huyền rất siêu, anh có thể nhẹ nhàng vòng qua được. Xuân Vũ chỉ có thể mím môi không dám hé răng, sợ ảnh hưởng đến sự tập trung của anh. Cảnh núi rừng giăng giăng dường như vô tận, khiến người ta có cảm giác mình càng cách xa nơi trần thế, hình như đang quay trở lại ngược thời đại cách đây mấy ngàn năm.

Xe chạy khoảng hơn 2 tiếng, bỗng nhiên thấy trước mặt hết đường đi, chỉ thấy vách đá dựng ngược chắn ngang. Cao Huyền phản ứng rất nhanh, đã kịp

phanh ngay lại. Anh thở 1 hơi thật dài, rồi xuống xe quan sát. Đây là điểm tận cùng của con đường núi.

Xuân Vũ choàng khăn rồi cũng xuống xe. Nơi này khá cao so với mực nước biển, sẽ lạnh hơn ở dưới đồng bằng, ít ra phải là âm 4-5 độ. Cô so vai rụt cổ nhìn 4 phía và nhận ra cái cây cao chọc trời - đúng là "chọc trời", nó phải cao bằng tòa nhà 8 tầng, thân ở gần mặt đất to tướng thật đáng nể, phải 10 người ôm không xuể. Bên cạnh gốc cây có 1 con đường nhỏ phủ đầy cành lá khô tích tụ quanh năm, con đường này ngoằn ngoèo chạy hút vào trong rừng rậm.

Cao Huyền mở cửa sau xe và cốp xe, lấy ra vài cái xác to, trông anh cứ như vận động viên leo núi. Xuân Vũ ngờ ngợ hỏi: "Anh định đem đi nhiều thế kia à?"

"Lúc này đã 3 giờ chiều, dù chúng ta có tìm ra nó thì e hôm nay cũng không thể xuống núi - vì đường núi không có đèn, ban đêm lái xe xuống núi thì quá nguy hiểm."

"Tức là chúng ta phải qua đêm trên núi à?"

"Đúng. Cho nên anh mới mang theo nhiều thứ như thế này." Hình như chợt hiểu ra điều gì đó, anh mỉm cười. "Anh biết em lo chuyện gì rồi: giữa núi rừng hoang vắng, trai chưa vợ gái chưa chồng... Tuy anh chưa phải bậc chính nhân quân tử gì gì nhưng tuyệt đối không phải hạng tiểu nhân làm điều càn dỡ..."

Xuân Vũ vội ngắt lời: "Kìa, anh đừng nói nữa, chỉ kẻ đầu óc cặn bã mới nghĩ đến điều đó."

"Cho nên anh chưa phải bậc chính nhân quân tử mà!"

Cao Huyền cười khô không khóc khiến Xuân Vũ cảm thấy hơi sợ. Anh đưa xe vào 1 chỗ ổn định, lấy gỗ chèn vào 4 bánh, rồi khoác lên lưng 2 balô to, chỉ để Xuân Vũ xách 1 túi xác gọn nhẹ.

"Nào, chúng ta lên núi tìm bí mật về địa ngục!"

Anh đóng đạp hô to, rồi cùng Xuân Vũ đi vào con đường mòn.

[phần 3]

Vừa bước vào đã có thể cảm nhận không khí của chốn sơn lâm. Cây to che

kín trên đầu, ánh sáng lách xuống thưa thớt khiến mặt đường âm u khác thường, cứ như trời đã chạng vạng tối. Đang là mùa đông nhưng có thể người thấy mùi lá rụng mục nát hàng trăm năm. Những tiếng chim kêu khắp đó đây, nhất là tiếng chim gõ kiến nghe thật đáng sợ, cứ như tiếng gầm gợn dữ của yêu quái khiến người ta rùng mình sởn tóc.

Cao Huyền đi phía trước, tỏ ra rất thận trọng, cứ cách quãng anh lại đánh dấu trên thân cây đề phòng lúc quay về lạc đường. Xuân Vũ thì luôn thấp thỏm, cô chưa bao giờ đi vào chốn rừng rậm con người ít đặt chân đến như thế này. Trước kia các cụ già thường kể rằng trong rừng sâu rất sẵn yêu quái chuyên ăn tim gan những chàng trai cô gái xinh đẹp. Khi trưởng thành rồi, cô không tin nữa, nhưng hôm nay đi vào rừng sâu thật sự, những câu nói kia của các cụ già lại vang mãi bên tai cô như những lời nguyền rủa, ngay 1 cành cây khô rơi xuống cũng khiến cô sợ toát mồ hôi.

Xuân Vũ lấy di động ra nhìn, đã không còn tín hiệu của mạng, cũng tức là họ đã mất liên lạc với thế giới bên ngoài.

Đoạn đường phía trước đã biến thành lối mòn quanh co ngoằn ngoèo, 2 bên là rừng tre trúc vút cao rậm rạp, con đường mòn uốn lượn dường như vô tận. Họ đã đi bộ hơn 1 giờ, đôi chân Xuân Vũ như muốn gãy sụp xuống. Nhưng khi cô tuyệt vọng ngẩng đầu lên thì thấy quang cảnh trước mắt bỗng sáng hẳn ra: có 1 khoảng rộng và thoáng ở ngay giữa rừng sâu.

Thì ra đây là phế tích của 1 kiến trúc cổ xưa, phần lớn đã mất mái, chỉ còn trơ trơ các bức tường đổ nát nhăm nhở, trông cứ như 1 công trường đang bị phá dỡ, chỉ khác là, giữa đám đổ nát chông chênh cỏ khô rậm rịt đang run rẩy trong làn gió lạnh.

Xuân Vũ quên cả đôi chân đang đau nhức, cô gằn như nhảy lên: "Chúng ta đã đến di tích rồi!"

Nhưng Cao Huyền thì sững sờ đứng đó ngây người nhìn cảnh tượng trước mắt, dường như anh đang trông thấy cổ nhân từ ngàn năm về trước. Anh lầm bầm: "Đây chính là Trúc Lâm tinh xá thời Đường."

"Trúc Lâm tinh xá?"

Xuân Vũ cũng nghe thấy, cô lập tức ngoảnh nhìn sang.

"Vào cuối thời Đường có 1 số văn nhân và họa sĩ vì muốn lánh xa cái thời loạn lạc bèn vào núi dựng nhà để ẩn cư, bắt chước Trúc Lâm thất hiền thời

Nguy-Tấn; họ gọi đây là Trúc Lâm tinh xá."

Cao Huyền bước đến bên cô, cả 2 cùng đi vào trung tâm khu di tích, trên phần nền đá khá cao có rất nhiều mảnh gạch ngói đều nung từ thời Đường. Quan sát khu nền này có thể nhận ra nơi đây vốn có hơn chục gian nhà, nhưng nay đã tan hoang chỉ còn sót 1 gian khá hoàn chỉnh, còn đủ tường và mái.

Họ bước vào trong đó. Đèn pin chiếu rọi gian nhà âm u, có dấu vết của bếp đun và 1 vài thứ vật dụng sinh hoạt. Bỗng ánh đèn chiếu lên 1 vật phản quang, Cao Huyền bèn nhặt lên xem.

Đó là 1 chiếc khuy áo bằng vàng còn bám bụi đất cát bẩn nhưng vẫn lấp lánh lóe sáng. Cao Huyền gật đầu: "Chiếc khuy vàng kiểu này không thể là di vật của người xưa, khả năng duy nhất có thể là của Mazolini."

"Anh nói khuy vàng này là của Mazolini?"

"Đúng. Đây là khuy áo vét của bộ âu phục thời đại đó." Anh cất chiếc khuy vào túi áo, rồi bước ra ngoài, nói: "Ít ra nó có thể cho thấy đúng là Mazolini đã từng sống ở đây."

Xuân Vũ trầm nghĩ, cái cách lập luận liên hoàn này của anh có lẽ không logic lắm, nhưng cô vẫn tin anh. Cô nhìn khu nhà đổ nát, nói: "Hình như không có bức tranh mà truyền thuyết nhắc đến."

"Anh cũng không biết. Nhưng nếu đúng là có bức tranh cổ ấy, thì nó cũng không thể nằm ở 1 nơi dễ bắt gặp, mà phải được cất giấu ở chỗ rất kín đáo."

Họ lại đi 1 vòng quanh khu di tích, vẫn không thấy bất cứ tranh cổ hoặc cổ vật có giá trị nào. Xuân Vũ bỗng thắp thoáng nhìn thấy trong rừng trúc phía trước có 1 bức tường vây. Rừng trúc cao và dày đặc đang nhịp nhàng đung đưa trong gió, trông rất giống cái nơi Lý Mộ Bạch và Ngọc Kiều Long đi kiểm trong "Ngọa Hồ Tàng Long"

[phần 4]

Trời dần dần sẫm lại, gió lạnh lúc hoàng hôn vi vút giữa núi rừng khiến Xuân Vũ phát run, cô đánh bạo chạy vào khu rừng trúc đó. Cao Huyền chạy theo sau. Họ nhanh chóng vào sâu hơn. Trời đã khá tối, cành lá lại che kín bên trên khiến người ta cảm thấy càng tối hơn.

Gió núi tràn qua rừng trúc mỗi lúc 1 mạnh, lá trúc rơi va chạm vào nhau phát ra những tiếng rì rào lao xao như sóng nước reo, khiến Xuân Vũ liên tưởng đến bộ phim Hàn Quốc "Lời thề mùa xuân": 1 đôi nam nữ vào trong rừng trúc để ghi lại những âm thanh của trúc vi vu trong gió.

Đi trong rừng trúc khiến người ta ngất ngây 1 cảm giác trở về với bản thể thuần phác. Thảo nào cô nhân thường ưa vào chốn này để ẩn cư. Cao Huyền đã lấy ra chiếc đèn pin cực mạnh để chiếu sáng. Bức tường vây nọ đã hiện ra ở trước mặt. Nó cũng nứt nẻ điêu tàn, ở giữa có 1 cửa nhỏ, có lẽ bên trong là 1 căn nhà nhỏ.

Họ bước vào sân, quả nhiên cây cối chỉ lơ thơ, phía trước là 1 vách đá lớn, có lẽ đây là ở chân núi. Xuân Vũ rọi đèn pin 1 lượt, phát hiện ra 1 cửa hang nho nhỏ ở 1 vị trí rất khuất.

Cao Huyền cũng chú ý đến cái cửa này, anh vội bước đến. Đó là 1 cái hang cao chừng 3m, rộng chừng 2m, trông hơi giống những hang đá ở miền tây bắc Trung Quốc.

Trong hang tối om, bốc lên 1 thứ mùi kỳ quái khiến Xuân Vũ bất giác lùi lại 1 bước. Chẳng rõ trong hang có thứ gì không, nhưng cái mùi kinh khủng này khiến cô liên tưởng đến những cái hang mà loài dơi hút máu Nam Mỹ vẫn ẩn náu.

Cao Huyền nắm chặt cánh tay đang run run của Xuân Vũ, dịu dàng nói: "Đừng sợ, mọi nỗi sợ hãi đều bắt nguồn từ những điều mà ta chưa biết, nếu chúng ta nhìn thấy các thứ bên trong thì sẽ không thấy sợ nữa. Nếu không, những nỗi sợ này cứ đeo bám em suốt đời."

Nói rồi, anh hạ 2 chiếc balô xuống đất, vận động chân tay gân cốt cứ như là sắp vào 1 cuộc thi đấu.

Xuân Vũ mở to mắt, nhưng chỉ nhìn thấy bóng đen của khối đá trên vách núi cao, như 1 chiếc đầu lâu khổng lồ đang nhìn xuống cô. Rồi, cô điều hòa nhịp thở, soi đèn pin, cùng Cao Huyền bước vào trong hang.

Ánh đèn pin soi khắp bốn bề hang động, thấy rõ những vết đục đẽo của bàn tay con người. Xuân Vũ 1 tay cầm đèn pin 1 tay áp lên ngực; đứng trong cái hang đá tối đen, cô có cảm giác đang trở lại trong lòng đất ở cái chốn hoang vắng, đang ở trong địa cung bí hiểm đáng sợ...

Cô không nén nổi run lên bần bật. Chỗ dựa duy nhất để có thể yên tâm là

Cao Huyền đang đứng phía trước, anh đang từng bước đi về phía trước với vẻ điềm tĩnh như không. Cái hang sâu 1 cách không ngờ, hình như bên trong còn rộng thêm ra, đèn pin chiếu không đến nơi, ánh sáng bị bóng tối nuốt chửng.

Bỗng thấy trên vách hang có 1 mảng màu, Cao Huyền vội chiếu đèn lên, và nhận ra ngay đó là 1 bức bích họa.

Xuân Vũ hít thật sâu 1 hơi thật lạnh, vội bước sát đến sau lưng anh. Cô thấy bức tranh vẫn còn khá nguyên vẹn, thậm chí màu sắc còn rất tươi, có khuôn khổ mỗi chiều chừng 2 mét. Tranh vẽ 2 con tiểu quỷ màu đen đang bóp cổ 1 phụ nữ, và cầm kim kẹp lưỡi để rút lưỡi người ấy ra.

"Địa ngục Bạt thiệt [拔舌]!"

Cô bất chợt kêu lên. Không rõ được vẽ bằng thủ pháp gì nhưng bức tranh quả là sống động như thật, người phụ nữ bị rút lưỡi mặc trang phục thời Đường, nét mặt được vẽ rất thật, cứ như là ảnh chụp rồi dán lên vách hang!

Cao Huyền khẽ thở dài: "Thực không sao tưởng tượng nổi!"

Anh rọi đèn pin khắp 1 lượt, có cảm giác như là mới được vẽ lên đó. Tuy bút pháp và các nét vẽ vẫn là lối Trung Quốc, phần nền cũng mang phong cách bích họa Đôn Hoàng, nhưng thân hình và khuôn mặt của nhân vật thì lại tả thực đến từng chi tiết. Vẻ mặt khiếp hãi, mắt trợn trừng trừng, đôi tay đang vùng vẫy... trình độ tả thực không kém gì các họa sĩ châu Âu. Tranh Trung Quốc truyền thống thì lại không thiên về tả thực khi diễn tả hình tượng nhân vật. Cao Huyền chưa từng nghe nói về phong cách bích họa vừa có tiểu quỷ hư cấu lại vừa có nhân vật tả thực như bức tranh này. Tác giả của tranh này năm xưa chắc hẳn là 1 cao thủ lánh đời, ẩn cư chốn sơn lâm; nếu người ấy lưu danh sử sách, có lẽ sẽ khiến cho thiên hạ phải trầm trồ ngưỡng vọng, và các vị như Ngô Tử Đạo (họa sĩ thời Đường TQ) phải lu mờ.

Cao Huyền bước lại gần hơn, xem kỹ từng chi tiết. Hình như người ta dùng màu của các khoáng vật đặc biệt nào đó để vẽ nên, lại nằm trong hang sâu quanh năm không ánh mặt trời, tồn tại ở chốn thâm sơn cùng cốc không người lui tới, cho nên trải ngàn năm qua mà vẫn như mới.

[phần 5]

"Thế là đã tìm ra Thập cửu tầng địa ngục đồ! Có lẽ đây là tầng 1 địa ngục. Chúng ta sẽ xem tiếp..."

Cao Huyền nắm tay Xuân Vũ bước vào sâu hơn, và họ nhanh chóng nhận ra bức thứ 2, chính là cảnh tượng "địa ngục Tiên đao" - tầng 2 địa ngục; kích cỡ và phong cách vẽ vẫn như bức thứ nhất.

"Chúng ta cứ như là đang xuống địa ngục thật!"

Xuân Vũ khẽ nói. Nội dung các bức tranh tuy rất kinh khủng hãi hùng, nhưng Xuân Vũ đã hơi bớt sợ, vì cô hiểu rằng mình đang cách cái bí mật cuối cùng không còn xa nữa. Họ tiếp tục đi và lại phát hiện ra rất nhiều bích họa - nội dung các bức họa gần như hoàn toàn khớp với trình tự sắp đặt và bố trí của các tầng địa ngục trong truyền thuyết.

Sau bích họa và 9 tầng thượng địa ngục, họ thấy bích họa 9 tầng hạ địa ngục. Càng đến gần bức họa cuối cùng, lòng Xuân Vũ cũng càng thấp thỏm. Trong hang động cổ xưa sâu hút tối om, tầng 16, 17, tầng 18 lần lượt hiện ra, mỗi tầng đến khiến cô hãi hùng run rẩy. May mà có Cao Huyền luôn nắm chặt tay, cô mới có can đảm tiếp tục dần bước.

Khi họ nhận ra bức bích họa tầng 18 địa ngục, đã nhận thức rõ mọi tình cảnh của các địa ngục, thì Xuân Vũ cảm thấy không bước nổi nữa.

Cao Huyền nói nhỏ bên tai cô: "Sao lại không đi tiếp? Phía trong kia sẽ là đáp án cuối cùng."

"Anh có biết tầng 19 của địa ngục là gì không?"

"Cứ xem rồi sẽ biết."

Giọng Xuân Vũ hơi run run: "Nếu phát hiện ra bí mật, rồi sẽ bị nguy hiểm thì sao?"

"Anh không biết nữa." Tối quá, không thể nhìn rõ mặt Cao Huyền, giọng anh nói trong hang động, nghe rất lạ. "Nhưng dù sao anh cũng sẽ bảo vệ được em. Anh xin thề!"

Xuân Vũ đưa tay bịt mồm anh: "Đừng thề! Nào, chúng ta đi tiếp!"

Chỉ vài giây sau, dưới ánh đèn pin, họ đã nhìn thấy bức bích họa cuối cùng - Tầng 19 của địa ngục.

Lúc này Xuân Vũ đã nhắm mắt, cô chờ Cao Huyền xem xong thì mới mở mắt ra. Nhưng cô chờ mãi không thấy Cao Huyền nói gì, trong hang yên tĩnh

1 cách đáng sợ khiến cô rùng mình sờn tóc gáy.

Nhưng rồi cô không nén được nữa, mở mắt ra, thì nhìn thấy bức bích họa này đã bị 1 lớp áo bần đen đen che phủ, không nhìn thấy nội dung vẽ gì. Nhưng nó đúng là bức họa cuối cùng, vì có thể nhận ra phần nền giống hết những bức trước đó, chỉ hiềm không còn các nhân vật trong tranh, mà chỉ thấy toàn màu đen.

Cao Huyền đứng ngây người trước bức họa, hồi lâu sau mới nói: "Tầng 19 của địa ngục đã bị người ta đốt mất rồi."

Thì ra các mảng đen này chính là vết tích để lại sau khi bị lửa đốt. Chất liệu thuốc vẽ thời xưa rất kỵ lửa, hề bị đốt nóng thì chúng lập tức "biến thành tro bụi", chỉ còn lại những vệt muội đen.

"Liệu ai đã đốt nó?"

Cao Huyền hít thở thật sâu, nghĩ ngợi rồi nói: "Anh đoán, chính là Mazolini. Chắc năm đó ông ta đã nhìn thấy bức họa này, đã biết bí mật về tầng 19 địa ngục. Sau khi đốt nó đi rồi thì ông ta sẽ là người duy nhất trên thế giới biết cái bí mật này."

"Nhưng, cụ già canh giữ bích họa thì sao?"

"Anh không biết. Có lẽ đã bị Mazolini sát hại cũng nên." Anh khẽ thở dài. "Anh chỉ có thể đoán rằng, hồi đó Mazolini rất muốn biết được cái bí mật này, nên đã chịu đựng mọi gian khổ để theo cụ già học vẽ, rồi khéo trí trá giành được lòng tin của sư phụ. Sau khi đã biết được bí mật ấy thì ông ta qua cầu rút ván, giở mặt giết sư phụ, rồi đốt luôn bức bích họa cuối cùng này. Và thế là điều bí mật sẽ trở thành tài sản riêng của ông ta."

Đôi môi Xuân Vũ run run. Chẳng lẽ bí mật về Tầng 19 địa ngục đã vĩnh viễn thất truyền? Minh trải bao gian nan mới đến được đây, mà nó chỉ còn là 1 mảng màu đen vô nghĩa?

Chỗ này đã là tận cùng của cái hang, trước mặt là vách đá. Nhìn khắp xung quanh chỉ là bóng tối, cô bung mặt khóc òa. Cao Huyền vội ôm lấy vai cô, khẽ nói: "Em đừng quá buồn, chỉ là 1 bức tranh thôi, đâu đáng gọi là bí mật gì? Rất có thể bức tranh cuối cùng này lại chẳng có gì cả, giống như có người đã gian khổ suốt đời để đi tìm 1 kho báu, khi tìm ra cái hộp chứa báu vật thì thấy hộp trống trơn, thì ra báu vật vốn dĩ không hề tồn tại."

Nước mắt cô làm ướt cả vai Cao Huyền, anh dìu cô chậm chậm đi ra phía cửa hang. Anh cũng chẳng thiết nhìn lại các bức bích họa nữa. Mặc xác chúng!

Khi họ ra tới cửa hang mới thấy trời đã tối hẳn. Từng làn gió lạnh thổi qua rừng trúc, vang lên những tiếng rú rít đáng sợ!

Đêm tối nơi núi rừng thật khiến người ta hãi hùng, Xuân Vũ nép sát vào Cao Huyền, nhìn những dãy núi trải dài xa tít trong màn đêm. "Chúng ta mau đi khỏi đây!" Cô nói.

"Không. Ban đêm đi xuyên rừng rất nguy hiểm. Tuy lượt vào đã đánh dấu, nhưng trời tối vẫn rất dễ bị lạc đường. Nếu lạc đường thì chúng ta thật sự đi đời!"

Lạc đường? Xuân Vũ không dám tưởng tượng đang đêm bị lạc đường trong rừng sâu sẽ như thế nào. Cô chợt nhớ đến bộ phim kinh dị "Dự án phù thủy Blair" của Mỹ, cô rất không muốn chạm trán phù thủy Trung Quốc ở nơi này!

Cao Huyền nói tiếp: "Chưa biết chừng ban đêm lại có dã thú cũng nên!"

"Kìa, anh đừng làm em sợ."

"Miền núi Chiết Giang - An Huy thường hay có chó sói, núi cao rừng sâu trong mùa đông, biết đâu, có những con sói đực sói cái đang đói mềm, còn chúng ta thì vừa khéo dẫn xác đến..."

Xuân Vũ lắc đầu: "Anh hài hước thật! Thế thì chúng ta nên làm gì? Tự làm vệ sinh cho sạch người rồi chờ lũ sói đến, dùng máu thịt của mình để giúp chính phủ giải quyết vấn đề ám no của các động vật hoang dã chắc?"

"Cách duy nhất lúc này là quay vào hang đá, đốt 1 đồng lửa, bọn dã thú sẽ không dám vào!"

"Qua đêm ở trong hang? Nghe cứ như là người vợnon Bắc Kinh!"

"Đó là cách mà tổ tiên chúng ta né tránh dã thú. Trong hang sẽ ấm hơn bên ngoài, và còn tránh được gió lạnh." Nói rồi, Cao Huyền bước ra xung quanh nhặt các cành khô, vài phút sau anh đã kiếm được 1 ôm củi khá to. Anh nhắc luôn 2 chiếc balô lớn vẫn để ngoài cửa hang, mang tất cả vào trong.

Xuân Vũ đứng ở cửa hang nghe đủ thứ âm thanh quái dị của núi rừng đã sợ khiếp vía, cô vội chạy theo Cao Huyền cùng vào hang.

[phần 6]

Họ soi đèn pin 4 phía và cũng tìm được 1 chỗ khá sạch sẽ. Cao Huyền chất các cành khô rồi châm lửa, vẽ rất thành thạo. Ngọn lửa nhảy nhót trong hang động tối om, hắt bóng 2 người lên vách đá, trông có vẻ như cảnh người nguyên thủy sống trong hang thời cổ.

Những mảng màu của các bức bích họa trên kia cũng lúc mờ lúc tỏ trong ánh lửa, hình như đang ở thế giới địa ngục thật sự. Xuân Vũ nhìn các bức tranh, nói: "Tại sao người thời xưa lại vẽ những tranh này?"

"Không rõ. Có thể là họ gửi gắm 1 chút tình cảm nào đó của mình. Vào cuối thời Đường, xã hội rối ren không yên, các họa sĩ bèn vào rừng núi, gọi là ẩn cư hoặc coi là lánh nạn cũng đúng. Một họa sĩ tâm cỡ nào đó đã vào ở nơi này, dễ thường đã dùng cả đời mình để vẽ nên các bức tranh tường. Anh cho rằng, ông ta thông qua kiệt tác "Thập cửu tầng địa ngục đồ" để tái hiện các khổ nạn của thế gian và những sự hiểm ác của lòng người, tôn chỉ của ông là cảnh cáo chúng ta - những người đang sống - chớ làm điều ác."

"Mỗi tầng địa ngục đều là 1 sự cảnh cáo? Thế thì tầng 19 của địa ngục cảnh cáo chúng ta điều gì?"

Cao Huyền không trả lời, anh đang mải làm việc. Anh mở túi lấy ra nhiều thứ vật dụng dã ngoại, chỉ lát sau anh đã dựng xong 2 cái lều bạt nho nhỏ, mỗi cái vừa đủ cho 1 người nằm, bên trong có đệm và chăn len, đủ để ứng phó cho 1 đêm.

Lúc này Xuân Vũ mới thấy đói mềm. Cao Huyền lấy ra chiếc bếp ga du lịch, nấu 2 bát mì, nhanh chóng giải quyết bữa tối cho cả 2 người.

Bát mì nóng hôi hám tạm thời xua tan cái lạnh cho Xuân Vũ, trong làn khói của đồng lửa bập bùng, cô nhìn rõ Cao Huyền lấm tấm mồ hôi trán, ánh lửa đang nhảy nhót trên mặt anh. Họ cùng chăm chú nhìn nhau. Nhìn đôi mắt anh phản chiếu ngọn lửa sáng rực, tim Xuân Vũ đập càng nhanh, cô thầm cảnh cáo mình. Nhưng các huyết quản cứ không chịu nghe lời bộ não, khiến đôi má cô đỏ bừng!

"Sao mặt em lại đỏ thế?" [bít rùi còn làm bộ hỏi]

Cao Huyền thật tinh mắt, Xuân Vũ chỉ biết cúi đầu: "Anh nói gì lạ thế? Ánh lửa màu đỏ, thì mặt cũng có màu đỏ."

Cao Huyền đặt bát mì xuống, anh tỏ ra điềm tĩnh hơn, nhẹ nhàng nói: "Xin lỗi, lẽ ra anh không nên đưa em đến đây, bắt em phải chịu khổ sở mà vẫn không tìm ra được điều bí mật quan trọng."

"Thôi nào!" Cô ngẩng đầu gượng cười. "Em đã nêu ra cái ý này, đâu phải tại anh? Hãy coi như 1 chuyến đi dã ngoại hiếm có - được ngủ trong hang đá, đòi người đâu dễ gặp lần thứ 2!"

"Bây giờ em còn sợ không?"

"Chẳng biết nữa. Nhưng em đã trải qua cơn ác mộng đã sợ nhất trên đời, thì em nghĩ là mình có thể chịu đựng được nỗi khiếp sợ."

Cao Huyền có phần ngờ ngợ: "Ác mộng nào đáng sợ nhất trên đời?"

Xuân Vũ vừa nhớ đến cái thôn hẻo lánh ngày nào, cô đặt bát xuống im lặng hồi lâu, rồi nói ra cái nơi ấy: "Thôn vắng."

"Em đã đến cái thôn hoang vắng đó à?" Anh cảm thấy hết sức bất ngờ. Cuốn tiểu thuyết ấy được các sinh viên đọc rất nhiều, nên Cao Huyền cũng biết sự tồn tại của cái thôn ấy.

Chuyện này quả là đã đụng đến nỗi đau của Xuân Vũ, cô cúi đầu hồi lâu không ngẩng lên. Dù không muốn nhớ đến nữa, nhưng cái hang dưới lòng đất ấy và những điều đáng sợ mà cô trải qua cách đây nửa năm vẫn hiện lên trong óc cô như những cảnh quay trong phim.

Cao Huyền nhìn vào mắt Xuân Vũ, anh bỗng nắm chặt tay cô. Hơi ấm truyền sang khiến cô thấy vững dạ hơn rất nhiều. Cô chậm chậm ngẩng đầu lên. Nước mắt rung rung, nhưng không trào ra.

"Em nói xem, ở cái thôn ấy em đã trải qua những chuyện gì? Nói ra rồi sẽ không thấy sợ hãi nữa."

Xuân Vũ cảm thấy những lời của Cao Huyền như 1 khúc hát ru, hình như đã đưa cô trở về những ngày rất xa xưa. Cô bèn kể cho anh nghe tất cả, những đồn đại về thôn vắng, cuộc thám hiểm kì dị, và những cơn ác mộng sau đó...

Điều khiến cho Cao Huyền cảm thấy không thể ngờ nổi đương nhiên là sự

kiện Xuân Vũ phải nằm viện hơn chục ngày đêm, rồi lại bình phục như 1 chuyện thần kỳ, để rồi trở thành 1 người may mắn sống sót đúng với ý nghĩa của cái từ này.

[phần 7]

Khi đã kể xong, Xuân Vũ có 1 cảm giác nhẹ bỗng thật rõ rệt, hình như có 1 thứ gì đó được rút ra khỏi người cô. Cao Huyền nhẹ nhàng đỡ cô, để cô tựa đầu lên vai anh, như 1 người anh trai đang bảo vệ cô em gái. Còn Xuân Vũ, cô không hy vọng chỉ là thế này, Cao Huyền cũng rất hiểu tâm trạng cô.

Ngọn lửa đã yếu đi rất nhiều, Cao Huyền chỉ cho thêm ít một các cành khô, kéo sẽ bị đốt hết rất nhanh. Ánh lửa yếu ớt rọi trên khuôn mặt họ, Xuân Vũ cũng đã bình tĩnh trở lại. Cô dựa hẳn vào người anh, như được 1 cánh tay lớn che chở, khiến cô không thấy lạnh là gì nữa.

Cô ngẩng nhìn vào mắt Cao Huyền: "Em đã nói ra những bí mật của lòng em, còn anh, sao không nói gì? Thật chẳng công bằng 1 chút nào!"

"Bí mật của lòng anh ư? Em muốn anh nói về điều gì?"

Cô do dự 1 lúc rồi nói: "Anh khôi ngô đẹp trai, chắc anh phải có rất nhiều bạn gái? Anh thử nói về mối tình đầu xem nào?"

"Mối tình đầu của anh?" Cao Huyền ngẩng đầu, hít 1 hơi thật sâu. Bên ánh lửa hồng, ánh mắt anh thật kỳ lạ. Sau 1 lúc lâu anh mới nói tiếp. "Anh chẳng rõ đó có phải là mối tình đầu hay không, đúng là anh rất yêu 1 cô gái, nhưng cô ấy lại chưa bao giờ yêu anh."

Những câu này khiến Xuân Vũ rất ngạc nhiên: "Lại có cô gái như thế kia à?"

"Đúng thế, cô ấy cũng như em, rất đặc biệt. Cô ấy tên là Uẩn Hàm."

"Là Uẩn Hàm?"

Xuân Vũ nhớ ra ngay cái tên này, trước mắt cô hiện lên hình ảnh người thiếu nữ trong bức ảnh cũ, là hoa khôi của khoa Mỹ thuật cách đây 8 năm. Nhưng điều quan trọng là cô và Uẩn Hàm rất giống nhau, nhất là đôi mắt.

"Xin lỗi. Ngày trước anh vẫn không dám thừa nhận và cũng chưa từng kể với ai về điều này. Anh đã giữ hình ảnh Uẩn Hàm trong lòng suốt bao năm qua, anh không muốn cho ai biết cô ấy là người mà anh yêu lần đầu tiên."

"Thế thì tại sao bây giờ anh lại cho em biết?" Đôi môi cô run run. "Chẳng lẽ là vì em rất giống cô ấy?"

"Không, không phải thế. Mà là vì đêm nay thật là quá đặc biệt. Chúng ta ở trong hang đá cổ xưa, những bức bích họa ngàn năm trước đang nhìn chúng ta, còn em thì đang ngã vào vai anh, anh có thể cảm nhận được hơi thở, nhịp đập trái tim của em, anh không thể cứ giấu em mãi..."

Xuân Vũ thấy có phần cảm động, cô dịu dàng nói: "Anh kể đi, Uẩn Hàm đã hấp dẫn anh như thế nào?"

"Bọn anh học cùng lớp, ngay từ khi vào trường anh đã thầm yêu cô ấy. Anh cũng chẳng rõ tại sao, vì từ nhỏ anh vốn rất tự phụ, cho rằng mình là người nổi bật nhất trên đời, không ai xứng với anh. Nhưng với ánh mắt của Uẩn Hàm, thì anh lần đầu tiên đã bị khuất phục. Có điều khi đó anh rất bẽn lễn, cô cô ấy thì lại quá đơn thuần, nên anh không dám nói ra tình cảm của mình, chỉ có thể thầm yêu cô ấy mà thôi."

"Không có cô nào khác yêu anh à?"

Cao Huyền cười cười như tự chế nhạo: "Hình như có rất nhiều, nhưng anh lại không thích họ. Chỉ có Uẩn Hàm là cô gái khiến cho anh thật sự rung động!"

"Mà Uẩn Hàm thì lại không biết anh yêu cô ấy?"

"Đúng. Chắc cô ấy không biết. Về sau nghe nói cô ấy đã có người yêu, anh cảm thấy rất buồn, nhưng anh có thể làm gì được? Chỉ còn biết thầm chúc mừng cho cô ấy. Về sau lại nghe nói cô ấy bị tâm thần vì chuyện yêu đương..."

"Cô ấy phát điên à?"

"Chưa phải là điên, có thể là chứng trầm cảm. Thế rồi, 1 hôm cô ấy đến khu nhà lớp học, tự tử ở đó." Cao Huyền ngẩng đầu, ánh lửa hồng soi rõ nỗi buồn thương vô hạn của anh. Sau 1 hồi lâu anh mới nói tiếp. "Anh nhớ là hồi đó anh rất xót xa nhưng chỉ có thể lặng lẽ vùi sâu trong đáy lòng cho đến ngày nay."

"Anh vẫn không thể quên cô ấy?"

Cao Huyền lại im lặng một lúc. "Đúng thế, nếu là em, liệu em có quên được

không?"

Xuân Vũ lắc đầu: "Chẳng ai có thể quên tình yêu của mình, cũng không ai có thể quên nỗi hận của mình."

"Em thì sao, tình yêu và nỗi hận của em?"

"Đừng! Anh đừng hỏi nữa." Xuân Vũ rời khỏi vai anh, ngồi sang bên kia đống lửa. Cô và Cao Huyền nhìn nhau qua ánh lửa, ánh lửa soi trong mắt họ. Chẳng cần nói gì nữa, im lặng là thứ ngôn ngữ tốt nhất.

Họ cứ ngồi như thế rất lâu. Nhưng rồi Cao Huyền lên tiếng: "Hôm nay đã đi rất nhiều, chắc em mệt quá rồi, nên vào nằm nghỉ đi. Sáng mai chúng ta ra về."

Xuân Vũ còn định trò chuyện thêm nữa nhưng củi cành đã đốt gần hết; ngồi trong bóng tối sẽ chẳng dễ chịu gì, cô ngoan ngoãn chui vào trong lều bạt. Lều chật và thấp, vừa đủ nằm và có thể duỗi thẳng chân. Tuy nhiên cái chăn túi thì rất ấm, lại nằm trên tấm thảm khá dày nên có thể chống được cái lạnh ở nền.

Cũng là chui vào chăn tối om nhưng cảm giác vẫn khác khi nằm ở phòng ký túc xá. Xuân Vũ không sao quên được dưới lưng mình là nền đá, ngoài lều là cái hang cổ xưa, và ngoài xa hơn nữa là núi rừng rậm rạp hoang vu không 1 bóng người, có vô số mãnh thú với những cặp mắt xanh lè đang lảng vảng. Nhưng đáng nói hơn cả là có 1 anh chàng tên là Cao Huyền đang ngủ trong lều bạt chỉ cách cô trong gang tấc. Điều này khiến con tim cô không thể không đập thình thịch.

Có lẽ vì quá mệt, cho nên dù tâm trí còn chộn rộn bao nỗi phấn khích, Xuân Vũ chẳng mấy chốc đã chìm vào trong giấc ngủ từ lúc nào.

Chẳng rõ bao lâu sau đó, cô thấy toàn thân nhom nhớp mồ hôi, rồi tỉnh lại. Có tiếng "tít tít" tin nhắn hồi thúc bên tai...

[phần 8]

Đầu óc cô vẫn chập chờn lơ mơ, cô chần chừ 1 lúc lâu, rồi mới rút tay ra khỏi chăn, rờ mãi mới cảm được di động. Lạ nhỉ? Rõ ràng là trước đó máy không hề liên lạc được, sao lúc này lại nhận được tín hiệu?

Màn hình vẫn hiện lên số máy ấy: xxxxx741111.

Nằm trong hang đá có "Thập cửu tầng địa ngục đồ" ngàn năm về trước, để xem tin nhắn từ địa ngục của thế kỷ 21, khiến người ta có cảm giác như đi xuyên qua cả không gian và thời gian.

Nội dung tin nhắn không ngoài dự đoán của Xuân Vũ:

"Bạn đã vào tầng 16 địa ngục, hãy lựa chọn: 1. Hồi ức đau khổ nhất; 2. Việc bạn muốn làm nhất."

Ở mấy tầng địa ngục trước đều đưa ra ba sự lựa chọn, sao lần này chỉ có 2? Nằm trong chần tối om, màn hình di động chiếu sáng mắt cô, có cảm giác nó như 1 đồng lửa nhỏ xíu trong hang động. Ngón tay cái của cô do dự rất lâu giữa phím "1" và "2". Rồi cô nhấn phím 1.

Nhưng chờ mãi không thấy tin nhắn trả lời, mà lại là 1 hồi chuông đàm thoại.

Giai điệu bài "Phá gió đông" vang lên trong hang đá có hơn nghìn năm tuổi. Xuân Vũ vội nhấn nút nghe.

Một giọng cực kỳ cổ quái vang lên: "Tôi là bạn rất thân của cô, hãy cho biết hồi ức đau khổ nhất của cô, tôi sẽ giải quyết giúp cô."

Nghe thấy cái âm thanh này, Xuân Vũ sợ hết hồn, hình như có 1 u linh từ ngàn năm trước chui vào máy di động để nói chuyện với cô. Sau 1 hồi lâu cô mới lên tiếng: "Ai đấy? Tôi không có hồi ức đau khổ gì hết."

"Ít ra là có 1 người mà cô hận nhất - ông bố dượng." Giọng nói ấy hình như cố ý nhử cô, hình như đã chui vào não cô. "Ông ta là hồi ức đau khổ nhất của cô đúng không?"

Nghe đến đây, Xuân Vũ không thể từ chối được nữa, chỉ có thể run run trả lời: "Đúng, ông ta là kẻ mà tôi hận nhất, cũng là hồi ức đau khổ nhất của tôi."

"Hãy cho tôi biết tại sao cô hận ông ta?"

Tuy giọng của đối phương thật đáng sợ nhưng Xuân Vũ vẫn cứ thản nhiên giải bày tâm tư của mình. Vì bao nhiêu năm qua cô chưa bao giờ có dịp để thổ lộ với ai, nay có 1 u linh nào đó đến từ địa ngục muốn nghe mọi nỗi khổ của cô, tội gì mà cô không nói ra?

Trong hang đá cổ xưa tăm tối, cô không phải e ngại gì hết. "Vì ông ta không phải là người nữa - mặc dù khi mới trở thành bố dượng của tôi, ông ta đối xử với mẹ con tôi cũng không tồi. Nhưng sang đến năm sau thì ông ta bắt đầu lộ rõ cái phần dã thú của mình, thường xuyên nát rượu và đánh đập mẹ tôi. Mẹ tôi đêm nào cũng khóc than nhưng vẫn không dám bỏ ông ta, vì bà không có việc làm, cuộc sống và học tập của tôi cũng hoàn toàn dựa vào ông bố dượng. Tôi càng ngày càng ghét ông ta, tối nào tôi cũng khóa chặt cửa buồng, ngắm nhìn bức ảnh bố tôi mà trào nước mắt. Có lần đang đêm nghe biết ông ta đang đánh mẹ tôi, tôi chạy sang để cứu mẹ, thì ông ta giáng cho tôi cái tát thật mạnh, khiến tôi chảy máu mồm máu mũi. Thấy thế, mẹ tôi liền chống lại ông ta, thì bị ông ta lấy dây thừng trói lại rồi tiếp tục đánh bà."

Im lặng 1 lúc lâu, cái âm thanh của đối phương lại vang lên, vẫn hết sức cổ quái: "Cô là 1 cô gái thật đáng thương; mẹ cô là người phụ nữ đáng thương; sao bà ấy không ly hôn cho xong?"

"Mẹ tôi không làm nổi điều ấy, vì nếu bỏ ông ta thì tôi sẽ bị thất học, mẹ con tôi sẽ bị lừa ra khỏi nhà, bơ vơ. Người đàn ông ấy đã lợi dụng điểm yếu này, và ngày càng ngược đãi mẹ con tôi nhiều hơn. Mẹ tôi định ra ngoài, gặp tổ dân phố để xin giúp đỡ, ông ta bèn dùng kéo cắt nát toàn bộ quần áo của bà, khiến bà không thể ra khỏi nhà. Nhưng đáng sợ hơn nữa là, tôi ngày 1 lớn, dần dần trở thành 1 thiếu nữ xinh tươi, thì cặp mắt của ông ta thường xuyên nhìn chòng chọc vào người tôi, cái ánh mắt bản thủ ấy khiến tôi rất sợ hãi..."

Xuân Vũ nghẹn ngào không nói được nữa, dường như đã bị nỗi bi thương chẹn ngang cổ.

Giọng của đối phương lại vang lên: "Rồi sẽ có ngày cô được giải thoát ra khỏi khổ đau."

Bên kia bỗng tắt máy, Xuân Vũ mới như tỉnh khỏi giấc mơ. Màn hình di động đã trở lại yên tĩnh, cô tựa quỳ thò đầu ra ngoài chần hít 1 hơi thật sâu, cứ như mới ngoi lên khỏi mặt biển, suýt chết ngạt.

Cô hít thật mạnh, nhớ lại toàn bộ cuộc đời thoái vừa nãy, những chuyện hãi hùng ngày trước như cuốn phim đang chạy qua trước mắt cô. Trong cái lều bạt tối om, hình như khuôn mặt người đàn ông ấy đang cười khẩy với cô, hằn nhe hàm răng trắng nhợt, và cái mùi đặc biệt kia đang xộc vào mũi cô. Hai tay cô ôm đầu, co rúm người lại, run rẩy khóc thút thít. Cô đau đớn khóc, khóc thành tiếng, như con nai nhỏ bị thương, kêu lên những tiếng đáng thương.

Bỗng cô nghe thấy bên ngoài có những âm thanh kỳ quái, rồi 1 tia sáng yếu ớt rọi lên nóc cái lều, ô cửa nhỏ của lều hơi hé ra.

Hay là dã thú đã mò vào hang? Tia sáng nhàn nhạt kia có phải là ánh mắt xanh lét của con cáo? Nếu không phải dã thú, liệu có phải là các u linh chạy ra từ "Thập bát tầng địa ngục đồ" hay không? [chỉ còn 18 tầng vì tầng 19 đã bị đốt ^^]

Cái lều đã bị mở ra, ánh sáng yếu ớt rọi vào mắt Xuân Vũ, cô nheo mắt nhìn cho rõ 1 khuôn mặt, thì ra là Cao Huyền.

Anh đang ở cửa lều, bần chồn hỏi: "Có chuyện gì thế? Anh vừa nghe thấy tiếng em khóc..."

Bây giờ Xuân Vũ mới thở 1 hơi thật dài: "... không ạ, em chỉ ngủ mê."

"Không sao thì tốt rồi. Chịu khó ngủ đi."

Cao Huyền vừa định quay đi thì Xuân Vũ đã nắm lấy tay anh, khẽ nói: "Đừng xa em. Em sợ."

Anh chỉ có thể ngồi lại bên cửa lều, nói: "Em sợ điều gì?"

"Em sợ chỉ có 1 mình trong bóng tối."

"Hình như anh cũng thấy sợ."

Cô nắm chặt tay anh: "Thế thì anh vào đây, cho em ngồi bên anh."

Cao Huyền cúi đầu do dự nhưng rồi cũng chui vào. Nhưng cái lều quá nhỏ không chứa nổi 2 người, họ đành co người cho thật gọn như con nhím mùa đông thu mình chống lại cái lạnh.

Không gian quá chật chội, Xuân Vũ chỉ còn cách ngả người vào lòng Cao Huyền. Cô cảm nhận 1 sự ấm áp lan tỏa khắp cơ thể, dường như không phải là đang ở trong hang đá tối om nữa.

Cao Huyền vẫn bật cái đèn nhỏ, đôi tay anh cũng rất thận trọng, không có ý đụng chạm sàm sỡ. Anh khẽ nói: "Em đã gặp ác mộng như thế nào?"

"Ác mộng cực kỳ đáng sợ, còn sợ hơn cả địa ngục."

"Bây giờ thì không phải sợ gì nữa, đã có anh bảo vệ cho em." Cầm anh tì vào mái tóc Xuân Vũ, nhẹ nhàng nói: "Nào, ngủ đi!"

Cô không nói gì nữa, chỉ mỉm cười, hít 1 hơi thật sâu những làn khí tỏa ra từ người Cao Huyền. Cô từ từ nhắm mắt, vùi đầu vào bộ ngực ấm áp của anh. Giây phút này khiến cô cảm nhận được 1 niềm hạnh phúc.

Chỉ lát sau cô đã ngủ say. Cao Huyền lặng ngắm Xuân Vũ đang thở đều đều trong lòng anh, khóe mắt anh rớm lệ.

Bên ngoài hang đá, đêm đen gió mạnh, có tiếng sói hú dài...

TÀNG 17 ĐỊA NGỤC

[phần 1]

3 giờ sáng, ở Thượng Hải.

Diệp Tiêu vẫn không sao ngủ được, anh đang ngồi bên đèn trước cửa sổ, nhìn số máy xxxxx741111 hiện trên màn hình. Hôm nay anh lại xuống 1 tầng địa ngục và cũng hiểu rằng mình cách cái bí ẩn cuối cùng không còn xa nữa.

Anh mở xem tin nhắn vừa nhận được:

"Tuyệt Nhi muốn nói chuyện với anh."

Người anh như đông cứng lại, ngây nhìn màn hình, dường như trông thấy khuôn mặt của Tuyệt Nhi.

Bỗng tiếng chuông điện thoại vang lên, anh nhân nút nghe. Một giọng nữ rất hiền hòa: "Diệp Tiêu, em Tuyệt Nhi đây, hãy cho em biết em đã chết như thế nào?"

Tay anh run lên bần bật, anh khẽ kêu lên: "Tuyệt Nhi, đúng là em ư? Em muốn biết mình đã chết như thế nào? Được, anh sẽ nói. Em còn nhớ trước khi tốt nghiệp, chúng ta được phân công đi thực tập ở Vân Nam không? Bấy giờ chúng ta đi theo 1 đội bắt tội phạm ma túy ở biên giới, tham gia điều tra các hoạt động của đối tượng ma túy. Trong 1 lần truy bắt tội phạm ở biên giới Trung Quốc - Mi-an-ma, bên ta gặp bất lợi, bọn tội phạm quá đông, hơn hẳn chúng ta dự kiến. Em đã bị mất liên lạc với toàn đội, em bị bọn tội phạm có vũ khí bắt giữ. Vài ngày sau bọn anh phát hiện ra thi thể em, cực kỳ thâm: em bị cắm kim tiêm khắp người, em đã chết trong đau khổ cùng cực."

Nói đến đây Diệp Tiêu khóc không thành tiếng nữa.

Tuyệt Nhi hỏi với giọng bình thản: "Anh đã trả thù cho em chưa?"

"Không lâu sau đó, ở vùng biên, anh bắt được 1 trong số những tên tội phạm ma túy ấy, xung quanh vắng vẻ không cảnh sát nào khác, anh công hấn lại rồi chĩa súng vào đầu hấn. Chính hấn đã đâm kim tiêm vào người em, bắt em phải chết trong đau đớn ghê gớm. Anh vô cùng căm phẫn, anh hận tên ấy đến cực độ, đầu anh chỉ có 1 ý nghĩ duy nhất là trả thù cho em."

"Và... anh đã bắn?"

"Anh... anh không nhớ... hình như suýt nữa thì anh đã bóp cò. Viên đạn bay ra khỏi nòng bắn phọt óc tên khốn nạn ấy. Nhưng nếu bắn thì anh sẽ phạm kỷ luật, thậm chí là phạm pháp, vì hắn đã bị bắt lại không chống cự, anh không thể bắn hắn."

"Nhưng, anh rất muốn nhìn thấy hắn bị phọt óc đúng không?"

Diệp Tiêu gật đầu 1 cách bản năng: "Đúng, vì anh vô cùng căm hận hắn!"

Tuyết Nhi nói to hơn: "Cho nên anh bắn, anh đã bắn thật. Em trông thấy anh bắn!"

"Anh đã bắn à?" Đầu óc Diệp Tiêu hoàn toàn rối loạn. "Có lẽ lúc đó anh có bắn cũng nên, nhưng về sau quên à?"

"Đúng thế, anh đã bắn!"

Nghe sau câu này là "đoàng!" - một tiếng súng vang lên trong điện thoại.

Diệp Tiêu nghe tiếng "đoàng" này, cảm thấy súng trong tay mình như đã nổ thật, viên đạn xoáy bay vút ra không khí rồi trúng vào tim anh.

"Mình đã trúng đạn?"

Anh ngã vật xuống đất, mắt vẫn ngây nhìn màn hình máy di động, thấy trên đó có 1 hình vẽ viên đạn.

Không phải! Anh nhảy lên như phát điên, dùng hết sức ném chiếc di động vào tường.

Nó bị vỡ tan thành mấy chục mảnh nằm rải rác trên mặt đất.

Anh đã không được nhìn thấy tầng 19 của địa ngục.

[phần 2]

Sáng sớm, ở núi Thiên Thương.

Những đám mây mù lờ lững trôi vào hang đá, Xuân Vũ đã mở mắt. Tuy vẫn thấy xung quanh tối om nhưng cô hiểu rằng mình đã vượt qua được tất cả.

Cao Huyền vẫn ở bên cô, áo quần cô vẫn y nguyên, người vẫn nằm co trong chăn túi. Thì ra không có chuyện gì xảy ra cả, Cao Huyền chỉ ôm cô suốt đêm, không hề xâm phạm gì cô.

Cô nhìn Cao Huyền bằng ánh mắt của đứa trẻ con, ngớ ra hỏi: "Sao trái tim anh cứng như đá ấy thế?"

"Em đã dậy rồi à?" Anh dịu dàng nói bên tai cô. "Vì em quá ư trong sáng, anh chỉ muốn làm 1 thiên sứ hộ vệ em!"

Xuân Vũ im lặng, cô đưa tay lên vuốt ve khuôn mặt Cao Huyền. Có vô số nữ sinh muốn được chạm vào khuôn mặt này. Tay cô đang chậm chậm đưa qua mũi anh, rồi đến môi anh.

Cao Huyền bỗng nói: "Nào, chúng ta nên về cho sớm!"

Xuân Vũ ngoan ngoãn gạt đầu, chui ra khỏi lều. Họ tắt đèn, thu dọn các vật dụng rồi ra khỏi cái hang đá cổ xưa. Bên ngoài, trời đã sáng hẳn, họ từ trong hang tối bước ra, phải nheo mắt 1 lúc mới thấy quen. Xuân Vũ nhìn lại xung quanh lần cuối, khẽ nói: "Chào nhé!"

Buổi sớm nơi núi cao tuy rất lạnh nhưng hít thở làn không khí trong lành ở đây khiến người ta tỉnh táo lâng lâng. Họ đeo balô túi xách, xuyên qua rừng cây trở ra khu di tích.

Rất nhanh tìm ra con đường mòn, họ men theo đó đi khoảng hơn 1 giờ thì về đến con đường lớn chạy vòng theo núi. Chiếc xe Passat vẫn đỗ ở bên đường.

Hai người ăn tạm chút bánh lương khô rồi lên xe đi xuống núi. Xuống núi còn kinh hãi hơn, nhưng tay lái của Cao Huyền rất chuẩn, Xuân Vũ rất tin cậy anh. Gần trưa họ đã về đến trung tâm nghỉ dưỡng ở giữa vùng núi.

Buổi chiều họ phóng xe trên đường quốc lộ về Thượng Hải. Dọc đường Xuân Vũ chỉ im lặng. Cô vừa nhìn cảnh đồng ruộng ngày đông vừa nghĩ ngợi, liệu mình sẽ gặp những gì ở tầng địa ngục tiếp theo?

Khi họ về đến Thượng Hải thì trời đã dần sẫm lại. Nghe nói đợt không khí lạnh đã tràn về nên người đi trên đường thưa vắng hẳn đi. Cao Huyền không lái về bãi đỗ xe vội, anh đỗ ở công trường. Hai người đều đã đói, bèn rẽ vào hiệu ăn "Nỗi nhớ khuynh thành."

Bữa ăn đã được "xử lý" rất nhanh. Xuân Vũ cầm khăn giấy lau miệng rồi

nói: "Chúng ta về thôi!"

Cao Huyền thì vẫn ngồi ngây ở đó, ánh mắt thật kỳ lạ. Chần chừ hồi lâu anh mới nói: "Em ạ, chúng ta đã trở về rồi, anh sẽ nói với em về những chuyện tiếp theo."

"Chuyện tiếp theo?" Xuân Vũ không hiểu ý nhưng cô bỗng thấy hồi hộp.
"Cái gì tiếp theo ạ?"

"Tức là những chuyện sau khi Mazolini từ núi Thiên Thương trở về Thượng Hải."

"Anh cũng biết à?"

"Ừ. Trước đây anh chưa kể với em. Vì anh lo rằng nếu em biết những chuyện đó rồi, em sẽ rất sợ hãi. Anh vốn định chờ khi chúng ta đến núi Thiên Thương rồi phát hiện ra bí mật về tầng 19 của địa ngục, anh mới nói."

"Nhưng lúc này thì chưa thu được kết quả gì..."

Cao Huyền thở dài: "Cho nên, anh phải cho em biết những chuyện đó. Tháng 8 năm 1902, Mazolini đưa 1 cô gái xinh đẹp về Thượng Hải, vài tháng sau ông ta tổ chức triển lãm tranh ở tô giới. Cuộc triển lãm chỉ bày độc 1 bức tranh sơn dầu tên là Tầng 19 của địa ngục."

"Giống như những bức tranh ông ta đã vẽ trước đó ư?"

"Không! Mà là khác hẳn! Nghe nói bức tranh đó của Mazolini đã vẽ toàn bộ 19 cảnh ở địa ngục, đặc biệt là tầng thứ 19."

"Tầng 19 là như thế nào?"

"Anh bạn người Ý đã email cho anh rằng, triển lãm đó của Mazolini chỉ bày 3 ngày, cả thầy có vài chục người vào xem, đều là người ngoại quốc sống ở tô giới. Nhưng không đầy 1 tháng sau khi kết thúc triển lãm đó, thì những vị khách vào xem này đều tự tử hết sức ly kỳ."

Nghe đến đây, Xuân Vũ suýt nữa thì đứng bật dậy: "Anh nói là... tất cả những ai xem bức tranh Tầng 19 của địa ngục đó đều sẽ tự tử?"

Cô bỗng nhớ đến bản nhạc dương cầm nổi tiếng "Gloomy Sunday", rất nhiều người nghe xong đều không chịu đựng nổi giai điệu bi thương đó rồi tự sát.

Bản nhạc đó là có thật, những chuyện đó cũng là thật.

"Đúng thế. Những ai đã xem bức tranh ấy, đều chết; không ai rõ nguyên nhân tại sao. Những người xem tranh đều chết cả, ngoại trừ người vẽ là Mazolini, cho nên không ai biết bức tranh ấy vẽ những gì. Tại nội dung bức tranh quá kinh dị hay là tại nguyên nhân bất ngờ nào đó trong khi triển lãm? Tóm lại, vẫn là 1 dấu hỏi."

"Điều đáng nói là hiện nay chúng ta vẫn chưa biết tầng 19 địa ngục là như thế nào."

Cao Huyền nói tiếp: "Vì có sự kiện những người xem triển lãm đó đều chết, nên Cục tô giới nhận định rằng bức tranh đó đã giết người, Mazolini bị trục xuất ra khỏi tô giới."

"Bị trục xuất, sau đó ông ta đi đâu?"

"Tất nhiên là trở về châu Âu. Nhưng chỉ sau đó ít lâu, ông ta mắc chứng rối loạn tâm thần. Có lẽ là vì đã làm việc quá sức, hoặc có thể là bị 1 kích thích bất ngờ nào đó ở Trung Quốc... Ông ta bị ảo giác rất mạnh, ông ta cho rằng mọi người đều đáng bị địa ngục phán xét cho sớm."

"Phát điên? Hình như các họa sĩ đều thích phát điên, như Van - Gốc chẳng hạn?"

"Không! Vẫn khác với Van - Gốc. Mazolini đã gây ra quá nhiều vụ án chết người ở châu Âu, về sau ông ta bị vạch trần, rồi bị tống ngục."

"Ôi, từ 1 họa sĩ biến thành kẻ cuồng sát?"

Vẻ mặt Cao Huyền rất nặng nề: "Tuy bệnh viện tâm thần bằng lòng thu nhận ông ta, nhưng tòa án vẫn tuyên án tử hình. Ít lâu sau Mazolini bị lên giá treo cổ."

"Thế là ông ta chết?" Cũng tức là bí mật về tầng 19 địa ngục đã theo Mazolini xuống địa ngục?"

"Đúng thế. Ngày nay không ai trên đời có thể giải mã được cái bí ẩn ấy."

Xuân Vũ chỉ còn biết gượng cười cay đắng: "Chẳng lẽ chúng ta chỉ biết ngồi chờ chết?"

Cao Huyền chỉ cúi đầu trầm ngâm, không trả lời. Rồi anh bỗng ngẩng lên giờ tay vẫy nhân viên phục vụ thanh toán tiền.

Ra khỏi hiệu ăn "Nỗi nhớ khuynh thành", Cao Huyền tiễn Xuân Vũ trở về ký túc xá. Tối chủ nhật ở ký túc xá nữ sinh cũng có phần náo nhiệt, nhiều nữ sinh đã nhìn thấy Cao Huyền, họ khẽ bàn tán xì xào và nhìn Xuân Vũ bằng ánh mắt vừa khao khát vừa ghen tị.

Đọc đường Xuân Vũ chỉ im lặng, lúc tạm biệt cô chỉ khẽ gật đầu rồi vội vã chạy lên cầu thang.

Vào phòng rồi, cô đặt xác du lịch xuống, nhìn cái giường vốn là của Thanh U. Cô hỏi băng quơ: "Cậu có biết tầng 19 địa ngục là gì không?"

Hiếm có dịp đi xa, lại còn qua đêm trong hang đá, Xuân Vũ thật sự thấy rất mệt mỏi, bèn lên giường đi ngủ sớm. Cô rất nhanh chìm vào giấc ngủ. Chẳng rõ bao lâu sau, tín hiệu máy di động lại vang lên khiến cô tỉnh giấc.

Vẫn là 12 giờ đêm.

Xuân Vũ đầu còn lơ mơ, cầm điện thoại lên xem tin nhắn từ địa ngục:

"Bạn đã vào tầng 17 địa ngục, hãy lựa chọn: 1. Việc bạn muốn làm nhất."

Lần này chỉ có độc 1 khả năng, "1" là lựa chọn duy nhất của Xuân Vũ.

Chỉ 1 lát sau khi gửi đi số "1" thì tiếng chuông điện thoại vang lên.

Cô nhấn ngay nút nghe. Cái giọng quái dị của đối phương vọng ra: "Tôi biết cô đang nghĩ đến điều gì, vì cô rất hận kẻ đó - người bố dượng; cô định làm gì ông ta?"

Căn phòng tối om, Xuân Vũ có cảm giác như vẫn đang ở trong hang đá cổ xưa. Tay phải hơi run run cầm máy di động, hình như trước mắt cô hiện lên cái bộ mặt bản thủ ấy. Cô vội nhắm mắt, nói: "Kẻ đó là đồ súc sinh thật sự. Năm ấy tôi 15 tuổi, đang tuổi dậy thì, đôi mắt hấn chưa từng rời khỏi tôi. Mẹ tôi cũng rất cảnh giác với hấn, luôn bảo vệ tôi từng giờ từng phút, khiến bàn tay ghê tởm của hấn không dám gần tôi. Nhưng có 1 lần mẹ tôi ốm, phải đi viện, đêm hôm đó chỉ có hấn và tôi ở nhà. Khi tôi đang ngủ say thì hấn mò đến giường tôi. Có mùi gớm ghiếc ở người hấn khiến tôi thức giấc, nhưng hấn đã nắm chặt tay tôi. Tôi lập tức hô lên kêu cứu, và ra sức vùng ra, rồi tôi đập trúng hấn. Sau đó tôi chạy ra cửa sổ, nói với hấn: nếu ông dám đèn gần,

tôi sẽ nhảy lầu ngay. Hắn thấy sợ nên phải ra khỏi phòng tôi. Tôi lại nhảy xuống sàn, tìm 1 con dao rọc giấy, rồi lên giường ngồi co ro khóc suốt đêm. Tôi hận hắn! Tôi căm hắn! Hồi đó đầu tôi chỉ có 1 ý nghĩ - phải giết hắn!"

"Giết hắn!"

Giọng nói trong di động văng vẳng lan ra, như những mũi kim găm vào bộ não Xuân Vũ.

"Phải! Tôi muốn giết lão bố dượng. Mùa hè năm 15 tuổi, tôi đã nghĩ đến rất nhiều cách giết lão. Tôi đã đọc nhiều tiểu thuyết suy luận của Conan Doyle và Agatha Christie, vì trong đó viết rất nhiều thủ đoạn để giết người. Bất cứ cách giết người kinh điển ấy, tôi đặt ra nhiều phương án để khử hắn."

Nhưng nói đến đây Xuân Vũ im lặng, cô mở to mắt nhìn căn phòng tối om, trống ngực đập thình thịch.

"Cô đã giết hắn!"

Giọng nói kia vang lên, nghe thật ghê rợn. Nhưng sau đó đã ngừng nói.

Xuân Vũ thần thờ ngồi trên giường nhìn mãi vào màn hình, hồi lâu vẫn chưa tỉnh táo trở lại được.

Bên ngoài cửa sổ là màn đêm dài dằng dặc, gió bắc đang hú gào. Hình như có cái gì đó bay bay rơi xuống.

"Mình đã giết lão ư?"

TẦNG 18 ĐỊA NGỤC

[phần 1]

Sáng sớm Xuân Vũ mơ màng tỉnh giấc, bỗng 1 làn sáng trắng đập vào mắt, cô chỉ có thể hé nhìn ra cửa sổ. Ngoài đó là 1 thế giới màu trắng bạc.

Đây là đợt tuyết rơi đầu tiên của mùa đông này.

Cô vội ngồi ngay dậy, nhìn ra qua ô cửa kính. Đây trời là những bông tuyết xinh xinh đang bay, lả tả rơi xuống đất. Trên nóc tòa nhà đối diện tuyết đã phủ trắng xóa, những cành cây dưới sân cũng bám đầy tuyết, tuyết trải trên mặt đất như rắc 1 lớp muối, có vài bạn sinh viên đã chạy ra vui đùa trên tuyết.

Cô thấy nao nao xúc động, thành phố này đã lâu không thấy tuyết rơi nhiều thế này. Nhưng rồi nhìn cảnh tuyết bay lòng cô lại se lạnh. Vì nhớ đến mùa đông năm cô 11 tuổi, cái buổi chiều kinh hoàng tuyết rơi, cô đã mãi mãi mất đi người cha thân yêu. Cô còn nhớ rất rõ mùa tuyết rơi năm ấy cũng hết như năm nay.

Không! Tuyết lần này còn đáng sợ hơn nữa.

Cô nhớ ra rằng hôm nay phải đi làm. 9 giờ sáng cô mặc bộ đồ trượt tuyết rất dày, bước ra khỏi phòng.

Trên sân trường đầy tuyết, đâu đâu cũng thấy các sinh viên đang chơi đùa. Tuyết rơi trên đầu Xuân Vũ, tan thành nước chảy trên mái tóc rồi rớt xuống.

Khi đến công ty mọi người đều đang bàn tán về trận tuyết hôm nay, chẳng còn tâm trí nào mà làm việc, tất cả đang tập trung ở cửa sổ nhìn cảnh thành phố trong tuyết. Vô số những cao ốc đang bị tuyết trắng phủ che, 1 quang cảnh ít thấy trong bao năm qua.

Điều khiến Xuân Vũ lấy làm lạ là, hôm nay không thấy ông chủ Nghiêm Minh Lượng xuất hiện. Thật vừa khéo để các nhân viên ngồi chơi đến hết giờ, buổi chiều ai cũng về nghỉ sớm.

Khi đi ra khỏi công ty thì tín hiệu tin nhắn vang lên. Màn hình hiện lên số máy xxxxx741111.

Lại là tin nhắn từ địa ngục. Mọi ngày đều nhắn vào lúc nửa đêm, sao hôm nay lại nhắn giữa ban ngày? Cô ngẩng nhìn bầu trời sáng trắng. Chẳng lẽ vì trận tuyết rơi bất chợt này à?

Cô vội bước vào 1 góc bên đường, mở tin để đọc:

"Mời bạn đến ngay số 999 đường 9 Hoàng Tuyền, khi đến nơi thì bấm số 1."

Khác hẳn với các tin nhắn mọi lần, đôi phương lại gọi cô đến ngay 1 địa điểm? Địa điểm ấy lại rất kỳ lạ: số 999 đường 9 Hoàng Tuyền! Làm gì có cái con đường quái dị này? Ba số 9, và đường Hoàng Tuyền! Ai cư trú ở đó thì sẽ sợ mất vía! (Hoàng Tuyền : tuổi vàng, âm đọc 999 dễ liên tưởng đến sự vĩnh cửu.)

Có vẻ như là trò bỡn cợt của trẻ con. Xuân Vũ đứng giữa trời tuyết rất lâu, nhưng rồi cô cũng vẫy 1 chiếc tắc-xi. Muốn xem xem có đường 9 Hoàng Tuyền không, hỏi anh lái xe thì biết ngay!

Nào ngờ anh lái tắc-xi cam đoan là có đường ấy, thì ra anh ta vốn là công nhân bị nghỉ việc, trước đây đã làm ở 1 nhà máy bên đường 9 Hoàng Tuyền!

Không đợi Xuân Vũ nghĩ ngợi thêm, anh ta rồ máy phóng luôn về hướng con đường "tuổi vàng không lỗi về" ấy.

Xe chạy mất đúng 1 giờ thì dừng lại trên 1 con đường khuất nẻo ở ngoại thành. Nhìn quanh thấy có vẻ là 1 khu công nghiệp cũ kỹ, nhưng bên đường quả là có treo tấm biển "đường 9 Hoàng Tuyền".

Số 999 của đường 9 Hoàng Tuyền là cái cổng lớn của 1 nhà máy cũ nát xập xệ, Xuân Vũ xuống tắc-xi. Cánh cổng sắt đóng kín, có vẻ như không có người. Tuyết phủ trên các mái nhà xưởng xám xịt, trông như 1 thế giới huyền bí lạ lùng.

Xuân Vũ băn khoăn nghi hoặc, cô mở di động bấm số "1".

Chỉ vài giây sau đã có tin nhắn gửi đến: "Trước mặt là ngã tư, trước hết rẽ phải rồi đi thẳng; qua cầu thì dừng lại, sau đó ấn số 1 trả lời."

Đúng thế, trước mặt Xuân Vũ có 1 ngã tư, con đường 9 Hoàng Tuyền cắt ngang qua nó. Cô rẽ sang phải, tiếp tục đi thẳng. Đi chừng 3 phút thì cô nhìn thấy 1 chiếc cầu rất hẹp, chỉ đi lọt ô tô cỡ nhỏ, dưới cầu là dòng sông nhỏ vô danh vẫn chảy ở nông thôn. Trời đang quá lạnh nên mặt nước đóng 1 lớp

băng mỏng, tuyết đang rơi khắp mặt sông.

Đi qua cầu, thấy phía trước có 1 ngã tư. Cô vội mở di động nhấn số "1" trả lời.

Địa ngục hồi âm rất nhanh: "Rẽ trái, rồi đi tiếp, sẽ thấy 1 cái cửa lớn, bước vào trong rồi ấn số 1 trả lời."

Xuân Vũ không nghĩ nhiều, cô làm theo ngay. Cô rẽ trái rồi đi mãi, bốn bề tĩnh không 1 bóng người, chỉ thấy công trường hoặc ruộng đồng hoang vắng.

Đi chừng 5-6 phút, quả nhiên trông thấy một cái cửa lớn, bên ngoài treo tấm biển rất chững chạc, có lẽ là thư pháp của 1 nhà văn nào đó, viết 4 chữ "Học Viện Tài Trí".

Cô bỗng nhớ ra mấy năm trước đã thấy cái tên này trên báo chí. Hồi ấy nó là 1 trường đại học dân lập nổi tiếng, về sau phải đóng cửa vì nguyên nhân tài chính. Thì ra đây chính là học viện Tài Trí ngày trước.

Xuân Vũ đi loanh quanh ở đó mấy vòng, ở đây thực quá hắt hiu, không hề trông thấy bóng người. Đặt trường học ở đây, không muốn đóng cửa cũng không xong. Nhưng dù trong đó đang chứa cái gì thì cô cũng phải vào xem sao. Ý đã quyết, cô bèn thận trọng bước vào cổng trường.

Đúng, nó là 1 trường học, có vài khu nhà giảng dạy khá bề thế, 1 khoảng sân rộng đầy cỏ úa khô. Tất cả đều bị tuyết phủ che, vắng ngắt không thấy 1 ai, trông chẳng khác gì 1 khu bỏ hoang.

Một đóm tuyết bay vào mắt cô, rồi tan thành nước lạnh, cô bỗng nhớ đến "ngôi trường ma" trong truyền thuyết.

Cô nín thở, mở di động ra nhấn số 1.

Địa ngục đã trả lời ngay:

"Bạn đã bước vào tầng 18 địa ngục."

[phần 2]

4 giờ chiều, Diệp Tiêu đang đứng trước khu nhà văn phòng cao ngất. Tuyết rơi ướt bộ trang phục cảnh sát. Đôi mắt tinh tường như mắt chim ưng nhìn xuyên không gian, nhằm vào cửa sổ của tầng 19.

Diệp Tiêu vẫn còn sống.

Cuối đêm hôm qua đối mặt với địa ngục, anh ném vỡ tan chiếc di động rồi ngắt đi.

Sáng sớm anh dần tỉnh dậy. Anh cố gắng trở lại trạng thái thật tỉnh táo, nhớ lại những chuyện cách đây 7 năm. Thậm chí anh còn gọi điện cho đồng nghiệp ở Vân Nam xác minh, để có thể nhớ lại cho đúng - năm đó ở Vân Nam, anh chĩa súng vào đầu tên tội phạm ma túy nhưng không bắn, anh từ từ hạ súng xuống, giải hấn về sở công an.

Vậy là màn cuối của "nhóm 7 đại tội" đã không nổ ra, anh đã không nổ súng như Brad Pitt. Trong giây phút quyết liệt ấy, lí trí của anh đã vượt lên trên sự thù hận, hoàn thành chức trách của 1 người cảnh sát.

Nhưng trò chơi địa ngục vẫn chưa kết thúc, anh phải nhanh chóng điều tra ra cái bí mật ẩn nấp sau số máy xxxxx741111.

Có thể nhận ra rằng trong số các nữ sinh viên gặp nạn, Tô Lan là người đầu tiên chơi trò chơi địa ngục. Xuân Vũ còn cho biết cái công ty Tô Lan đã từng đến làm, công ty ấy lại chuyên hoạt động về nhắn tin, điều này khiến Diệp Tiêu phải để mắt đến công ty này. Anh đã điều tra, nó mới được thành lập cách đây vài tháng, Giám đốc là Nghiêm Minh Lượng, tốt nghiệp cùng trường đại học với Xuân Vũ, anh ta đã từng du học châu Âu mấy năm, mới về nước cách đây không lâu.

Sáng nay anh đã xin giấy giới thiệu của Sở công an đến Sở thông tin để điều tra về nghiệp vụ của công ty Minh Lượng. Mọi vấn đề đều hợp pháp, không có điểm nào đáng ngờ cả. Nhưng khi xem các ghi chép về nghiệp vụ, Diệp Tiêu đã có 1 phát hiện bất ngờ: cách đây 2 năm, Minh Lượng đã khai thác 1 game nhắn tin có tên là "HELL", đăng ký số máy xxxxx741111. Nhưng vì không có ai nhìn thấy nội dung của trò chơi ấy nên rốt cuộc đã không thực thi vận hành.

Phát hiện này khiến Diệp Tiêu sửng sốt, "HELL" chính là địa ngục, game nhắn tin là "HELL" đương nhiên là trò chơi địa ngục, số máy xxxxx741111 mà Minh Lượng đăng ký là 1 chứng cớ hiển nhiên.

Vậy là u linh giấu mặt sau địa ngục chính là Nghiêm Minh Lượng?

Mục tiêu đã rất rõ ràng, Diệp Tiêu phải tóm gáy anh ta để làm rõ.

Anh bước vào tòa nhà văn phòng, đi cầu thang máy lên công ty của Nghiêm Minh Lượng.

Nhưng các nhân viên đều đã ra về, chỉ còn 1 cô đang ngồi chat trên mạng. Thấy Diệp Tiêu với bộ trang phục cảnh sát, công ta rất hoang mang nhưng cũng không biết Nghiêm Minh Lượng đang ở đâu.

Diệp Tiêu hỏi về Tố Lan, cô ta cũng hơi hơi nhớ ra, trả lời anh có phần căng thẳng. "Tố Lan chỉ làm ở đây 1 tháng, Giám đốc Minh Lượng rất coi trọng cô ấy, cho cô ấy trợ giúp về khai thác các trò chơi nhả tin."

"Cô có biết là trò chơi gì không?"

"Tôi chỉ biết nó có tên tiếng Anh là "HELL", chính giám đốc đã tổ chức khai thác, anh ấy đã tự mình lập trình thiết kế. Các nhân viên đều không biết nội dung trò chơi. Nhưng không hiểu tại sao trò chơi này vẫn không thể phát triển, còn Tố Lan cũng không đến công ty làm việc nữa."

"Hồi đó Tố Lan ngồi ở bàn làm việc nào?"

Cô gái chỉ vào vị trí sát cửa sổ. Diệp Tiêu đi đến bên bàn, anh thấy có 1 cái thẻ của Xuân Vũ đặt trên bàn.

"Hiện giờ là chỗ làm việc của 1 nữ sinh viên thực tập tên là Xuân Vũ." Cô nói không mấy tự nhiên.

Trên tấm thẻ là ảnh Xuân Vũ, Diệp Tiêu đương nhiên nhận ra. Không ngờ Xuân Vũ cũng đến đây làm, sao hôm nọ cô ấy không nói gì cả?

Bàn tay Diệp Tiêu bỗng nắm lại thật chặt, thật chặt, rồi lại từ từ buông lỏng. Anh mở di động bấm số của Xuân Vũ, nhưng chỉ nghe được câu trả lời "thuê bao quý khách đang gọi hiện không liên lạc được."

Anh thấy bồn chồn. Gọi lại mấy lần nữa nhưng đều không thể liên lạc được với máy của Xuân Vũ.

Cô ta đang ở đâu?

Anh lo lắng nhìn ra ngoài cửa sổ. Một đóm tuyết đang tan chảy trên mặt kính...

[phần 3]

Lúc này Xuân Vũ đang ở tầng 18 địa ngục.

Tuyết rơi mỗi lúc 1 nhiều, đây là đợt tuyết lớn nhiều năm qua không thấy ở phương nam. Khu trường mênh mông bông tuyết bay đầy trời, im ắng như bãi tha ma.

Xuân Vũ đã vào khu học viện Tài Trí, đi vòng qua cái sân cỏ khô, đến trước khu nhà chính của trường.

Cô cũng không biết mình đang làm gì, đã bị thôi miên hay bị "tẩy não"? Chỉ vì 1 tin nhắn giới ới đất hứa, chạy đến "số 999 đường 9 Hoàng Tuyền" chết tiệt; lại tiếp tục bị những tin nhắn này xỏ mũi, rồi lần mò vào cái chôn phải gió không 1 bóng người này! Bây giờ cô đã mất phương hướng, chứ đừng nói gì là tìm đường trở ra.

Khi cô bắt đầu thấy hối hận thì tín hiệu tin nhắn lại vang lên, vẫn là số máy địa ngục ấy:

"Hãy bước vào tòa nhà chính, đi theo hành lang bên phải, vào phòng học lớn đa chức năng, ra theo lối cửa bên, rồi đi tiếp theo con đường đá, vào khu nhà thư viện, sau đó nhận số 1 trả lời."

Nhìn đoạn tin chỉ dẫn này, Xuân Vũ thấy hoa mắt chóng mặt. Có nên vào không? Trong khu nhà âm u này ẩn chứa những gì? Bây giờ quay ra e rằng đã lạc đường...

Đã vào tầng 18 của địa ngục, thì ta đi tiếp vậy! Cách cái bí mật cuối cùng chỉ còn trong gang tấc!

Cô rón rén bước vào tòa nhà, hành lang tối om, ở phía tận cùng có chút ánh sáng lờ mờ. Theo hướng dẫn của tin nhắn, cô đi theo hành lang bên phải. Tòa nhà này quá rộng, tìm mãi mới thấy 1 cánh cửa đang mở, bên trong đúng là 1 giảng đường đa chức năng.

Giảng đường có hơn chục dãy bàn ghế, đủ cho khoảng 100 người ngồi. Nhưng tất cả đều phủ 1 lớp bụi dày, tấm bảng treo tường đã nứt toác. Xuân Vũ thận trọng đi qua giảng đường, rồi nhận ra có 1 cái cửa bên. Cô bước ra, thấy 1 bãi đất trống khá nhiều cây cối, lá đều vàng úa, tuyết bám đầy trên cành cây.

Ở chính giữa khoảnh đất có 1 lối đi trải đá, tuy bị tuyết phủ nhưng vẫn có thể nhận ra được. Lối đi cong cong uốn lượn giữa các hàng cây, nên không thể

nhìn thấy tận cùng con đường. Sau vài lần rẽ cô đã nhìn thấy khu nhà thư viện.

Cửa chính đang mở, cô bèn bước vào. Nền nhà lát gạch men, tuy bị phủ đầy bụi nhưng trông vẫn rất bề thế, chỉ hiem không thấy 1 cuốn sách nào.

Xuân Vũ mở di động nhấn số "1".

Tin nhắn từ địa ngục đến rất nhanh:

"Đi qua thư viện rồi tiếp tục đi vào lối giữa các hàng cây, sẽ đến 1 khu ký túc xá 4 tầng, vào phòng số 309."

Cô chú ý đến đoạn cuối của tin nhắn - không thấy ghi là ấn số "1" trả lời. Cô đến nơi rồi thì làm sao đối phương biết được?

Mặc kệ vậy! Cô đi qua thư viện trông trái, sau đó quả nhiên thấy 1 con đường giữa đám cây cối. Con đường này quá dài, cô phải đi mất hơn 10 phút., tuyết rơi trắng xóa mái tóc. Rồi thấy một khu ký túc xá 4 tầng.

Không thể nhận ra là dành cho nam hay nữ, nhưng nhìn nó trong cảnh tuyết rơi thực là đáng sợ, cứ như 1 tòa lâu đài ở châu Âu thời trung cổ. Cô phải tuyết bám trên đầu rồi từ từ bước lên cầu thang. Bụi bốc lên mịt mù.

Lên đến tầng 3, đi theo 1 hành lang dài, cuối tầng này mới là phòng số 309. Cô hít 1 hơi thật sâu, rất nhẹ tay đẩy cửa, không ngờ nó mở rộng ra ngay.

Bên trong ánh sáng yếu ớt, chỉ có 3 chiếc giường tầng bằng sắt, trên giường đương nhiên trống trơn. Cô đứng ở cửa ngáy nhìn căn phòng dành cho 6 người, chẳng rõ những người từng ở đây nay đã đi đâu? Hay là đã xuống địa ngục cả?

Cô bỗng có 1 cảm giác tuyệt vọng, dường như biến thành cô gái Chihiro trong tranh của Miyazaki Hayao, bất chợt đi vào 1 công viên rộng lớn không 1 bóng người, sau đó bị dẫn vào 1 thế giới khác...

Xuân Vũ nhận ra 1 điều lạ: trên bậu cửa sổ có 1 cái túi nilon, không rõ bên trong đựng gì? Cô bước tới cửa sổ, mở túi ra xem. Bên trong có 2 túi bánh ga-tô, đều là túi hút chân không, và 1 lon côcacôla.

Chắc là món điểm tâm của sinh viên mấy năm trước đã quên mang đi?

Cô nhìn ngày sản xuất thì lại đúng là hôm qua! Cô ngờ rằng mình đã nhầm bèn nhìn lại, thì chính xác là ra lò ngày hôm qua!

Lon cô-ca cũng mới sản xuất vài hôm trước.

Ga-tô mới làm hôm qua, thì chắc là mới mua hôm nay. Vậy thì sáng nay, không, có thể là lúc này đã có người đặt các thứ này lên cửa sổ, để chờ cô đến?

Thật không thể tưởng tượng nổi. Ai đã đặt chúng vào đây? Địa ngục gửi đến hay sao?

Bên ngoài, trời đã sẫm lại, Xuân Vũ cũng thấy hơi đói bụng. Chẳng lẽ đây là bữa tối chuyên dành cho cô?

Nếu họ đã bố trí ổn thỏa cho rồi, thì cũng chẳng nên từ chối bữa ăn này của địa ngục. Ít ra cũng được làm con ma no bụng. Bánh ga-tô thì chẳng vấn đề gì, vì cô cũng rất hay ăn, bánh nhãn hiệu này có thể thấy ở bất cứ siêu thị nào.

Cô bóc túi chân không bọc bánh ga-tô, mở lon cô-ca, ăn bữa tối đặc biệt ở ngay căn phòng này.

Khi đã ăn xong cô mới nhìn ra trong túi nilon còn có 1 mảnh giấy. Chữ viết bằng bút máy:

"Ăn tối xong, ra khỏi ký túc xá, rẽ bên phải đi vào nhà thể dục, dừng lại ở bể bơi."

Lần này không dùng tin nhắn, mà lại dùng cách cổ điển - viết mẫu giấy.

Nét chữ rất bình thường, không thể biết là ai viết, thậm chí không thể đoán là chữ của nam hay nữ viết. Ăn rồi uống rồi, Xuân Vũ đã hồi sức, cô lập tức ra khỏi căn phòng.

Theo lời dặn dò ở mẫu giấy, cô đi về con đường bên phải, quả nhiên thấy 1 kiến trúc rất đẹp, chắc là nhà thể dục của học viện Tài Trí.

Màn đêm sắp buông, trời vẫn đầy tuyết bay. Một đêm tuyết rơi thật đặc biệt!

Cánh cửa nhà thể dục đang mở rộng, Xuân Vũ thận trọng bước vào, thì thấy bên trong lại bật đèn điện. Ánh sáng đèn giúp cô nhận ra lối đi, cô đi qua sân

bóng rổ trong nhà, có các dây ghế ngồi rất nghiêm chỉnh, sân bóng lát gỗ cứ như mới, chỉ hiềm rất bụi bặm.

Nhìn 2 bên khán đài của sân bóng rổ, có cảm giác rất đặc biệt. Phía trong có 1 cửa hậu nhỏ, cô ra khỏi cửa thì nhìn thấy hồ bơi ở ngay phía trước.

Điều đáng ngạc nhiên là hồ bơi lại được bơm đầy nước!

Nước rất trong, chắc là mới bơm vào không lâu. Khu bể bơi này khá thoáng rộng, trên mái che cao cao còn treo hơn chục ngọn đèn to. Tiếng bước chân của Xuân Vũ tạo nên các âm thanh dội lại nghe thật đáng sợ!

Cô chột ngoảnh lại nhìn bức tường ở sau lưng, trên bức tường trắng tinh trong khu bể bơi có 1 hàng chữ to, sơn đỏ:

Bí mật sâu kín nhất của cô.

Một câu thật kinh khủng. Xuân Vũ run rẩy nhìn hàng chữ, cô gần như khụy xuống. Chữ viết rất to, cao đến gần 1 mét, viết tít trên cao, trông chói cả mắt.

Phải! Mấy chữ to ấy như những mũi dao chọc vào mắt cô. Màu đỏ rất dễ khiến người ta liên tưởng đến máu tươi. Cô lùi lại, lùi mãi đến sát bờ bể bơi mới thôi, và thầm nhẩm: "Bí mật sâu kín nhất trong lòng?"

Tín hiệu tin nhắn chột vang lên, ngón tay cái run run mở ra đọc: "Giết hẳn đi!"

Cùng lúc đọc 3 chữ này, hình như âm thanh của 3 chữ ấy vang lên bên tai cô, và không ngớt lặp lại mãi.

Cô mơ màng nhìn khắp bể bơi, hình như từ mái che xuống đến đáy bể đều đang dội đi dội lại 3 chữ "giết hẳn đi".

Đúng, không cần giấu giếm gì nữa, Xuân Vũ cũng khẽ kêu lên: "Giết hẳn!"

Đây chính là bí mật sâu kín nhất trong lòng cô.

Cái bí mật này vẫn vùi sâu trong đáy lòng bao năm qua, chưa bao giờ cô kể với ai - mùa hè năm cô 15 tuổi, cô rất muốn giết kẻ đó: ông bố dượng!

Đó là 1 người đàn ông luôn bốc ra cái mùi quái dị, ánh mắt bản thủ luôn nhìn xoáy vào những vùng thân thể cô. Cái đêm mẹ cô phải nằm viện, hẳn đã

thừa cơ ra tay, cô phải đem cái chết ra uy hiếp hắn mới bảo vệ được mình. Đúng thế, cô hận hắn, hận đến cùng cực, hận đến mức muốn giết hắn. Cô nghĩ, hắn dù phải chết hàng vạn lần cũng không đáng thương. Cô định dùng vô số cách để kết liễu hắn, mà không thể để lộ dấu vết là mình đã giết. Người bố dượng thì không hề nhận ra mối nguy đang ở kề bên, hắn vẫn nhìn chòng chọc như mọi ngày. Một buổi tối Xuân Vũ đang rửa bát trong nhà bếp, hắn từ phía sau ôm chặt lấy cô, cái mồm xù xì áp vào tai cô, cái mùi tỏi lợm phả vào mặt cô. Cô ra sức vùng vẫy nhưng không lại được với đôi tay to vạm của hắn. Hắn bịt chặt miệng cô, cô không sao kêu được.

Vào lúc gần như tuyệt vọng, Xuân Vũ nhìn thấy ở bếp có con dao thái rau. Gã đàn ông ấy đang ghi cô rất chặt nhưng không khống chế được tay trái của cô. Phải khó khăn lắm cô mới nắm được con dao và đã đâm mạnh về phía sau. Chỉ có cảm giác mũi dao đã xọc vào phần thịt mềm mềm, một thứ chất lỏng âm ẩm dính nhớp lập tức phun vào tay cô. Đôi tay hắn vẫn ôm chặt cô, nhưng rồi dần dần co giật, Xuân Vũ vùng thoát ra. Con dao đã rơi xuống đất, thấy cái khuôn mặt kia đã hoàn toàn méo mó. Hắn vẫn đang co giật, vùng bụng đỏ lôm, rồi ngã vật xuống đất tắt thở. Xuân Vũ sợ quá, sững sờ nhìn xác chết nằm đó. Phải, cô đã giết bố dượng.

Đó là điều bí mật sâu kín nhất của cô.

Bỗng cô nghe thấy những tiếng bước chân quen quen, hình như có bóng người ấy, tiếp đó cô ngửi thấy cái mùi quái dị kia...

Tiếng bước chân của đàn ông như chập chờn bay lượn trong khu bể bơi, hình như mặt nước cũng dập dờn theo. Người ấy đã đi đến trước mặt Xuân Vũ, hiện rõ bộ mặt gớm ghiếc.

Ông bố dượng đã trở về.

Mắt Xuân Vũ mở to hết cỡ, phản chiếu khuôn mặt của ông ta, vùng bụng hình như vẫn đang loang máu đỏ. Ông ta lạnh lùng nhìn cô, rồi bất chợt khẽ nói: "Đến lượt mày!"

"Không!"

Cô thét lên kinh hoàng, lùi lại 1 bước, nhưng thấy dưới chân không có gì cả, thì ra phía sau là bể bơi.

Xuân Vũ rơi ngay xuống bể bơi, làn nước giá lạnh đã nuốt chửng cô. Đáng sợ nhất là cô rơi đúng vào chỗ nước sâu, sâu đến 3 mét, cô lại không biết

bơi.

Xuân Vũ cùng bộ quần áo trượt tuyết dày nặng chìm xuống tận đáy nước trong. Cô không quẫy đạp như những người bị rơi xuống nước, mà lại bình tĩnh nằm trên lớp gạch men lát đáy bể. Nước bể lạnh xấp xỉ 0 độ C là bắc Đại tây dương giá lạnh, cô nhìn thấy những người bị nạn của con tàu Ti-tanic đang trôi ở đáy biển dưới những núi băng. Một thiếu nữ có khuôn mặt rất giống cô, có bộ tóc như những sợi rong biển xam xám đang lững lờ trôi theo dòng nước; nước lạnh đã bảo vệ nguyên vẹn làn da của thiếu nữ, khiến cô vĩnh viễn vẫn giữ được nét thanh xuân, bà mẹ và 1 bầy nữ yêu quái đại dương đang ở bên cạnh, hát cho cô ta nghe "Bài ca đại tây dương"...

Bỗng có 1 bóng người lao xuống bể bơi. Rét run vì nước lạnh buốt thấu xương nhưng người ấy đã nhìn thấy Xuân Vũ ở đáy bể. Người ấy lặn xuống, hai tay nâng lưng và đùi cô, rồi đưa cô lên rất chặt vật.

Xuân Vũ đã được nâng lên khỏi mặt nước, cô thở hồng hộc. Rất may, cô đã nín thở nên không bị sặc nước. Đôi cánh tay rắn chắc đã đưa được cô lên thành bể bơi, toàn thân cô sũng nước, cô nằm ngửa, người run lên vì lạnh.

Bỗng có 1 đôi môi nóng bỏng đặt lên môi cô, làn hơi ấm lan nhanh vào khí quản. Cô cảm nhận ngay ra đó là ai, bèn đưa tay ra ôm chặt lấy lưng người ấy, không muốn để cho 2 cặp môi phải xa nhau. Lúc này không còn là hô hấp nhân tạo nữa, mà là 1 nụ hôn nồng nàn sâu lắng của đôi trai gái.

"Cao Huyền... Cao Huyền..."

Trái tim Xuân Vũ thầm gọi tên anh. Rồi cô mở mắt ra. Đúng là đôi mắt của Cao Huyền đang nhìn cô đầy vẻ xót thương. Nhìn thấy Xuân Vũ đã mở mắt ra, anh bất giác kêu lên: "Em đã tỉnh rồi?"

Cái lạnh ghê gớm khiến cô không thể nói gì, chỉ mấp máy đôi môi đã tím ngắt. Nhưng đôi mắt cô thì êm đềm chan chứa bao tình.

Cao Huyền đang cởi trần, lúc này anh đã cởi áo rồi mới nhảy xuống nước. Bộ áo trượt tuyết của Xuân Vũ ướt sũng, anh vội giúp cô cởi ra ngay, chỉ để lại những lớp áo bên trong. Anh lấy áo may-ô của mình lau khô mặt cho cô, rồi choàng tất cả các thứ áo quần của mình lên người cô.

Xuân Vũ mặc áo len quần len của Cao Huyền còn anh thì vẫn cởi trần. Anh chặt vật công Xuân Vũ lên và nói nhỏ: "Cố gắng giữ nhé, đừng ngủ!"

Anh công Xuân Vũ ra khỏi cửa hậu của bể bơi. Bên ngoài là sân vận động đang phủ đầy tuyết, bầu trời âm u, những bông tuyết vẫn đang rơi, cảnh điệu kỳ này cứ như là trong phim ảnh: đầy trời tuyết bay, 1 chàng trai cởi trần công 1 cô gái mặc trang phục nam giới chạy qua sân trường tĩnh lặng như cõi âm!

Khu trường vào ban đêm trông mênh mông đến phát sợ, lại không có 1 ánh đèn. Cao Huyền ang áng theo trí nhớ, dò dẫm đi trên tuyết... cuối cùng cũng ra được cổng học viện Tài Trí.

Chiếc xe Passat của anh đỗ ngay ngoài cổng trường, anh đưa Xuân Vũ vào ngồi hàng ghế sau, mở hơi nóng hết cỡ rồi nhanh chóng quay đầu xe phóng đi.

Giữa trời đêm tuyết rơi, Cao Huyền cởi trần lái xe, phóng như bay trên con đường nhỏ không 1 bóng người. Tuyết trên mặt đường bắn tung tóe, chiếc Passat như 1 con báo lao nhanh trong đêm. Họ đã ra khỏi đường 9 Hoàng Tuyên.

Cao Huyền không đưa Xuân Vũ về trường, anh lái xe về khu nhà bên bờ sông Tô Châu. Anh công cô vào phòng tranh của anh, rồi đi cầu thang lên tầng 3. Đây là 1 căn hộ rộng rãi 1 người ở, ít ra phải hơn trăm mét vuông. Anh đưa Xuân Vũ vào buồng tắm, lúc này Xuân Vũ đã dần tỉnh táo trở lại. Cao Huyền khẽ nói: "Em mau tắm nước nóng ngay, kéo sẽ ốm mất!"

Xuân Vũ đã lạnh cóng, cô cởi đám áo quần của Cao Huyền ra, rồi nhanh chóng bước vào bồn nước nóng. Mặt cô trắng nhợt, huyết quản dường như đã đông cứng. Cô nhắm mắt, ngâm mình, để cho hơi nóng thấm vào từng mạch máu. Hơi nóng bốc lên mù mịt trong buồng tắm, nhưng cô cảm nhận mình như vẫn đang chìm dưới đáy bể bơi, vẫn nằm trong nước lạnh như băng. Cứ như thế, sau hơn 1 giờ cô mới thấy người đã ấm trở lại như thường, làn da cũng hồng hào, đầu óc cũng thật sự tỉnh táo. Ít ra cô cũng biết mình vẫn còn sống.

Ở cửa buồng tắm đã treo 1 số quần áo phụ nữ rất tinh tươm, lúc này Cao Huyền đã ra ngoài mua về cho cô. Mặc quần áo xong xuôi, cô bước ra. Cô thấy mệt rũ như sắp sụp xuống.

Cao Huyền đã chuẩn bị gian phòng nhỏ dành cho Xuân Vũ, cô nằm vật trên giường như đang ngủ mê. Anh đắp cho cô chiếc chăn dày, pha cho cô tách cà phê nóng. Sau đó, anh tắt đèn, bước ra.

Xuân Vũ đang chập chờn sắp ngủ, miệng cô lẩm bầm...

"Bạn đã đi qua tầng 18 địa ngục, bước vào tầng 19."

TẦNG 19 ĐỊA NGỤC

[phần 1]

Trôi giạt trong biển băng rất lâu, Xuân Vũ từ từ nổi lên mặt nước.

Mí mắt vẫn nặng chịch chịch nhưng rồi cô vẫn mở mắt ra, chỉ thấy 1 làn ánh sáng mờ đục. Cô chớp chớp mắt thật mạnh rồi nhận ra đây là 1 căn phòng hoàn toàn xa lạ, mình đang nằm trên giường đệm êm ái, tấm rèm cửa khá dày che ánh sáng. Trên bức tường trước mặt treo bức tranh "Đi tuần đêm" của Rembrandt, dưới ánh đèn bố trí rất khéo, thấy rõ 1 tốp người Hà Lan thế kỷ 17 đang đi tuần tra trên phố.

Cô cố ngồi dậy, nhớ lại những chuyện xảy ra tối qua. Cô đã vào tầng 18 địa ngục - 1 ngôi trường đại học dân lập đã ngưng hoạt động, cô làm theo các tin nhắn và chữ viết, rồi đi đến khu bể bơi của trường. Đứng bên bể bơi, cô nhớ đến điều bí mật sâu kín nhất trong lòng cô. Người bố dượng đã chết từ lâu bỗng xuất hiện, ông ta dần áp sát khiến cô tuyệt vọng rồi bị ngã xuống bể bơi. Lúc sắp chết đuối thì Cao Huyền nhảy xuống cứu, rồi đưa cô về đây. Đúng thế, đây là nhà Cao Huyền, phía dưới là phòng tranh của anh.

Hai tay cô ôm vai, hít 1 hơi thật sâu. Cô đã đi qua tầng 18 địa ngục, vậy thì tầng 19 sẽ là gì đây?

Cô bỗng nhớ ra rằng, tối qua, máy di động của cô, quần áo ướt của cô đều để lại ở cái bể bơi ấy. Vậy thì có lẽ cô không thể chơi tiếp trò chơi địa ngục được nữa!

Nhưng, cô còn chưa ra khỏi địa ngục! Có 1 u linh nào đó vẫn đang chờ cô.

Cửa phòng bỗng mở ra, Cao Huyền bước vào. Anh thấy Xuân Vũ đã tỉnh dậy bèn ngồi xuống bên giường, nói: "Em còn thấy lạnh không? Nếu vẫn thấy chưa ổn, anh sẽ đưa em đi viện ngay."

Xuân Vũ thần thờ nhìn anh, im lặng hồi lâu, rồi cô bỗng ôm chầm lấy anh, lẩm bẩm: "Bây giờ em rất ổn rồi, chỉ cần có anh ở bên... em chỉ cần có anh ở bên..."

Cao Huyền khẽ hôn Xuân Vũ: "Em không sao là tốt rồi. Nếu em xảy ra chuyện gì, anh thực sự không biết sẽ sống ra sao."

"Tại sao tôi qua anh cũng đến bể bơi?"

"Vì anh cũng nhận được tin nhắn về tầng 18 địa ngục, chỉ dẫn anh đến ngôi trường đó. Đêm tối tuyết rơi, anh đi vào khu trường vắng vẻ, cuối cùng đi đến bể bơi thì thấy em bị rơi xuống nước. Anh lập tức cởi áo nhảy xuống cứu em lên. Sau đó đưa em về đây."

Xuân Vũ đã hiểu rõ tất cả nhưng vẫn còn băn khoăn: "Tôi qua anh có trông thấy 1 người đàn ông ở bể bơi không?"

"Người đàn ông nào?"

"Một người tuổi trung niên cao lớn, trông gớm ghiếc, toàn thân bốc ra 1 thứ mùi quái dị. Ông ta bước lại gần em khiến em ngã xuống bể bơi."

"Không, anh không nhìn thấy ai khác. Chỉ thấy em đứng bên thành bể, ngay người kinh ngạc nhìn về phía trước, sau đó sợ hãi lùi lại rồi ngã xuống nước."

Đôi mắt Xuân Vũ mở to: "Anh nói là không hề có người đàn ông nào à?"

"Tất nhiên là không!"

Cô lắc đầu, hít thở thật sâu: "Chẳng lẽ là em bị ảo giác?"

Cao Huyền nhẹ nhàng vuốt mái tóc Xuân Vũ, nói: "Đừng nghĩ ngợi lan man nữa, có lẽ những thứ mà em tưởng tượng không hề tồn tại."

Xuân Vũ nhắm mắt cố hồi tưởng lại, cô nghĩ ra rằng lúc đó mình đã hoang tưởng - mùa hè năm 15 tuổi cô đã giết ông bố dượng thật sao?

Đôi môi cô run run, sao cái hồi ức đó lại rõ đến thế? Không! Cô nhớ rằng không hề có cái buổi tối như vậy, đâu có chuyện máu me đầm đìa và con dao nhọn.

Cô bỗng nhớ ra cái đêm mà hoa dạ lan hương nở rộ, bố dượng của cô suốt đêm không về. Ngày hôm sau cũng không thấy bóng dáng, và kể từ đó không thấy tăm hơi ông ta đâu nữa. Hai mẹ con Xuân Vũ lại trở về cuộc sống yên ổn, người đàn ông ấy cũng không về quấy rối họ nữa.

Năm cô thi đỗ đại học, mẹ cô không may mắc bệnh ung thư, vào những ngày cuối cùng của cuộc đời, bà cho Xuân Vũ biết ông ấy không mất tích, mà là

đã đi với tình nhân, họ rủ rê nhau đi Quảng Đông rồi đi định cư ở nước ngoài, vĩnh viễn không trở về nữa. Ít lâu sau, mẹ cô qua đời.

Đúng thế, cô không giết ông bố dượng, chính ông ta tự bỏ đi.

Cái buổi tối giết người ấy, chỉ là Xuân Vũ hoang tưởng ra mà thôi.

Bây giờ cô đã chiến thắng được sự hoang tưởng ấy.

Cô thở ra 1 hơi thật dài, ác mộng từ bao năm qua có thể kết thúc rồi đây.

Vậy thì, những chuyện ở địa ngục cô gặp bố đã qua đời nhiều năm, gặp bố dượng... thấy đều là ảo giác và hoang tưởng, chắc đều do trò chơi địa ngục tạo nên.

Cô lại mở to mắt nhìn Cao Huyền, nói: "Cảm ơn anh đã giúp em nhớ lại được mọi sự thật!"

"Trí nhớ của em vốn rất bình thường, chỉ vì sợ hãi nên sinh ra hoang tưởng đó thôi!"

"Bây giờ là lúc nào rồi?"

"Đến giờ em đã ngủ một mạch hơn 10 tiếng đồng hồ, lúc này đang là buổi chiều. Em rất đói bụng, đúng không? Anh sẽ đi mua vài món ăn, cứ chờ anh!" Anh vỗ vai cô, rồi bước ra khỏi phòng.

Xuân Vũ nhẹ nhàng nằm xuống nhưng rồi cô lại ngồi dậy. Người vẫn thấy rét nhưng cô cứ kéo tấm rèm cửa sổ ra, tuyết trắng xóa hắt ánh sáng vào khiến cô gằn như không dám mở mắt nhìn.

Tuyết vẫn rơi, ngoài kia dòng sông Tô Châu vẫn lặng lẽ trôi, những bông tuyết rơi xuống mặt sông, rồi lập tức bị dòng nước nuốt chửng. Con đường bên bờ đê không có mấy người qua lại, chỉ thấy trên kia cầu xa xa không ngớt dòng ô tô chạy qua. Phía đối diện vẫn là một dãy nhà gác kiêu cổ, không thể nhìn xa hơn vì bị mấy tòa nhà cao chắn mất tầm nhìn.

Cô nhìn thấy 1 chú chim sẻ bay ngang qua màn tuyết.

[phần 2]

Ở bệnh viện, những bông tuyết đang chấp chới bay. Hứa Văn Nhã nhìn bầu

trời qua ô kính cửa sổ. Mái tóc của cô được chải mượt mà, xoa trên vai rất tự nhiên, chẳng khác gì 1 con cừ non ngoan ngoãn.

Diệp Tiêu và bác sĩ Văn đứng ngoài cửa buồng, họ nhìn nhau gật đầu rồi lặng lẽ lui ra ngoài. Đi trên hành lang khá dài, Diệp Tiêu khẽ hỏi: "Bác sĩ gọi điện bảo tôi đến, chỉ là để nhìn thế thôi à?"

"Không. Tôi mới phát hiện ra 1 điều, cần phải nói với anh."

"Khoan đã, tôi xin nói với anh điều này trước: Xuân Vũ mất tích rồi."

"Cô ấy mất tích?"

"Tôi đã tìm cô ấy suốt 1 ngày, gọi di động cũng không thấy gì. Sáng nay tôi đã đến trường tìm cô ấy, các bạn nói Xuân Vũ đã 1 ngày 1 đêm không về phòng, chẳng rõ đi đâu." Diệp Tiêu tiếp tục đi về phía đầu hành lang. "Liệu có phải bệnh cũ của cô ấy lại tái phát không?"

Bác sĩ Văn im lặng hồi lâu mới nói: "Tuy loại bệnh này có tỉ lệ tái phát rất cao, nhưng theo quan sát của tôi về Xuân Vũ, thì tôi cho rằng khó mà có khả năng này. Nửa năm trước khi cô ấy ra viện, tôi đã phân tích tâm lý về cô ấy rất kỹ, tuy nội tâm vẫn còn bị 1 ám ảnh nào đó và không muốn nói với ai, nhưng cô ấy rất có ý thức khống chế. Cô ấy không thuộc nhóm người có hệ thần kinh yếu."

"Vâng, có lẽ tôi chỉ lo bò trắng răng. Bác sĩ có phát hiện gì về Văn Nhã?"

"Lần trước chúng ta gặp nhau anh đã biết rồi: tôi dùng phương pháp lấy độc trị độc, dùng ngay tin nhắn để điều trị chứng rối loạn tâm thần. Chủ yếu là tạo dựng cho cô ấy niềm tin ở sự giao lưu giữa người với người đồng thời khắc phục tâm lý sợ hãi của cô ta. Tôi đã đi sâu tìm hiểu thế giới nội tâm của Văn Nhã, và phát hiện ra rằng, khi chơi trò chơi địa ngục, đầu óc cô ta luôn sinh ra các loại âm thanh, cứ như là đang có người nói chuyện với mình thật. Nhập viện rồi, cô ta vẫn có cảm giác đó, và dùng con khi để thay cho những đối tượng nói chuyện với mình."

Diệp Tiêu có phần sốt ruột: "Thế thì việc này có thể nói lên điều gì? Lần trước ông ta đã nói là cô ta bị ám ảnh tâm lý?"

"Đúng thế. Mỗi chúng ta ai cũng bị ám ảnh tâm lý. Nhưng có người sẽ gặp phải 1 sự kích thích đặc biệt nào đó - nếu nói ám ảnh đó là ma quỷ, con ma đó bị nhốt trong két sắt, thì nay có người đưa cho anh cái chìa khóa, mở két

và thả con ma đó ra. Anh hiểu chưa?"

"Ông có thể nói cho rõ hơn không?"

"Được. Nói đơn giản là, chìa khóa để mở nội tâm Văn Nhã là - không chế tâm lý."

"Không chế tâm lý?"

"Đúng. Có rất nhiều cách để không chế tâm lý mà thường dùng nhất là ám thị và thôi miên." Bác sĩ Văn cũng đã đi đến hết hành lang, ông nhìn tuyệt vời ngoài cửa sổ, lại nói tiếp: "Ám thị tức là vì 1 mục đích nào đó, người ta thông qua lời nói, động tác tay, vẻ mặt, hành động... hoặc 1 thứ tín hiệu nào đó, phát ra 1 thông tin nhất định bằng phương thức cô đọng, gián tiếp, khiến cho đối tượng phải tiếp nhận quan điểm, ý kiến được gợi ý, hoặc phải hành động theo phương thức được gợi ý. Nói chung, người làm ám thị ở thế chủ động tự giác, người bị ám thị ở thế bị động. Môi trường bóng tối và sợ hãi thì dễ khiến người ta tiếp nhận ám thị."

Diệp Tiêu hít sâu 1 hơi rồi nói: "Ông nói là, Văn Nhã đã tiếp nhận ám thị? Thế thì ai là người phát ra ám thị?"

"Đương nhiên là tin nhắn địa ngục! Từ tầng 1 đến tầng 19 của địa ngục là 1 quá trình ám thị. Thực tế là bất kỳ thông tin nào mà bộ não con người nhận được đều có thể trở thành 1 thứ ám thị, tin nhắn di động tất nhiên cũng là 1 loại thông tin. Tôi giao lưu với Văn Nhã bằng tin nhắn, đây cũng là 1 liệu pháp ám thị. Tôi nhận ra rằng, cái trò chơi địa ngục mà cô ta chơi, có tác dụng ám thị rất mạnh!"

"Tôi hiểu ra rồi. Còn thôi miên thì sao?"

Lúc này Diệp Tiêu đang nhớ đến bộ phim kinh dị Nhật Bản có tên là "Thôi miên".

"Ám thị tồn tại ở khắp chốn trong cuộc sống của chúng ta, mà phần lớn là phát sinh trong lúc không có ý thức gì. Nhưng thôi miên thì phải thông qua 1 phương thức đặc thù nào đó, đưa người ta vào trạng thái tựa như ngủ; và cũng có thể coi đây là 1 cách ám thị đặc biệt."

"Phương thức đặc thù, tức là thuật thôi miên phải không?"

"Anh cho rằng thuật thôi miên là gì? Chỉ có những cách dùng 1 thứ con lắc

đúng đưa hoặc những nghi thức như kiêu phù thủy thì mới là thuật thôi miên à? Không! Thuật thôi miên có rất nhiều thủ pháp, không nhất thiết phải tiến hành trực tiếp."

"Tức là, cũng có thể thông qua tin nhắn di động để thôi miên?"

Bác sĩ Văn lại im lặng 1 lúc lâu mới nói: "Cho đến nay vẫn chưa có bất cứ 1 thông tin nào hoặc 1 ca bệnh nào như thế này, nhưng tôi cảm thấy... rất có thể Hứa Văn Nhã là ca đầu tiên trên thế giới bị thôi miên bằng tin nhắn di động, rồi dẫn đến tâm thần phân liệt."

Nghe những suy luận kỳ lạ kinh hồn này, Diệp Tiêu không thể không giật mình: "Nếu là thế thật, thì người đầu tiên trên thế giới bị thôi miên bằng tin nhắn phải là Tô Lan; người đầu tiên vì thế mà tự tử là Thanh U."

"Hiện giờ chúng ta chưa biết chi tiết về việc thôi miên bằng tin nhắn di động, nhưng cái trò chơi có tác dụng thôi miên rất mạnh ấy chắc chắn phải được thiết kế vô cùng tinh vi, nếu không, không thể khiến cho người bình thường bị tâm thần phân liệt được!"

Lúc này Diệp Tiêu đã không nói được gì nữa. Anh hiểu rất rõ trò chơi địa ngục là thế nào. Bác sĩ Văn đã suy luận đúng, nó phải được thiết kế dàn dựng rất tỉ mỉ.

Bác sĩ Văn nói tiếp: "Thôi miên chia làm 3 cấp độ: thôi miên nông, thôi miên trung độ, và thôi miên 'mộng hành' (nghĩa là hành động). Văn Nhã chơi trò chơi địa ngục, thoát đầu là thôi miên nông, cô ấy chưa cảm thấy sợ hãi mà chỉ thấy rất thú vị. Lúc đó cô ấy đã bị ám thị rồi và bị lệ thuộc rất mạnh vào tin nhắn địa ngục, buộc phải tiếp tục bước vào tầng sau của địa ngục. Tiếp theo là thôi miên trung độ, lúc đó cô ấy không thể rời khỏi tin nhắn địa ngục nữa, ngày càng có nhiều ảo giác và hoang tưởng. Cuối cùng là thôi miên cấp độ cao nhất - giai đoạn mộng hành; thực tế là khi bước vào trò chơi địa ngục, cô ấy đã ở trạng thái tương tự mộng du, ý thức đã bị tin nhắn khống chế hoàn toàn, rất tin vào những cảnh tượng mà mình đã hoang tưởng ra, hậu quả là bị tâm thần phân liệt, mãi mãi bị hãm ở giai đoạn mộng hành tức là thôi miên độ sâu."

Nghe đến đây Diệp Tiêu thấy sồn tóc gáy. Giờ đây anh đã hiểu ra, khi bước vào trò chơi địa ngục, tức là anh đã bị thôi miên nông và thôi miên trung độ. Điều này hơi giống với việc thể nghiệm mô phỏng trong trò chơi điện tử tương lai: sẽ gắn điện cực vào đầu, để cho máy tính và bộ não con người trực

tiếp giao lưu với nhau, người chơi sẽ có cảm nhận như chính mình đang ở trong cảnh đó. Thực ra chỉ là tổng hợp của các kích thích mà máy tính mang lại, người chơi sẽ có những ảo giác y như thật.

Diệp Tiêu nhớ lại sáng sớm hôm qua anh đã có rất nhiều ảo giác khi đang ở trong trò chơi địa ngục. Hình như anh đã trông thấy Tuyết Nhi, thậm chí hoang tưởng rất mạnh rằng mình đã bắn chết tên tội phạm ma túy; chắc đó là giai đoạn "mộng hành" đáng sợ? Nếu lúc đó anh không đập nát chiếc di động thì hậu quả sẽ là bị tâm thần phân liệt hoặc sẽ giống như Thanh U và Tố Lan cũng nên! Nghĩ đến đây, anh buột miệng hỏi: "Liệu có thể vì bị mộng hành mà tự tử không?"

"Hoàn toàn có thể! Khi những hoang tưởng đáng sợ đã tràn ngập bộ não, nội tâm đã bị tin nhắn địa ngục khống chế hoàn toàn, thì con người có thể làm đủ mọi chuyện - kể cả tự tử."

Diệp Tiêu đã vãi mồ hôi trán: "Nhưng, kẻ thiết kế trò chơi nhắn tin địa ngục đã làm những gì để có thể đạt được những điều ấy?"

"Tôi không biết. Nhưng chắc chắn hẳn là 1 thiên tài - vừa có kiến thức tâm lý học sâu rộng lại vừa tinh thông lập trình tin học và khai thác trò chơi. Nhưng điều đáng nói hơn cả, hẳn là kẻ cực kỳ điên rồ!"

[phần 3]

Con chim sẻ đã bay đi, những bông tuyết vẫn tiếp tục rơi, 1 chiếc tàu chở hàng chạy trên dòng sông uốn lượn dưới trời tuyết rơi. Cảnh tượng trước mắt thực giống như 1 bức tranh sơn dầu của Gauguin (họa sĩ người Pháp).

Xuân Vũ rời cửa sổ, thong thả bước ra khỏi căn phòng nhỏ. Bên ngoài là 1 phòng khách rất rộng, bày các loại đồ vật kiểu cổ điển châu Âu, trang trí cũng theo phong cách cổ điển châu Âu, ngay màu sơn tường cũng cho người ta cảm giác như là cung điện Versailles (Pháp) vẫn thấy trong phim ảnh. Ngôi nhà này xây dựng từ những năm 30, cho nên nhìn toàn bộ căn phòng của Cao Huyền có vẻ như trở về châu Âu thế kỷ 19.

Trong phòng bày rất nhiều tranh sơn dầu, toàn vẽ theo phong cách cổ điển thế kỷ 19, chẳng rõ có phải Cao Huyền vẽ hay không. Các bức tranh này khiến căn phòng càng giống như 1 cung điện, có vô số khuôn mặt người châu Âu đang nhìn Xuân Vũ, ánh mắt và vẻ mặt của họ đều rất đặc biệt, hình như căn phòng này đang có sự sống vậy.

Xuân Vũ bỗng bất ngờ phát hiện thấy ở góc phải bên dưới các bức tranh đều có chữ số "19" viết bằng bút chì.

Trông chữ số này giống như chữ ký của tác giả, nó nằm ở vị trí rất khuất trên bức tranh, nếu không để ý thì sẽ không nhìn thấy. Tại sao lại ký tên bằng chữ số "19" trên các bức tranh? Nhưng phát hiện tiếp theo khiến Xuân Vũ càng kinh ngạc: trên toàn bộ đồ nội thất đều khắc chữ số "19". Ví dụ chiếc tủ buyp-phê kiểu Âu, trên tay nắm cánh cửa có chữ số "19" màu vàng, bên dưới chỗ tì tay của ghế salon cũng khắc chữ số 19 màu vàng, ở chỗ lượn trên mặt bàn giấy cũng có chữ số 19 màu vàng.

Các chữ số "19" này đều có tính mỹ thuật nhất định, thể chữ theo lối viết tay, nét chữ được khảm chìm vào đồ vật bằng sợi kim loại mạ vàng.

Xuân Vũ rất nghi hoặc về những chữ số 19 này. Cô bước sang 1 căn phòng khác, chắc đây là phòng ngủ của Cao Huyền. Tất cả đều rất choáng lộn, rất giống 1 căn phòng của quý tộc sống trong các lâu đài cổ châu Âu. Điều kỳ lạ là căn phòng này không có cửa sổ, 1 căn phòng tối khép kín hoàn toàn, chỉ có ánh sáng của ngọn đèn trên trần.

Trên bức tường đối diện chiếc giường lớn, treo 1 bức tranh sơn dầu khổ rộng, Xuân Vũ lập tức nhận ra người trong tranh - chính là Mazolini.

Đúng thế, cô đã nhìn thấy ảnh của Mazolini, đúng là người đàn ông trong bức tranh này. Ánh mắt sâu lắng của ông ta nhìn về phía trước, đôi mắt hút hồn rất giống với Cao Huyền.

Tại sao Cao Huyền lại treo tranh Mazolini đối diện giường mình nằm?

Cô chợt cảm thấy hình như ánh mắt của Mazolini còn đang nhìn 1 cái gì đó, cô ngoảnh lại nhìn theo hướng luồng mắt mà cô tưởng tượng, thì thấy 1 cái tủ áo cỡ lớn. Nó cao đến 2 mét, cô lắp gương soi toàn thân, toàn bộ khuôn hình Mazolini đều được soi trong đó.

Xuân Vũ cảm thấy kỳ lạ, cô từ từ bước đến cái tủ áo, ngắm mình trong gương: cô mặc bộ váy dài màu trắng, bên trong mặc đồ lót khá dày, vì căn hộ đang bật máy sưởi ấm nên không cảm thấy quá lạnh.

Bộ tóc đen dài phủ trên đôi vai, đôi mắt mở không quá to, ánh mắt hơi có nét uể oải. Nhưng làn da thì trắng nõn nà, rất có nét siêu phàm thoát tục. Cô khẽ đưa tay sờ lên mặt, và bỗng có cảm giác khuôn mặt hơi bị méo đi...

Kỳ lạ quá. Cô nhìn thật kỹ tấm gương, hình như đằng sau nó ẩn chứa cái gì đó, hình như cô nghe thấy tiếng thì thầm rất nhỏ...

"Ai đang nói gì với mình?"

Rất hồi hộp, cô ngoảnh lại nhìn quanh, không hề có ai cả. Cô lại nhìn Mazolini trong tranh. Lẽ nào là ông ta đang nói với mình?

Không phải! Ông ta đang nhìn vào tấm gương.

Một sự phấn khích không rõ nguồn cơn dâng lên trong lòng Xuân Vũ, cô không biết đằng sau tấm gương chứa cái gì nhưng cứ phải tìm hiểu xem sao.

Cô mở tủ.

Bên trong chiếc tủ áo đồ sộ không hề chứa bất cứ áo quần gì, mà chỉ thấy 1 cánh cửa bí mật nho nhỏ.

Cô bị kích thích mạnh, cô biết tại sao Mazolini cứ nhìn mãi vào tấm gương. Cô nhẹ nhàng đẩy cánh cửa ra thì thấy bên trong còn có 1 gian bí mật.

Cô nín thở bước vào cái tủ đồ sộ, rồi vào căn phòng bí mật.

Căn phòng kín mít tối om, cô rờ mãi trên tường mới bật được công tắc đèn. Căn phòng rộng chừng 20 mét vuông, không cửa sổ, không bày đồ dùng gì, trống trơn, chỉ có bức tranh sơn dầu treo trên tường. Bức tranh gần như choán hết mặt tường, nó dài đến 20 mét, cao đến 2 mét, đặt trong căn phòng bí mật này trông rất giống bích họa trong hang đá.

Xuân Vũ bắt đầu xem từ bên trái trở đi. Bức tranh sơn dầu mang phong cách cổ điển châu Âu, màu sắc và đường nét đều thật sự tả thực; riêng phần nền tranh thì rất tối, tựa như 1 cánh rừng sâu rậm rạp hoặc như hang động dưới lòng đất.

Mở đầu là 1 phụ nữ châu Âu bị 2 kẻ trông như yêu quái tóm chặt, đang dùng kìm sắt để rút lưỡi.

"Địa ngục Bạt thiệt!"

Cô không nén nổi kêu lên. Đúng thế, bức tranh này rất giống bức bích họa nhìn thấy trong hang đá cổ xưa, đó là bức thứ nhất của "Thập cửu tầng địa ngục đồ", cũng tức là tầng 1 của địa ngục.

Xuân Vũ cố nén sự căng thẳng, lần lượt xem tiếp về phía bên phải. Các bức còn lại cũng đều như vậy, xếp theo thứ tự của địa ngục, từ chín tầng trên đến chín tầng dưới địa ngục, đều thể hiện cảnh tượng của từng tầng.

Tuy nhiên bích họa "Thập cửu tầng địa ngục đồ" trong hang đá vẽ theo lối Trung Quốc, còn các bức tranh sơn dầu ở đây đều vẽ theo kỹ xảo hội họa phương Tây. Nhưng về nhân vật hoặc bố cục thì căn bản giống nhau, có thể nói đây là phiên bản tranh Trung Quốc thể hiện bằng tranh sơn dầu phương Tây. Điều khác biệt nổi bật là nhìn bộ tranh sơn dầu này thấy kinh dị hơn hẳn, gây tác động thị giác và sự hoang mang rất mạnh, xem xong thấy cực kỳ rùng rợn. May mà hôm nay Xuân Vũ chưa ăn gì vào bụng, nếu không chắc sẽ ghé cổ mà nôn thốc nôn tháo ra mắt.

Xuân Vũ xem bộ tranh sơn dầu đáng sợ từ tầng 1 địa ngục trở đi, lúc này đã đếm đến tầng 18 địa ngục. Tim cô đập mỗi lúc một nhanh hơn, cô lại có cảm giác giá lạnh như lúc bị chìm xuống đáy bể bơi, vì đáp án cuối cùng đã sắp hiện ra.

Bạn có biết tầng 19 của địa ngục là gì không?

Bây giờ Xuân Vũ đã nhìn thấy tầng 19 của địa ngục.

Bức sơn dầu khổ lớn đặt ở đầu cuối bên phải, vẽ 1 đôi trai gái đang ôm nhau thắm thiết. Chàng trai là 1 người Âu, khoảng ngoài 30 tuổi, có đôi mắt sáng, thắm sâu, mặc chiếc áo khoác dài của quý tộc châu Âu giữa thế kỷ. Xuân Vũ nhận ra ngay - Mazolini. Người đàn ông trong tranh này là Mazolini!

Cô gái trong tranh là người Trung Quốc, tuổi xấp xỉ 20, mặc bộ váy dài màu trắng, bộ tóc đen nhánh đổ xuống đôi vai như 1 thác nước. Điều khiến Xuân Vũ kinh ngạc là, cô gái này giống hệt Xuân Vũ - nhất là khuôn mặt trắng mịn, cái cô nhỏ nhắn và đôi mắt u buồn. Lúc này Xuân Vũ đang mặc bộ váy trắng, thì lại càng vừa khéo giống hệt cô gái trong tranh!

Xuân Vũ sợ hãi lùi lại 1 bước, cô ngắm bức tranh như đang đứng trước tấm gương; cô gái trong "tầng 19 của địa ngục" cũng có mái tóc xõa vai, mặc váy trắng, và khuôn mặt với đôi mắt kia... Hình như họa sĩ đã dùng Xuân Vũ làm người mẫu để vẽ nên bức tranh này!

Xuân Vũ ngây nhìn chính mình trong tranh - 2 cánh tay đang ôm lấy Mazolini, hai người đang đắm đuối nhìn vào mắt nhau, họ là 1 cặp tình nhân đắm thắm keo sơn, tựa như đã trải qua vô số kiếp nạn, vĩnh viễn không bao giờ xa nhau nữa.

Nhưng, Xuân Vũ chợt có 1 cảm nhận, trong ánh mắt của Mazolini hình như có 1 nét tà ác nào đó...

Trời ạ! Lúc này Xuân Vũ mới phát hiện ra bộ mặt thật của Mazolini: ông ta có 1 ánh mắt tà ác như của ma quỷ, hoàn toàn không chế được cô gái trong tranh khiến cô yêu ông ta nồng nàn vô hạn.

Bên tai cô bỗng lại vang lên cái câu hỏi kinh khủng kia:

Bạn có biết tầng 19 của địa ngục là gì không?

Lúc này cô đã biết rõ đáp án: tầng 19 của địa ngục = yêu ác quỷ!

Người như hóa lỏng, cô ngồi thụp xuống đất, miệng lẩm bẩm: "Khi vào đến tầng 19 của địa ngục, người sẽ yêu một tên ác quỷ tà ác nhất!"

Bỗng 1 âm thanh trầm buồn vang lên từ phía sau cô: "Vậy là em đã phát hiện ra điều bí mật cuối cùng."

Xuân Vũ như bị điện giật, cô quay đầu lại, nhìn thấy 1 khuôn mặt trong bóng tối - Cao Huyền.

...

[phần 4]

"Hắn là kẻ cực kỳ điên rồ ư?"

Diệp Tiêu nhìn trời tuyết ngoài kia, gió bắc đã mạnh lên, những bông tuyết điên cuồng bay lượn, rồi tan chảy trên bề mặt cửa kính.

Bác sĩ Văn hít 1 hơi thật sâu, nói : "Đúng thế, nếu không điên rồ thì kẻ đó đâu nghĩ đến việc phát minh cái trò chơi như thế, và còn gây nên những hậu quả đáng sợ - các thiên tài thường là những kẻ điên rồ!"

Diệp Tiêu chợt nhớ đến Nghiêm Minh Lượng. Anh chưa biết rõ về con người này, nhưng đã ủy thác cho đồng nghiệp đi điều tra. Chẳng lẽ Nghiêm Minh Lượng là loại "thiên tài điên rồ"?

Bác sĩ Văn bỗng nhớ ra 1 việc: "Tôi còn muốn cho anh biết 1 chuyện. Nào! Chúng ta lên phòng làm việc của tôi ở trên gác!"

Họ nhanh chóng lên gác, bước vào phòng. Bác sĩ Văn bật máy tính, mở 1 bức email.

Diệp Tiêu nhìn thoáng qua rồi nói: "Toàn là tiếng Anh, tôi không có thì giờ đọc kỹ. Bác sĩ cứ nói đi!"

"Tôi qua, người bạn làm ở 1 bệnh viện thần kinh đã gửi cho tôi thư này. Những ngày qua nghiên cứu về ca Hứa Văn Nhã, tôi đã tra cứu rất nhiều tài liệu của nước ngoài có liên quan, đã gửi rất nhiều email cho các đồng nghiệp Âu-Mỹ để hỏi họ về các ca bệnh tương tự. Nhưng cho đến giờ dường như ở ngoại quốc vẫn chưa có bệnh nhân nào như kiểu Văn Nhã. Tôi có viết rõ hiện tượng hiếm thấy là hoang tưởng về địa ngục. Vì điều này có 1 bệnh viện ở Anh quốc đã gửi cho tôi 1 tập hồ sơ bệnh án."

"Của bệnh nhân hoang tưởng về địa ngục à?"

"Phải! Cách đây 3 năm, bệnh viện đó đã tiếp nhận 1 bệnh nhân nam, trẻ tuổi. Gia tộc anh ta mắc 1 căn bệnh di truyền nào đó, từ bé đã rất tự thị, coi mình là hoàn thiện nhất. Khi trưởng thành lại gặp 1 chuyện vướng mắc gì đó nên nội tâm lại càng bị ám ảnh, thường sinh ra ảo giác và hoang tưởng. Một vị chuyên gia thần kinh nổi tiếng Anh quốc đã quan tâm nghiên cứu ca này, sau vài tháng điều trị bằng thôi miên, đã phát hiện ra điều ẩn chứa trong nội tâm anh ta. Bệnh nhân ấy cho rằng mình không phải là nhân loại bình thường mà là "siêu nhân" như cách nói của Nietzsche (nhà triết học duy tâm). Điều kỳ quặc hiếm hoi là anh ta có hoang tưởng về địa ngục, cho rằng ngoài 18 tầng địa ngục ra, còn có tầng thứ 19 nữa."

"Tầng 19 của địa ngục?"

"Phải! Anh ta cho rằng bất kỳ ai đều sẽ phải đi qua địa ngục, nhưng sẽ bị loại bỏ bởi các loại tội lỗi của mình, chỉ những 'siêu nhân' can đảm kiên định nhất mới đến được tầng 19 của địa ngục. Tất nhiên là những hoang tưởng đó ẩn sâu trong đáy lòng anh ta, thường ngày không bộc lộ. Trong quá trình điều trị cho anh ta, vị chuyên gia đó rất ngẫu nhiên phát hiện ra điều hoang tưởng hiếm có này."

Nhưng Diệp Tiêu vẫn hỏi thêm: "Nếu hoang tưởng luôn vùi sâu trong lòng thì tại sao lại bị đưa vào viện tâm thần?"

"À, đó là vì 1 vụ án hình sự. Nghe nói anh ta dùng ống nhòm nhìn trộm các căn hộ ở tòa nhà đối diện, phát hiện ra các chuyện tội lỗi trong các gia đình đó, ví dụ chồng ngược đãi vợ, chủ nhà cưỡng hiếp phụ nữ giúp việc người

Phi-líp-pin, con cái đánh đập bố mẹ già yếu v.v... những kẻ trông thì đạo mạo đường hoàng nhưng lại sống rất đốn mạt bản thủ, những kẻ đó không thể thoát khỏi bị trừng phạt..."

"Nghe cứ như là truyện 'Cửa sổ sau' của Hitcoke."

"Anh ta bèn gọi điện cho những nhân vật tội lỗi ấy, không chỉ tổng tiền mà đáng sợ hơn là còn tiến hành thôi miên họ qua điện thoại nữa. Rất kỳ quái phải không? Thôi miên qua điện thoại! Nguyên lý này cũng na ná như thôi miên qua tin nhắn di động. Anh thôi miên qua điện thoại cũng có nhiều kết quả, khiến những người kia bị ảo giác và hoang tưởng rất nghiêm trọng, có người không chịu nổi phải tự sát. Cảnh sát Anh đã tổ chức điều tra, dựa vào bộ lưu các số điện thoại gọi đến cho nạn nhân, họ lần ra kẻ đã thực hiện thôi miên qua điện thoại. Tòa án Anh quốc định đem ra xét xử nhưng rồi họ lại đưa anh ta vào bệnh viện thần kinh, và phát hiện ra anh ta mắc chứng hoang tưởng về địa ngục."

Bác sĩ Văn nói chưa hết thì Diệp Tiêu đã bước đến bên cửa sổ. Anh nhìn sang các khu buồng bệnh đối diện, từng ô cửa sổ đều có bệnh nhân tâm thần đang nhìn sang bên này.

Giữa bên đó và bên này là tuyết bay đầy trời.

Máy di động của anh bỗng đổ chuông. Một giọng nam lạ lẫm, có phần ngượng nghịu vang lên: "Alô, anh là sĩ quan cảnh sát Diệp Tiêu phải không?"

"Vị nào đấy ạ?"

"Tôi là Nghiêm Minh Lượng. Có thể nói chuyện với anh được không?"

[phần 5]

Khuôn mặt Cao Huyền hiện rõ. Ở trong gian phòng bí mật này, ánh mắt anh trông hơi đáng sợ. Cao Huyền bước lại gần, đưa tay lên phía trán Xuân Vũ, nhưng cô lùi ngay lại 1 bước dài, gần như đến sát bức tranh. Cô run run nhìn Cao Huyền, hình như bỗng trở nên xa lạ.

Cao Huyền cười với vẻ rất kỳ quái: "Em vốn rất muốn biết tầng 19 của địa ngục là gì kia mà? Nay đã biết rồi, tầng 19 của địa ngục là - tình yêu."

"Tình yêu?"

"Đúng! Em có biết ai đã vẽ bức tranh sau lưng em không? Mazolini! Năm xưa ông từ núi Thiên Thương trở về Thượng Hải rồi mở triển lãm tranh, đã bày chính bức tranh "tầng 19 của địa ngục" này!"

"Thế thì tại sao anh lại nói dối em? Thừa biết bức tranh đang trong tay mình, thừa biết cái bí mật này rồi, mà vẫn đưa em đi tìm để em phải chịu đựng bao điều kinh hãi?"

Cao Huyền lại đưa tay lên vuốt tóc Xuân Vũ, nói: "Xin lỗi em. Từ ngày anh chào đời bức tranh này vẫn treo trong căn phòng kín này, vì anh là - thế hệ sau của Mazolini."

"Mazolini là người Ý kia mà?"

"Đúng thế. Nhưng anh đã kể với em rồi: khi ẩn cư ở núi Thiên Thương ông ấy đã quen 1 mỹ nhân, họ yêu nhau tha thiết rồi cùng đến Thượng Hải."

"Chính là cô gái trong tranh này à?" Xuân Vũ lại quay nhìn, người run run. "Sao cô ấy lại giống em thế nhỉ?"

"Cõi huyền bí xa xăm đã sắp đặt. Anh chưa kể với em 1 chi tiết này: Mazolini đã bí mật kết hôn với mỹ nhân đó, rồi sinh được 1 con trai - người đó chính là cụ 4 đời của anh. Mazolini bị lên giá treo cổ thì bà vợ nuôi con khôn lớn, và vẫn cư trú ở Thượng Hải. Vào thập kỷ 30, hai mẹ con mua căn nhà này. Từ đó bức tranh mà ông để lại luôn được cất trong phòng kín, không cho người ngoài xem. Anh lớn lên trong ngôi nhà này, từ nhỏ đã nhìn thấy bức tranh này và cảm thấy Mazolini luôn nói chuyện với anh, linh hồn ông ấy vẫn phiêu du trong tranh."

"Tức là anh có 1/16 huyết thống người Ý, thảo nào đôi mắt anh hơi giống mắt người châu Âu, nhất là giống Mazolini."

"Sở dĩ anh vẫn giấu em là vì anh từng thề rằng không bao giờ nói với ai điều bí mật này."

Cao Huyền tiếp tục vuốt mái tóc Xuân Vũ, ngón tay anh như cái lược chải những lọn tóc của cô. Anh ghé sát bên tai cô, nói: "Ngay lần đầu tiên nhìn thấy em, anh đã không thể nén nổi mình nữa. Anh biết sớm muộn gì anh cũng sẽ yêu em. Nhưng anh không thể nói ra điều bí mật, mà chỉ có thể ngầm giúp đỡ em - anh dùng những cách đặc biệt để em biết về Mazolini, đưa em đến núi Thiên Thương để tìm bức bích họa cổ đại... tất cả là nhằm để cho em tìm ra điều bí mật. Lúc nãy anh nói là ra ngoài mua đồ ăn, thực ra là

đề cho em có cơ hội hành động 1 mình. Vì anh tin rằng với trí thông minh vốn có, em sẽ tìm ra điều bí mật ở trong căn buồng ngủ này. Như thế anh cũng không làm trái lời thề của mình, mà em vẫn được toại nguyện."

"Nhưng giờ đây em đã đến tầng 19 của địa ngục rồi, em không biết phải làm gì..."

"Bức tranh này đã đưa ra câu trả lời rồi mà! Hãy mãi mãi ở bên anh, em nhất định sẽ được hạnh phúc!"

Xuân Vũ run run, run mãi không thôi; sau mấy giây do dự, cô đặt tay vào lòng bàn tay Cao Huyền.

Anh nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, khẽ nói bên tai cô: "Chúng ta sẽ vĩnh viễn không bao giờ xa nhau!"

Mazolini trong bức tranh đang lạnh lùng nhìn cô.

Bỗng có tiếng chuông lạ lùng phá tan sự yên tĩnh của họ. Cao Huyền nhíu mày: "Tiếng chuông gọi cửa đấy mà. Anh sẽ ra xem sao. Em cứ ở đây đợi anh, tuyệt đối đừng ra."

Cao Huyền ra khỏi căn phòng bí mật, rồi ra phòng khách, mở cửa. Khách là 1 người lạ mặt.

Một nam giới trạc tuổi Cao Huyền, mặc bộ sắc phục cảnh sát phẳng phiu, và có ánh mắt sắc sảo. "Anh là Cao Huyền phải không?" Anh ta chìa tấm thẻ cảnh sát. "Tôi là Diệp Tiêu. Tôi vào nói chuyện với anh được chứ?"

Vẻ mặt Cao Huyền hết sức điềm tĩnh, anh mỉm cười: "Đương nhiên là được. Mời anh vào đây!"

Diệp Tiêu thong thả bước vào phòng khách, ánh mắt nhạy bén nhìn khắp căn phòng 1 lượt. "Anh là giảng viên khoa Mỹ thuật của trường đại học phải không?"

"Không! Tôi chỉ là giảng viên thỉnh giảng, mỗi tuần lên lớp vài buổi mà thôi. Tôi là họa sĩ."

"Anh có quen cô sinh viên năm thứ 4 tên là Xuân Vũ không?"

"Có! Tôi quen cô ấy. Cô ấy từng làm người mẫu cho tôi vẽ. Có vấn đề gì

không?"

"Anh có biết cô ấy hiện đang ở đâu không?"

Cao Huyền nhún vai: "Tôi không rõ lắm. Cô ấy làm sao vậy?"

"Hiện nay cô ấy đang rất nguy hiểm." Diệp Tiêu nắm chặt nắm tay, ánh mắt sắc nhọn nhìn thẳng vào mắt Cao Huyền. "Rất có thể cô ấy đang ở cùng một gã tâm thần quái dị."

"Tâm thần quái dị? Anh cho tôi biết tên hắn được không?"

Diệp Tiêu trầm ngâm 1 lát rồi chậm rãi nói: "Tên hắn là Cao Huyền."

Cao Huyền vẫn rất giữ được vẻ mặt tự nhiên, bình tĩnh nhìn Diệp Tiêu, không đáp lời.

Bỗng nhiên khuôn mặt Xuân Vũ hiện ra ở căn phòng phía sau lưng Cao Huyền.

Diệp Tiêu nhận ra ngay: "Xuân Vũ!"

Sắc mặt Cao Huyền lập tức thay đổi hẳn, anh chạy vụt vào gian trong, rồi khóa ngay cửa lại. Cao Huyền kéo tay Xuân Vũ chạy vào gian phía sau.

Xuân Vũ không kịp phản ứng gì, chỉ vừa chạy vừa kêu lên: "Anh làm gì thế? Em biết anh Diệp Tiêu mà!"

Nhưng Cao Huyền không nói gì, anh kéo Xuân Vũ vào 1 gian nhỏ, trên nóc có ô cửa bé tẹo dựng sẵn cái thang sắt, anh đỡ Xuân Vũ bước lên rồi mình cũng lên theo.

Xuân Vũ thấy lạnh giá, thì ra đây là nóc nhà. Cô giẫm trên những viên ngói phủ tuyết, tuyết đang rơi trên đầu, trời đang dần sẫm lại.

Cao Huyền rút cái thang lên, rồi đẩy cửa nóc lại. Họ men theo mái dốc bước xuống, ngói đang bám tuyết, rất dễ trượt ngã. Cao Huyền vô cùng thận trọng, gần như phải bò.

Sang đến mái bên kia thì coi như hết lối, họ đành ngồi trên mái vậy. Cao Huyền cởi áo khoác rồi choàng lên vai Xuân Vũ, anh khẽ nói: "Không sao. Chỉ cần chịu khó chờ, họ không tìm thấy chúng ta thì sẽ nghĩ là chúng ta đã

trèo qua cửa sổ trốn ra rồi, họ sẽ phải ra về."

Xuân Vũ đã run cầm cập, cô ngồi ngây người nhìn bầu trời. Ngồi trên nóc nhà có thể nhìn ra rất xa, bên cạnh là dòng sông Tô Châu đang lặng lẽ trôi, xung quanh là rất nhiều nhà cao tầng. Không có ai chú ý đến họ, ngoại trừ từ các nhà cao tầng nhìn xuống.

Cô nhìn Cao Huyền bằng ánh mắt hoài nghi, lạnh lùng hỏi: "Không, anh phải nói đi đã, tại sao chúng ta phải trốn?"

Không thể giấu mãi được nữa, Cao Huyền buồn rầu nói: "Anh chỉ vì không muốn xa em mà thôi."

"Tại sao? Chẳng lẽ Diệp Tiêu đến để bắt anh à?"

"Có lẽ thế." Anh thở dài, làn hơi nước phả ra lập tức bị gió tuyết cuốn đi ngay. "Chắc họ đã phát hiện ra điều bí mật."

"Bí mật gì?"

Ánh mắt anh chợt trở nên rất đáng sợ, trong bóng tối tuyết rơi, hình như lộ ra tia sáng lạnh của dã thú. "Người sáng tạo ra trò chơi địa ngục - chính là anh."

Xuân Vũ chao người đi, suýt mất thăng bằng, Cao Huyền vội ôm chặt lấy cô. Sau 1 lúc im lặng, Xuân Vũ nói: "Anh chính là bàn tay đen đứng sau thao túng? Anh chính là u linh địa ngục ư?"

"Đúng. Anh phát minh ra trò chơi địa ngục, tất cả khởi nguồn từ anh. Em có nhớ ở 'Quán cà phê địa ngục' em đã đối thoại với đối phương có nickname là Mazolini không?" Cao Huyền bỗng ngừng lại, khẽ phui tuyết bám trên đầu Xuân Vũ. "Mazolini đó - thực ra là anh."

"Tại sao anh phải làm như thế?"

"Vì anh là thế hệ sau của Mazolini, anh không chỉ thừa kế tài sản của ông mà còn thừa kế cả tinh thần của ông nữa. Em đã nhìn thấy 'Tầng 19 của địa ngục', cũng đã biết, ai vào địa ngục đều do phạm tội nặng, không ai trên đời có thể thoát khỏi sự trừng phạt của địa ngục. Có ai dám nói với lương tâm rằng đời mình không hề làm điều gì phải áy náy không?"

"Thế là làm sao? Tội khởi thủy à?" (chỉ tội của thủy tổ loài người: Adam và Eva đã ăn trộm trái cấm, tội này truyền mãi muôn đời, trở thành căn nguyên

của mọi tội ác và tai họa.)

"Em đã xem 'Bảy đại tội' rồi chứ? Thế đã là gì! Loài người đâu chỉ có 7 tội? Nói 70 vạn tội cũng chưa phải là nói quá. Từ cổ chí kim, bất kể ai cũng có tính tham lam, ai cũng có thói ích kỷ. 5000 năm lịch sử nhân loại là lịch sử lừa gạt trả đũa lẫn nhau."

Tuyết bay vào mắt Xuân Vũ nhưng lúc này cô đã quên cả giá lạnh, cô lắc đầu: "Không! Em không tin rằng mọi người trên đời này đều có tội."

"Dù không gây ra tội ác nhưng lòng có những ý nghĩ ác độc, thì vẫn cứ là ác! Trong đáy lòng mỗi người đều có ý nghĩ tội ác, họ đều sẽ bị đánh giá ở địa ngục, các tội đã gây ra sẽ bị xét xử, các bóng đen ở nội tâm sẽ bị phơi bày."

Cao Huyền đứng lên, dưới màn đêm, trông cứ như 1 ác quỷ thời cổ xưa.

"Cho nên anh mới tạo ra trò chơi địa ngục, để cho những người bước vào trò chơi này đều trở thành vật thí nghiệm cho thứ tư tưởng điên rồ của anh?"

"Đúng! Mục đích của trò chơi là nhằm kiểm nghiệm 1 vấn đề: có phải ai ai cũng có tội không?"

Xuân Vũ đưa tay bưng miệng mình, nói: "Anh đã điên từ lâu rồi đúng không?"

"Có lẽ thế cũng nên. Mỗi người vào trò chơi địa ngục đều sẽ phải chịu thử thách khác nhau, ở tầng nào của địa ngục cũng có thể bị GAME OVER. Bị 18 tầng địa ngục đào thải, không ai có thể đến được tầng cuối - tầng 19 của địa ngục." Cao Huyền lại ngồi xuống vuốt mái tóc Xuân Vũ. "Nhưng số phận đã sắp đặt cho chúng ta gặp nhau, anh nhận ra anh đã yêu em. Và số phận lại để em cũng bước vào trò chơi địa ngục. Khi anh biết rõ thì anh rất mâu thuẫn. Anh không muốn dễ dãi để lộ bản thân, nhưng anh cũng không muốn em bị bất cứ tổn thương nào. Bởi thế anh tìm mọi cách ngầm giúp đỡ em, để em càng can đảm và tự tin hơn, mong em có thể vượt qua mọi rào cản, rồi bước vào tầng 19 của địa ngục - mãi mãi ở bên anh!"

"Vậy thì, tất cả đều là do anh sắp đặt?"

"Tất cả đều là trình tự mà anh bố trí trước, bất cứ ai chơi trò địa ngục đều phải trải qua những thử thách như thế. Hôm qua khi anh và em cùng vào tầng 18 địa ngục, anh lo em sẽ không qua nổi cửa ải này, bèn bí mật bám theo em. Anh đem bánh ga-tô và lon cô-ca vào cái phòng đó, là do anh bắt

chợt bỏ sung trình tự, để em khỏi bị đói."

"Còn ở bể bơi thì sao?"

"Anh đã lựa chọn học viện Tài Trí để làm tầng 18 của địa ngục. Hàng chữ trên tường bể bơi là do anh viết cách đây 1 tháng, nước trong bể bơi thì mới xả vào. Tối qua bám theo em đến bể bơi, thấy em bị ngã xuống - điều ấy thì anh không ngờ, vì thế anh đã lập tức nhảy xuống để cứu em lên."

Xuân Vũ cảm thấy tuyệt vọng, nhìn lên bầu trời đêm tuyết rơi lẽ ra phải rất lãng mạn, cô nói: "Trời đất ạ! Những tư tưởng điên rồ này của anh từ đâu ra vậy?"

"Đã có từ rất lâu rất lâu rồi, nhưng anh vẫn chôn sâu trong đáy lòng. Anh biết chôn nhân gian thế tục này không thể chứa nổi một 'siêu nhân' như anh!"

"Anh nói mình là 'siêu nhân'?"

"Trăm năm về trước, Mazolini đã cho rằng mình không phải là nhân loại bình thường, mà là 'siêu nhân' như Nietzsche đã nói. Anh là dòng dõi của Mazolini, từ nhỏ đã có chỉ số IQ vượt trên người thường, ai trông thấy anh cũng hồ thẹn vì thấy mình thật bé nhỏ, anh đương nhiên là một 'siêu nhân'. Và, cũng chỉ có 'siêu nhân' mới không chịu sự khống chế của địa ngục, đồng thời là chúa tể thế giới này!"

"Mazolini mắc bệnh tâm thần, anh cũng di truyền bệnh tâm thần của ông ấy thì phải?"

"Anh có thể cho em biết: anh đã từng nằm viện tâm thần ở Anh quốc vài tháng, nhưng là do anh cố ý vào đó. Mục đích là để nắm được phương pháp điều khiển tâm lý. Có 1 vị giáo sư già rất có hứng thú với anh, đêm nào ông ta cũng bàn luận với anh về triết học và nghệ thuật. Ông ta cho rằng đó là liệu pháp thôi miên thực hiện với anh, và tuyên bố rằng đã phát hiện ra anh có môi hoang tưởng về địa ngục. Thực ra đó là do anh cố tình như ông ta, để anh học cho được kỹ thuật thôi miên cao siêu nhất thế giới. Anh với ưu thế của kẻ 'hậu sinh khả úy', thừa sức nắm được điểm yếu tâm lý của ông ta, nên đã thôi miên ông ta thành công. Thế là vị giáo sư thần kinh học nổi tiếng thế giới, rốt cuộc trở thành bệnh nhân tâm thần, hiện nay vẫn bị nhốt ở cái bệnh viện đó! Còn anh, anh bí mật trốn ra, sửa lại tất cả các loại hồ sơ giấy tờ của mình. Ngoại trừ cái bệnh viện tâm thần đó ở Anh quốc thì không ai biết anh đã từng trải qua 1 chuyện như thế!"

Xuân Vũ toàn thân run như cây sậy: "Thực ra anh là người hay là quỷ?"

"Kìa, anh đã nói rồi: anh không phải người cũng chẳng phải quỷ, anh là 'siêu nhân' - như Nietzsche đã nói!" Cao Huyền tiếp tục vuốt ve mái tóc Xuân Vũ, nói dịu dàng: "Cảnh sát không thể tìm thấy chúng ta, họ sẽ mau chóng rời khỏi đây. Lát nữa chúng ta xuống, mang tiền theo, rồi cao chạy xa bay. Anh có 1 ngôi nhà ở ngoại ô London, xung quanh là rừng cây rất đẹp, mùa hè đến nở đầy hoa. Chúng ta sẽ ở đó, ngửi mùi hương hoa của rừng, sẽ vĩnh viễn bên nhau."

Trong màn đêm tuyết rơi đầy trời, Xuân Vũ ngồi trên mái nhà tuyết phủ, cô bỗng như bị trúng phép tà ma gì đó, đắm đuối chăm chú nhìn Cao Huyền. Ánh mắt anh có 1 khả năng thấu thị nào đó khiến Xuân Vũ cảm thấy mình hoàn toàn bị đôi mắt ấy nhìn xuyên suốt. Ánh mắt anh như 1 bàn tay có thể len lỏi vào bất cứ nơi nào, nhẹ nhàng lướt trên làn da của cô, đụng đến những điều bí ẩn nhất trong đáy lòng cô.

Cô thấy con tim mình đã tan chảy, như những bông tuyết hòa quyện cùng đêm đông vô tận. Cô từ từ ngã vào lòng Cao Huyền, giọng đắm đuối như có men say. "Anh có biết em yêu anh đến nhường nào không? Vâng! Em sẽ đi theo anh, chúng ta sẽ vĩnh viễn ở bên nhau!"

[phần 6]

Ở phía dưới mái nhà, Diệp Tiêu đã tìm khắp các căn phòng của Cao Huyền, kể cả căn phòng kín treo tranh, mà không thấy bóng một ai.

Anh lại đến bên cửa sổ. Phía dưới là 3 tầng nhà, bên cạnh có tay vịn. Liệu có phải họ đã trèo qua cửa sổ trốn đi không?

Diệp Tiêu lặng lẽ đứng trong phòng ngủ của Cao Huyền. Cách đây 2 giờ anh còn ở bệnh viện nói chuyện với bác sĩ Văn, bệnh viện tâm thần ở Anh quốc gửi email cho bác sĩ Văn, ba năm trước họ đã từng nhận 1 bệnh nhân kỳ lạ luôn hoang tưởng rất mạnh về địa ngục, người ấy lại có khả năng thôi miên qua điện thoại.

Có 1 chi tiết khiến Diệp Tiêu kinh ngạc: bệnh nhân ấy là người Trung Quốc đã du học ở đó mấy năm, là 1 họa sĩ có tiếng. Người đó là Cao Huyền.

Diệp Tiêu nghĩ ra ngay. Sáng nay anh đến trường đại học hỏi các bạn của Xuân Vũ về tình hình cô ta, họ đều nói pha chút ghen tỵ rằng gần đây Xuân Vũ hay quan hệ với 1 họa sĩ tên là Cao Huyền.

Bác sĩ Văn đã từng nói: người phát minh ra trò chơi địa ngục chắc chắn phải là 1 thiên tài điên rồ.

Cao Huyền chính là một thiên tài điên rồ.

Diệp Tiêu cũng bất ngờ nhận được một cú phen, người gọi cho anh chính là kẻ bị tình nghi nhiều nhất: Nghiêm Minh Lượng.

Minh Lượng có vẻ rất sốt ruột muốn gặp anh càng sớm càng tốt.

Anh lập tức tạm biệt bác sĩ Văn, rồi đi đến quán cà phê đã hẹn với Minh Lượng.

Minh Lượng đã chờ sẵn ở đó. Anh ta có nước da xám như chì, chắc là đã bệnh tật lâu ngày. Đó là hậu quả của việc thiếu 1 bên thận.

Đây là lần đầu tiên 2 người gặp nhau. Giọng của Minh Lượng khô không khốc: "Anh Diệp Tiêu, tôi không định biện bạch gì cho mình cả. Chắc anh đã phát hiện ra trò chơi địa ngục? Đúng là tôi phải chịu trách nhiệm về điều này, nhưng mong anh hãy nghe tôi nói đã."

Minh Lượng kể tóm tắt về thân phận đáng buồn của mình, rồi nói về chuyện ở châu Âu, khi anh đang bế tắc cùng đường thì được một đồng bào Trung Quốc giúp đỡ. Người đó là Cao Huyền. Anh vốn không quen Cao Huyền, nhưng Cao Huyền lại nhận ra anh, vì anh học dưới Cao Huyền 2 khóa ở cùng trường đại học.

Hồi đó Cao Huyền rất sẵn tiền bạc, nghe nói tổ tiên anh ta là một họa sĩ người châu Âu rất nổi tiếng, để lại nhiều tác phẩm có giá trị, anh được thừa kế 1 tài sản lớn. Cao Huyền biết Minh Lượng có khả năng đặc biệt trời phú về lĩnh vực máy tính và khai thác trò chơi, bèn cấp cho anh 1 khoản tiền lớn - giúp anh thoát cảnh khó khăn, có có được cơ hội làm việc ở một công ty lớn chuyên về game máy tính.

Về sau, Cao Huyền và Minh Lượng cùng trở về Trung Quốc. Cao Huyền tuy rất giàu có nhưng vẫn muốn làm 1 họa sĩ và còn tham gia giảng dạy ở trường đại học. Minh Lượng thì mở công ty dịch vụ nhắn tin. Chịu ơn cứu mạng của Cao Huyền, nên anh luôn nghe lời anh ta.

Cách đây 2 tháng, Cao Huyền nói muốn hợp tác với anh để làm trò chơi tin nhắn. Ý tưởng và kịch bản là do Cao Huyền, Minh Lượng phụ trách lập trình và kỹ thuật cụ thể. Ý tưởng và kịch bản của Cao Huyền hết sức kinh dị khiến

Minh Lượng phải mấy đêm liền gặp ác mộng; tuy nhiên anh vẫn cơ bản hoàn thành chế tác trò chơi này.

Nhưng Minh Lượng cảm thấy không nên tùy tiện tung game này ra, vì lo rằng sẽ gây nên chuyện. Lúc đó Tố Lan là sinh viên năm thứ 4 đang làm ở công ty, anh bèn chọn cô để thực nghiệm. Anh để cho Tố Lan chơi game này xem xem có xảy ra vấn đề gì không. Hậu quả là Tố Lan đã bị chết rất bất thường. Cách đây không lâu còn có tin vài sinh viên khác cũng xảy ra chuyện.

Vốn nghĩ rằng "GAME OVER" chỉ là "trò chơi địa ngục", không ngờ lại còn bị chết và phát điên! Trong game địa ngục này còn có vi-rut máy di động, có thể điều khiển từ xa đối với di động của người chơi. Ví dụ sau khi người đó xảy ra chuyện, thì nó có thể truyền game này cho máy di động nào mà khi người đó còn sống đã nhắn tin nhiều nhất, và vẫn hiện ra số máy của người đã chết. Thực ra là vi di động này đã bị nhiễm vi-rút.

Minh Lượng rất kinh hãi, ăn không ngon ngủ không yên, thậm chí không dám đụng đến máy dịch vụ của công ty nữa. Sau hôm Xuân Vũ phát hiện thấy tấm ảnh của Uẩn Hàm trên bàn làm việc của anh, anh quyết định rời công ty để sang Hồng Kông. Hôm qua nghe nói cảnh sát đang tìm anh, anh biết mình không thể trốn thoát, bèn đến để khai báo.

Minh Lượng cho Diệp Tiêu biết địa chỉ của Cao Huyền, anh bèn lập tức đến ngay ngôi nhà bên bờ sông Tô Châu này.

Tầng trệt là phòng tranh của Cao Huyền. Anh lên tầng 2 của phòng tranh và đã nhìn thấy bức tranh vẽ Xuân Vũ; chứng tỏ Cao Huyền và Xuân Vũ đã có quan hệ rất sâu. Quả nhiên vừa rồi anh đã trông thấy Xuân Vũ nhưng rồi cả Cao Huyền và Xuân Vũ đã biến mất cứ như là bốc hơi lên trời!

Diệp Tiêu kiểm tra thật kỹ các căn phòng, tìm xem có cửa ra nào khác không. Phía trong có 1 gian nhỏ, anh chú ý đến 2 vết hằn trên sàn nhà, hình như là dấu vết để lại của 1 cái thang.

Anh lập tức ngẩng lên nhìn, và nhận ra 1 ô cửa nằm khuất trên mái nhà. Anh bắc ghế trèo lên, ra khỏi ô cửa, nào ngờ chỉ thấy mái nhà, gió lạnh như cắt thịt cắt da.

Lúc này trời đã tối, anh nhìn thấy 1 đôi nam nữ đang ngồi trên mái ngói phủ đầy tuyết trắng. Diệp Tiêu thấy phấn khích, anh bò lên đỉnh mái nhà, rồi thận trọng đến gần họ.

Anh nhìn thấy mái tóc đen của Xuân Vũ dưới làn tuyết rơi, chẳng khác gì đang đội những đóa hoa trắng, bộ váy trắng dài khiến cô như một tiên nữ trên trời. Cao Huyền đang ôm chặt lấy cô. Họ đang ngồi ở phía gần cuối của mái nhà, chỉ nhích ra 1 bước thì sẽ rơi xuống, họ thậm chí không dám đứng lên.

Tuy mới chỉ là nóc nhà tầng 3 nhưng trong đêm tuyết rơi này vẫn cho người ta 1 cảm giác càng lên cao càng giá lạnh ghê gớm. Diệp Tiêu nhìn xuống sông Tô Châu, rồi lại nhìn đôi nam nữ đang ngồi kia. Cuối cùng anh gọi to: "Xuân Vũ, hãy rời Cao Huyền ngay!"

Xuân Vũ đã nhìn thấy Diệp Tiêu, cô đứng lên 1 cách vô thức, xua tay: "Không! Tôi muốn mãi mãi ở bên Cao Huyền!"

Diệp Tiêu kinh ngạc. Đang đêm tối, nhưng đèn sáng ở các nhà xung quanh vẫn giúp anh nhìn rõ khuôn mặt Xuân Vũ. Cô ta như đang say trong hạnh phúc, hoàn toàn không hiểu mình đang ở bên 1 tên ác quỷ. Lẽ nào ngay thần kinh cô ta cũng đã bị Cao Huyền điều khiển?

Biết đâu, tình yêu cũng là 1 sự thôi miên?

Cao Huyền cũng đứng lên nói to: "Chớ lại gần, kéo Xuân Vũ sẽ rất nguy hiểm!"

Diệp Tiêu lập tức đứng lại, chỉ cách họ chừng 5-6 mét, lạ lùng nhìn Xuân Vũ. Có lẽ cô ta cũng đã biết nhưng vẫn khăng khăng ngoan cố, đầu óc đã u mê mất rồi. Không! Phải để cho cô ta trở lại với chính mình, chứ không thể trở thành một người phụ thuộc vào thần kinh của Cao Huyền.

Tuyết rơi vào mắt Diệp Tiêu. Anh bỗng cảm thấy Cao Huyền giống như 1 đối thủ đáng sợ, còn mái nhà trong đêm gió tuyết này chính là nơi quyết đấu của các dũng sĩ thời cổ.

Anh bỗng lớn tiếng: "Xuân Vũ còn nhớ Thanh U không?"

Xuân Vũ bỗng như bị điện giật, miệng lắp bắp: "Thanh U? Thanh U đã chết rồi. Đó là người bạn tốt nhất của tôi. Bạn ấy đã chết."

"Có biết tại sao cô ấy chết không?"

"Tại trò chơi địa ngục."

"Cô có biết ai là người tạo ra trò chơi địa ngục không?"

"Là..." Xuân Vũ bỗng nín lặng, ngẩng nhìn Cao Huyền. Anh ta thì đang gườm gườm nhìn Diệp Tiêu, cứ như đang dùng ánh mắt để quyết đấu.

Diệp Tiêu trả lời hộ cô: "Chính Cao Huyền đã hại Thanh U, đã hại cả Tô Lan. Hứa Văn Nhã bị điên, Nam Tiểu Cầm bị tai nạn giao thông cũng là tại tên ác quỷ đang đứng bên cô lúc này!"

Cao Huyền không nhin nổi nữa: "Không đúng! Vì con người họ đã làm điều ám muội nên bị tống vào địa ngục để nhận sự xét xử công bằng!"

"Anh không có quyền quyết định sự sinh tử của ai!" Diệp Tiêu bước lên 1 bước. "Kẻ đáng bị tống vào địa ngục chính là anh!"

Bỗng một cơn gió tuyết tạt vào mắt Cao Huyền, anh ta cúi đầu im lặng.

Diệp Tiêu tiếp tục bồi thêm: "Xuân Vũ hãy nghĩ đến các bạn cùng phòng với mình! Hãy vì Thanh U, vì Tô Lan, và cũng vì chính mình, cô đừng cặp kè với tên ác quỷ này nữa!"

Gió mỗi lúc 1 mạnh, chiếc áo khoác của Cao Huyền choàng trên vai Xuân Vũ bị gió thổi rơi xuống. Xuân Vũ đứng trên nóc nhà, bộ váy dài màu trắng nổi bật trước màn đêm tựa như tấm phong lớn của sân khấu ở phía sau lưng, trông cô như 1 thiên sứ trong truyền thuyết.

Diệp Tiêu chìa tay ra, gọi Xuân Vũ : "Nào, hãy trở lại với chốn nhân gian!"

Nhưng Cao Huyền bỗng mạnh mẽ ngẩng đầu lên, khuôn mặt anh hơi méo mó, thở hồng hộc: "Không! Xuân Vũ, em đã trải qua bao gian khó, đã đi qua 18 tầng địa ngục, đến được tầng 19 rồi, em đã nói muốn mãi mãi ở bên anh..."

Xuân Vũ ngoảnh sang nhìn Cao Huyền, rồi lại nhìn Diệp Tiêu. Cô phải lựa chọn giữa 2 người - nhân gian hay là địa ngục?

Nước mắt đã tuôn trào không thể kiềm chế nổi, lúc này cô không hề cảm thấy lạnh; cô chỉ thấy số phận mình thật trớ trêu, giống như những bông tuyết đang bay ngập trời, vừa đến cõi nhân gian đã tan ra thành nước.

Sau 1 lát im lặng, Xuân Vũ đã lựa chọn.

Cô bước 1 bước về phía Diệp Tiêu.

"Không!"

Cao Huyền tuyệt vọng kêu lên, nhưng cũng không ngăn cản Xuân Vũ.

Bỗng 1 cơn gió tuyết rú rít ào đến, tạt vào mắt Xuân Vũ. Cô hơi trượt chân, mất thăng bằng, trôi tuột theo mái nhà.

Diệp Tiêu thấy tim thắt lại, không nghĩ gì nữa, anh nhào đến Xuân Vũ nhưng đã muộn!

Xuân Vũ bị trôi theo mái nhà dốc, xuống tận gờ mái, vào khoảnh khắc bị rớt xuống hẳn thì có 1 bàn tay đã nắm chặt cổ tay cô!

Cao Huyền đã nắm được tay Xuân Vũ. Toàn thân cô chơi vơi giữa khoảng không.

Diệp Tiêu cũng dần dần bò đến nơi, gọi to: "Xuân Vũ, hãy cố chịu đựng!"

Gió tuyết thổi qua người Xuân Vũ, cô cảm thấy mình đang bay giữa trời như những bông tuyết mong manh, cô ngẩng nhìn về mặt căng thẳng của Cao Huyền. Cao Huyền vận sức nắm chặt tay cô, vừa kéo lên vừa nói: "Em sẽ không sao cả! Nào, mau lên trên này!"

Diệp Tiêu cũng nắm vào cổ tay Xuân Vũ, cùng Cao Huyền kéo cô lên.

Cuối cùng cũng đã lôi được cô lên, Diệp Tiêu nắm chặt cánh tay cô, kéo về phía mình.

Nhưng đúng vào lúc này thì lại xảy ra điều bất ngờ: Cao Huyền vận sức quá mạnh, trượt chân rồi bị trôi tuột xuống.

Cao Huyền phản ứng rất nhanh, tay đã nắm được vào đường ống thoát nước ở ngay đầu mái nhà, nhưng cả người anh bị treo lơ lửng.

Xuân Vũ vùng ra khỏi Diệp Tiêu, nhào ra phía gờ mái, nói: "Cao Huyền! Không!"

Vào giây phút sinh tử nhưng về mặt Cao Huyền vẫn bình tĩnh lạ thường. Khuôn mặt khiến bao thiếu nữ say mê, hiện rõ 1 cái lúm đồng tiền đáng mến. Ánh mắt anh, cũng giống như Mazolini - khiến tâm hồn người ta rung động,

đang đăm đúi nhìn Xuân Vũ.

Xuân Vũ không với tới tay anh, Diệp Tiêu cũng muốn ra cứu nhưng không làm gì được. Ông thoát nước đã cũ kỹ lâu năm, không chịu nổi sức mạnh của 1 người, nó bắt đầu cong đi, phát ra những tiếng rắc rắc...

Cao Huyền nhìn vào mắt Xuân Vũ, chậm chậm lắc đầu, như có ý chấp nhận tất cả.

Xuân Vũ trào nước mắt, những giọt lê rơi vào mặt Cao Huyền. Cô ghen ngào bất lực kêu lên: "Cao Huyền, em sẽ cùng anh cao chạy xa bay, sẽ đến ngôi nhà ở ngoại ô London, mãi mãi ở bên anh!"

"Không! Em hãy sống cho thật tốt!"

Cao Huyền mỉm cười nói ra câu này.

Ông thoát nước đã gãy hẳn.

Người Cao Huyền giang rộng, rơi xuống như 1 con chim ưng.

Trước khi tất cả đều kết thúc, anh còn nhỏ nhẹ thốt lên: "Anh yêu em."

Trong đêm tuyết rơi giá lạnh, Xuân Vũ phủ phục trên mái nhà cao nhìn người đàn ông mà cô yêu tha thiết rơi xuống địa ngục.

Diệp Tiêu khom người ngồi bên, ôm chặt đôi vai Xuân Vũ. Anh khẽ thở dài...

"Đây chính là tầng 19 của địa ngục!"

LỐI RA CỦA ĐỊA NGỤC

Một tháng sau.

Đại sảnh diễn ra cuộc bán đấu giá chật ních người, họ đã chờ đợi hơn 3 tiếng đồng hồ, nhiều người đã có thu hoạch kha khá, tuy nhiên họ vẫn không chịu ra về. Vì ai cũng biết, món hàng tốt nhất được đem ra bán đấu giá vẫn còn để lại sau cùng.

Một vị tóc bạc phơ chủ trì cuộc đấu giá, ông bước lên nói trước micrô: "Tiếp theo là món hàng cuối cùng."

Tám vải cuối cùng đã mở ra, trên tường là 1 bức tranh sơn dầu. Bức tranh không lớn lắm, vẽ 1 cô gái xinh đẹp đang ngồi trong làn ánh sáng mùa đông, những tia sáng mỏng manh trên làn da, phần nền mờ tối đã khiến cô nổi bật, thực giống như 1 tiên sứ trong truyền thuyết.

Vị chủ trì xúc động nói: "Cách đây 1 tháng, hẳn các vị đều nghe nói đến một tin bất hạnh: họa sĩ trẻ tuổi Cao Huyền bị ngã từ trên gác xuống và qua đời. Hôm nay chúng tôi bán đấu giá 1 bức tranh của anh để lại có tên là 'Thiếu nữ trong u ám'. Họa sĩ Cao Huyền đã nhiều năm học hội họa ở châu Âu, từng được trao 'giải thưởng mỹ thuật Da Vinci', tranh của anh mang đậm phong cách cổ điển châu Âu, anh có biệt tài vận dụng ánh sáng để thể hiện nội tâm nhân vật, được giới mỹ thuật châu Âu ca ngợi là "Rembrandt của Trung Quốc". Sau khi anh bất hạnh ra đi, giá tranh của anh lập tức tăng vọt trên thị trường, bức tranh này là tác phẩm mà anh coi trọng nhất. Xin quý vị chú ý đến cô gái trong tranh, đã có nhà phê bình nói rằng, họa sĩ đã vẽ cô tuyệt vời như thế này, chắc hẳn anh rất say mê cô gái ấy. Nhưng cũng có nhà phê bình nói, khí chất thần tiên của cô gái trong tranh quá mạnh, dường như không phải là người trong thế giới hiện thực, có lẽ là hình ảnh thiên sứ trong tưởng tượng của Cao Huyền... Bây giờ chính thức đấu giá, giá khởi điểm là 1 vạn đồng nhân dân tệ."

Lập tức có người trả 10 vạn, nhưng sau đó lại có người trả cao hơn. Mọi người đang đua nhau giơ cao tám biển, không 1 ai chú ý đến hàng ghế sau cùng ở đại sảnh - có một cô gái mặc đồ đen ngồi đó, cô chính là Xuân Vũ.

Xuân Vũ nhìn thấy mình ngồi ngay ngắn trong bức tranh đang được treo ở vị trí nổi bật trong đại sảnh, thu hút ánh mắt của tất cả mọi người. Cô đã đọc được thông tin bán đấu giá đăng trên báo, nên đến xem, nhưng không ngờ lại bán đấu giá cả bức tranh này.

Đã có người trả đến giá ngất ngưỡng 1 triệu đồng, và mua được bức tranh. Nghe nói tiền bán tranh đợt này sẽ tặng cho quỹ học bổng giáo dục.

Xuân Vũ cúi đầu bước ra khỏi đại sảnh, không có ai chú ý đến khuôn mặt của cô. Ra đến cửa, ánh mặt trời chiếu lên khuôn mặt, cô mới ngẩng đầu lên, giống với tư thế trong bức tranh.

Tất cả đã kết thúc.

Xuân Vũ đi đến bên bờ sông Tô Châu, nhìn ngôi nhà 3 tầng kiểu cũ. Phòng tranh Tỷ Dạ ở tầng trệt đã đóng cửa, cô nhìn không rõ cửa sổ tầng 3.

Xuân Vũ lại ngoảnh sang nhìn dòng sông, ánh dương chiếu trên mặt nước đang lững lờ trôi lấp lánh những ánh vàng. Cô lấy ra chiếc máy di động mới mua, nhấn nút soạn liền mấy tin nhắn:

"Ngày thứ 2 sau khi anh mất, Diệp Tiêu đã cho niêm phong thiết bị phục vụ nhắn tin, sẽ không có ai nhận được tin nhắn đưa ra các câu hỏi ghê gớm nữa."

"Nghiêm Minh Lượng đã thừa nhận mình có quan hệ với anh, xin chịu mọi trách nhiệm trước pháp luật, hiện giờ nhà chức trách đang xử lý các vấn đề của Minh Lượng."

"Hứa Văn Nhã được điều trị có tiến triển tốt, bạn ấy đã có thể trò chuyện; bác sĩ Văn tin chắc Văn Nhã sẽ bình phục."

"Nam Tiểu Cầm đã tỉnh trở lại. Vì chấn thương sọ não khá nặng nên bạn ấy bị mất một phần trí nhớ, đúng là phúc ở trong họa, vẫn còn may."

"Cao Huyền, liệu anh có nhận được tin nhắn không?"

Rồi cô lần lượt gửi những tin này cho số máy X.

Vài giây sau, máy di động lại vang lên tiếng "tít tít" tin nhắn...

-0- END -0-